

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

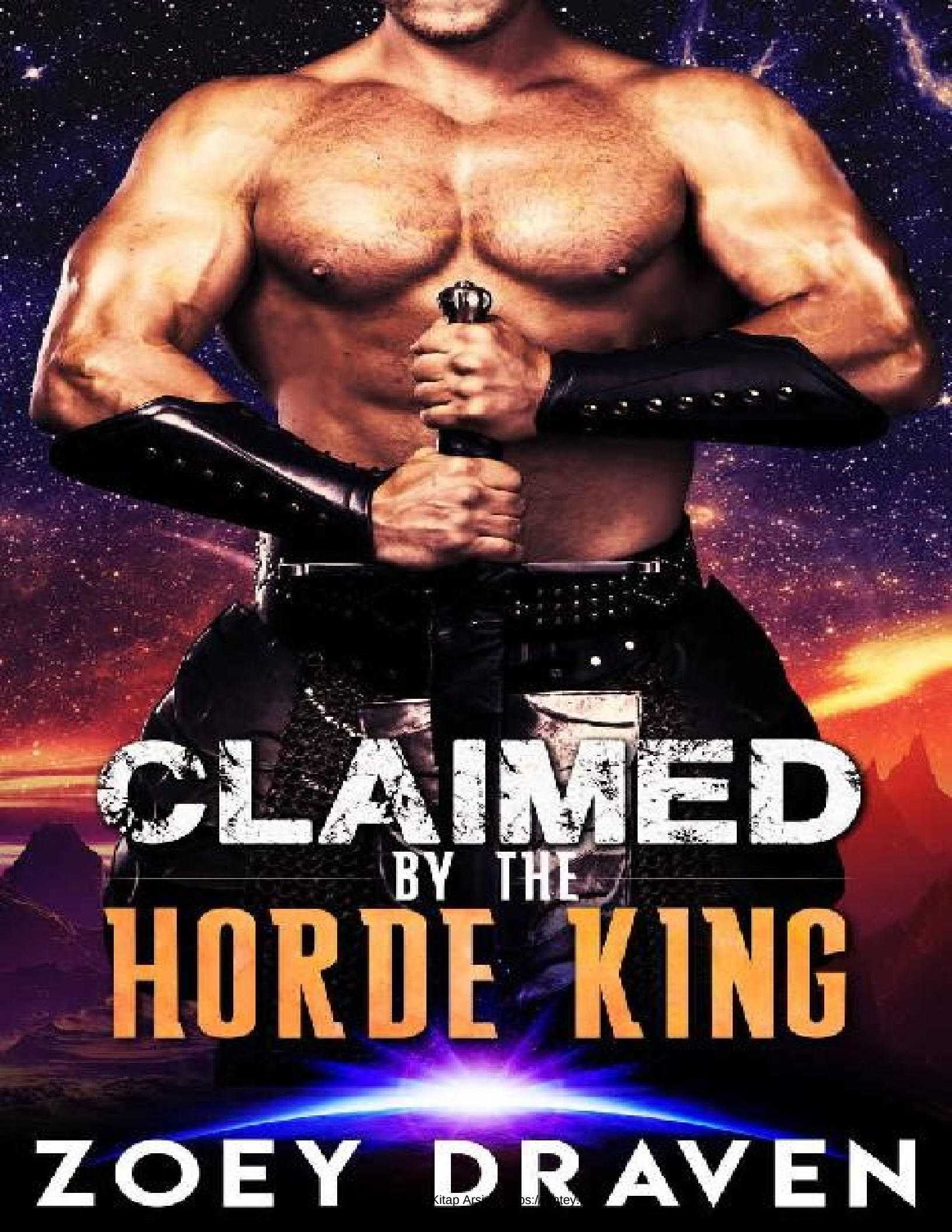
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CLAIMED
BY THE
HORDE KING

ZOEY DRAVEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HORDE KRALI TARAFINDAN TALEP EDİLDİ

DAKKAR'IN HORDE KRALLARI - İKİNCİ KİTAP

OceanofPDF.com

ZOEY DRAVEN

OceanofPDF.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Stok Sanat: Depositphotos

Başlık Görselleri:

Depositphotos Kapak Tasarımı:

Zoey Draven Telif Hakkı ©

2019 Zoey Draven

✿ Vellum ile oluşturuldu

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43 Sonsöz](#)

[Bonus Sonsöz](#)
[Zoey'den daha](#)
[fazlası](#)
[Teşekkürler!](#)
[Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](https://OceanofPDF.com)

PROLOGUE

I karanlıkta onu izledi. Küçüktü, üzgündü, odaklanmıştı ve içinde bulunduğu tehlikenin tamamen farkında değildi.
Aptalca.

Aptal bir insan. Karşılaştığım ilk insan değildi. Sonuncusu da değil.

Yayını yıpranmış bir okla doldurmasını izlerken karnımda bir korku hissi birikti. Sapın ucundaki yıpranmış tüyler, doğrudan kanatlardan koparılmış *bu kuş* tüyleriydi. Ay ışığında, yayını düzleştirirken parlak mavi parıltıyı fark ettim, kordon yanağına bastırarak silahını sabit tutuyordu. *Thissie*'ler nadir, narin ve güzel şeylerdi.

Solumda bir hareket hissettiğimde elimi uzattım ve *pujerak*'ımın yaklaşmasını engelledim. *Vekkiri* dişisi henüz bir suç işlememişti. Bekleyecek ve izleyecektik.

Küçük bir nefes verdiğini duydum. Okunu bırakırken bakışlarımı ondan ayıramadım. Islığını duydum. Sonra bir gece toplanmak için yuvasından çıkan *rikcrun*'a doğru sustuğunu duydum.

Yine de onu izledim. Koyu renk gözlerinin üzgün görüldüğünü düşündüm ve omuzlarının çöküşünü inceledim. O dehşet on kat geri döndü.

Sol tarafımda, *pujerak*'ım sessizce, "*Vorakkar*, onu şimdi almalıyız," dedi.

Merhamet.

Bu kelime - beni rahatsız eden ve şüpheye düşüren insan kelimesi - aklımdan geçti ama *Vorakkar* olarak zihnim zaten çelikleşmişti. Öyle olmak zorundaydı. *Vekkiri* dünyamızın kanunlarını biliyordu. Son zamanlarda, onlar

bu yasalara baskı yapmış ve meydan okumuştı. Bunun kanıtı tam önümde duruyordu.

Yine de tereddüt ettim.

"*Vorakkar*," diye ısrar etti *pujerak*'ım. "Yapmalıyız-"

Karanlık ağaçların arasından onu gördüğümde beri bakışlarımı ilk kez *vekkiri* dışısından ayırarak ona karanlık bir bakış attım. *Pujerak*'ım, ikinci komutanım, hemen dilini dişlerinin arkasına kilitledi. Sabırsızlığını anlamıştım. Sürü kampına dönmek istiyordu, çünkü ona göre *vekkiri* cezalandırmak gibi küçük meseleler onun için önemsizdi.

"Bekleyeceğiz," dedim.

Gözlerim ona döndü. *Dakkar*'ın bir sürü kralı olarak ne yapmam gerektiğini, benden ne istendiğini biliyordum.

Bana bir yasa ihlalcisinden çok, *bu* küçük şeyi hatırlattığı için onu ibretlik bir hale getirmeliydim.

Merhamet.

Bu ona veremeyeceğim bir şeydi.

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

M Fener sönüyordu. Alev titredi ve karnım guruldadı. Gözlerim topraktaki karanlık yuvaya dönerken, yalvardım içindeki kalın, tereddütlü, akıllı yere vuruşla bininci kez.

Lütfen dışarı çık da seni öldürebileyim, diye sessizce yalvardım. *Lütfen dışarı çık.*

Fenerim bir fısıltıyla söndü ve bir an için, son bir saattir işgal ettiğim alanı aydınlatan küçük altın ışıktan yoksun, karanlığa gömüldüm. Gözlerim, tepemdeki dalların arasından süzülen hilal şeklindeki ay ışığının yardımıyla yavaşça alıştı. Köyümüzün dışındaki ormana Karanlık Orman denmesinin bir nedeni vardı. Ağaçlar, hızlı büyüme ve çürümeden oluşan bir karmaşaydı. Ama yerliler çürümeyle beslenmeyi severdi ve *kinnu* sürüsü geçen hafta yola çıktığından beri, hızla yaklaşan soğuk mevsimde köyün tek et kaynağı yerliler olacaktı.

Karanlık Orman'ın bu kadar derinlerinde olmak hoşuma gitmiyordu ama küçüktüm ve yayımı iyi kullanıyordum. Ormanda kolayca gezinebiliyordum ki köyümüzdeki diğer avcılar için bunu söylemek mümkün değildi.

Titreyerek, yanımda getirdiğim yırtık pırtık atkıya boynumu daha da gömdüm. Kısa, hızlı bir nefes üfleyerek, zaman geçirmek ve sınırlarımı yatıştırmak için rutinimi uyguladım.

Bir, diye başladım, başımı kaldırıp gökyüzüne baktım, Dakkar'ın çok ötesinde, muhtemelen teslimat için komşu bir gezegene gitmekte olan bir cisim gördüm. *Bir ticaret gemisi.*

İki, sağımdaki bir ağaca baktım, gövdesinde gözyaşı damlasına benzeyen derin bir yara izi vardı.

Üç, gözlerim ayaklarıma düştü, botlarımda parmak büyüklüğünde bir delik vardı.

Parmaklarımı silahımın üzerinde kaydırarak yeniden başladım ama bu sefer gözlerimi kapattım.

Birincisi, yay girişimin gürültülü kordonu.

Elimi toprağa götürdüm. *İki, ıslak, lapa gibi toprak.*

Üç, solumda sürünen bir sarmaşığa dokundum, kaygan ama bulanık yaprakları vardı.

Sonra, sesler çıkardım.

Bir, kalbimin güm güm atması. İki, chitter böceklerinin ritmik, derin vıraklamaları. Üç, bir dalın kırılması-

Nefesim kesildi, gözlerim açıldı ve donakaldım, parmak uçlarım okuma geldi. Boynumu kıpırdatmadan önümdeki karanlık ormanı tararken kıpırdamadan durdum.

Uzun süre bekledim, bir dalı kırabilecek kadar büyük bir şey var mı diye kulak kabarttım ama hiçbir şey duymadım. Yine de huzursuzdum. Sessiz yuvama dönüp gece için ayrılmayı düşündüm ama kotamı doldurmazsam yemek yiyemeyeceğimi biliyordum. Son yemeğimi dün sabah yemiştim ve o da komşum Bard'ın bana acıdığı için verdiği pörsümüş bir kökten ibaretti.

Yerden bir top kaparsam, mutfaktan bir kâse ince çorba alabilirdim. İki tane alırsam otlu ekmek, küçük bir parça haşlanmış *kinnu* eti ve bir kase et suyu çorbası alırdım.

Ağzım sulandı, kaldım ve bekledim.

Sabrımın karşılığını aldım. Sonunda pençelerini sürüyerek yüzeye doğru ilerleyen bir topraklayıcının işaretlerini duyduğumda ben bile şaşırdım.

Kalbim küt küt atarken yayımı kaldırdım, zahmetsizce ve sessizce okumu yerine yerleştirdim. Yayı hizalayıp kendime doğru sabitlediğimde girişin hışırtılı teli yanağıma baskı yaptı.

Yeraltı kuşu görüldü, siyah kafası yuvadan dışarı çıkıyordu. Ay ışığı üç boncuk gibi parlayan siyah gözlerinden süzülüyordu ve ben de bu yansımayı atışımı yönlendirmek için kullandım. Okumu fırlatmadan önce sadece bir an daha, yerlinin küçük bedenini dışarı çıkarmasını bekledim.

Atış temizdi. İsabet etti. Kolumu indirirken dudaklarım birbirine yapıştı, içimden donuk bir rahatlama duygusu akıyordu.

Ayağa kalkmak için vücudumu açtığımda bacaklarımın uyuştüğünü fark ettim ve yolun büyük bir kısmında sürdürdüğüm pozisyonun dolay

ağrıyarak yüzümü buruşturdum.

Gece. Yavaşça yere yaklaştım, okumu başından aldım ve havaya kaldırdım.

Yuvanın içine baktım ve başladım, parmaklarım okumu daha sıkı kavıyor, nefesim hızlanıyordu.

Karanlığın içinden üç göz bana bakıyordu. Başka bir topraklayıcı. Evinden kımıldamadan, donmuş bir şekilde bakıyordu.

Bu gece et ve ekmek yiyebilirim, diye düşündüm, okum elimde seğiriyordu.

Ama tereddüt ettim. Yerden bana bakan bu yaratığa baktım ve birden ağlamak istedim. Yerlilerin yalnız yaratıklar olduğunu sanırdım, benim gibi yaratıklar.

Midem guruldadı ama bu ses yerdeki adamı korkutup kaçırmadı. Onun yerine, başka tarafa bakan bendim. Elimde ölü bir yer oyuncusu vardı. Bana çorba getirecekti ve deneyimlerimden bildiğim kadarıyla bununla hayatta kalabilirdim.

Arkamı döndüm, ayak seslerim ıslak toprağa karışıyordu. Yerime dönerek yayımı aldım, kolumdan geçirip omzuma doladım ve karanlık fenerimi aldım.

Karanlık yuvaya sadece bir kez baktım. Sonra ormandan ayrıldım.

Köyüme döndüğümde, bekçinin kapıları açmasını bekledim ve sonra sola, Grigg'in evine doğru yöneldim. Köyün girişinden çok uzakta değildi ama Grigg'in köyün kredi kaynağının büyük çoğunluğuna sahip olduğu düşünüldüğünde korunuyordu. Muhafızların elimde asılı duran ölü topraklayıcıya bakışlarını görmezden geldim ve Grigg'in kapısını bir kez çaldım.

İçeriye seslendiğini duyunca içeri girdim. Yaşlı adam bir masanın arkasında oturmuş, parşömen kıvrımlarına bakıyor, notlar karalıyordu. Grigg'in sırf bizim dilimizi yazmayı ve okumayı bilen tek köylü olduğu için mi köyün lideri olduğunu merak ederdim.

"Nelle," diye selamladı beni içeri girdiğimde. Evin içi sıcaktı, duvarlarda çatlak yoktu. Grigg'in dikkati parşömenine geri döndü. "Görüyorum ki bana bir topraklayıcı getirmişsin."

"Evet."

"Sadece bir tane mi?" diye sordu, bakışları bana döndüğünde dudakları gerilmişti. "Başka yoktu," diye yalan söyledim. "Bunu almak bütün gecemi aldı."

Grigg yastıklı sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Kier bana üç tane getirdi," diye karşılık verdi. "Ve Tyon dört tane getirdi."

Parmaklarım okumu daha sıkı kavradı. Ölü topraklayıcının ağırlığı aniden çok ağır geldi. Onu masanın üzerine koydum ve "Hakkım helal olsun" dedim.

Grigg yerliyi onaylamayan bir bakışla süzdü ve siyah, yapışkan kanı üzerlerine bulaşmasın diye parşömenlerini iterek yoldan çekti.

"Pekâlâ," dedi Grigg, masasının üzerindeki kilitli kutuya uzanarak. İçerideki kredilerin hışırtısını duydum ve nefesimi sabit tutmaya çalışsam da göğsümde hırs ve *isteğin* büyüdüğünü hissettim. Eli durakladı. Gözleri örtülü bedenimde gezindi, küçük göğüslerimde oyalandı ve okum avucumda titredi. "Bu gece iki kredi mi istiyorsun?"

Köyümdeki diğer aç kadınların neler yapabileceğini bilemezdim ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Ekstra kredi için Grigg'i becerecek kadar çaresiz olmayacaktım.

"Bir," dedim, sesimin titremesinden, boğazımın düğümlenmesinden nefret ederek.

Yaşlı adamın gözleri kısıldı ve krediyi masanın üzerine fırlattı, ancak kayarak yere yuvarlandı. Çömeldim, parmaklarım onu almak için çabaladı, metal avucuma sürtündü.

Sonra döndüm, gitmeye hevesliydim. Kapıda arkamdan şöyle dedi: "Gerçekte ne kadar güçsüz olduğunu unutma kızım. Nazik davranıyorum, biliyorsun."

Söylemediği sözler beni ürpertti. Demek istediği şuydu: Ben genç bir kadındım -köyümüzdeki birkaç kişiden biriydim- yalnız yaşıyordum, yayımdan başka korumam yoktu. Hiç kimsem yoktu. Ne ailem, ne de kocam. Eğer benden bir şey istiyorsa, alabilirdi.

"Kier bir keresinde benden almaya çalışmıştı," dedim. O geceyi hatırladım, paniği hatırladım, sert ellerini hatırladım. Grigg'e bakmak için döndüm. Korkmuş olsam da bunu belli edemezdim. Bunu uzun zaman önce öğrenmiştim. Yaşlı adamın gözlerine bakarak, "Ve sonunda omzuna benim okumu sapladım. Oku başka bir yere sokmayarak kibarlık ettim."

Grigg'in ağzı inceldi.

Gözlerini tuttum, sonra arkamı döndüm ve gittim.

Muhafızların görüş alanından çıktıktan sonra titreyen elimi kaldırıp yayımı yeniden ayarladım ve oku belimdeki kuşağın içine soktum. Mutfaklara doğru yol aldım, ancak şimdi midemde bulantı çalkalanıyordu. Çünkü gerçeği biliyordum. Gerçekten güçsüzdüm. Küçük ve zayıftım ve

aç ve yalnızdım. Tek kurtarıcım yayımı iyi kullanmamdı ve Grigg bunu biliyordu. Bu benim tek kozumdu.

Bakışlarım gökyüzünü izledi, daha önceki ticaret gemisini hatırladım. Başka bir gezegende hayatımın nasıl olacağını hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. Tek bildiğim Dakkar'dı. Ama bazen sadece süzölmek, yıldızlara doğru süzölmek ve *gitmek* istiyordum.

Mutfaklara giderken Kier'in yanından geçtim. Gözlerini dikmiş bakıyordu, dış görünüşünün hemen altında kaynayan o öfke vardı. Onu ilk gördüğümde siyah saçları ve açık mavi gözleriyle yakışıklı olduğunu düşünmüştüm. O zamanlar çocuktuk. Şimdi ise bana zalim gibi geliyordu. Zalimliğini, uzaktan bile, sürünen gölge eller gibi hissedebiliyordum.

O gece, sadece birkaç ay döngüsü önce, benden almaya çalıştığında kulağıma şöyle demişti: "*Şanslısın Nelle. Böyle çirkin, tuhaf bir kızı becerdiğim için mutlu ol.*"

Bakışlarımı kaçırdım ve onu görmezden geldim, hedeflediği yolun etrafından dolaştım. Mutfığa ulaştığımda hızla içeri süzöldüm ve kapının yanında durduğumu gören Berta'ya hak verdim. Yemek servisi yapması gerektiğinde her zaman sinirli olduğu için homurdandı ama yine de çorba kâsesini uzatırken bana küçük bir parça ekmek verdi.

Teşekkür etmek istemedi, ben de teşekkür etmedim ama Grigg öğrenirse başının derde girebileceğini bildiğim için beklenmedik nezaketini onaylarcasına başımı salladım.

Açgözlü, açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi mutfığın köşesine dönerek küçük kareyi ağzıma attım ve yoğun, tatsız, toz halindeki şeyi dilimde eriyene kadar çiğnedim. Sonra çorbayı kana kana içtim, çalınma riskini göze almak istemiyorsam yemeği evime götürmemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Hızlı yiyordum çünkü her zaman elimden alınmasından korkuyordum.

İşim bittiğinde kâseyi Berta'ya geri verdim, iyi geceler diledim ve oradan ayrıldım. Köyümüzde sokaklar sessizdi - Dakkar'ın en küçük köyü değildi, ama kesinlikle en büyüğü de değildi, ya da ben öyle duymuştum - ve adımlarımı hızlandırdım. Eve vardığımda kapıyı sürgüledim ve masayı önüne ittim.

Yayımı ve fenerimi masanın üzerine bırakırken ayaklarımı kaya gibi hissediyordum. Ama okumu yanımda tuttum, elimde kalan tek oku, yerdeki battaniyelerin üzerine düştüğümde yanıma koydum, okumu okşayarak

Şaftın ucundaki tüyler. Bir zamanlar çok güzeldiler. Şimdi ise kullanılmaktan kirlenmişlerdi. Yine de benim için değerliydi.

O gece uykuya dalarken, yüzüncü kez Dakkar'daki insanların en çok Dakkarilerden korktuğunu, onların devasa, savaşla yetiştirilmiş ordularından ve onları yöneten güçlü sürü krallarından korktuğunu düşündüm.

Ama ben?

İnsanlardan daha çok korkuyordum.

Ertesi sabah kapıma vurulan şiddetli yumruk beni uyandırdı. Bir anda uykumdan uyandım, elim gece boyunca çırpınırken kısa bir mesafe öteye yuvarlanmış olan okumu arıyordu.

Kimsenin kapıyı kırmaya çalışmadığını fark ettiğimde sakinleştim.

Gergin ama temkinli bir şekilde, "Kim o?"

diye seslendim. "Edmund," diye bir ses geldi.

Kaşlarım çatıldı ama battaniye yatağımdan kalktım ve kapıyı kapatan masayı ittim. Sürgüyü çözüp kapıyı açtığımda Edmund'u orada buldum, kapı muhafızlarından biriydi.

"Ne oldu?" Kaşlarımı çatarak sordum, daha şafak sökmemişti ve soğuktan titriyordum.

"Gece bir sürü geldi," dedi yavaşça, beni yakından izleyerek. "Grigg'e dün gece Karanlık Orman'da avlanan bir dişi gördüklerini söylediler."

Midem bulandı.

Köydeki tek kadın avcı bendim ve avlanmak Dakkari tarafından yasaklanmıştı. En azından insanlar için. Bu, insanlar uzun zaman önce mülteci olarak Dakkar'a yerleşmeye başladıklarında kararlaştırılan bir yasaydı. Bunu çiğnemenin cezası ölümdü. Dakkari'nin çok daha azı için insanları öldürdüğünü duymuştum.

Edmund beni inceledi. Yüzünde acıma ifadesi gördüm, Bard'ın bana yemem için eski kökü verirken takındığı acıma ifadesinin aynısını.

"Grigg onlara ben olduğumu söylemiş," diye tahmin ettim, sesim yumuşaktı. Edmund başını eğdi.

"Üzgünüm, Nelle," dedi. "Seni bekliyorlar."

İKİNCİ BÖLÜM

JAna bir keresinde bana kendim için yapabileceğim en iyi şeyin kimseye güvenmemek olduğunu söylemişti. Ona bile. Bu şekilde asla hayal kırıklığına uğramayacak ve bir şeyler ters giderse sadece kendimi suçlayacaktım.

O benim annem değildi ama tanıdığım tek anne gibi insandı ve kendi çapımda onu sevmiştim. Edmund'un ağır ayak sesleri arkamdan gelirken, girişin yakınında toplanan köylü kalabalığına doğru yürürken onu ve eski sözlerini düşündüm.

Uyuşuk.

İşte oradaydım, büyük olasılıkla kendi idamıma yürüyordum ve hissettiğim tek şey uyuşukluktu. Aklımın bir köşesinde bunun normal olup olmadığını merak ettim... insanlar ölmeden hemen önce genellikle uyuşukluk hissederler miydi?

Peki ya ben gerçekten normal miydim? Bana hep tuhaf derlerdi. Sadece Kier tarafından değil. Birçok kişi tarafından.

Saatin erken olmasına rağmen, Dakkari'nin gelişi çoktan duyulmuş olmalıydı. Köylüler toplanmıştı, ancak duvarlarımıza akın eden kalabalıktan oldukça uzaktaydılar.

Sanki varlıklarını kabul etmezsem yok olmalarını sağlayabilirmişim gibi, Dakkari'lere bakmadım ama onları hissediyordum. Sessiz ama ağır varlıkları, arkamda Edmund'un ayak sesleri ve daha önce sayısız kez yürüdüğüm köy yollarında çizmelerinin çıkardığı çıtırtılar dışında köydeki tüm sesleri emiyor gibiydi.

Ve bu benim son seferim olacak diye düşündüm.

Grigg yaklaştı ama ben ona da bakmadım. Onun yerine bakışlarımı köylü kalabalığına kaydırarak tanıdık yüzler aradım. Berta oradaydı ama Bard yoktu. Kier mutfakların yakınındaki bir sütuna yaslanmış, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, yanında arkadaşlarından biri, Sam, beni izliyordu. Jana'nın eski bir arkadaşı olan Marie, bakışlarıyla karşılaştığımda dudaklarını sert bir çizgiye bastırdı. Bana karşı her zaman hoşgörülü olmuştu ama onun orada olması hoşuma gitmemişti.

"Nelle," dedi Grigg sessizce. "Başka seçeneğim olmadığını biliyorsun."

Sonra Grigg'e baktım, *neredeyse* özür diler gibi bakan kahverengi gözleriyle karşılaştım. Jana haklıydı. Dakkari yasalarını çiğnediğim için beni satmış olmasına hayal kırıklığına bile uğrayamazdım.

"Biliyorum."

Şaşırmış görünüyordu, tek söylediğim buydu. Söyleyebileceğim daha çok şey vardı ama nefesimi boşa harcamak istemedim. Son anlarımı Grigg'le konuşarak geçirmek istemedim.

Sonra tekrar, konuşabileceğim hiç kimse yoktu. Jana dışında, eğer hâlâ hayattaysa. Saçları ağarmamış olsaydı ve ben umutsuzca soğuk bezleri solgun tenine bastırmaya çalışırken ateşler içinde yatağında ölmemiş olsaydı.

Belki de bu daha iyidir, diye düşündüm sessizce. *Belki de bu bir lütuftur. Artık açlık yok, korku yok, endişe yok, yalnızlık yok.*

Dakkari sürüsünün yanına yaklaşıp uzaklaştım, Edmund'un ayak sesleri artık arkamda değildi.

Bu uyuşukluğu bir battaniye gibi üzerimde sıkıca tutarak nihayet başımı kaldırdım ve hastalıklı merakıma yenik düştüm. Önümdeki manzarayı seyrederken adımlarım duraksamadı, ancak bir parça korku sonunda kalbimi delip geçti.

Köyümüzün girişinde elliden fazla Dakkari sürüsü savaşçısı sıralanmıştı. Kapının ötesinde, Dakkar ovalarında sürdükleri yaratıkları gördüm; siyah pulları, büyük pençeleri ve geniş kanatlarına boyanmış altın girdaplarıyla. Savaşçılar eski efsanelerdeki ilkel varlıklara benziyordu, yaralı, güçlü ve boyun eğmez.

Sonra *onu* gördüm. Hesap vereceğimi bildiğim kişiyi. İnfazımı emredeceğini bildiğim kişiyi.

Dakkar'ın bir sürü kralı.

Köyün duvarlarının dışında olmayan tek hayvan olan siyah canavarının sırtına oturdu. Pençeli pençelerini toprağa vuruyor, sessizliğin içinde huzursuzlanıyor, tozu dumana katıyordu ama efendisi uzaktaki dağlar kadar hareketsizdi.

Sürü halindeki savaşçıların üzerinde yükselen, *benim üzerimde* yükselen, vücudundan dalgalar halinde yayılan dizginlenemez gücü inkar etmek mümkün değildi.

Göğsü çıplaktı, teni güneşten altın rengini almıştı. Çizgiler, girdaplar ve anlayamadığım bir dilde yazılmış sözcükler, ilk ışıpta parıldayan koyu altın mürekkeple tenini süslüyordu. Kürek kemiğinden başlayan, yontulmuş göğsünün uzunluğunca uzanan ve cinsel organını örten gevşek bronzlaşmış postun içinde kaybolan bir çizginin izini sürdüm.

Arkasında uzun, koyu renkli bir kuyruk uzanıyordu. Siyah pullu yaratık hafifçe döndüğünde, kuyruğun tabanının, geniş bileklerine taktığı kelepçelere benzer üç altın tokayla süslendiğini gördüm.

Sonra, sonunda Horde Kralı'nın gözleriyle karşılaştım.

Griydiler. İnsan gözlerinin aksine, Dakkari gözleri simsiyahtı ve irislerinde sadece bir renk halkası vardı. Çoğu altın rengi ya da kırmızıydı. Ama onunki griydi.

Onunla ilgili olağandışı olan tek şey bu değildi. Koyu sarı saçları omuzlarının hemen yanından dökülüyordu. Sarı saç insanlar arasında bile nadirdi, en azından bizim köyde. Dakkari'de... daha önce hiç bu renk saçlı bir Dakkari görmemiştim.

Yakışıklı olduğunu fark ettim. Sarı saçları ya da gri gözleri gibi bu da bir gerçektir. Çenesi keskin bir şekilde şekillendirilmişti, burnunun köprüsü düzdü, elmacık kemikleri yüksekti. Ben ona bakarken o da beni incelese de, gözlerine baktığımda gözleri okunamıyordu.

Güzelliğinin hiçbir anlamı yoktu. Kier de yakışıklıydı ama acımasızdı. Bu sürü kralı güzeldi ama yine de beni öldürecekti. Tuhaf ve çirkindim ve ölmek üzereydim. Bunun bir önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

İlk kez, belki de Dakkari'den insanlardan korktuğumdan daha fazla korkmam *gerektiğini* düşündüm.

Bir Dakkari erkeği aramıza girerek bakışlarımı sürü kralından ayırdı ama yine de çevremde gezinip duruyordu.

"Silahını bırak, *vekkiri*," dedi erkek, sesi hırıltılı ve soğuktu. Gözleri gri değil kırmızıyla çevriliydi. "Kullanmaya niyetin yoksa tabii."

Gözlerimi kırptım, evrensel dili konuşmasına mı yoksa son okumu avucumun içinde tutup ne zaman aldığımı hatırlayamadığıma mı daha çok şaşırdığımdan emin değildim.

Ona bakarken, zavallı şeye baktım. Toprağın kanı hâlâ ucunu süslüyordu ve dün gece yuvasından bana bakan ikinci toprağı hatırladım. O üç göz... karanlık, sessiz ve donuk.

Şaftın ucundaki parıldayan tüylere gelince... Parmaklarımı üzerlerinde gezdirdim, gıcıklayıcı yumuşaklıklarını hissettim, geldikleri yarattığı hatırladım. Ona Mavi adını vermiştim. Onu uzun zaman önce bir yaz Karanlık Orman'da kanadı kırık bir halde bulmuştum. Onu eve getirmiş, yemeklerimin parçalarıyla beslemiştim ve bir sabah ansızın ölüsünü bulana kadar yıllarca benimle yaşamıştı.

Saatlerce ağlamıştım. Jana öldükten sonraydı ve Blue bana kendimi biraz daha az yalnız hissettirmişti. O zamandan beri ağlamamıştım.

Oku ayaklarının dibine bırakmadan önce, sapın ucundan Mavi'nin tüylerini kopardım ve avucumun içinde sıkıca tuttum.

Sonra başımı gökyüzüne doğru eğerek yukarı baktım. Güzel bir gün olacaktı, her şey gri, beyaz ve maviye dönmeden önce soğuk mevsimin tam zirvesinde. Her an rüzgârlar çıkabilir ve her şeyi değiştirebilirdi.

"Dün gece seni avlanırken gördük, *vekkiri*. Bunu inkâr mı ediyorsunuz?" dedi Dakkari erkeği.

"HAYIR," dedim, hâlâ gökyüzüne bakıyordum. Hilalin soluk hatlarını gördüm ve gözlerimle izini sürdüm. "Dün gece yere düşen bir topu öldürdüm."

Dakkari erkeği durakladı, ona dönüp baktığımda dudakları kaşlarını çatı. Belki de bunu itiraf etmemi beklemiyordu ama gerçek buydu, öyle değil mi?

"Neden geldiğimizi biliyor musun, *vekkiri*?"

Hiçbir şey söylemedim.

"*Kinnu* sürülerinin azaldığına dair raporlar var," diye devam etti. "Yasalarımızı biliyor olsanız da köyünüzün onları avladığından şüpheleniyoruz."

Kaşlarım çatıldı. *Kinnu* yoluna devam etmişti.

"Sen de onları avlıyorsun," dedim ona, ki bu muhtemelen sürü kralı idamımı emretmeden önce söylenecek en akıllıca şey değildi. Ama işin güzelliği de buradaydı. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu.

Ama ölümünü yavaş ve acı verici hale getirebileceğini geç de olsa fark ettim.

"Vermenin ve almanın bir dengesi vardır," diye hırladı, "ama köyünüz sadece aldı. Şimdi, soğuk mevsim sona erdiğinde, o *kinnu*'lara bel bağlayan kalabalık, aşırı avcılığınız yüzünden aç kalacak."

Dudaklarım aralandı, nefesim ciğerlerimden ıslık çalarak çıktı. "Aç kalmak mı?" Fısıldadım, göğsümde bir inançsızlık ve öfke titreşimi tutuştu. "Sen açlık hakkında ne bilirsin ki?" Bakışlarım kara canavarının üzerinde oturan sürü kralına kilitlendi. "*Sen* ne bilirsin ki?"

O gri gözler üzerime dikildi ve kafamın içinde uyarı zilleri çaldı ama umurumda değildi. Belki de deliydim, köylülerin fısıldadığı kadar deliydim.

Sürü kralı bacağını yarattığından sıyırıp şaşırtıcı bir zarafetle atından indiğinde donup kaldım, ancak ağırlığının etkisi yeri sarsıyor gibiydi.

Nefesimi içime çektim ve o yaklaşırken tuttum.

Korkma, yoksa ne kadar zayıf olduğunu anlar, diye fısıldadı zihnim.

Bunun bir önemi var mı? Sonra merak ettim. Ölmek üzereydim. Korkudan altıma işeyebilirdim ve soğumadan ölmüş olurdum. Fark etmezdi.

Horde kralı habercisinin yanında durdu ve ellerim o korkuyla titredi.

O bir *duvardı*, fark ettim. Kas, güç ve kuvvetten oluşan bir duvar. Geniş omuzlarının, göğsünün ve karnının çıkıntılı hatlarının ötesinde bir şey göremiyordum. Görüşümde bir engeldi. Tek gördüğüm oydu.

"Açlığı iyi bilirim *vekkiri*," dedi Horde Kralı, sesi karanlık, zengin ve soğuktu.

Bilerek gözlerinden kaçındım ve bakışlarımı yere diktim. Jana bana bir keresinde, çok yakından ve çok uzun süre bakarsan ruhunu alabilecek iblislerle ilgili bir hikâye anlatmıştı.

Ve bu Horde Kralı... O ete kemiğe bürünmüş bir şeytandı.

"Diğer avcılar kimliklerini tespit et," diye homurdandı, "böylece cezayı çekerken yalnız olmayacaksınız."

Hiç *kinnu* avlamamıştım, çünkü etlerini basit oklarla ve benim gücümle delmek çok zordu. Kier, Tyon, Sam ve Ronal *kinnu* avlamıştı.

Onlara hiçbir şey borçlu olmadığım halde -Kier'e *kesinlikle* hiçbir şey borçlu olmadığım halde- çenemi kapalı tuttum. Ronal'ın genç bir kızı vardı ve Tyon da yazın yeni bir gelin almıştı. Gelini Piper'ı seviyordum ve ondan bir dul yaratmak istemiyordum.

"*Nik*?" diye homurdandı Horde Kralı. "Söylemeyecek misin? Onları tek başına avlamadığını biliyorum."

Yine de bir şey söylemedim.

"Pekâlâ, *vekkiri*," dedi. Ellerim yanlarımda titremeye başladı, uyuşukluk örtüsü kaymaya başlamıştı. "Yapmam gereken şey bu. Bunlar *Dothikkar*'ın kanunları ve Kakkari ödeme olarak kan istiyor."

Kelimeleri sessizce, sanki kendi kendine, sanki bir hatırlatma yapar gibi söyledi.

Kakkari mi? Tanrıçalarının idamımla ne ilgisi var?

Kafamı kaldırdığımda çenesinin sertleştiğini, yüzünün soğuk ve inatçı olduğunu gördüm. Ama bana bakmıyordu. Gözleri görmüyordu, çok uzaktaydı.

"*Bnuru kissari, darukkar*," diye seslendi aniden, irkilmeme neden oldu. Ses açıklıkta yankılandı ve arkasında bir hareket duydum.

"*Kissari, Vorakkar*?" dedi yanındaki haberci, sürü kralının emrettiği şeye şaşırmış gibiydi.

"*Lysi*," diye homurdandı sürü kralı, ses tonu başka soru kabul etmiyordu.

Görüşümde başka bir Dakkari erkeği belirdi ve Horde Kralı geri çekildi. Koyu renk saçlı, altın gözlü, saçlarında altın tokalar ve yan tarafında derin bir yara izi olan iri yarı bir horde savaşçısı öne çıktı.

Sol elinde sarmal bir kırbaç vardı.

Farkına vardım, mide bulandırıcı bir korkuyla birlikte. Beni öldürmeden önce kırbaçlatacak mıydı?

"Köyünüze dönün ve diz çökün, *vekkiri*," diye emretti Horde

Kralı. İşte bu kadar.

Mavi'nin tüylerini nemli avuçlarımda tutarak döndüm. Köyümle yüzleştim ve kendi bedenimde değilmişim gibi hissetmeme rağmen diz çöktüm. Dün gece öldürdüğüm yerlinin kimi besleyeceğini merak ediyordum.

Kısa bir an için gözlerimi kapattım.

Bir, kulaklarımda kalp atışlarım. İki, kınından çıkarılan bir kılıcın çınlayan sesi. Üç, köyden gelen sessizlik.

Çünkü sessizlik bir çığlık kadar gürültülüydü.

Ayak sesleri yaklaştı ve gözlerimi açtım. Bunlar sürü kralınıninkilerdi, ama önümde durdu, birkaç adım ötede, sırtı köylülere dönüktü.

Sonra savaşçı yaklaştı, ayak sesleri etrafımdaki zemini titretiyor, küçük çakıl taşları dizlerime batıyordu. Gözlerim açıldı ama kılıcının enseme dokunduğunu hissettiğimde hiçbir şey görmedim.

En çok ihtiyaç duyduğum anda hissizliğim beni terk etti ve titremeye başladım.

Ölmek istemiyorum.

Bu düşünce aniden, şiddetle aklıma geldi. Gözlerim yaşardı ama gökyüzüne baktım ve hilal kadar soluk bir başka ticaret gemisinin Dakkar'dan geçtiğini gördüm. Nereye gittiğini, kimi ve ne taşıdığını merak ettim.

Başka bir hayatım olsaydı burada olmazdım diye düşündüm.

Ama yapmadım. Sahip olduğum tek hayat buydu, bildiğim tek hayat. Şimdi bunun yasını tutuyorum. Başka şeyler hayal etmişim, asla sahip olamayacağımı bildiğim şeyler... aile, güvenli bir yuva, arkadaşlık, *sevgi* gibi.

Bu aptalca hayale gülmek istedim. Aşk böyle bir yerde var olamazdı. Asla olamazdı.

Savaşçı hızlı bir hareketle kılıcını sırtıma sapladı ama derimi delmedi. Soğuk hava tenimin üzerinde süzülüyordu ve kalın tuniğimi kollarımdan aşağı düşüp göğüslerimi açmasın diye göğsüme bastırdım.

Sırtım açıktayken boynumu gökyüzünden aşağı doğru uzattım ve sürü kralının gözleriyle karşılaştım. İblis ya da değil, yine de ruhuma sahip olacaktı.

"Suçun için beş kırbaç, *vekkiri*," dedi, sesi sert ve gırtlaktan geliyordu, gözleri çakmaktaşı gibiydi. "Diğerlerinin adını verirsen sana sadece bir tane vereceğim."

Zayıf bir yanım neredeyse ona söyleyecekti. Şu anda orada diz çökmemin tek sebebi Dakkari'nin *beni* Karanlık Orman'da görmüş olmasıydı ama Kier ya da Tyon'u da rahatlıkla görebilirlerdi.

Ama sürü kralının gözleriyle karşılaştım ve hiçbir şey söylemedim. Bunun yerine eğildim, burun deliklerimden derin nefes aldım ve yumruğumun arasından görünen Mavi'nin yıpranmış tüylerine baktım. Bir zamanlar çok güzeldiler ve ben onları zamanla mahvetmişim.

Kırbacın ucu, arkasından çözülüşünde yere çarptı.
Ben.

Sürü kralı bir an daha bekledi, sanki benim değişmemi bekliyormuş gibi Aklımda.

Sonra sesi etrafımdaki havayı delerek sessizce geldi, "*Bak*."

Kırbacın ıslığı havaya karıştı-

İlk kırbaç açıkta kalan sırtıma indiğinde vücudum sarsıldı. Acı ilk başta hissedilmedi. Ama hissettiğimde, kaynar sıcak ve buz gibi soğuktu. Parmak uçlarımda, göğsümde, bacaklarımda, dudaklarımda, saç diplerimde hissettim. Her yerdeydi, etrafımdaydı.

Ağırlaşan nefeslerimin arasından, sürü kralının ötesine, köylülerimden oluşan kalabalığa baktım; tanıdığım ama neredeyse hiç tanımadığım insanlarla büyümüşüm. Acıdan bulanıklaşan yüzlerin bir karışımı. Kimseyi tanıyamadım.

"*Teffar*," diye emretti sürü kralı, sesi sert ve acımasızdı.

İkinci kırbaç ilkinden daha çok acıttı. Başım döndü ve çok sıkıldığımda tırnaklarımın avuçlarıma battığını hissettim. Sallandım, yan tarafıma devrilmenin eşiğine geldim ama dizlerimi sıkıca tuttum. Yuvadın bana bakan yerliyi düşündüm ve dün gece onun arkadaşını, yoldaşını öldürüp öldürmediğimi merak ettim. Yerlilerin arkadaşları, dostları var mıydı? Neden benim hayatım onlarınkinden daha önemliydi?

Öyle değil, diye düşündüm. Bir can aldım ve bu yüzden cezalandırılıyordum.

Uyuşukluğumu alıp götürüyor, bana çok fazla şey hissettiriyordu. Ölümüne hiç bu kadar yakın hissetmemiştim. Hayata da hiç bu kadar yakın hissetmemiştim. Çok garipti. Acıyla birlikte beynimde dönen garip bir kombinasyon ve eğer bir seçeneğim olsaydı, istediğim hayatın bu olmadığının farkına varmak.

Acı bulutunun içinden, sürü kralının bana yaklaştığını algıladım. Gözyaşlarımla yanaklarımdan süzülüyordu ama ağladığımı fark etmemiştim bile.

"*Vorakkar*?" diye seslendi arkamdaki horde savaşçısı.

Sürü kralı o kadar yakındaydı ki, keskin nefesinin kesik burun deliklerinden ısıklık gibi çıktığını duydum. Tereddüt mü ediyordu? Hayır, kesinlikle hayır.

"*Teffar*," diye hırladı.

Savaşçı üçüncü kırbağı indirirken dudaklarımdan kaçan boğuk acı çığlığına engel olamadım. İçimden boğuk, çaresiz bir ses yükseldi.

Üzerime bir gölge düştü. Sulu görüşümle başımı kaldırıp baktığımda onu gördüm. Tüm ışığı engelleyen bir duvar beni karanlığa gömdü. Sırtım soğuktu ama kanım sıcaktı.

Toplayabildiğim tüm güçle ona bakarak korkumu, üzüntümü, acımı, kederimi ve öfkemi gösterdim.

Sonra bir aydınlanma perdesi, kristal berraklığı üzerime yayıldı, saf ve lekesiz. Tüm o karanlık duyguları hayatım boyunca yanımda taşımışım ama öldüğümde onları yanımda götürmek zorunda değildim.

Ben istemedim.

Jana'nın yaptığı da buydu. Günahlarını bana bıraktı ve özgürce öldü.

Huzurun onların yerini almasına izin vererek, yayımdan çıkan oklar olduklarını hayal ederek onları teker teker bırakmak için çaba sarf ettim.

Onları uzaklara fırlattım,

Gözyaşlarım yüzümden aşağı damlarken zehirleri kayboluyordu.

Sürü kralının buz gibi ifadesi şekil değiştirdi ve değişti. Kaşları birbirine yaklaştı, dudakları acımasız bir çizgiye dönüştü. Bana baktı, durgunlaştı ve *ne* aradığını merak ettim.

Sonra gözlerinin gri halkaları genişledi, çenesi sıkıştı.

Belki de ruhumu çalacak bir şeytandı, ama ona dönüp baktım ve *yaklaştım*. Artık korkmuyordum. Ve ben baktıkça, açık gri gözleri gözlerime daldıkça, ruhumu tüketiyormuş gibi hissettim. Jana haklıydı.

"*Nik*," diye nefes aldı. "*Nik*."

Ölümle yaşam arasındaki o yerde, belki de acı ve yalnızlıktan biraz çıldırmış bir halde ve köylülerimden gelen sessizlik sesiyle, kuru dudaklarımın arasından fısıldadım, "Bir, iki, üç. Beş demiştin, sürü kralı."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

R inançsızlık yerini dehşete bırakırken, bu kadının karanlık gözlerine baktım... ve onu gördüm. Kakkari'nin ışığı, yol gösterici gücü. Farklı şekillerde ortaya çıktı.

Farklı Dakkari'ler için farklı şekillerde olsa da, açık ve inkar edilemezdi. Bir başkası *aracılığıyla* olmasa da, hayatımda daha önce iki kez deneyimlemiştim ve beni buna yönlendirmişti.

Ona mı?

Bir an için donup kaldım, onun karanlık gözleri ve içindeki bilgiyle mızraklandım.

Dakkar'ın bir sürü kralı olarak, çok şeye katlandım. Birçok kişiyi öldürdüm. Daha fazlasını kurtardım. Sürümü korudum ve onu tehdit edenleri cezalandırdım.

Ve bana bakan bu insan dişiye bakarken, kırbacın acısına karşı titrerken -iyi bildiğim bir acı- kendimi ifşa olmuş hissettim. Sanki etimi soymuş ve altındaki canavarı ortaya çıkarmış gibi hissettim, oysa ben asla bir canavar olmak istememiştim, gece boyunca fısıltılarla asla bir canavar olmayacağıma yemin etmiştim.

"*Vorakkar?*" diye seslendi Horde savaşçısı, kanlı kırbacı havada, emrimi bekliyordu.

Elimi kaldırarak, "*Nik,*" dedim. "*Pevkell!*"

Yeterli.

"Beni şimdi öldürecek misin?" diye fısıldadı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Yüzü o kadar kirliydi ki gözyaşları tenini çiziyordu.

Benim bir canavar olduğumu düşünüyordu. Öyleydim de. Topraklarımızda dolaşan, uğruna öldüren ve yağmalayan kana susamış Ghertun'dan daha iyi değildim.

"*Nik, kalles,*" diye mırıldandım. *Hayır, dişi.* "Seni asla öldürmeyecektim."

Bunun doğruluğunu kendi yıpranmış sesimde duydum ama hayatım boyunca hiçbir kadına -Dakkari ya da *vekkiri*- zarar vermemiş olmama rağmen onu hep cezalandırmak istemişim.

Gözleri kapandı ve gözlerinin ağırlığı olmadan yeniden nefes alabileceğimi hissettim. Dehşet karnımda yuvarlandı. Bu, dün gece karanlıkta onu izlediğim zamanki korkuyla aynıydı. O zaman anlamış mıydım? O zaman bile Kakkari'nin bu dişiyi çektiğini hissetmiş miydım?

Bir Vorakkar'ın gücüne sahip, diye düşündüm, göğsümde huzursuzluk yükseliyordu. Ufak *tefekti*, gençti ama bir şekilde yaşlıydı, kemikleri *bir buşie* kadar narindi. Yarı aç görünüyordu, yıkanmamıştı ve giysileri yaklaşan soğuk mevsime uygun değildi. Üzerinden paçavra gibi sarkıyorlardı. Yine de kırbaç darbelerine dayanmıştı. Köylülerine bakmamıştı, daha ziyade onların ötesine bakmıştı. Bana *kinnu* sürüsünün azalmasından kimin sorumlu olduğunu söylememişti, ancak onların tarafında açıkça bir sadakat eksikliği vardı.

"*Vorakkar,*" diye seslendi *pujerak*'ım, ikinci komutanım.

"*Neffar?*" Burun deliklerim alevlenerek hırladım. Başımı kaldırıp ona baktım ve beni dikkatle izlediğini fark ettim, tıpkı onun ötesindeki sürü savaşçıları gibi. Onu infaz etmemi bekliyordu. Hızlıca, kolayca, *vekkiri Dothikkar*'ımızın, kralımızın yasalarını çiğnediğinde görevim olduğu gibi. Belki de bu daha merhametli olurdu.

Vodan, *pujerak*'ım, verdiğim tepki karşısında afallamış görünüyordu. Daha önce hiç kendimi kaybetmemiş, sıkı sıkıya dizginlediğim duygularımın kontrolünü hiç kaybetmemiştim.

Onları derinlere göm oğlum, böylece onların acısını asla bilemezsin. Ancak o zaman güçlü olursun.

Annemin sözleri aklıma geldi ve arkamdaki *vekkiri* de dahil olmak üzere herkes tarafından izlendiğimi fark ederek içimden bir küfür savurdum.

Birkaçı dışında köylülerin hepsi yarı aç ve bitkin görünüyordu.

O zaman doğru olduğunu fark ettim. *İnsan yerleşimlerinin başarısız olduğu söylentileri.*

Uranya Federasyonu, Eski Savaş'tan sonra bir anlaşma yapıldığında Dakkari'ye söz verdiği gibi mültecilerinin ihtiyaçlarını karşılamıyordu.

Son erzak sevkiyatı ne zaman yapılmıştı? En az bir yıl olmuş gibi görünüyordu.

Ve az önce sadece kendini ve köyünü doyurmaya çalışan genç bir kadın avcıyı kırbaçlamışım. Çünkü bu, *Dothikkar*'ımın benden istediği pek çok şeyden sadece biriydi.

Ama o anda benim gördüğümü görmedi. İçimde yükseldiğini hissettiğim şeyi, yaptıklarımın dehşetini hissetmedi. *Dothik*'in başkentinde otururken, lüksleri, kadınları ve ziyafetleriyle çevriliyken, bunu nasıl anlayabilirdi?

Ama anlıyordum. Açlığı biliyordum. Çaresizliği biliyordum.

Ayrıca dişiyi orada bırakırsam yaralarından öleceğini de biliyordum. Vücudu zayıftı, yetersiz beslenmişti. Eğer enfeksiyon kök salarsa, bu onu öldürebilirdi.

Ve *buna* izin veremezdim. Ölmesine izin veremezdim. Onun değil. Hüzünlü, yaşlı gözlerle, avucunda tuttuğu bu tüylerle beni parçalayan *bu kalles* değil.

Kakkari'nin benim için işaretlediği bu *kalles* değil... az önce benim emrimle kanlı bir şekilde kırbaçlanmıştı.

"*Vok*," diye küfrettim, karnım çalkalanıyordu, önünde çömelmişim. Sığ nefesler alıyordu ve gözleri kapalıydı.

Utanch göğsümü doldurdu, gerçi bu duyguya aşınaydım, özellikle de *Dothik*'te sokaklarda büyürken. Bir sürü kralı olmak için karanlıktan ve pislikten tırnaklarımla kazıyarak gelmişim ama kendimi hiç o anki kadar sahtekâr gibi hissetmemişim.

İçimden bir hırıltı çıktı ve köylülere dönerek evrensel dilde seslendim, sesim açıklıkta yankılanıyordu: "Bu dişiyi kim istiyor?"

Kimse öne çıkmadı. Tek bir ruh bile kımıldamadı.

Hissettiğim rahatlama mıydı? Sahipsiz olduğu için mi? Yoksa başka bir şey mi?

Daha karanlık bir şey mi?

O zaman kararımı verdim. Yaralarına dikkat ederek onu kolaylıkla kaldırdım ve göğsüme yaslardım. Hareket edince tısladı, yaraları çekiştiriyordu. Sonra kollarımda gevşedi, acı sonunda bedenini ele geçirdi. Küçük bir merhamet.

Arkamdaki köylülerden gelen alçak mırıltıları duymazdan geldim, *pujerak*'ımın öfkeli ve şaşkın ifadesini görmezden geldim, *Pyroki*'m Lokkas hariç herkesi görmezden geldim. Sadık hayvanıma elimi uzattım ve o da uzun, sivri burnunu uzattığım nasırlı elime doğru iterek yanıma geldi.

O sırada Vodan bana yaklaştı, aramızdaki gerginlik hissediliyordu, köydeki gerginlik de yoğun bir şekilde hissediliyordu.

"*Vorakkar*," diye tısladı. "Bu... onu alamazsınız. Senin *pujerak*'ın olarak buna karşı tavsiyede *bulunmalıyım*. Sürü-"

"Bir *vekkiri* dışısı alan ilk kişi ben değilim," dedim ona. "Sonuncusu da olmayacağım."

Nefesini içine çekti. "Eminim demek istemiyorsun-"

"*Yeter*," diye homurdandım, sabrım tükenmişti. "Son zamanlarda beni çok fazla sorguluyorsun."

"Beni *pujerak* olarak seçtin *çünkü* seni sorguluyorum *Vorakkar*," diye cevap verdi yumuşak bir sesle, gözleri kollarımdaki dişiye kaydı.

"Onu bırakırsam ölür."

"Her zaman ölmesi gerekiyordu," diye karşı çıktı Vodan. "Okunun *rikcrun*'a battığı andan itibaren, hatta ondan önce bile, her zaman ölmesi gerekiyordu."

İçimde dönen girdabı sakinleştirmek için derin nefesler çekerek sustum.

"*Pyroki*'yi ve savaşçıları hazırlayın," dedim sonunda, bakışlarını tutarak, Bana meydan okuması için onu *cesaretlendiriyordum*.

Çenesi titriyordu. Sonunda başını eğdi. "*Lysi, Vorakkar*."

Sonra benden döndü, *darukkarlara* emirler yağdırdı ve onlar da köyü terk etmeye başladılar.

Kalles'i Lokkas'ın sırtına yükledim ve arkasına geçip onu kendime yaklaştırdım. *Pyroki*'min dizginlerini bir yumruğuma alıp diğer yumruğumla onu sabitlerken bakışlarım köyün liderine takıldı; ismini hatırlamak istemesem de çok rahat bir şekilde söyleyen bir erkekti.

Gözlerini kaçırmadan önce sadece bir an gözlerimi tuttu, yanağındaki bir kas seğiriyordu.

Lokkas'ın etrafında dönerek, *pyroki*'mi köyün açık kapısına doğru koşmaya teşvik ettim ve arkamdan tozu dumana kattım.

"*Vir drak!*" Kükredim.

Sürümden gelen cevap çığlıkları havayı deldi ve Lokkas'ı daha hızlı ve daha hızlı ittim, ufukta bir lekeye dönüşene kadar köyden uzaklaştım.

Kollarımdaki dişi yolculuk boyunca bir kez bile uyanmadı, ancak kanı göğsümü ıslattı. Derime işledi, beni kesinlikle

Etimdeki altın dövmeler.

Geçici kampımızın sınırlarına ulaştığımızda, Lokkas'tan kurtuldum ve *kalles'i* yavaşça aşağı indirdim, onu uyuduğum yere taşırken içimde acımasız bir kararlılık dolaşıyordu.

Merhamet. Rath Kitale'nin *vekkiri* kraliçesi Arokan'ın benden istediği buydu, yuvarlak karnı ve parlayan gözleriyle, çocuğuna, varisine hamileyken. Bu daha dün, diğer *Vorakkar*'ın kampını ziyaret ettiğim zaman mıydı? Onlara *kinnudan* sorumlu avcılarını cezalandırmak için doğudaki bir insan yerleşimine gittiğimi söylediğimde?

Sadece merhamete ihtiyacımız var, demişti bana o yumuşak, insani üslubuyla. Arokan ona merhamet etmiş, kardeşinin hayatını bağışlamış ve hayatı sonsuza dek değişmişti.

Kalles'i çıplak paletimin üzerine yüzüstü yatırdığımda, yaralarına baktığımda bunun merhamet olmadığını biliyordum.

Kadının kesik tuniğini sıyrıp vahşetimin kanıtı olan sırtının tamamını ortaya çıkarırken Vodan yanımda belirdi.

Canavar mı? *Lysi*, ben yıllardır bir canavara dönüşüyordum. Ya da belki de her zaman öyleydim, gençliğimden beri bir bıçak gibi şekillendirilmiş ve işlenmişim.

Vodan'ın tek söylediği "Temiz su getireceğim," oldu, kararımı verdiğimi biliyordu, her şeyin çoktan yapıldığını biliyordu. *İşte bu* yüzden onu *pujerak* olarak seçmişim. Tüm hatalarına rağmen, *benim* tüm hatalarıma rağmen, bana ve sürüye sadıktı.

Yanağını sert palete dayamış olan kadına baktım ve tuhaf yüz hatlarını inceledim. Koyu renk saçları, şimdiye kadar gördüğüm en soluk teni, sivri bir burnu ve küçük bir ağzı vardı. *Vorakkar* olarak geçirdiğim süre boyunca pek fazla *vekkiri* ile karşılaşmamıştım, ancak devriyeye gönderdiğim sürü savaşçılarımla karşılaştığımdan emindim.

Vodan'a bakmak için döndüğümde, sürü savaşçılarımla *pyroki*'lerinden inerek bana doğru spekülative bakışlar attıklarını gördüm, ancak hiçbirini saygıyla gözlerime bakmadı.

Belki de kuzeydeki Horde Kralı gibi delirdiğimi düşündüler.

Belki de öyleyimdir, diye fısıldadı zihnim.

Yine de bakışlarının ağırlığı boynumu sızlattı.

"*Ovilli, vir drak drukkia!*" Seslendim, sesim kampın etrafında yankılandı.

Hazırlanın, öğle vakti yola çıkıyoruz. Ev için.

Savaşçılar da benim gibi geri dönmeye hevesliydi. Bir telaş içinde kampı dağıtma işlemine başladılar ve beni sırtımda gözlerinin ağırlığı olmadan *kallelerle* ilgilenmeye bıraktılar.

Vodan bir kap su ve temiz bezlerle döndü. İkisini de ondan aldım ve işe koyuldum. Şifacı değildim ama yara bakımı konusunda yeterli bilgiye sahip olacak kadar yara izi taşıyordum.

"*Udun* merhemi yok mu?" Vodan'a sordum.

"*Nik*," diye yanıtladı. "Bunu beklemiyorduk..."

Vok, diye düşündüm ama dudaklarımı birbirine bastırdım. Temiz bezi suya batırdım ve *kalles*'in sırtına bastırdım. Kirliydi ve bez çamurlu bir kırmızı, pislikten gri bir renkte çıktı.

"Tutun onu."

Kollarını sabitledikten sonra temiz suyu sırtına döktüm, kiri ve kanı yıkadım. Bir anda uyandı, vücudu gerildi, dudaklarından boğuk bir çığlık döküldü.

"Sakin ol, *kalles*," dedim ona evrensel dilde. "Yaralarını sarmalıyım."

"*Sen*," diye fısıldadı, yüzü bana dönüktü. Koyu renk gözleri odaklanmamıştı, büyümüşü ama bana bakıyorlardı. "Neden?"

Bunun sinir bozucu olduğunu fark ettim. Bir kez *Vorakkar* olduğumda, diğer horde kralları, *pujerak*'ım ve *Dothikkar*'ım dışında kimse benimle göz göze gelmemişti. Bu *kalles*'in bana bu kadar özgürce bakması, bir zamanlar *Dothik* sokaklarında bir *duvna*, koşuşturan, zavallı bir lağım faresinden başka bir şey olmadığını hatırlattı. O zaman herkes bakışlarımı karşıladı.

En tuhafı da onun gözlerine bakarken bunu ne kadar özlediğimi fark etmemdi. Başka bir varlığa bakmanın o basit bağlantısını.

Yine de, onunla birlikte, daha fazlasıydı. Beni çağıran, tanıdığım, beni içine çeken, beni *özgürleştirmeyi* vaat ettiği kadar beni tüketmekle tehdit eden bir şey.

"Çünkü buna mecburum," dedim sadece.

Sırtına daha fazla su döktüğümde acı içinde tısladı ve dişlerimi sıktım, çığlıklarıyla göğsümde rahatsız edici bir his şişti.

Tecrübelerime dayanarak bunun Drukkar'ın ateşi gibi acı verdiğini biliyordum.

"Ölmek istediğimi sanmıyorum," dedi dişlerini sıkarak ve doğrudan bana bakarak. "Sanmıyorum..."

Sözlerini yarıda kesti, acı onu tekrar dibe çekiyordu. Bakışlarını serbest bırakarak, yüzümde acımasız bir ifadeyle yaraları mümkün olduğunca yıkadım ama

Uudun olmadan enfeksiyon riskinin yüksek olduğunu biliyordum. Sürünün geri kalanına bir an önce ulaşmamız gerekiyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?" Vodan bana sessizce sordu, gevşek kollarını serbest bıraktı ve sırtını temiz bir bezle bağlamamı izledi. "Sen bir *Vorakkar*'sın. O bir *vekkiri*. İşlediği suç yüzünden onu cezalandırdın ama şimdi onu kurtarmaya kararlı görünüyorsun."

Ona cevap vermedim.

"Sana ne söyledi?" diye sordu sessizce. "Cezasına son verdiğinde seninle konuştu."

Onun söyledikleriyle ilgili değildi. Ne *gördüğümle*, ne *hissettiğimle* ilgiliydi. Yine ona cevap vermedim.

Onun yerine, "*Vir drak drukkia*." dedim. *Öğle vakti yola çıkıyoruz*.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

T Zaman bulanıklaştı ve anlık dalgalar halinde bilincim gidip geldi. Her seferinde acıya uyandım. Sırtımdaki yakıcı ağrı ve ardından uyluklarımın arasındaki yeni ağrı. Bu acı beni korkutuyordu.

İlk başta, bunun Dakkari'nin siyah pullu yaratıklarına binmekten kaynaklandığını fark edene kadar, sert et benimkini sürtüyor, yeni bir acı kök salıyordu.

Tanımadığım topraklara bakarken gözlerim acıdı ve göz kapaklarım ağırlaştı. Karanlıktı. Yakında donacak olan uçsuz bucaksız siyah düzlükler bakışlarımı karşıladı, ancak uzakta dağların ve ağır örtülü ormanların gölgelerini gördüm.

Yaratığın yürüyüşünden kaynaklanan her darbe taze yaralarımı sarstı ama ben yüzümü buruşturmamak için yanaklarımı ısırdım.

"Uyan," *diye* geldi arkamdan sesi. Elinin beni sabit tuttuğu kalçamda sıkılaştığını hissettim ve aşağı baktığımda bileğindeki altın kelepçe ay ışığında parladı.

Sırtımda yaraları örten kalın bir şey vardı. Araştırmak için uzanmaya çalıştığımda, uyarı amacıyla kalçamı sıktı ve ben de kaskatı kesildim.

"Nik," dedi. "Bırak onları, *kalles*."

Gözleriyle buluşmak için omzumun üzerinden bakamadım. Denediğimde sırtım burkuldu ama boynumu cesaret edebildiğim kadar uzattım ve çevresel görüşümde karanlığın içinde onun altın saçlarını gördüm.

Bir baş dönmesi dalgası beni vurdu ve kendimi dengede tutabilmek için yaratığın boynuna sarıldım. O andan itibaren mide bulantısı hissederek başımı öne eğdim.

yükseliyor, kalın tükürük ağzımı kaplıyordu. Dikkatimi dağıtmak için yaratığın pullarını okşadım ve bir tanesinin kenarında gezindim. Metal kadar sert ama et gibi sıcaktı. Gücünü hissettim, dizginlenemez gücünü, arkamdaki efendisinininki kadar elle tutulurdu.

Nefesim kesildi, gözlerim büyüdü ve neyin eksik olduğunu fark ettim.

"Mavi'nin tüyleri," diye mırıldandım, sanki onları orada bulacakmışım gibi kucağıma baktım. "Neredeler?"

Eli kalçamdan çekildi. Sırtımdaki acıyı umursamadan yumruklarımı ceplerime daldırdım, onları -onu- *sonsuz* dek kaybetmekten korkarak aradım.

Pençeli parmaklarının uzattığı tüyler görüş alanımda belirdiğinde omuzlarımda bir rahatlama hissettim. Onları çabucak kaptım ve göğsüme bastırarak yutkundum.

"Beni köyümden aldınız," diye fısıldadım, ani fiziksel çabamdan dolayı bir baş dönmesi dalgası daha çarptı. Yırtık tuniğimin cebine güvenle yerleştirmeden önce tüylere baktım.

"*Lysi*."

Kırbaçlanmadan önceki o anı hatırladım. Kendi bedenimden çıkmış, yerden metrelerce yukarıda süzülüyormuşum gibi hissetmişim. Şimdi de öyle hissediyordum, sanki bunların hiçbiri gerçek değilmiş gibi. Zihnim bulanıktı, başım ağırdı. Sıcak ve soğuk hissediyordum.

Bu gerçek miydi? O gerçek miydi?

Yaralarındaki zonklama bana öyle olduğunu söyledi. Mide bulantısı, baş dönmesi, yorgunluk bana öyle olduğunu söylüyordu. Ölmüş olsaydım bu kadar acı hissetmezdim.

Bir elimle aşağı uzanarak, acıyan avucumu siyah pullu yaratığın ensesine, uzun boynunun sırtıyla birleştiği yere doladım. Belki de şok böyle bir şeydi.

Soğuk rüzgâr yüzüme çarptı, ama dalları sırtımdan yayılan sıcaklığın üzerinden kaydı. Güzel ama aynı zamanda korkunç bir histi.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordum. "*Sürüme*."

"Bu senin sürün değil mi?" Dakkari savaşçıların köyümün duvarlarına akın ettiğini hatırlayarak sordum. Onları düşünmek bile beni yoruyor, hiçbir şey hissetmediğim o karanlık uyku yerine geri dönmek istememe neden oluyordu.

"Bir parçası, *Iysi*."

Başka var mıydı?

Gözlerim kapandı ama kapandığında başım dönüyor, daireler çiziyordu. Midem asitle doluymuş gibi hissediyordum.

Kusacaktım. Acı, mide bulantısını daha da kötüleştirdi. Boğazımda safra yükseldi ve midem kabarmadan önce burun deliklerimden bir ciğer dolusu hava çektim.

Son anda başımı çevirdim ve bindiğimiz yaratığın üzerine kusmaktan kurtuldum. Sürü kralının küfrettiğini ve dizginleri çekerek hayvanı yavaşlatıp durdurduğunu duydum.

Kusacak bir şeyim yoktu, su bile.

Alnıma dokunduğumda terlediğimi fark ettim, bu da üşümemi açıklıyordu.

Bir sorun vardı.

Atından indiğini hissettim ve sonra yaratığının yanında durmuş bana bakıyordu.

O anda beni korku sardı, az önce onunla kırbaçsız konuştuğum düşünüldüğünde saçma bir tepkiydi. Bir anda kırbacın ısırığını hatırladım ve bana doğru uzandığında irkildim.

Sürü kralı kaşlarını çatı, dudağının kenarındaki yara izi hafifçe aşağı çekildi. İrkilmemi görmezden geldi ve pençeli parmaklarını yanağıma bastırdı. O kadar uzun zamandır dokunulmamıştım ki donup kaldım ve ona bakakaldım.

"*Vok*," dedi nefesinin altında. "Yanıyorsun."

"Dokunma bana," diye fısıldadım, yüzümü başka yöne çevirerek, parmaklarım orada olmayan bir oka uzandı. "Lütfen."

Boğazından kısık bir sesle hırladı ama eli geri çekildi. Onun yerine, yaratığın böğründeki kayıştan bir şeyi çekip aldı. Hayvan derisinden yapılmış bir şişeydi bu. "İç," diye emretti ve elime tutuşturdu.

"Ne oldu?" Başka bir mide bulantısı dalgası yükselirken bile ses tonuma şüphe karışarak sordum. Görüşümde siyah noktalar belirdi ve sallanmaya başladım.

"Su."

Bir yudum almadan önce kokladım. Temiz ve tazeydi, muhtemelen şimdiye kadar içtiğim en temiz suydı. Açgözlü bir lokma aldım, sonra bir tane daha, kaşınan boğazımı rahatlattığını hissettim.

Tüm deriyi boşalttığımı fark ettiğimde, ona geri verdim ve gözleriyle buluşmayı başardım.

Nik, nik, diye mırıldanmıştı, kırbaçlama durmadan hemen önce. Bana eski bir ruh görmüş gibi baktı. Onun soğuk ve mesafeli olduğunu düşünmüştüm,

Ama o zamanki ifadesi hiç de öyle değildi, ruhumu tüketmeye kararlı aç bir iblis gibiydi. O anda *hâlâ* bunu yapıyordu. Bunu hissediyordum. Benden geriye hiçbir şey kalmadığında ne olacaktı?

Görüşüm bir anlığına karardı. Küfür ettiğini duydum, vücudumun kaydığını hissettim.

Sonra her şey karardı.

BİR SONRAKİ UYANIŞIMDA garip bir koku aldım. Keskin. Topraksı. Sırtım yanıyordu. Dönerek bağırdım, korkmuş bir hayvan gibi debelendim, üzerimde yabancı bir ağırlık hissettim. Nerede olursam olayım başkalarını hissettim.

Dakkari dilini duydum, kaba tonlarda törpülenmiş, hemen üstümde.

"Sakin ol, *kalles*," dedi sesi. İblis sürüsü kralı.

Yumuşak kürklerle kaplı bir yatakta yüzüstü yatıyordum. Yırtık tuniğim yırtılmıştı, çıplak göğüslerim yatağa bastırıyordu.

Başımın ağırlığını kaldırdığımda, onun sağ omzumun yanında diz çökmüş, iki bileğimi sıkıca kavrayarak beni kürklere hapsettiğini gördüm.

Panik ve acı damarlarımı yaktı. Kafamdaki bulanıklığa rağmen, Dakkari erkeklerinin huzurunda yarı çıplak olduğumu ve acımasız sürü kralları tarafından alıkonulduğumu fark edecek kadar aklım başımdaydı. Dakkari hakkındaki söylentileri duymuştum. Köyden köye fısıldanan barbarca, karanlık şeyler.

Tutuşuna karşı daha sert bir şekilde çırpındım ve sırtımda bir sıcaklık hissettim, ardından keskin bir acı geldi.

Sonra bir kadın sesi geldi, acil ve sert. İblis kral "*Kes şunu*. Yaraları yeniden açıyorsun."

Sırtımdaki yanma hissini umursamadan, arkama bakabilmek için başımı çevirdim. Orada, kalçalarımın yanında diz çökmüş bir kadın vardı. Elinde bir iğne ve iplik vardı. Başka bir erkek -köyümde benimle ilk konuşan erkek- kollarını göğsünde kavuşturmuş, birkaç adım ötemde duruyordu. Bunun dışında kimse yoktu. Köyüme akın eden sürü savaşçılarından hiçbir iz yoktu.

"Ne... Bana ne yapıyorsun?" Boğazım ve ağzım kuruyarak hışırdadım. Kadın bana baktı. Bir Dakkari dişisi. Daha önce hiç görmemiştim.

Ama cevap vermedi. Başını eğip iğnesini sırtıma doğru indirdiğinde bakışları beni terk etti.

"Yaralarını dikerek kapatıyor, *Kalles*," dedi İblis Kral, sesi sert ve karanlıktı. Onun sesinden nefret ediyordum. Korkunun karnımı doyurmasına ve göğsümde yükselmesine neden oluyordu.

"*Neden?*" diye sordum. İğnesinin serinliğinin sıcak etimi deldiğini hissettiğimde tıslayarak sordum.

Cevap vermedi. Çenesinin gerildiğini gördüm, tutuşunun sıkılaştığını hissettim. Sonra gözlerimi kapattım. Daha kolay oldu.

Tekrar uykuya daldım.

DAHA SONRA, ateşin çıtırtısı dışında ortalık sessizdi.

Göz kapaklarım ağırlaştı ve sırtım uyuştı. Ateş patladığında nefesim kesildi, bakışlarım ateşi takip etti. Ateş, yükseltilmiş metal bir diskle kaplanmıştı ve merkezinden kıvılcımların çıkışını izledim.

Hava sıcaktı ve çok sessizdi. Tenim nemliydi ama zihnim acısız bir pus içinde yüzüyordu.

Bir rüya mı?

Yanağım yumuşak, gıcıklayıcı kürklere bastırılmıştı ve artık tuniğimi giymediğim için Blue'nun tüyleri için endişeleniyordum.

Kulaklarıma bir tıslama sesi geldi ve hafifçe başımı kaldırıp kubbeli bir çadırın içine benzeyen yere baktım. Zengin ve sıcak bir şekilde döşenmişti. Temiz ve pelüş kürk yığınları, altın rengi kıvrımlı vurgulara sahip kalın kırmızı kilimler, çadırın bir bölümünü kaplayan ağır sandıklar, karşı tarafta minderlerle alçak bir masa. Yağ lambaları ve mumların sarı ışıltısı içeriye parlatırken, diğer yerleri derin gölgeler içinde bırakıyordu.

Onu o gölgelerden birinde gördüm.

Sırtını çadırın duvarına dayamış oturuyordu, altın kılıcı kucağındaydı. Kılıcın üzerinde siyah bir taş benzeyen bir şeyi gezdirip keskin bir tıslama sesi çıkardıktan sonra kılıcı çevirerek diğer tarafa geçirmesini izledim.

Sanki uyandığımı hissetmiş gibi bakışları benimkilere kaydı. Tıslama sesi kesildi.

Gri gözleri gölgelerin içinde kâbuslardan fırlamış bir yaratık gibi ürkütücü görünüyordu. Göğsü çıplaktı ve göğsündeki ve omuzlarındaki işaretler karanlıkta parlak sarı renkte parlıyor gibiydi.

Yutkundum. Ama tıpkı köyümdeki erkeklere olduğu gibi, ona da korkumu göstermek istemedim.

"Neredeyim ben?" Fısıldadım, çünkü sesimin titremeyeceğine güvenmiyordum.

"Benim sürümde," diye cevap verdi.

Benden o kadar uzakta değildi. Aslında, yakın zamanda yıkandığını görebiliyordum, sarı saçları nemli, cildi temizlenmişti.

Kaşlarımı çatarak gözlerim bir banyo küveti aradı ve çadırın girişine yakın bir yerde bir tane gördüm, yüzeyinden hala buhar dalları kıvrılıyordu.

En son ne zaman banyo yaptığımı hatırlamıyordum.

Kılıcını bir kenara bıraktığını hissettiğimde bakışlarım tekrar ona kaydı.

"Bana ne yaptın?" Sıkıca sarılmış bir şey hissederek sordum
Sırtımın etrafında. Etrafıma uzandığımda, yapışkan ve kalın bir şeyle ıslanmış yumuşak bandaj bezini hissettim.

"Şifacı yaralarını temizledi ve sardı." "Neden?"

Bakışları daraldı. "Seni kurtarmak için."

"Beni bırakmalıydın," diye fısıldadım kuru dudaklarımı yalayarak.

"Ölebilirdin," dedi bana, çenesi titriyordu. Kızgınlıkla mı? Pişmanlıkla mı? Sabırsızlıkla mı? Bilmiyordum. Onu okuyamıyordum ve genellikle insanları okumakta çok iyiydim.

"Amaç bu değil miydi?" Köyümün zemininde diz çökmeden önce hissettiklerimi hatırlayarak, bunun bir infaz olduğunu düşünerek sormadan edemedim. "Nik," diye ısırdı. "Sana daha önce de söyledim. Seni asla

öldürmeyecektim,

kalles."

Gözlerimi kapattım. Bu bilgi hakkında ne hissettiğimi bilmiyordum ama sesindeki gerçeği duymuştum. Ölmemi isteseydi, öldürdü. Ama beni neden köyümden almıştı? Neden beni buraya getirmişti?

Bilmek istediğimi sanmıyordum. Aklımdan bir olasılık geçti ama bu çok saçmaydı. Daha önce Dakkari erkeklerinin köylerden insan dişileri aldığını duymuştum. Ama ben alacak türden değildim. Küçük, solgun ve tuhaf görünümlüydüm. Eğer köyümüzden biri kaçırılacak türden olsaydı, bu Viv olurdu. Çok güzeldi.

"*Kalles* ne demek, iblis kral?" Fısıldadım, ateşin yeniden kıvılcımlandığını duyduğumda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ateş de çok güzeldi. Kırmızı, turuncu, altın ve aradaki tüm tonlardan oluşan bir girdap.

Neredeyse gülümseyecektim çünkü çok güzeldi... ve ben güzel şeyleri severdim. Yuvarlak ve gümüşü bir dolunay ya da soğuk bir sabahta bazen toprağın üzerine çöken pırıltılı pembe sis gibi.

Ama gözlerim ondan uzun süre uzak kalamadı. O da çok güzeldi.

Kısa bir duraksamadan sonra bana "*Kalles* benim dilimde dişi anlamına geliyor" dedi.

Kalles'in güzel bir kelime olduğunu düşünmüştüm ama bunu ona kesinlikle söylemezdim.

Çenesi titriyordu ve yine ne dediğini anlayamadım. "İblis kral mı?" diye homurdandı. Ona 'iblis kral' *dediğimi* fark etmem bile bir anımı aldı.

"Benim bir iblis olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Evet," dedim, parmaklarım altımdaki kürkleri okşarken. Hangi canavardan geldiklerini bilmiyordum ama şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak şeydi. "Jana bana iblislerden bahsetti. Çok yakından baktığında ruhunu çaldıklarını söyledi."

Hareketsiz kaldı. Nefes almayı bile bırakmış gibiydi. O gri gözler içimi yaktı.

"Ve senin aldığını hissettim," diye fısıldadım, o hissi hatırlayınca nefesim korkuyla hızlandı. "*Hissettim.*"

Peki neden hala onun gözlerinin içine bakıyordum?

Yutkundum, bakışlarım göğsüne kaydı ve bir dövmenin bir kenarını takip ettim, ta ki yan tarafında derin bir yara izi görene kadar. O kadar derin bir yara iziydi ki derisini içe doğru büzmüştü.

Meraklı bir varlıktım -bazen hatalıydım- ama ben bile böyle bir yarayı nasıl aldığını sormamam gerektiğini biliyordum.

"Demek Kakkari sana da gösterdi," dedi usulca, o acımasız sesi içimi keserek göğsümün sıkışmasına neden oldu. Bunu neredeyse spekülatif bir tonla söyledi.

"Bana ne gösterdi?" diye sordum, bakışlarım tekrar banyoya kaydı, onu istiyordum. Hafifçe hareket ettiğimde sırtım çekildi ve o buz gibi uyuşukluk bir anlığına kalktı, ciğerlerim zonklayan acıdan sıkıştı.

Yarık burun deliklerinden bir ısıklık sesi geldi. Soruma cevap vermedi.

Onun yerine, "Ben iblis değilim, *Thissie*. Çünkü ben iblis isem, sen de öylesin."

Kaşlarımı çattım, sözlerinin içimde şiddetli ve öfkeli bir şeyler uyandırmasına şaşırdım.

"Gitmek istiyorum," dedim kubbeli çadırın üzerinden ona bakarak. "Beni köyümden almamalıydın."

"Gitmeyeceksin, *kalles*," dedi, sesi sert ama kararlıydı. Oturduğu yerden kalktığında gerildim. "Ben gidebilirsin diyene kadar olmaz."

Nefesim ciğerlerimden inançsızlık ve şaşkınlık içinde boşandı.

Döndü ve çadırın girişine doğru ilerledi. Tartışmak üzereydim, kürklerin üzerinden kalkmak üzereydim. Sonra kelimeler boğazımda düğümlendi.

Çıplak sırtını gördüğümde dudaklarım aralandı.

O da kırbaçlanmıştı. Sadece, üç kırbaç yerine yüz kırbaç yemiş gibi görünüyordu.

"Dinlen," diye homurdandı, sesinde ani bir öfke vardı. "Daha sonra şifacıyla birlikte döneceğim."

Sonra o gitti. Ve ben sessizlik, çıtırdayan ateş ve gölgelerle baş başa kaldım.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

"H "Ateşi yükseliyor *Vorakkar*," dedi şifacı. "Şafaktan önce yanacak."

Etinin enkazına baktım. İnsan dişi terden kayganlaşmıştı ve uykusunda sık sık titriyordu. Şifacının tüm çabalarına rağmen enfeksiyon çoktan kök salmıştı. *Kalles*'i kampıma getirdiğimden beri üç gün geçmişti. İkinci gün de uyanmamıştı.

"Ne yapacaksın?" Hırladım. Göz ucuyla şifacının hâlâ benim ses tonumla konuştuğunu gördüm.

"Buz banyosu tavsiye ederim," diye cevap verdi, sesi tereddütlüydü. "Savaşçılarınız nehirden su getirsinler. Suyu almak için buzu kırmaları gerekecek."

"Pekâlâ," dedim, ayağa kalkarak.

"*Vorakkar*," diye seslendi şifacı usulca. Ona döndüm ama bakışlarını kaçırmıştı. "Daha önce hiç bir *vekkiri* tedavi etmemiştim. Bizden farklılar, daha zayıflar. Onu iyileştiremezsem bana kızmanızı istemem. *Dothik*'e geri dönemem."

Kaşlarım birbirine çatıldı. Sürüdeki yerinin *Kalles*'in hayatına bağlı olduğunu düşünüyordu. Ona böyle bir izlenim mi vermiştim?

"Evin her zaman burada, *Kerisa*," dedim ona, ses tonumu yumuşatmaya çalışarak. "Ama onun ölmesine izin verme."

Çadırımdan çıktığımda Vodan beni buldu. Gözleri girişe kaydı ama bakışlarındaki onaylamama parıltısını yakaladım.

Onun ötesinde, bir fıçı ateşinin etrafında duran, gülüşen ve yemek yiyen küçük bir grup horde savaşçısı gördüm.

"*Darukkar*," diye seslendim. Grup beni orada görünce hemen döndü ve doğruldu.

Horde savaşçılarına emirlerimi iletir ve kamptan çıkıp batıya, nehre doğru ilerlemelerini izlerken, *pujerakımın* yaklaştığını hissettim.

"Ne oldu?" Burun deliklerimden keskin havayı soluyarak ve sürüme bakarak ona sordum.

"Kampta şimdiden fısıltılar dolaşmaya başladı," dedi bana. "Onun varlığını yakında ele almanız gerekecek. Birçok kişi bir *vekkiri kalles*'in neden senin *volikinde kaldığını* merak ediyor."

"Onlara ne yapmaları gerektiğini söyle," dedim.

"Onun senin savaş ödülün olduğunu mu? Senin fahişen olduğunu mu?"

Sabırsız bir nefes aldım, gözlerim kampımızın üzerinde asılı duran ayı aradı. Sadece bir hilaldi ama dolunay olduğunda, soğuk mevsim gelse de gelmese *de Dothik*'te olmalıydım.

"Onlara gerçek dışında her şeyi anlatmalı mıyım?"

"Peki neymiş o?" Bakışlarımı onunkilere kilitleyerek homurdandım. "Söyle bana, *pujerak*, gerçeğin ne olduğuna inanıyorsun?"

Hiçbir şey söylemedi ama gözlerinde bunun bilgisini görebiliyordum.

Başımı salladım, gözlerim aya döndü. Sonra dedim ki, "Sen benim kan kardeşim değilsin Vodan, ama benim ailemsin. Gençliğimizden beri hep öyleydin."

Vodan iç çekti. O anda onu ilk gördüğüm andaki gibi hatırladım. Kirli, küçük ve aç. Tıpkı benim olduğum gibi.

"*Dothik*'te bir şeyler inşa ettik. Birlikte. Bu sürüyü inşa ettik çünkü sen olmasaydın bunu başaramazdım," dedim. "Şimdi bu desteğe ihtiyacım var. Beni sorgulamayı bırakmana ihtiyacım var. Çünkü sen benim kardeşim olsan da, ben hâlâ senin *Vorakkar*'ınım ve bunu hatırlamana ihtiyacım var."

Bakışlarımı tuttu ama isteğimin ne zaman nüfuz ettiğini gördüm.

"*Dothikkar*'ın Sınavlarından geçmenin nasıl bir şey olduğunu biliyormuş gibi davranmayacağım," dedi *pujerak*'ım kısa bir duraksamadan sonra. "Bir *Vorakkar* olmak için zihinsel ve fiziksel olarak neler gerektiğini biliyormuş gibi davranmayacağım."

"Belki de bir canavar gerekiyordur," dedim gözlerine bakarak. "Belki de tek yol budur."

Vodan keskin bir nefes vererek sözlerimi duymazdan geldi. "Bir canavar olduğuna mı inanıyorsun? Ben buna katılmıyorum. Bu sürüyü en iyi şekilde yönetmek için güçlü olman gerektiğine inanıyorum. Merhamet edemezsin çünkü merhamet öldürebilir. Senin aklın çelinemez." Gözleri çadıra kaydı. "Peki ya bu dişi? Seni etkiliyor. Edecek."

"Sürü her zaman önce gelir. Bunu biliyorsun," dedim kaşlarımı çatarak. "Bir dişi bunu *asla* değiştirmeyecek."

Vodan iç çekti. Sürü kampının üzerinden davul ateşleri ve kandillerden gelen hafif altın ışıltıya baktı.

"Onlara onun senin olduğunu söyleyeceğim," dedi Vodan basitçe, sessizce.

Uzun zamandır ölü olduğunu düşündüğüm arzularım onun sözleriyle yeniden uyandı, ama onları elimden geldiğince zihnimden uzaklaştırdım.

Disiplin. Kendime bunun hepimiz için gerekli olduğunu hatırlattım.
Dothikkar

Vorakkar'larını seçerken bunu sağlamıştı.

"Karına dön, Vodan," diye mırıldandım, ona doğru döndüm, sesim düşüncelerimden boğuk çıkıyordu. "Onun sıcaklığının tadını çıkar ve bu gece bunu bir daha düşünme."

"O zaman seninkine dön *Vorakkar*," dedi *pujerak*'ım başını *volikime* doğru eğerek. Gözleri dikkatli ve bilgiliydi, "Çünkü onun olacağı şey bu, değil mi?" diye ekledi.

HORDE savaşçıları nehir suyuyla döndüklerinde *volikime* döndüm, onları içerde takip ettim ve banyo küvetini doldurmalarını izledim.

Ben onları kovduktan sonra şifacı, "Onu içeri alabilir misin *Vorakkar*? Sırtı ıslanmamalı yoksa dikişler atar. Onu öne doğru eğik tutun."

Şifacı *kalles*'in pantolonunu sıyırarak onu kürklerimin üzerinde çırılçıplak bıraktı. Bir an donakaldım, arkasına, bacaklarına, kalçalarının çıkık kemiklerine baktım. Yutkundum. Çok fazla zayıftı. O ana kadar ne kadar zayıf olduğunu fark etmemiştim.

Sırtına dikkat ederek onu kucağıma aldığımda çok hafif olduğunu düşündüm. Kollarımda titriyordu.

Onu buz gibi suya soktuğumda uyanmadı bile ve şifacının söylediği gibi vücudunu manevra ettirdim, onu sabit ve yerinde tutmak için banyo küvetinin yanında diz çöktüm.

Sırtı kirpiklerimden dolayı kızarmış ve iltihaplanmıştı, yaralardan küçük damarlar fişkırıyordu.

"Ne kadar s ü r e c e k ?" Bakışlarımı *Kalles*'ten ayırmadan şifacıya sordum.
yüz.

"Uzun sürmez ama bunu gece boyunca birkaç kez yapmamız gerekecek." Titremesi etrafındaki suyu titreştirince onu dışarı çıkardım. Kısa bir süre sonra, suyu soğutmak için daha fazla buz getirdiğimizde onu geri koydum.

Su.

Uzun bir geceydi ama sabah olduğunda, yorgun şifacı bana ateşinin kontrol altında olduğunu, en kötüsünün geçtiğini söyledi.

"Döneceğim," dedi şifacı, serumlarını ve şişelerini toplarken, "akşama. Ya da o saatten önce uyanırsa beni çağırabilirsin *Vorakkar*."

"*Kakkira vor, kerisa*," dedim.

Minnettarlığım yanaklarına renk gelmesine neden oldu ama ben çoktan *kallelere* bakmaya başlamıştım ve şifacının çadırdan çıktığını fark etmedim.

Kendimi onun yanındaki kürklerin üzerine bırakarak yatağıma uzandım, uyumam gerektiğini biliyordum ama şafak yeni söküyordu. Üç gündür uyumamıştım ve yorgunluk zihnimin sınırlarını zorlamaya başlamıştı.

Artık *Kalles*'in bir günü daha atlatacağını bildiğim için kendimi biraz da olsa rahatlattım.

Ona bakmak için başımı çevirdiğimde, kapalı göz kapaklarının seğirdiğini gördüm.

Gözleri biraz açıldı ve benimkilerle birleşti. Beni kendisine yakın gördüğünde, tahmin ettiğim gibi tepki vermedi. O tuhaf bir şeydi, doğası gereği ne yapacağı belli olmazdı ve bu beni hayal kırıklığına uğratiyordu.

Belki uyandığının farkında değildi, belki de hâlâ ateşten sayıklıyordu. Bana *derin derin* baktı ve fısıldadı, "Merhaba iblis."

Ben tepki veremeden gözleri kapandı.

Sessiz bir anın ardından, "Uyu bakalım," dedim.

Sonra ben de uyudum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ALTINCI BÖLÜM

Iboş, soğuk bir çadıra uyandım. Bir an için nerede ve neden olduğumu anlayamadım. Ama yavaş yavaş farkındalığım geri geldi ve beraberinde temkinliliği de getirdi.

"Alo?" Usulca seslendim, yanağımı yatağın kürküne bastırmıştım, sırtım açık ve serin havaya maruz kalmıştı. İşte o zaman çıplak olduğumu fark ettim.

Kendimi hasta ama aç hissediyordum, boğazım kavrulmuş ve kurumuştu. Kendimi yataktan itmeye çalıştığımda kollarım titredi ve kalbim küçük bir efordan dolayı gümbürdedi, başım döndü ve nefes nefese kaldım.

Ama en azından oturuyordum. Titriyordum, sırtımdaki yaralar hafifçe çekildiğinde irkildim, ancak acının öncekinden çok daha az olduğunu fark ettim.

Mavi ışık çadırın içine süzüldü ve birinin kapaklardan içeri girdiğini gördüğümde nefesim kesildi. Çırpınarak yataktaki kürklerden birini aldım ve çıplaklığımı örtmek için göğsüme tuttum.

Daha önce gördüğüm Dakkari dişisi olduğunu fark ettiğimde biraz rahatlardım. Hafızam bulanık olsa da onu hâlâ iğnesiyle hatırlıyordum.

"Uyanmışsın," diye mırıldandı. Sesinde duyduğum *rahatlama* mıydı? "Sen... sen de mi benim dilimi konuşuyorsun?" diye sordum.

"*Lysi*," dedi başını eğerek. "Ben *Dothik*'te büyüdüm."

Bunu herhangi bir karışıklığı giderecekmiş gibi söyledi ama ben yine de kaşlarımı çattım.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu bana doğru gelirken. Kürkleri sıkıca kavradım ve yanında taşıdığı küçük çantaya bakarak biraz geri çekildim. Hareketimi görünce durdu ve "Seni iyi görmek için gece gündüz çalışıyorum *vekkiri*. Şimdi sana zarar vererek tüm emeklerimi boşa harcamayacağım."

Ses tonundaki yorgun gerçeği duyunca omuzlarımın gevşediğini hissettim ve öne doğru kaymamı işaret ettiğinde yaptım. Çıplak sırtımı inceleyebilmek için beni çevirdi.

"Güzel," dedi sonunda, sessizce, neredeyse kendi kendine. "*Vorakkar* memnun olacak."

Ondan bahsedince kaşlarımı çattım, onu anlık olarak, parçalar halinde hatırlıyordum. "Ne oldu?" diye sordum. Bir başka soğuk hava akımı vücudumu sarınca kürkleri göğsüme daha sıkı çekerek sordum. "Ne zamandır uyuyorum?" "Yaraların enfeksiyon kaptı. Vücudun yanıyordu ama ateşini düşürmeyi başardık," dedi ve tekrar görüş alanımda belirdi. Görüş alanımın kenarındaki küçük bir masaya gitti ve metal bir kadeh alıp bana getirdi. "İç. Seni susuz bırakmamaya çalıştım. ama her zaman işbirliği yapmadınız."

Bunu hatırlamıyordum ama elindeki ağır kadehi hevesle aldım ve hızla içtim.

Bir sürahi almak için masaya geri döndü ve bana biraz daha su doldurdu, ben de içtim.

"Neredeyse beş gündür buradasınız," diyerek çantasını karıştırmaya başladı.

Boş kadehe baktım ve "Beş gün mü?" diye fısıldadım. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Sana sakinleştirici verdim," diye açıkladı. "Vücudunun iyileşebilmesi için seni çoğu zaman uyuttu."

Birini günlerce uyutabilecek böyle bir ilacı daha önce hiç duymamıştım.

Bana dönüp baktığında elinde küçük yeşil bir şişe vardı, içinde siyah bir sıvı vardı. Kadehimi yeniden doldururken, içine siyah sıvıdan biraz damlattı ve etrafında döndürdü.

"Artık uyumak istediğimi sanmıyorum," dedim kadehe bakarak ve onu kırmadan kibarca nasıl reddedeceğimi düşündüm.

Dudaklarına küçük bir gülümseme değdi, sarı gözleri beni inceliyordu. Bir şekilde hem yaşlı hem de genç görünüyordu.

"Bu uyumak için değil," dedi bana. "Bu ağrıya yardımcı olacak."

Kadehi hevesle dudaklarıma götürmeden önce "Oh," dedim.

"Uyanırken çok daha işbirlikçi oluyorsun," dedi, ses tonunda bir miktar eğlence vardı. "Acıkmış olmalısın. Bir şeyler yemek ister misin?"

Nefesim kesildi ve ağzım hemen sulanmaya başlayınca dudaklarımı yaladım. "Evet, lütfen."

Gözlerinde bir şey değiştı. Acımak mı? Umurumda değildi. Söz konusu yemek olduğunda, acımayla başa çıkabilirdim. Girişe dönüp başını dışarı çıkarmasını ve diğer taraftaki birine Dakkari dilinde bir şeyler mırıldanmasını izledim.

Döndüğünde, "Kıyafetlerim nerede?" diye sordum.

Çantasından bir paket çıkarmadan önce "Gitti," dedi. "Bu *Vorakkar* bunları senin için yaptırdı. Sana uyacaktır."

Kürk astarlı bir pantolon tuttu, koyulaşmış derisi ustalıklı tabaklanmış ve dikilmişti. Sonra yanımda yere bir çift kürk çizme koydu, dayanıklı ve kalın tabanlı. Daha sonra, belirgin bir heyecanla bana pırıltılı ipekten yapılmış kullanışsız bir tunik gösterdi - şeytanın gözleri gibi gri olduğunu fark etmeden edemedim - ve *kinnu* kürküne benzeyen bir şeyden yapılmış çok daha pratik bir siyah kazak.

Gözlerim *kinnu* kürküne takıldı ve Dakkari'nin en başta neden köyüme geldiğini hatırladım.

Başımı salladım. "Kıyafetlerime ihtiyacım var. Cebimde bana ait bazı şeyler var ve onları geri almam gerekiyor."

"Nedir onlar?" diye sordu kazağı indirirken.

"Tüyler," dedim.

Kaşları çatıldı, dudakları büküldü. "Tüyler mi? Onlara neden ihtiyacın var?"

"Ben sadece..." Bir nefes çektim. O anda hiçbir şeyim olmadığını fark ettim. Önceden pek bir şeyim yoktu ama en azından kıyafetlerim, okum ve yayım ve Mavi'nin tüyleri vardı. Şimdi ise bunların hiçbirine sahip değildim. "Onlar benim için önemli."

Yüz ifademi görünce dudakları birbirine yapıştı. "Özür dilerim" derken biraz rahatsız görünüyordu. Giysileriniz yanmıştı. Çok kötü kokuyorlardı."

Başımı salladım çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Bitmişti. Tüyler gitmişti.

"Pekâlâ," diye fısıldadım. Kıyafetlerimin durumundan utanmam gerektiğini biliyordum. Normal bir insan böyle hissedirdi. Ama ben sadece sahip olduğum son şeyleri kaybettiğim için üzgün hissediyordum.

Gözlerim biraz sulanmış olmalı çünkü Dakkari dişisi bulanıklaştı.

"Özür dilerim," diye tekrarladı.

"Bilmiyordum." Tekrar başımı salladım.

"Gel," dedi biraz kıpırdanarak. "Yemeğini beklerken saçını yıkamana yardım edeyim. Sonra yeni giysilerini giyebilirsin. Çok güzeller, değil mi?"

"Evet, öyleler," diye kabul ettim, onları bana göstereceği için heyecanlı görüldüğü için onu ikna etmek istiyordum. Sallantılı bacaklarımın üzerinde durmama yardım ederken elini kolumda hissettim.

Banyo küvetine gitmeme yardım etti ve su biraz soğuk olmasına rağmen memnuniyetle içine girdim, sırtımın ıslanmaması için bana söylediği gibi ileride durdum.

Öne doğru eğildiğimde saçlarımı yıkamama yardım etti, suyu beyaz ve kabarcıklı yapan bir sabunla köpürttü. Kirli olduğu için iki kez yıkamak zorunda kaldı ve sonra efordan yorulana kadar kalan sabunla cildimi ovaladım.

Yine de banyodan çıkıp kurulandığımda kendimi eskisinden daha hafif ve iyi hissediyordum. En son ne zaman gerçek bir küvette yıkandığımı hatırlamıyordum. Genellikle Karanlık Orman'daki derenin kenarında vücudumu durulamaya çalışırdım. Oraya hiç kimse gitmezdi.

"Sırtını saracağım ve sonra giyinebilirsin," dedi ve beni yatağa oturttu. Birinin yanında çıplak olmak garip hissettiriyordu ama o bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, ben de kendime olmamam gerektiğini söyledim. "Tabii yemek yedikten sonra tekrar uyumak istemiyorsan," diye ekledi tereddütle, bana bakarak.

"Hayır, giyinmek ve biraz temiz hava almak istiyorum,"

dedim. "*Vorakkar*'a sormam gerekecek," dedi sessizce.

Sözleri bana onunla yaptığım bir konuşmayı anımsattı, bu konuşma şimdi hafızamda canlanıyordu.

Bana demişti ki, "*Gitmeyeceksin, Kalles. Ben gidebilirsin diyene kadar olmaz.*" Orada tutsak mı olacaktım? Amacım bu muydu?

Bunu düşünmek bile ciğerlerimi sıktı ama sessiz kaldım, sözlerini duymamış gibi davrandım, sırtımı uzun bir kumaşla sardı, önümün etrafına sardı ve sabitlemeden önce göğüslerimi bağladı.

"Çok mu korkunç görünüyor?" Önümde belirdiğinde usulca sordum.
"Sırtım mı?"

"Yaraların eskisinden çok daha iyi görünüyor. Deriniz çok hassas olduğu için yara izi kalacak ama daha kötüsü de olabilirdi."

Başımı salladım ve bana bir yığın yeni kıyafet uzattı. Yeni kıyafetler. Ve şimdiye kadar gördüğüm tüm kıyafetlerden daha güzellerdi.

Yine de, Blue'nun tüylerini geri alabilseydim, onları eskilerimle bir çırpıda takas ederdim.

"Nasıl kırbaçlandın?" diye sordu, oturuyor olmama rağmen pantolonumu çekiştirmeye başlayınca beni şaşırttı. "Orası... senin köyün müydü?"

"Hayır," dedim kaşlarımı çatarak. "Horde Kralı'nın emri altındaydı."

Nefesini içine çektiğini duydum ve kafasını şaşkınlıkla bana doğru eğdi.
"Neffar mı? Vorakkar'ımız mı?"

Başımı salladım, ıslak saçlarımın taze bandajların üzerine damladığını hissettim. "Ama... neden?"

"Çünkü beni köyümün duvarlarının dışında, Karanlık Orman'da avlanırken gördü," dedim ve pantolonumu bağlamak için yavaşça yataktan kalktım.

Biraz büyüktüler ama çok sıcaktılar ve bacaklarımı gıdıklayan kürkleri lüks bir yumuşaklık hissi veriyordu.

"Avcı mısın?" diye sordu bana, hâlâ gözlerini kırpıştırarak anlamaya çalışıyordu. "Yayımı iyi kullanırım," dedim usulca, yerlinin üç okunu düşünerek

o gece gözleri. "Bu iş bana gençken verildi." "Ama sen bir kadınsın," diye itiraz etti kaşlarını çatarak.

"Sizi temin ederim ki dişiler hâlâ avlanabiliyor," dedim ona. "Hoşuma gitmiyordu ama beni besliyordu."

En azından çoğu zaman.

Şifacı sessizleşti ve ben yavaşça ipek tuniği ve ardından siyah kazağı çekerken beni izledi. Sırtım gergin ve hassas hissediyordum ama şifacı suyuma ne koyduysa ağrıya iyi geliyor gibiydi.

Tam o sırada çadırın dışından bir Dakkari erkeğinin sesi duyuldu ve şifacı girişe gidip bir tepsi yemekle geri döndü. Şifacının tepsiyi alçak masanın üzerine koyup beni yanına çağırmasını izlerken kalbimdeki arzu büyüdü.

"Yavaş ol, *vekkiri*," diye uyardı. "Sana içirmeyi başardığım biraz et suyu dışında, bir süredir pek bir şey yemedin."

Küçük bir kâsede soluk, ipeksi bir et suyu buğulanıyordu ve masaya oturmak için geldiğimde önce onu ellerime tutuşturdu. Ama açgözlü

gözlerim çoktan küçük bir kâseye düzgünce istiflenmiş kızarmış et parçalarına bakıyordu.

Bir tabağın üzerinde bir yığın ve dumanı tüten, ekmeğe benzeyen bir somun vardı, ancak koyu mor renkteydi ve hafif ıslak görünüyordu.

Ama olabildiğince yavaş içtim. Et suyunu bitirdiğimde boş midemi ısıttı ve garip bir dolgunluk hissiyle irkildim.

Tabaktaki kızarmış etten bir parça koparıp ağzıma attığımda, dilimin üzerinde lezzetli, sıcak ve baharatlı bir lezzet patlaması oldu. Gözlerim kocaman oldu çünkü daha önce hiç böyle bir şey yememiştim.

Ekmekten küçük bir parça koparıp ağzıma atmadan önce bir tane daha, bir tane daha yedim. Tuhaf, süngerimsi bir dokusu vardı, hafif tatlıydı, köydeki kuru, kırılgan ekmeğe hiç benzemiyordu ama çok ama çok sevdiğime karar verdim.

Daha fazla bir şey yiyemediğimde hala yarım somun ve küçük bir yığın et kalmıştı. Karnım ani yemek akışından dolayı çalkalandı ama kusmadım. Vücudumun umutsuzca besinlere ihtiyacı vardı.

"Sanırım işim bitti," dedim şifacıya, başımı kaldırıp ona bakarak. "Ben..." Sorduğum şeyin uygun olup olmadığından emin olamadan sustum. Jana bana her zaman sormamam gereken uygunsuz şeyler sorduğumu söylerdi.

"*Lysi*?" diye sordu bana bakarak. Yemeğe başladığımdan beri bana bakıyordu ve yemek yeme adabımın içler acısı olduğunu düşünüp düşünmediğini merak ettim. Biraz fazla hevesli davranmışım ve biriyle yemek yemeyeli uzun zaman olmuştu.

"Boş ver," dedim sessizce, yenmemiş yemeğe bakarak. Daha sonra yemek için paketleyip paketleyemeyeceğimi sormak istemişim ama sonra 'daha sonra'nın ne zaman olduğunu ya da benim için ne anlama geldiğini bilmediğimi fark ettim. Neden orada olduğuma dair hiçbir şey bilmiyordum; bu zengin, neredeyse günah sayılacak kadar güzel yemekleri yiyordum, soğuk mevsimde beni sıcak tutacak yeni kıyafetler giymiştim, İblis Kralı'na ait olduğundan çok emin olduğum lüks bir çadırdaydım.

"Sanırım şimdi temiz hava alacağım," dedim usulca, karnım gergin bir şekilde ona bakarak.

Bana küçük bir gülümseme verdi ve ayağa kalktı. "*Vorakkar*'a sormam gerekecek. Sen burada bekle. Ben yokken çayı iç," dedi ve tepside gelen küçük fincanı bana doğru itti.

O çadırdan çıktığında gözlerim tekrar yemeğe kaydı ve sonra şifacının çantasına baktım. Ayağa kalkarak yavaşça ona doğru ilerledim ve küçük, temiz bir bez parçası bulana kadar içini karıştırdım. Sonra tekrar

Son kalan et ve ekmeği masaya koydum, cebime sığacak kadar küçülene kadar ezdim.

Güvenli bir şekilde içeri sokulduktan sonra rahatladım, hazırda bir yemek daha olduğu için kendimi daha iyi hissediyordum. Gözlerim önce çadırın kanatlarına, sonra da yatağın ucundaki kürklü çizmelere takıldı. Yanlarına gidip çıplak ayaklarımı içeri soktum, ayak parmaklarımı içeride oynattım ve ardından sürü kralının emirlerine itaatsizlik ettiğim için tekrar cezalandırılıp cezalandırılmayacağımı merak ederek girişe doğru yürüdüm.

İçeride kapalı kalmayı sevmiyordum, bu yüzden soğuk mevsimden bu kadar nefret ediyordum. Temiz hava ihtiyacım ve sürü kampı hakkındaki merakım galip geldi, bu yüzden çadırın kanatlarından soğuk havaya doğru eğildim.

Çok uzağa gitmeyeceğim, dedim kendi kendime, vücudumu çok fazla zorlamamam gerektiğini biliyordum, özellikle de son beş gündür hasta ve yatalak olduğum için.

Doğrulup sürü kampına ilk kez baktığımda dudaklarım aralandı ve gözlerim büyüdü.

"Oh," diye fısıldadım, sabahın erken saatlerinin serinliğinde nefesim önümde buğulanıyordu.

Altmış ya da yetmişe yakın kubbeli çadır önümde boylu boyunca uzanıyordu. Kamp, sürü kralının çadırının hemen arkasında yükselen bir dağ sırasının yakınına sıkışmıştı. Kampın açık bir girişı vardı, kendi köyümünkine çok benzeyen bir kapısı olan uzun bir çit. Batıya baktığımda, girişin yakınındaki çadır sıralarını geçince bir nehir gördüm ve doğuya baktığımda, neredeyse tüm kampa eşit büyüklükte, içinde Dakkari'nin siyah pullu yaratıklarının dolaştığı büyük bir çit gördüm.

Kampı biraz daha incelediğimde eğitim alanlarını gördüm. Duvarların ötesinde ekin tarlasına benzeyen bir şey gördüm. Diğerlerinden on kat daha büyük, kubbeli, tepesindeki delikten buhar çıkan devasa bir çadır gördüm. Aslında, diğerlerinden daha büyük bir avuç çadır olduğunu gördüm, ancak bu mesafeden amaçlarını tahmin edemedim.

Sürü kralının çadırı diğerlerinden ayrı, küçük bir eğimin üzerindeydi, bu yüzden tüm kampı rahatlıkla görebiliyordum. Ve bu noktadan duvarların ötesini de görebiliyordum. Yakında donacak olan ıssız ovalar bakışlarımı karşıladı.

"Vekkiri kalles, juniri ta voliki," diye sert bir erkek sesi geldi arkamdan. Sıçradım ve arkamı döndüm. Kampı görünce o kadar şaşırmıştım ki, az ötede nöbet tutan bir Dakkari erkeğini fark etmemiştim.

Cüssesine ve yanağından aşağı inen yara izine bakılırsa bir sürü savaşçısıydı.

"Ah, merhaba," dedim biraz tereddütle, cüssesine ve arkasında sallanan kuyruğuna bakarak.

Kaşlarını çattı, bana doğru bir adım attı ve benim onu incelediğim kadar dikkatle beni inceledi. "*Juniri ta voliki*," diye tekrarladı, bu kez daha yavaş. Ve eğer ne söylediği konusunda herhangi bir şüphem varsa, devasa kollarından biriyle çadırın girişine doğru bir hareket yaptı.

"Sadece biraz yürümek istiyorum," diye cevap verdim. Kaşları çatıldı ve kısa yokuştan aşağı bir adım attığımda bana doğru bir adım attı. "Geri geleceğim, söz veriyorum."

Çadırdan uzaklaştıkça hızlı Dakkari dilinde konuşuyordu ama beni yakalamak için hareket etmedi, sadece yakınımda durdu, şüphesiz anlamadığım bir dilde beni çadıra doğru geri çağırmaya çalışıyordu. Ama soğuk hava yanaklarımda iyi hissettirdi ve taze ve keskin kokuyordu. Ne kadar iyi hissettirdiğini görünce neredeyse gülümseyecektim.

Kampa girmeye başladığımda ilk başta bakışları fark etmemiştim. Bakışlar beni rahatsız etmiyordu. Daha önce de bakılmışım. Sadece yavaşça yürüdüm, merakla çadırları inceledim ve utanmadan gördüğüm açık kapakların içine bakmaya çalıştım. Yolum boyunca kadın, erkek, çocuk, genç, yaşlı Dakkari'lerle karşılaştım.

Her şey çok *yeni*, çok canlı ve çok heyecan vericiydi.

Yaşlı bir Dakkari erkeği kendi çadırının girişinden beni yakından izliyor, daha önce yediğim mor ekmeği kemiriyordu. Ekmeğe baktım, belki de çok uzun süre, çünkü bana ikram etmek için uzattığını gördüm. Şaşkınlıkla gözlerinin içine baktığımda, "Oh, hayır. Um, *nik*. Ben zaten yedim."

"Aç görünüyorsun," diye cevap verdi, sesi yaşlılıktan kısıktı, aksanı duyduğum en derin aksandı. Arkasında bir hareket gördüm ve küçük bir çocuk belirdi, yaşlı adamın bacaklarının arasından bana bakıyordu. Sarı gözlerinin irisleri yuvarlaklaştı, genişledi.

"Bende zaten biraz var," dedim, yeni pantolonumun cebini okşayarak, kalçamdaki yiyeceğin ağırlığını hissederek. Yine de bir parçam ikram edilen yiyeceği alıp zulama eklemek istiyordu. "Ama teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

Tek yaptığı homurdanmak ve kalanını çocuğa vermeden önce bir parça daha çiğnemek oldu.

"*Dothik*'ten misin?" diye sordum. Arkamda, muhafızın başka bir Dakkari teğetine girdiğini duydum, ama onu görmezden geldim.

Yaşlı erkek başını yana eğerek bana baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bugün öğrendim ki, eğer *Dothik*'te büyürseniz, nedenini tam olarak anlamasam da evrensel dili öğreniyormuşsunuz." derken eğlendiğine yemin edebilirim.

İlk defa İblis Kral'ın *Dothik*'ten olup olmadığını merak ettim. O da evrensel dili konuştuğu için.

Erkek kıkır kıkır güldü ve ben de bu derin kahkaha karşısında biraz sarsıldım. "*Lysi, kalles*, ben *Dothik*'tenim." Çocuk Dakkari dilinde bir şeyler söyledi ve yaşlı erkek tercüme etti. "Gözlerinin tuhaf olduğunu söylüyor."

"Ona gözlerinin de tuhaf olduğunu düşündüğümü söyleyebilirsin," dedim nazikçe, çocuğa bakarken dudaklarımın kenarları kıvrıldı. Erkek sözlerimi tercüme ettiğinde, çocuğun kendi tuhaf gözleri tekrar büyüdü. Bir an için onu ağlatacağımdan korktum ve dudağımı ısırdım, emin değildim ve endişeliydim. Ama sonra o da garip, küçük, tiz bir kahkaha attı.

Bu sesle içimde bir şeyler yükseldi ve yıllar sonra ilk kez ben de kıkırdadım. Kısa ve öz ama yine de bir kahkaha.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ama sonra arkamdan ağır ayak seslerinin yaklaştığını duydum. Çocuğun gözlerini yaklaşan kişiye diktiğini gördüm ve sonra gözleri tamamen farklı bir nedenden dolayı büyüdü.

"*Vekkiri*," diye tanıdık bir ses geldi, derin ve sert. Varlığı açıktı, eziciydi. Konuşmasaydı bile o olduğunu anlardım.

Yüzümdeki gülümseme kayboldu. Çocuğa bir kez daha baktım ve sonra iblis kralla yüzleşmek için döndüm.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Y Dinleniyor olmalısın," diye hırladım dişiye, önünde durdum, *kerisa* arkamdan geliyordu.

Şifacı bana *Kalles*'in uyandığını, yıkandığını, giyindiğini ve yemek yediğini söylemişti. Bu haberi duymak beni rahatlatmıştı ama *volikiye* vardığımda içeride ne muhafızı ne de dişiye bulamayınca sinirlendim... ve endişelendim.

Fazla uzaklaşmamıştı. Onu görmeden önce kahkahasını duymuştum... ve o kahkaha, ne kadar küçük ve sessiz olsa da, adımlarımı ona doğru hızlandırdı.

"Görünüşe göre beş gündür dinleniyorum," dedi bana dönüp baktığında. Aramıza mesafe koyarak bir adım uzaklaştığını fark ettim ama elimden geldiğince kaşlarımı çattım. "Biraz hava almaya ihtiyacım vardı."

Ne kadar küçük olduğunu, ne kadar narin görüldüğünü unutmuşum. Cezalandırılmasını emrettiğimden beri onun yanında durmamıştım.

Bu anıyı hatırlayınca burun deliklerim alevlendi ve onun yanından geçip Arusan'ı gördüm, başından beri sürüme katılan yaşlı bir erkekti. Silahlarımızla ilgilenir ve onları yapardı... başarılı bir demirciydi. *Dothik*'te yetişmiş ustalardan biri.

Başımı ona doğru eğdim ve kızının oğlu Arlah'ın bacaklarının arkasından bana baktığını fark ettim. Acaba *kalleleri* nasıl güldürmüşlerdi?

"Özür dilerim *Vorakkar*," dedi Neeva öne çıkarak. *Volikimin* dışına yerleştirdiğim muhafızdı. "Geri dönmesini sağlamaya çalıştım ama o-"

"Biliyorum," dedim ve söylemek üzere olduğu şeyi kestim. Dakkari dilinde ona, "Görünüşe göre kendi iradesi var," dedim.

Karanlık bakışlarının muhafızla benim aramda gidip gelişini izledim, ifadesinden emin değildim.

Küçük bir kalabalığın toplandığını fark ettim. Vodan bana kalabalıkta fısıltıların başladığını söylerken haklıydı. Kampa getirdiğim *vekkiriyi* merak ediyorlardı.

"Gel," dedim ona, elimle ilerlemesini işaret ederek.

"Hâlâ şuradaki muhafazayı görmek niyetindeyim," diye *piroki ağlını* işaret ederek beni bilgilendirdi. "Eğer bir şey konuşmak isterseniz sizinle çadırınızda buluşabilirim."

Kerisa arkamdan şaşkın bir ses çıkardı. Sonra içimden ani ve alçak bir hırıltı çıktı. "*Kalles*, sen-"

Bana sırtını dönerek Arusan ve Arlah'a baktı. Yaşlı erkeğin yüz hatlarında neredeyse eğlenerek spekülâtif bir ifade vardı. Bana uzun zaman önce gülmekten hoşlandığını, bir şey onu memnun ettiğinde bunu yapmaktan hoşlandığını söylemişti. Şimdi de bunun eşiğinde görünüyordu.

"Benim adım Nelle," dedi ona, gözlerinin açılmasına ve benim çenemi sıkımda neden oldu. *Nelle*. "Sizinle konuşmak güzeldi." Çocuğa baktı. "Ve sen."

Vok, Dakkari hakkında hiçbir şey bilmiyordu, bizim yöntemlerimiz hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Etrafımdaki küçük kalabalığa baktım ve bazılarının birbirleriyle mırıldandığını gördüm. Katılımcılar arasında evrensel dili anlayanlar vardı, artık ona verilen ismi biliyorlardı. Ve bu, herkes öğrenene kadar kalabalık arasında yayılacaktı.

Nelle.

Döndü ve yoluna devam etti -*piroki* kalemine doğru- ve ben de arkasından bakakaldım, sinirlilik, hayal kırıklığı ve yüksek dozda güvensizlik damarlarımda sıcak bir şekilde atıyordu.

Gardiya dedim ki, "Sana ihtiyacım olduğunda seni çağıracağım. Bunu ben hallederim."

"*Lysi, Vorakkar*."

Çenemi sıkarak *kalleslerin* peşinden yürüdüm, kalabalığı arkamda bıraktım, ancak bazı cesur ruhların beni takip ettiğinden emindim.

Ağıla doğru gidiyordu ve ben de kısa bir mesafe arkasında durarak onunla konuşmadan önce sinirlerimin yatışmasını bekledim. Beklerken onu inceledim. Yürüme şeklini, başını çevirip herhangi birine bakma şeklini inceledim.

Ona açıkça bakan Dakkari, sanki amacını anlamaya çalışıyormuş gibi yanından geçtiği yanmayan bir davul ateşine bakma şekli.

Vok, başını ortak banyo *volikisine* bile soktu, ancak doğruldu ve yoluna devam ettiğinde yanakları kızarmış görünüyordu.

Meraklı bir şeydi. Belki de hatalıydı.

Sonunda kampın doğusundaki *piroki* ağlında durdu. Onların bakım ve eğitimini denetlemekle görevli *piroki* ustası *mrikro*, içeride bir avuç yedek sürü savaşçısına emir vermekle meşguldü. Hâlâ soğuk mevsim için *pirokilerin* yuvalarını inşa ediyorlardı ama sadece birkaç tanesinin daha yapılması gerekiyordu.

Kalles'in karnını çitlere dayayıp, ağır bir şekilde parmaklıklara yaslanmasını izledim. Yorgun olduğunu fark ettim. Yaklaştığımda alnında bir ter tabakası gördüm.

"Dinlenmen gerek," diye homurdandım, hemen arkasında durdum.

"Burada olmayı tercih ederim," dedi bana bakmadan. Sesi nefes nefese gibiydi.

Emirlerimin tamamen göz ardı edilmesine alışık olmadığım için keskin bir nefes verdim.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu usulca, gözlerime bakmadan. Onun yerine, bizi orada görünce duraklayan *mrikroya* baktı.

Birçok şey soruyor olabilir. Onu neden cezalandırdım? Neden onu aldım? Sürüm arasında dedikodulara yol açacağını bile bile neden onu *volikimde* tuttum? Neden onu kurtarmayı bu kadar çok istedim?

Bariz bir soru soruyormuş gibi davranmaya karar verdim.

"Çünkü *Dothikkar'ımın* yasalarına göre cezalandırılman gerekiyordu," dedim ona yumruklarımı iki yanımda sıkarak. Zihnimin gözünde, ilk kırbaç açıkta kalan narin tenine indiğinde vücudunun nasıl sarsıldığını hatırladım. Bağırmasıydı. Tek bir ses bile çıkarmamıştı.

"Hayır," dedi başını sallayarak ve sonunda bana baktı. "Neden üçte durdun?"

Sustum. O anda bana bakışı... bakışları kayıtsızdı.

Korku ya da belki de tiksinti bekliyordum ama bana ikisini de vermedi.

Yalan söyledim. "Çünkü beşinci sınıfa kadar dayanamazdın."

"Bu doğru değil," dedi. "Kaç tanesine dayanabildin?"

O zaman sırtımı görmüştü, kendi yaralarımı. Ve ilk kez dilim beni hayal kırıklığına uğrattı. Ona cevap veremedim.

"Önce bedenimin mi yoksa zihnimin mi kırılacağını düşündün?" diye sordu, sanki nasıl tepki vereceğimi merak ediyormuş gibi başını eğerek.

Onu okuyamıyordum. Bunları neden sorduğunu anlayamıyordum. Bildiğim tek şey ona yalan söylediğim için pişmanlık duyduğumdu. Bir parçam ona gerçeği söylesem nasıl tepki vereceğini görmek istiyordu... Kakkari yüzünden durduğumu. Bu dişiyi benim olarak tanıdığım için durduğumu.

Canavar, diye fısıldadı zihnim.

"Güçlü bir zihnim var," dedi bana, sesi yumuşak ve hafifti. "Siz öyle düşünmeyebilirsiniz. Pek çok kişi öyle düşünmeyebilir. Ama zihnim bana verdiğin her şeye dayanabilirdi. Bedenim çok daha önce kırılırdı."

"Buna inanıyorum, *Kalles*," dedim ona sessizce.

Saçlarının ıslak olduğunu fark ettim, omuzlarının üzerinden sırtının ortasına kadar siyah kıvrılıyordu. Küçük gözleri koyu renkti, köşeleri hafifçe yukarı doğru eğikti ve üst dudağı alt dudağından daha büyüktü. Küçük ve çok zayıftı. Okunu geri çekmek şöyle dursun, bir yayı kaldıracabilecek gibi bile görünmüyordu. Ama yeteneğinin kanıtlarını ilk elden görmüştüm.

Cevabımdan tatmin olmuş görünüyordu ve bir *pyroki* çite yaklaştığında ona bakmak için başını çevirdi. Onlar da meraklı yaratıklardı ve tereddüt etmeden ya da korkmadan elini ona doğru uzatmasını izledim. *Pyroki*'nin keskin burnuyla avucunu dürtmesini ve tenini koklamasını daha da büyük bir şaşkınlıkla izledim.

"Merhaba," diye fısıldadı ona. Onun üzerinde yükseliyordu ama korkmuş görünmüyordu. Onu tekrar inceledim, göğsüm tanımak istemediğim bir şeyle gerilmişti.

"Daha önce Dakkari ile karşılaştın mı?" Onu ve Dakkari'yi izleyerek sordum.

pyroki yakından.

"Uzaktan, bu yaratıkların üzerinde köyümüzün yanından geçerken," diye cevap verdi.

"Dakkari'den korkuyor gibi görünmüyorsun."

"Yapmalı mıyım?" diye sordu, omzunun üzerinden bana bakıp kaşlarını çatarak. "Bunu yapmak için hiç sebebim olmadı."

"Seni kırbaçladım," diye homurdandım. "İdamına doğru yürüdüğüne inanıyordun ve Dakkari'den korkmak için hiçbir nedenin olmadığını mı söylüyorsun?"

"Sürü savaşçınız beni kırbaçladı," dedi kaşları çatık bir ifadeyle.

"Benim emrim altında!" Homurdandım, normalde uysal olan öfkem tekrar yükseldi.

"Sana kızgın olmamı mı istiyorsun?" diye sordu. "Senden nefret etmemi ya da ne zaman yakınımına gelsen korkudan sinmemi mi istiyorsun?"

Nik, bunların hiçbirini istemedim, ancak hepsini hak ettim.

"Seni anlamak istiyorum," dedim ona. "Çünkü senden ne anlamam gerektiğini bilmiyorum."

İç çekti. *Pyroki*'ye geri döndü. "Olaylara başkalarının verebileceği tepkileri vermiyorum. Köyümdeki insanlar... bu onları rahatsız etti. Onlar gibi tepki vermenizden hoşlanıyorlar çünkü bu sizi tahmin edilebilir kılıyor. Bir şekilde öngörülebilirlik, etrafta daha güvenli olduğunuz anlamına geliyor."

Sesindeki hüznü, kalp atışlarımın kendi kulaklarımda attığını duyduğum kadar kesin bir şekilde duydum.

"Senden ne hoşlanıyorum ne de hoşlanmıyorum," dedi bana bakarak ve bakışlarımı tutarak. "Ve kin tutmuyorum. Kralınız yüzünden beni cezalandırmak zorundaydınız ve öyle de yaptınız. Yasalarınızın adillliğini sorgulamak bana düşmez. Ne de olsa burası sizin gezegeniniz ve bunun yasak olduğunu biliyordum. Ama yasalarınızı daha fazla çiğnemediğim sürece sizden korkmam için bir neden yok, değil mi?"

"Bana iblis demiştin," diye hatırlattım ona. "O zaman benden korkuyor gibiydin."

Bu onun yüzünde rahatsız edici bir ifade yarattı ve gözlerini kaçırdı. "Sen de öylesin," dedi bana, sesi kesin ve kararlıydı. "Ama belki de buna engel olamazsın."

İçimde garip bir gülme isteği vardı ama nasıl güleceğimi unuttuğumdan korkuyordum. Beni hem büyüleyen hem de çıldırtan bu dünya dışı yaratık, beni daha önce hiç keşfetmediğim, keşfetmek istediğimden emin olmadığım bir şeyin kıyısına çekti.

Ama seçme şansım var mıydı? Hoşuma gitse de gitmese de beni diğer tarafa çekecekti.

Vodan'ın uyarı sözleri zihnimde titreşti.

Seni etkileyemezler. Peki ya bu kadın? Seni etkiliyor. Etkileyecek.

Sobering, dikkatli davranmam gerektiğini biliyordum. Ben bir *Vorakkar*'dım. Buna rağmen

Kakkari'nin yol gösterici ışığı, doğru olduğunu bildiğim şeylere rağmen, sürüm her zaman önce gelirdi. Vodan endişeliydi çünkü bu dışının zihnimde kendine bir yuva yapacağına, onun yüzünden kim olduğumu, neye dönüştüğümü unutacağıma inanıyordu.

Saçma bir düşünceydi ama daha önce de olduğunu görmüştüm. *Dothikkar*'ın başına gelmişti. Bir fahişe onun kulağına fısıldamış ve benim Denemeler'e girmeme izin vermesini istemişti; oysa daha önce sadece kadim soylardan gelenler *Vorakkar* pozisyonu için değerlendiriliyordu. Ben babamın adını bile taşıımıyordum. *Dothik* sokaklarında büyümüştüm. Kimse beni tanıımıyordu. Yemek için çaldım. Yaşamak için yalan söyledim.

Başkentte öfkeye yol açmıştı. O fahişe -annem- yüzünden, *Dothikkar*'ın yatağında fısıldanan telkinler ve söylenmeyen sözler yüzünden yüzyıllardır süregelen gelenekleri çiğneyerek Denemeler'e girdim.

Dişiler güçlü yaratıklardı. Tehlikeli olanlar. Bunu annemden öğrenmiştim ve önümde duran, *pyroki*'nin burnunu okşayan *vekkiri kalles*'i hafife alamazdım. *Pyroki* de en az benim kadar onun büyüüne kapılmış görünüyordu ve acaba onun da kendine has bir gücü var mıydı?

"Köyüme ne zaman dönebilirim?" diye sordu.

"İstiyor musun?" Sesim karanlık bir törpüden başka bir şey değildi.

Titredi ve kaşlarımı çattım. "Bilmiyorum," dedi. "Ama kalmaktan korkuyorum."

"Neden?"

Nefesini verdi, nefesi önünde kabarıyordu. Elini *piroki*'den çekip son bir kez sıvazladı.

"Çünkü burayı sevebileceğimi düşünüyorum" dedi. Yeni dikilmiş pantolonunun cebini yokladığını fark ettim ve orada bir şey gördüm. Bunu neredeyse bilinçsizce yapmıştı, sanki kendini rahatlatmak ister gibiydi. "Ve hayal kırıklığına uğramaktan hoşlanmıyorum."

Ona doğru bir adım attığımda, yaklaştığımda gözlerinin şaşkınlıkla bana nasıl kaydığını gördüm. Bir zamanlar hırsızlık yapmıştım, bu yüzden parmaklarımı cebine soktuğumda bunu hissetmedi.

Ama küçük bohçayı hızla çıkarıp sakladığı şeyin ne olduğunu incelediğimde kara gözleri kocaman oldu.

Yanakları yine biraz kızardı ve dudaklarım birbirine yapıştı, çünkü bunun sarılmış, top haline getirilmiş, eti *kuveri* somununa yapışmış, renkleri ve dokuları birbirine karıştıran bir yemek olduğunu gördüm.

Yanakları kızarmış olsa da çenesini yukarı kaldırdığını ve sanki ona meydan okumamı istercesine doğrudan gözlerimin içine baktığını fark ettim.

Bunun yerine ona "Kırılması zor bir alışkanlık," dedim, "ama bunu yapmana gerek yok. Burada değil. Soğuk mevsimde bile her zaman yiyecek var."

Yine de yiyeceği yeniden paketledim ve ona uzattım, yakınımnda olduğu için daha rahat hissedeceğini biliyordum.

"Bunu akşama kadar ye ki et bozulmasın," dedim. "Tekrar hasta olmanı istemiyorum."

Yüz hatları anlamlıydı, bu yüzden sözlerimin onu şaşırttığını biliyordum. Elimden bohçayı aldı, küçük, soğuk parmakları benimkileri okşadı ve aceleyle yemeğini tekrar sakladı.

"Ve ismini bu kadar rahat vermemelisin," dedim sonra ona.

Kaşlarını çattı. "Neden vermeyeyim?"

"Dakkari için verilen isimler önemlidir. Sizinkini bilenlerin üzerinizde gücü vardır."

"Adın ne o zaman?" diye sordu, tehlikeli bir yaratıktı ve beklentiyle bana bakıyordu.

Sırıtmak istedim. Ona anlatmak istedim. Bencilce, aptalca bir yanım bunu yapmak istiyordu, sadece aklının bunu bana karşı nasıl kullanacağını görmek için.

Ama Vodan'ın uyarısını hatırladım ve bu yüzden ona adımı vermedim. O zaman olmaz.

"İstersen bana iblis kral demeye devam edebilirsin, Nelle," diye homurdandım.

Adını duyunca dudakları aralandı. "*Hoşuma* gitti."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

O ne, havaya kıvılcım saçan bir davul ateşi.
İki, iki Dakkari çocuğu çadırların arasında sadece kendilerinin görebildiği gizli bir labirentte koşuyordu.

Üç, kampın girişinde devriye gezen bir muhafız.

Gözlerimi kapattım ama sonra durakladım. Kafamın içinde sessizce saymadım ama seslerin, kokuların ve rüzgârın üzerimden süzülmesine izin verdim. Horde savaşçıları arasında, girişin hemen dışında tünemiş olarak oturduğum Horde Kralı'nın çadırına kadar süzülen derin mırıltılar duydum. Oyun oynayan çocukların neşe içinde güldüklerini ve bağırdıklarını duydum. Buz gibi soğuk gece esintisini yanaklarımda hissettim ve kapalı göz kapaklarımda ardında kampın üzerinde gezinen hafif turuncu ışıltıyı gördüğüme yemin ettim. Görevli muhafızımın arkamda bir ayağından diğerine geçtiğini duydum. Daha önce ziyaret ettiğim kafesteki Dakkari erkeğinin emir yağdırdığını ve kafeste bir şeyler inşa ettiğini duydum. Pişmekte olan etin lezzetli kokusunu, soğuk mevsim rüzgârlarının yaklaştığını haber veren bir gevreklikle birlikte kokladım.

Gözlerimi açtığımda, artık neredeyse yarım ay olan ayın gece gökyüzünde asılı durduğunu gördüm. İç çekerek dizlerimi göğsüme yaklaştırdım ve çenemi kemikli diz kapaklarıma dayadım. Oturur pozisyonum sırtımdaki yaraları sızlatıyordu ama bunu görmezden gelmeye çalıştım. Kazara bütün günü uyuyarak geçirmiştim ve ürkütücü derecede sessiz bir çadırdaki sersemlemiş, susamış ve aç bir şekilde uyandım. Masanın üzerinde bulduğum suyu kana kana içtim ve ardından sakladığım yemeği çıkarıp hızlıca çiğnedim.

Girişin dışında görüldüğümde, muhafızım yine görevinin başına geçmişti, ancak önüne oturduğumda itiraz etmedi.

Ne kadar zamandır orada oturduğumu bilmiyordum. Sırtımın soğuk zeminden uyuşmasına ve gökyüzünün yumuşak bir lavantadan koyu bir çivit rengine dönüşmesini izlemeye yetecek kadar uzun bir süre.

Sürü kampı, mevsimin zirvesindeyken bile canlıydı. Benim köyümde böyle bir şey yoktu. Geçmişte köyümde bir evlilik olduğunda ya da Uranya Federasyonu büyük bir erzak sevkiyatı yaptığında kutlamalar yapılırdı. Ama bunlar bana iç karartıcı etkinlikler gibi gelirdi; köylüler en çok ne zaman yemek yiyeceklerini ve karneyle dağıtılan etten en büyük payı kimin alacağını düşünürlerdi.

Birlikte oynayan çocuk yoktu - köyümüzde çok az çocuk vardı. Köylülerin çoğu hava karardıktan sonra evlerine kapanırdı. Kahkahalar nadiren duyulurdu.

Burada hayat vardı. Hava soğuk olsa da, ne kadar lüks ve sıcak olsa da çadırın bunaltıcı sessizliği için sürünün seslerinden vazgeçmek istemedim.

Karanlık bir figür çadıra çıkan küçük yokuşa yaklaştı. Yürüyüşünü, güçlü bacaklarının mesafeyi nasıl hızla kat ettiğini inceledim ve bu kadar iri birinin bu kadar zarif görünebilmesine hayret ettim. Onu o sabahtan beri çitte görmemiştim ve Dakkar'ın bir sürü kralının gün boyunca ne yaptığını, hangi görevleri denetlemek zorunda olduğunu merak ettim.

Bana ulaştığında kaşlarını çatarak, "Neden burada oturuyorsun, *Kalles*?" diye sordu.

"İçeride olmayı pek sevmiyorum," dedim ona. Üstümde yükseliyordu ama ben gözlerimi aşağıdaki kamptan ayırmadım.

Göz ucuyla muhafıza döndüğünü gördüm. Dakkari dilinde bir şeyler söyledi, şüphesiz onu gece için kovuyordu ve muhafızın yamaçtan aşağı inerek kampın ortasına doğru bir çadırın arkasında kaybolmasını izledim.

Artık yalnız olduğumuz ve diğerlerinden uzakta olduğumuz için sinirlerim gerilmeye başlamıştı. Herhangi bir erkekle yalnız kalmak beni temkinli yapıyordu, özellikle de Kier'in bana yapmaya çalıştığı şeyden sonra.

Oturduğum yerden başımı kaldırıp ona baktım. "Ben de nereye gittiğimi merak ediyordum."

"Gitmek mi?" diye mırıldandı.

"Uyumam gereken yerde," diye düzelttim.

Keskin bir nefes verdi. "Bu gece burada uyuyacaksın."

"Ama... Ben artık hasta değilim," diye yavaşça açıkladım, sanki ona ne anlatmaya çalıştığımı anlamamış gibi. Onunla birlikte yatağında uyuduğumda

-bilmeden de olsa- enfeksiyon ve ateşle hastalanmıştım. Bu farklıydı.

"Savaşçılarım soğuk mevsim için hazırlık yapmakla meşguller," dedi bana. "Yakında kendi *volikinize* sahip olacaksınız, ama bu gece değil. Tabii burada uyumak istemiyorsan..."

Kaşlarımı çatarak kampa geri döndüm. "Elbette yedek bir çadır vardır."

"*Nik*," dedi. "Yeni *volikiler* yalnızca bir savaşçı eş aldığında ya da üyeler sürüye katıldığında inşa edilir."

Omuzlarım çöktü. Başka bir figür eğime yaklaştı. Kapalı bir tepsi taşıyan bir Dakkari kadınıydı. Yiyecek mi?

"İçeri gel, *kalles*. Gel yemek ye," dedi bana, kanatlardan kendisi girmeden önce, koca gövdesini içeri sokmak için eğildi.

Ben ayağa kalkar kalkmaz dışı bana ulaştı ama yanımdan geçip gitti. Gözlerini yakaladığımda bana dikilmişti ve bakışlarında havadaki serinlikle hiçbir ilgisi olmayan kararlı bir ürperti vardı. Çadırın girişinde Dakkari dilinde seslenip geldiğini bildirdikten sonra içeri girdi. Dakkari o gün bana kesin bir şekilde bakmış olsa da, hiçbir düşmanca ya da kızgın görünmüyordu... sadece meraklıydılar, sanki daha önce hiç daha önce insan.

Küçük bir nefes alıp çadırın içine daldığımda, göz ucuyla dışıyı gördüm. Masaya eğilmiş, yığınla yemek tabağını ve sevdiğim mor ekmekten bir çift somunu boşaltıyordu. Tabakların arasında başka şeyler de vardı ama yiyecekler uzun süre dikkatimi çekmedi.

Dışı, kirpiklerinin altından iblis krala bakıyor ve tepsiyi boşaltması gerekenden çok daha uzun sürüyordu.

Ona baktığımda kürk yatağının yanında durmuş, kılıcının kınına bağlı geniş deri kayışı çözüyordu. O gün artan soğuktan korunmak için omuzlarına ağır bir kürk örtmüştü ama kürkü silktiğinde, altının çıplak olduğunu gördüm ve pırıl pırıl parlayan altın teni ortaya çıktı.

Onu gördüğümde garip bir şey hissetsem de kendimi başka tarafa bakmaya zorladım - yoğun bir merak ve tanımlamak istemediğim başka bir şey.

Kadına dönüp baktığımda, boyalı dudaklarında küçük bir gülümsemeyle doğrulmuştu.

Dakkari dilinde bir şeyler söyledi, sesi yumuşak ve alçaktı.

"*Nik*," diye yanıtladı iblis kral, ona sadece küçük bir bakış atarak. "*Rothi kiv*."

Dişinin gülümsemesi çok az da olsa azaldı. Onu izlediğimi görünce bakışlarına yine o soğukluk girdi ve beni sürü kralıyla yalnız bırakarak çadırın girişinden dışarı çıktı.

Sessizlik tenimi sızlattı. Dışarıda olmayı, ondan uzak olmayı özlemiştim.

Bu sessizliği doldurmak için ona "Seni istiyor" dedim.

Hayatım boyunca köyümdeki kadın ve erkekleri hep gözlemledim. Gizli gülümsemelerini gördüm, sözlerindeki söylenmemiş anlamı duydum. Eşlerinin haberi olmamasına rağmen Sam ve Una'nın bir ilişkisi olduğunu tek başıma keşfetmiştim. İnsanların bitmek bilmeyen çiftleşme dansı bana çok fazla iş gibi geliyordu. Dakkari'nin seçtikleri eşlerine nasıl kur yaptıklarını merak ettim. Farklı mıydı?

Ama Dakkari dişisinin gözlerindeki bakışı tanımıştım ve ne istediğini biliyordum.

Sözlerim sürü kralının dikkatini çekti. Yüzünü bana döndü ve loş ışıktaki parıldayan işaretleri kısa süreliğine dikkatimi dağıttı.

"*Neffar*?" diye mırıldandı ama beni çok iyi duyduğuna dair belirgin bir izlenim edindim. Sadece tekrarlamamı istedi.

"Seni istediğini söyledim. Sanırım ona karşı daha nazık olabilirsin," diye ekledim. "Beni ne şekilde istiyor, *Kalles*?"

Şimdi bana güldüğü izlenimine kapıldım.

Kaşlarımı çattım. Bana gülünmesinden hoşlanmıyordum. Sadece sessizliği onun işine yarayabilecek bir şeyle doldurmaya çalışıyordum.

Ama...

Gözlerim ona dikildi.

"Zaten biliyorsun," diye suçladım.

"*Lysi, kalles*," diye mırıldandı, bana doğru yürürken. Gözleri alçak ışıktaki parlıyordu ve bir an nefesimi tuttum. "Ben zaten biliyorum."

Yutkunurken, alçak masada diz çökmek için etrafımda dolaştığında kaşlarım çatıldı, bu masanın sadece yemek yemek için olduğunu anlamaya başlamıştım.

"Gel," dedi.

Diz çöktüğümde irkildiğimi gizleyerek onun hareketlerini taklit ettim. Şifacının o sabah ağrılarım için verdiği siyah sıvının etkisi geçmeye başlamıştı.

Beni incelediğini hissettiğimde, "Ona neredeyse hiç bakmadın. Nereden biliyorsun?"

"Birkaç yıldır benim sürümle birlikte," diye bilgilendirdi beni. "Niyetini açıkça ortaya koydu."

"Niyetler mi?"

"*Morakkari* olmayı arzuluyor," dedi bana. "Diğerleri gibi."

"*Morakkari*?" Yumuşak bir sesle sordum, garip kelime dilimin ucundan süzülüyordu.

Kalles gibi *Morakkari*'nin de hoşuma giden güzel bir kelime olduğunu düşündüm.

"Kraliçem," dedi bana. "Karım" diye eklerken sesi biraz daha alçaldı.

Onun sözleriyle göğsüme bir şey saplandı ve masadaki yemeğe baktım.

"Oh," dedim sadece, oysa aklımda sayısız soru vardı.

Düşündüğümde haklı olduğunu anladım. Güzel, yakışıklı, erkeksi ve görünüşte erkeksiydi. Güçlüydü, kendi başına bir kraldı. Kadınların seçtikleri erkekte istedikleri bu değil miydi? Güzellik, güç ve seks?

Şimdi düşününce, sürüdeki dişilerin yarısının neden onun çadırında olmadığını, her gece yemeklerini getirmeye çalışmadığını merak ettim.

"Ne düşünüyorsun, *buçukluk*?" diye homurdandı ve başını aşağı eğdi. Bunu *evet* olarak kabul ettim ve tabaktan bir parça et kopardım.

"Yok bir şey," dedim, tekrar yemeğe bakarak. "Artık yiyebilir miyim?"

Çenesindeki bir kas kıpırdadı ve başını aşağı eğdi. Bunu *evet* olarak kabul ettim ve tabaktan bir parça et kopardım.

Çok fazla yiyecek vardı, neredeyse o sabahkinin dört katı. Aklımın bir köşesinde, bu kadar yiyeceğin köyümde bana bir hafta yeteceğini düşündüm ve zihinsel olarak nasıl paylaştıracağımı belirledim.

Yemek yemediğini fark etmem uzun dakikalar ve tıka basa dolu lokmalar aldı. Alçak masanın karşısından beni izliyordu ve bundan çok memnun görünüyordu.

Bakışları beni rahatsız etti ve elimi mor ekmek somununa doğru uzattığımı fark ettiğimde geri çektim.

Ellerimi kucağıma koyup dudaklarımı yaladım ve ahşap masanın üzerindeki altın işlemeli desene baktım.

"Al," diye mırıldandı bir süre sonra. Kafamı kaldırdığımda, et için görmezden geldiğim pörsümüş yeşilliklerden oluşan küçük bir tabağı bana uzatıyordu. "Dene."

Tereddütle tabaktan bir tane aldım ve masaya geri koydu, kendisi de bir tane alıp çiğnemeye başladı. Güçlü çenesinin nasıl çalıştığını izledim ve o da yemeye başladığında tedirginliğimin bir kısmının azaldığını hissettim.

Soğuk, solmuş yeşili yedim ama garip tadı dilimde patladığında bir ses çıkardım. Ekşimsi, keskin ve lezzetliydi.

İblis Kral'ın dudakları benim bir tane daha uzandığımı görünce kıvrıldı ama birlikte yediğimiz yemek boyunca başka bir şey söylemedi, ben de söylemedim.

Karnım patlayacak kadar doyduğunda, yapılacak en kibar şeyin bu olduğunu düşündüğüm için bitirmesini bekledim. Jana bana hep böyle söylerdi ve yok edilmeden önce eski Dünya kolonilerinden birinde büyümüştü. Göz ucuyla işaretlerini tekrar inceledim. Karmaşık, detaylı ve güzeldiler.

Gözleriyle karşılaştığımda, beni onlara bakarken yakaladığını fark ettiğimde sarsıldım. Dakkari dışisinin yaptığı gibi göğsüne hayranlıkla baktığımı düşünmesini istemedim, bu yüzden hemen sordum, "Bu semboller Dakkari kelimeleri mi?"

"Lysi," diye mırıldandı.

"Ne diyorlar?" diye sordum. Jana okuyabiliyordu ama defalarca yalvarmış olmama rağmen bana hiç öğretmemişti.

Son lokmasını çiğnemeyi bitirdi ve yutkunurken boğazının kalın, altın sütununun sallandığını gördüm.

"Onlar benim *Vorakkar* işaretlerim," dedi uzun bir aradan sonra. "Sürümü her şeyin üstünde tutacağıma dair ettiğim yemin."

Sanki okuyabilirmişim gibi onlara baktım. İçinde iki mükemmel nokta olan kıvrımlı bir şekil vardı ve bu kelimenin ne anlama geldiğini merak ettim. Bir *Vorakkar* yemininde tam olarak ne yazdığını merak ettim.

"Hep böyle meraklı mıydın?" diye sordu bana.

"Evet," diye cevap verdim hemen, gözlerimi güzel ve yabancı kelimelerden ayırıp kucağıma baktım. Yaralarım bir kez daha

keskin bir zonklama duydum ve yutkundum. "Jana bundan nefret ederdi. Bana sürekli bu kadar meraklı olmanın, bu kadar çok şey bilmek istemenin tehlikeli olduğunu söylerdi."

"Jana kim?" diye gürledi. "Annen mi?"

Nefesim kesildi ve bakışlarım ona dikildi. "Hayır. *Hayır*, Dakkar'a giderken yetim kaldım. Jana... tesadüfen oradaydı."

Gençken bir keresinde Jana'ya annem demiştim. O kadar kızmıştı ki, bir daha asla böyle bir şeye kalkışmamıştım.

İfadesi okunamıyordu ama gözlerinin üzerimde nasıl daraldığını, beni yerimde nasıl sabitlediğini gördüm. O gözler benimkileri tuttu, içimi kemirdi ve iblisin bunu tekrar yaptığını fark ettiğimde boğazım düğümlendi.

Çadırın girişinde bir Dakkari'nin varlığını duyurduğunu duyduğumda rahatladım ve ürpertici bir nefes alarak bakışlarımı ondan kaçırdım.

"*Lysi*," diye seslendi sürü kralı ve çadırın kanatları geri çekilince sıçradım.

Sadece bir değil, üç Dakkari erkeği içeri girdi, ellerinde sıcak su dolu kovalar taşıyorlardı ve ben uyurken boşaltılmış olmasına rağmen o sabahtan kalan banyo küvetine döküyorlardı.

Onlar gittikten sonra minderimde donmuş bir şekilde oturdum.

"Önce yıkanmak ister misin?" diye alçak sesle sordu.

Yutkunarak suyun yüzeyinden yükselen buhar izlerini izledim. Daha önce hiç sıcak banyo yapmamıştım. Nasıl bir şeydi?

"Hayır," diye boğuldum. "Tabii ki hayır. Bu çok uygunsuz."

Jana da böyle derdi, değil mi?

Dudaklarının köşesi hafifçe kalktı ama ayağa kalktı. "Pekâlâ," dedi ve banyo küvetine doğru yürüdü.

"Ne yapıyorsun sen?" Sesim bana Dakkari çocuğun o sabahki tiz kahkahasını hatırlatarak sordum.

Post pantolonunun bağcıklarını çözüp kuyruğuna dikkat ederek bacaklarından aşağı indirirken bana bakmadı.

Çıplak bedeninin genişliği gözümün önüne geldiğinde donakalmış bir şekilde gözlerimi kırptım. Bir an için düşüncelerim sessizliğe gömüldü.

"Banyo yapmak," dedi bana, sanki çok açılmış gibi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

I Sanırım küçük bir öfke çılgılığı attım. Emin olamadım. Tek bildiğim bakakaldığımdı. İblis kral zahmetsizce büyük banyo küvetinin içine düştü ve bacaklarının arasında Devasa siki biraz dikleşmiş, hareketleriyle birlikte sallanıyordu. Panik damarlarıma sızarak beni olduğum yerde dondurdu. Gözlerimi kırıştırdım ve kekeleyerek, "Biliyorsun, ben... Ben öyle biri değilim." dedim. İblis kral banyosuna gömüldüğünde bir zevk homurtusu çıkardı, sıcak su vücudunu sararken gözleri bir anlığına kapandı. Zihnim bu ayrıntıya takıldı ve bu şekilde tam, lezzetli, yatıştırıcı bir sıcaklıkla kozalandığımı hayal ettim. Panikle karışık bir güvensizlikle çırpınsa da kalbimdeki özlem büyüdü. "Ne gibi, *buçukluk* mu?" diye homurdandı, geniş omuzlarına su dökerken kulaklarıma bir su şırıltısı geldi. Bakışlarımı kaçırdım ve parmak ucumla bileğime vurarak bir ritim tutturdum. Yayım için umutsuzca acı çekiyordum. O odaklanmaya, okumu yerleştirip geri çekerkenki o basit sükûnet eylemine ihtiyacım vardı. Yavaş bir nefes aldım ve sonra... bıraktım. Eskiden evimin duvarında pratik yapardım. "Eğer planınız buysa, beni burada tutsak olarak tutmanızın tek amacı... *seks yapmaksa*, çabalarınız boşa gidecek," diye açıkladım telaşla. "Sanırım böyle şeylere karşı bağışıklığım var." Ona şöyle bir göz attığımda, bana baktığını ve sözlerimi dikkatle analiz ettiğini gördüm. "Tam olarak neye karşı bağışıklığınız var?" diye homurdandı.

"Seks," dedim kaşlarımı çatarak. "Arzu. İhtiyaç. Ben bunları hissetmiyorum." "Bence yalan söylüyorsun," dedi, ona söylemeye çalıştığım şeyi görmezden gelerek.

"Bunları hissetsem bile senin için olmazdı," dedim sinirli ve gergin bir şekilde. Bileğimdeki tıktı giderek hızlandı.

Sözlerim üzerine banyoda hareketsiz kaldı. Sonra homurdandı: "Eğer böyle şeylere karşı bağışıklığın varsa, eğer bana karşı bağışıklığın varsa, o zaman benim yıkanmam seni rahatsız etmemeli, *Thissie*. Kesinlikle bu kadar değil."

Yanaklarımın iç kısımlarını sertçe ısırdım ve nefesimi yavaşlatmak için bilinçli bir çaba gösterdim.

"Bu gece burada uyumak zorunda olduğum için sizi şimdilik bilgilendiriyorum," dedim ona. "Benden bir şey almaya çalışan son erkeğin sonu omzuna sapladığım okla oldu."

Banyo küvetinden garip bir tırmalama sesi dışında sessizlik geliyordu. Sesi tanımlamak için başımı kaldırdığımda, pençelerinin küvetin kenarlarına kıvrılmış olduğunu ve üzerinde izler bıraktığını gördüm.

Bir anlığına, o gözlere çok derin bakmamam gerektiğini unuttum ve ceza olarak benimkileri hızla yakaladı. O anda, yüzündeki çatık kaşlardan gözlerindeki kavurucu sıcaklığa kadar her şeyiyle öfkeli bir iblis gibi görünüyordu.

"Peki aldı mı?" diye hırladı, sesi koyulaşmıştı. "Senden aldı mı?"

"Hayır," diye fısıldadım. "Sana söylemiştim. Okum vardı ve..."

Gözlerindeki bakış beni geriyordu ama garip bir şekilde bileğime vurmayı bırakmama neden oldu. Gözlerindeki bakış bedenimi hareketsiz, zihnimi sessiz kılıyordu.

Jana'nın yanılmış olabileceğine dair saçma bir düşünceye kapıldım. Belki de bir iblisin ruhunu almasına izin vermek o kadar da korkunç bir şey değildi. Korkunç bir şeymiş gibi *gelmedi*. En azından o anda. Neredeyse *sakinleştiğimi* hissettim.

"Kimdi o?"

"Ne?" Fısıldadım.

"*Adı ne?*" dedi yavaşça ama net bir şekilde.

"İsim sormanın kabalık olduğunu düşünmüştüm," dedim, o sabah bana söylediklerinden sonra neden sorduğunu merak ederek.

"*Vok,*" diye küfretti bakışlarını kaçırmadan önce. Gözlerinden kurtulduğumda omuzlarımın çöktüğünü ve sınırlarımın geri geldiğini hissettim. "Sen..."

Gergin ve sessiz bir şekilde bekledim.

Sonra banyodan çıktığında gözlerim ona kaydı, su çıplak bedeninden hızla akıyordu. Kilometrelerce, kilometrelerce ve kilometrelerce. Onu ilk gördüğümde bir duvar olarak düşündüğümü hatırladım. Görüş alanımın tamamını kaplayan bir güç ve kuvvet duvarı. O anda görebildiğim tek şey oydu. Çadır bile yok olmuş gibiydi.

Metal bir sandığa doğru yürürken halıların üzerinde su izleri bıraktı. Sandığı karıştırdı, aradığı şeyi buldu ve çıplak bedeni ve sinirli gücüyle bana doğru geldi. Onu görünce boğazım düğümlendi ve gözlerim doldu. Yanaklarımın ısındığını hissettiğimde bir kez olsun kendi merakıma lanet ettim.

Önümde durdu, siki bacaklarının arasında sallanıyordu, ağır, esmer torbası hemen altındaydı.

Ben tepki vermeye vakit bulamadan kucağıma bir şey bıraktı ve sonra banyosuna geri döndü.

Bir hediye mi? Merak ettim, aşağıya baktığımda nefesim kesildi. Beyaz kemikten güzel bir kılıfın içine saplanmış, altın pigmentle kazınmış bir hançerdi.

Hançeri çıkardığımda ölümcül derecede keskin olduğunu gördüm. İçindeki yansımamı görebiliyordum ve daha yakından bakınca solgun yüzümü ve kara gözlerimi gördüm. Daha güzel olmayı diledim ama elimden bir şey gelmeyeceğini düşündüm. Zaten bunu dilemek saçma ve kibirli bir şeydi.

"Bu... bu benim için mi?" Ona usulca, yavaşça sordum. Tereddütle ona baktım. Kendini tekrar sıcak banyosunun içine yerleştirmişti, buhar etrafında dönüyordu. Başını suyun altına daldırmıştı ve sarı saçlarından omuzlarına damlalar dökülüyordu.

"*Lysi*," diye homurdandı.

"Bu bende kalabilir mi?" Emin olmak için hançere bakarak sordum. "Bu bir hediye mi?"

Sert bir nefes verdi. "*Lysi*. Bir hediye."

"Ah," dedim bıçaktaki yansımana bakarak. Daha önce bana hiç hediye verilmemişti. Yüz ifadem şaşkındı, dudaklarım bükülmüştü. "Bunun için ne istiyorsun?"

"*Neffar*?"

"Karşılığında ne bekliyorsunuz?"

"Sana bunun bir hediye olduğunu söyledim," diye homurdandı ve bana ters ters baktı. "Hiçbir şey bedava değildir," dedim ona. "Her zaman bir nedeni vardır."

"Bunun nedeni," diye homurdandı, "fırsat doğarsa kendini koruyabileceğini bilmen. Bu Dakkari çeliğidir, *Dothik*'teki kılıç ustaları tarafından dövülmüştür. Herhangi bir oktan çok daha iyi ve çok daha keskindir ve eğer benim yanımda kendini güvende hissetmezsen beni onunla deşmen için sana tam izin veriyorum."

"Delirdin mi sen?" Yumuşak bir sesle sordum, bu kadar güvenmesinden rahatsız olmuştum. "Beni tanımıyorsun. İstesem seni bu gece uykunda öldürebilirim."

"*Vok, thissie*, gecenin sonuna kadar beni delirteceksin," diye hırladı. "Yeter artık. Bırak da huzur içinde banyomun tadını çıkarayım."

Bıçağa tekrar bakarak ucuna dokundum ve keskinliğini test ettim. Çok hafif bir baskı uygulayınca parmak ucumda bir damla kırmızı kan belirdi. Tatmin olmuş bir şekilde damlayı emdim ve hançeri dikkatlice kılıfına soktum.

"Sana her hediye verdiğimde bu şekilde mi tepki vereceksin?" diye mırıldandı, sanki barış talep etmesine rağmen bu soruyu sormadan edemiyormuş gibi.

Kaşlarımı çattım ama haince bir heyecan göğsümde yara açtı. "Daha fazlası olacak mı?"

Dakkari dilinde bir şeyler söyledi, anlayamayacağımı bildiği uzun bir cümle. Sonra sessizleşti.

"Sen..." Dakkari sürüsünün kampında kaldığım sürece ona ihtiyacım olup olmayacağını merak ederek hançere baktım. "Beni gerçekten o şekilde istemiyorsun, değil mi?"

O Dakkar'ın bir sürü kralıydı. Ben bir insandım. Elbette onun gibi erkekler yatak arkadaşlarının daha deneyimli, daha güzel, daha şehvetli olmasını beklerdi. Bana gelince, seksle ilgileniyor olsaydım bile, kırbaçlanmamı emreden vahşi iblis kralı ilk sevgilim olarak seçmezdim. Şefkatli, nazik ve kibar birini isterdim. Onun bunların hiçbirisi olmadığından oldukça emindim.

"Bunu asla söylemedim," diye derin bir cevap verdi ve tüylerim diken diken oldu, "ama seni temin ederim *ki*, o zaman geldiğinde kürklerimin içinde çok daha istekli olacaksın."

Ne zaman? Eğer değil. Sanki kesin bir şeymiş gibi.

Şaşırmış, ağzı açık kalmış biri olsaydım, o anda çenem yere düşerdi.

Ama tek yaptığım ona ters ters bakmak ve hançerin kınındaki altın kakmaları incelemek oldu.

"Beni bu yüzden mi buraya getirdin? Neden bu gece senin yatağında uyuyacağım?"

"*Nik, bu,*" dedi ve bana neden sürekli *bu diye hitap* ettiğini merak ettim. Bunun ne anlama geldiğini merak ettim ama sormak için yanlış zaman olduğunu biliyordum.

"O zaman neden burada olduğumu söyle," diye talepte bulundum, giderek sinirleniyordum. "Beni neden köyümden aldığını, yaralarım senin yüzünden olmasına rağmen neden şifacının gece gündüz benimle ilgilendiğini, neden bana bu hançer ve bu kıyafetler gibi hediyeler verdiğini ve neden bu gece yatağını paylaşacağımı söyle, oysa beş gündür buradayım ve eminim bu süre başka, daha *uygun*, daha... daha uygun düzenlemeler yapman için yeterliydi."

Konuşurken titriyordum, belki de nasıl tepki vereceğinden biraz korkmuştum, oysa daha önce ondan korkmak için bir nedenim olmadığını söylemiştim. Şimdi ona bakarken, gözlerinin gri halkaları beni olduğum yerde dondururken, belki de yanıldığımı düşündüm. Onan korkmak için pek çok neden vardı ama ilk başta inandığım nedenler değildi bunlar.

"Bana iblis diyorsun," dedi sessizce, "çünkü ruhunu çaldığıma inanıyorsun. Ama sana daha önce de söyledim Nelle, eğer ben bir iblissem, sen de öylesin. Çünkü şu anda benim ruhumdan daha fazlasını çalıyorsun."

Sözleri, sıcak *kinnu* kürklü kazağımın altında tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

"İşte bu yüzden seni köyünden aldım. Bu yüzden buradasın."

"Anlamıyorum," diye fısıldadım, hayal kırıklığına uğramıştım. "Benden ne istediğini anlamıyorum."

Bir hırıltıyla bakışlarını benimkilerden ayırdı ve başını küvetin kenarına yaslayarak çadırın tavanına baktı. Yüzüne su sıçrattıktan sonra bileklerini küvetin kenarına dayadı, pençelerinden akan su halıya damlıyordu.

"Ben de anlamıyorum," diye cevap verdi tek söylediği.

Tek duyduğum kalbimin yumuşak gümbürtüsü ve çadırın dışında hafif bir ılık sesi çıkaran rüzgârdı.

Ne kadar süre sessiz kaldığımı bilmiyordum ama çok geçmeden bacaklarımın altımda uyuştüğünü fark ettim.

Sürü kralı nihayet banyo küvetinden çıktığında bakışlarımı kaçırdım. Göz ucuyla, kurulanmak için bir kürk parçasına uzandığını gördüm.

"Soğuk mevsim geçene kadar köyünüze dönemezsiniz," dedi, saçları omuzlarına dökülüyordu, sesi sert ve tuhaftı. "Savaşçılarımı şimdi bu yolculuğu yapmakla görevlendirmeyeceğim. O zamana kadar

burada işe yarayabilirsin. İlk dondan sonra bile sürüde yapılacak çok şey var."

Dudağımı ısırarak tereddütle, "Yayımlı iyi kullanırım," dedim.

Boğazının arkasından bir ses çıkardı ve kürkü kuruması için yükseltilmiş ateş leğeninin yakınına, bir kenara fırlattı.

"Biliyorum, *Kalles*. O gece *rikcrun* avladığını gördüm," diye homurdandı ve göğsümün utançla dolduğunu hissettim. "Ama burada soğuk mevsimlerde av hayvanı bulunmaz, bu yüzden sana başka bir görev bulacağım."

Tek ışık kaynağı ateş olana kadar çadırın içinde dolaşp kandillerin alevlerini teker teker söndürdüğünde hâlâ çıplaktı. Ateş vücuduna uzun gölgeler düşürüyordu ama ben gözlerimi ondan ayırmıyordum. O karanlık, parlak gözbebeklerinde yansıyan ateş bana Dakkari'nin tanrılarından biri olan Drukkar'ı düşündürdü. Boyun eğmez, acımasız ve vahşi olduğu söylenirdi.

"Yıkamayacaksan gel de uyu," diye emretti ve pelüş yatağın üzerindeki kürkleri geriye atıp içine girdi. Hâlâ tamamen çıplaktı.

Açak masadan kalktım, hançerimi sıkıca kavradım ve tereddütle yaklaştım. Onun aksine, giysilerimin her dikişini üzerimde tutuyordum, botlarım hariç, gerçi onları giymek istiyordum. Ama kürkleri kalın ve yumuşaktı ve onları kirletmek istemedim. Mahvedilemeyecek kadar güzellerdi ve belki de safça, sözüne sadık kalacağına, ben istemezsem bana dokunmayacağına güveniyordum.

Yine de, sırtım hâlâ çok hassas olduğu için kürklerin üzerine, karnımın üzerine, onun yanına uzanırken hançerimi erişebileceğim bir yerde tuttum.

Dışarıdaki rüzgârın şiddeti giderek artıyordu ve bu gecenin soğuk mevsimin geleceği gece olup olmadığını merak ediyordum.

Bir rikcrun mu? Uzayan sessizlikte sözlerini düşünerek sessizce sorguladım. Yerden gelen top için uygun terim bu muydu?

Tereddütle yüzümü ona doğru çevirdim ve saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım. Şimdiye kadarki en yumuşak ve en temiz haliydi ama bu yeni haliyle kendine ait vahşi bir akla sahip olduğunu öğreniyordum.

Ona baktığımı görünce, bakışlarıma karşılık vermek için çenesini eğdi ve o vahşi saç tellerini kulağımın arkasına sıkıştırmamı izledi.

Ben iblis değilim, diye düşündüm. *Yoksa öyle miyim?*

"Saçların daha önce daha açık görünüyordu, ama şimdi siyah," diye yorum yaptı sessizce. Saç tellerine yapışan toz ve kir yüzünden daha açık görüldüğüne şüphe yoktu. "Tıpkı bir Dakkari'ninki gibi."

"Seninki gibi değil," diye belirttim. O gün onun sürüsünde sarı saçlı başka kimseyi görmemiştim, bu da onun bir aykırı, bir anomali olduğuna inanmama neden oldu.

Dudakları birbirine yapıştı ve onu bir şekilde rahatsız ettiğimi düşündüm ama nedenini bilmiyordum.

"Bilmeni isterim ki," diye başladım usulca, "avlanmayı sevmiyorum." Uzun bir nefes verdi ama hiçbir şey söylemedi.

"Ok ve yay kullanmayı severim," diye devam ettim, "ama öldürmek için değil. Avlanmak zorunda olduğum için avlandım, çünkü bu konuda iyiyim, bazen keşke olmasaydım desem de."

"Biliyorum, *Thissie*."

Ona söylemenin neden önemli olduğunu bilmiyordum. Ama nemliydi. Belki de içimde kabaran kendi suçluluk duygumdu, o gece yerdeki kişiyi öldürürken beni izlediğini hatırlamasından kaynaklanıyordu. Çünkü bazen Mavi o yaz günü Karanlık Orman'da yaralanmamış olsaydı -bir dala tünemiş ya da ağaçların glgeliklerinin üzerinde uçuyor olsaydı- yayımı ona da doğrultur muydum diye düşünüyordum. Grigg'in onun için bana ka kredi vereceğini hesaplar mıydım? Bunu düşünmek beni hasta ediyordu.

"*Bu* ne anlama geliyor?" Boğazım dğmlenince temizleyerek sordum.

Bana söylemedi. Tıpkı adı gibi, bu cevabı da kendine sakladı.

"*Veekor, kalles*," dedi bana. "Uyu."

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

O Horde kampını keşfettiğimin ikinci gününde takip edildiğimi fark ettim.

Sadece İblis Kral'ın çadırın dışına yerleştirdiği yaralı muhafızlar tarafından değil, aralarında birkaç erkek olsa da çoğunlukla kadın ve çocuklardan oluşan küçük bir meraklı Dakkari kalabalığı tarafından da.

Garip diye düşündüm. Arada sırada kaşlarımı çatarak bana bakanlar dışında, köyümde o kadar uzun süre fark edilmeden günlük işlerime devam etmişim. Şimdi nereye gidersem gideyim, her Dakkari beni fark ediyor gibiydi.

Elbette fark edeceklerdi, diye fısıldadım kendi kendime sessizce. Sürüdeki tek insan bendim. Aralarına karışmak zordu.

Yeni bir şeyi incelemek için her döndüğümde beni takip eden ve Dakkari dilinde sessizce mırıldanan bir seyirci beklemiyordum.

Tam kampın önüne geldiğimde, kazağımın arkasında bir çekiştirme hissettim. İki keskin çekiş.

Arkama baktığımda, dün gözlerimin tuhaf olduğunu düşünen küçük Dakkari çocuğunu gördüm.

Onu gördüğüme sevindim ve dudaklarımın kenarlarının yukarı kalktığını hissettim. "Merhaba," diye sessizce selamladım onu, küçük avucunda bir şey tuttuğunu fark ettim.

"Topuk-loo," diye tekrarladı, sesi yüksek ama mutlu bir şekilde bu garip kelimeyi söylüyordu. Bana sırttığında keskin, küçük dişlerinden birinin eksik olduğunu gördüm, dün fark etmediğim bir şeydi bu.

Göğsümde bir his belirdi. Sıcak ve basit bir şey. Çocukları hep sevmişimdir. Köyümde fazla çocuk yoktu, ama olanlardan da

dürüst, saf ve masum olduklarını düşünmüştüm. Sözleri gerçekten ifade ettiklerinden başka bir anlam taşımıyordu ve gözlerindeki mutlu ışık yorgunluktan ve zor yıllardan henüz solmamıştı.

Boğazımdaki yumruyu temizlemeden önce gülümseyerek tekrar "Merhaba," diye fısıldadım. Evrensel dili konuşmadığını biliyordum, bu yüzden ona söylediğim hiçbir şeyi anlamayacaktı. Bunun yerine başındaki ipeksi siyah saç tellerine dokundum, onu okşadım, kelimelerle ifade edilemeyecek bir şeyi bilmesini istedim.

Küçük bir Dakkari grubunun kısa bir mesafe ötede gezindiğini fark edince, İblis Kral'ın dün bana adımı vermemem gerektiğini söylediğini düşünerek, onların gözünde başka bir toplumsal günah işlemediğimi umdum.

Kimseyi kırmak istemedim. Soğuk mevsim boyunca sürünün içinde kalacaksam, beni sevmelerini istiyordum.

Ben istedim ki...

Dudağımı ısırdım. Orada o kadar yalnız olmamak istiyordum. En azından kısa bir süreliğine, evimden tamamen farklı bir yerde yeni bir başlangıç yapmıştım. İnsanlar arasında hiç duyulmamış bir şey olan Dakkari sürüsünün arasında yaşamak gibi nadir bir deneyime sahiptim. Bu ihtimal ürkütücü veya korkutucu görünebilir... ama aynı zamanda inanılmaz derecede heyecan verici buldum. Bir *macera*. Hep istediğim bir şeydi, değil mi?

Bu yüzden, tuhaf olsam bile beni sevmelerini istedim.

Çocuğun sırtışı, başını okşadıktan sonra daha da genişlediğinde ve sonra avucunda ne varsa bana doğru bir şey ittiğinde içimde bir rahatlama oldu.

Bir kayaydı.

Elinden alıp yüzüme yaklaştırdım ve çok güzel olduğunu gördüm. Küçüktü ama ışığa nasıl eğdiğime bağlı olarak maviden yeşile, pembeden gümüşe geçiş yapan parıltılı, yanardöner bir parlaklığa sahipti.

Gülümsemeye alışık değildim ama çocuğa dönüp baktığımda yüzümde doğal bir his vardı.

"Çok güzel," dedim usulca, elimdekini ona doğru uzatarak.

Yüzü asılıp sırtışı kaybolduğunda içimi bir endişe kapladı. Ona doğru uzattığım elimdeki taşa bakarken ezilmiş görünüyordu.

"Oh, hayır, yapmadım..." Şimdi hangi Dakkari kuralını çiğnediğimi merak ederek, ne yapacağımı şaşırmış bir halde sözümü kestim.

"Senin almanı istiyor," dedi yumuşak, aksanlı bir ses sağımdan. Döndüğümde Dakkari bir kadının orada durduğunu gördüm, siyah saçları sırtından aşağıya doğru örülmüştü, beyaz kürklü bir şal ve çizme giymiş ayaklarının üstünü örten koyu sarı bir elbise giymişti.

"O... öyle mi?" Minnettarlığım endişeyle karışarak sordum.

Kadın öne çıktı ve kolunu oğlana uzattı, oğlan da hemen kollarını kadının bacaklarına doladı. Dudaklarım farkına vararak aralandı ve özlemin göğsümde nabız gibi attığını hissettim.

"Sen onun annesi misin?" Ben sordum.

"*Lysi*," diye cevap verdi, parmaklarını onun siyah saçlarında gezdirerek. "Dünden beri tek yaptığı senin hakkında konuşmak. Seninle kendim tanışmak istedim."

Taş hâlâ elimdeydi ve çocuk yüzünü annesinin bacağına saklamıştı.

"Lütfen ona üzgün olduğumu söyle," diye yalvardım usulca. "Bunun bir hediye olduğunu bilmiyordum.

Umarım... Umarım bana kızgın değildir."

Kadın bana gülümsedi ve içinde bulunduğum duruma rağmen rahatladığımı hissettim. Çenesini aşağı doğru eğdi ve çocuğa Dakkari dilinde konuştu, bir dizi yatıştırıcı, yumuşak kelime çocuğun başını kaldırmasını sağladı.

Bana baktığında gözlerinin ıslak olduğunu gördüm, sanki annesinin sözlerinin doğru olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Özür dilerim," dedim dizlerimi bükerek, böylece ona doğrudan bakabilecektim. "Bilmiyordum." Kayaya baktım ve onun iyiliği için gülümsemeye zorladım. "Bu çok güzel. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey."

Annesi onunla tekrar konuştu ve ancak o benim garip sözlerimi tercüme ettikten sonra çocuk bana küçük, tereddütlü bir gülümseme attı.

Gülümsemesi arttığında rahatladığımı hissettim. Yavaşça annesinin bacaklarından kurtuldu ve avucumdaki taştan bana baktı. Sonra utanır gibi oldu, gözlerinin altındaki boşluk giderek koyulaştı ve ben daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan çadırların arasından geçerek gözden kayboldu.

Annesinin küçük kıkırdaması dikkatimi çekti. Ona baktığımda, oğlunun ardından bakarken gözlerindeki bariz sevgi ve şefkati kıskanmaktan kendimi alamadım.

Bana döndüğünde, "Babam seninle de tanıştığını söyledi" dedi.

Bana yemeğinden ikram eden yaşlı adam mı?

"Evet," diye cevap verdim, ne diyeceğimi bilemez bir halde kayayı avucumun içinde tutarken, havadaki acı soğuğa rağmen ellerim kayanın etrafında nemleniyordu.

Sesi aksanlı olsa da, "Kıyafetlerini nasıl buldun?" diye sorarken kelimeleri emin ve kendinden emindi. Sığacaklarından emin değildim."

Şaşkınlık beni sarstı ve yere baktım. "Bunları benim için yapan sen miydin?"

"*Lysi*," diye cevap verdi. "Umarım onları uygun bulursunuz. O kısa sürede ancak bu kadarını yapabildim. Hâlâ soğuk mevsim için şalın üzerinde çalışıyorum ama birkaç gün daha hazır olmayacak."

Bir de şal mı?

"Oh," diye mırıldandım. Biraz bunalmış bir halde, tüm bu inceliklerle, önüme atılan tüm bu hediyelerle nasıl başa çıkacağımı bilmediğimi fark ettim. Yüz ifadesi biraz düştü ve taşı tutarak hızlıca, "Harikalar. Teşekkür ederim. Sadece... Yıllardır aynı kıyafetleri giyiyorum. Bütün bunları beklemiyordum." Benim için hazırladığı giysileri işaret ettim.

Kaşlarını çattı. "Her gün aynı kıyafetleri giymeyi bekleyemezsin, *lirilla*. Şalını bitirip yeni bir takım hazırlayana kadar bunlar yeterli olacaktır."

Gözlerimi kırıştıtarak itiraz ettim, gereksiz bir şey için zaman kaybetmesini istemiyordum. "Bunlar benim için fazlasıyla yeterli olacak. Gerçekten."

"Beni meşgul ediyor," dedi, sesi biraz savunmacı çıkmıştı. "Çalışmaktan zevk alıyorum."

Küçük bir nefes çekerek yanağımın içini ısırdım, bir kez daha başka bir Dakkari'yi aşağılamaktan korkuyordum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Bu işte berbatım." "Neyde berbat, *lirilla*?"

Ben de *lirilla*'nın güzel bir kelime olduğunu düşündüm ve ona "Geleneklerinizi bilmiyorum. Kimsenin duygularını incitmemek için ne diyeceğimi bilemiyorum. Demek istediğim, pek çok şeye sahip olmamaya alışkın olduğumdu. Sürünüzdeki başkaları için harcayacağınız zamanı benim için giysi yaparak harcamanızı istemem."

Yüzünde belli belirsiz de olsa bir anlayış belirmişti. Onda gıpta ettiğim bir sakinlik, kararlılık ve sabır vardı.

Giyinik koluma dokunmak için uzandı ve ben de eline bakakaldım. "Birincisi, *lirilla*," dedi, bir adım daha yaklaşarak koluma bir göz attı. "Dakkari tarafından verilen hediyeleri her zaman kabul edin."

Aklıma korkunç bir düşünce geldi. "Dün sabah ekmeği almayarak babana hakaret mi ettim?"

Yumuşak kıkırdaması kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. "O ne isterse onu yapan ve hisseden yaşlı bir erkek. Yaşı itibariyle bu hakkı kazanmıştır. Gülmeyi seviyor ve senin onu güldürdüğünü söyledi. Bilmen gereken tek şey bu."

Dün gece İblis Kral'ın bana verdiği hançeri, pantolonumun derin ceplerine soktuğum hançeri ve o sabah tekrar paketlediğim yemek artıklarını düşünerek, "Sana hediye veren birine bir şey verir misin?" diye sordum.

"Eğer istersen," diye beni temin etti, "ama karşılık beklenmiyor."

Aklımda binlerce soru vardı ama dilimi tutmaya karar verdim. Bana bunları açıklayacak kadar nazik davranıyordu ve ben de bundan faydalanmak istemiyordum.

Onun yerine, "Teşekkür ederim." dedim. Kendimi tanıtmak üzere ağzımı açtığımda adımı söylememem gerektiğini fark ettim.

"*Lysi*?" diye sordu başını yana eğerek.

Utangaç bir tavırla, "Bana adımı söylememem söylendi ama insanlar arasında yeni birine kendini tanıtmak kibarlıktır," dedim.

Öyle değil miydi? Kaşlarımı çattım ve uzun zamandır adımı söylemediğimi fark ettim. En azından düne kadar. Ondan önce en son ne zaman birine adımı söylemişim?

Hatırlayamadım. "*Lirilla*,"

diye bilgilendirdi beni. "Ne?"

"Kadınlar birbirlerini tanıdıklarında ama henüz arkadaş olmadıklarında birbirlerine böyle seslenirler."

Henüz arkadaş değiliz.

Umut ve özlem o kadar ani bir şekilde göğsümde patladı ki bu beni şaşırttı. "Peki arkadaş olma ihtimalimiz var mı?"

Gözleri benimkiler arasında gezindi. "*Lysi*," dedi usulca. "Eğer istersen."

Başımı salladım, heyecanımı gizlesem mi gizlemesem mi diye düşünüyordum. Blue dışında hiçbir zaman gerçek anlamda bir arkadaşım olmamıştı. Jana belki de buna en yakın olanıydı ama bu etiket ona garip gelmişti.

"Keşke öyle olsa," dedim ona usulca ve küçük bir gülümseme verdim. Genç bir oğlu olmasına rağmen benden çok da yaşlı görünmüyordu. Acaba bu bir eşi olduğu anlamına mı geliyordu? "*Lirilla*."

Kolumdaki elini sıktı ve sonra bıraktı. "*Lysi*." "Bu sadece kadınlar için mi? Bir erkeğe ne diyorsunuz?

Tanıdık mı?"

Bana kendi ismini vermeyi reddettiği için iblis krala başka bir isim verip veremeyeceğimi merak ettim. En azından, kısa bir mesafe ötede, seyircilerin arasında duran muhafızıma hitap edebilirdim.

"*Kairill*," dedi yavaşça.

Ky-reel, kelimeyi zihnimde fısıldadım ve hafızama kaydettim.

Aniden ve hiçbir uyarı olmadan başlayan garip bir çınlama sesinin kampta yankılandığını duydum.

Kaşlarımı çatarak tanımlamaya çalışmak için etrafıma bakındım. "Bu da ne?"

Dakkari dişisi sabırla, "Eğitim başlıyor. Görünüşe göre *Vorakkar* da aralarında." Şaşkınlığım belli olmuş olmalı ki, bana gergin görünse de gülümsedi ve "Şuradaki *volikin*in etrafından dolaş *lirilla*. Kendin göreceksin."

Hafif de olsa ruh hali değişmişti. Aramızdaki boş alanda rahatsız edici bir gerginlik vardı ve çınlama sesleri arttıkça daha da hissedilir hale geliyordu.

"Şalını bitirdiğimde seni ziyarete geleceğim, *Iysi*?" dedi bana.

Oğlunun hediyesini elimde tutarak başımı salladım ve "Bunu çok isterim" dedim. Bana son bir kez gülümsedi ve sonra oğlunun gittiği yöne d o ğ r u hızla gözden kayboldu. Sonra işaret ettiği yere döndüm ve

yavaşça

seslere doğru yürüdüm, merakım bir kor gibi alevlenmişti.

Eğitim alanını bulmam uzun sürmedi. Aslında onları gözden kaçırmak oldukça zordu.

Kampın ön tarafına yakın bir yerde, kapılarla çevrili bir alanın içinde, birbirleriyle dövüşmeye başlayan yaklaşık bir düzine sürü savaşçısı vardı. Merkeze yakın bir yerde, iblis kral da onların arasındaydı; altın kılıcı rakibinin kılıcıyla birleştğinde yüksek sesle tıslıyor ve çınılıyordu. İnanılmaz bir an için, kılıçların gerçek olmadığından emin olduğumu düşündüm. Dövüş çok gerçekçi, acımasız ve sert görünüyordu. Ya yanlışlıkla birbirlerini yaralarlarsa ne olurdu?

Belki de amacın bu olduğunu fark ettim. Korkuyu bilmeseydiniz başka nasıl daha iyi bir savaşçı olabilirdiniz?

Yaklaşmaya cesaret edemedim, bunun yerine önümde gelişen olayları izlerken en yakın çadıra yakın durmaya karar verdim.

Savaşçılardan saf bir güç yayılıyordu. Vücutlarının zarif hatlarında, kılıçlarının güçlü, kuvvetli kavislerinde, onları dişleri titreten halkalar halinde birbirine çarptırmalarında vardı. Ama aynı zamanda pürüzler de vardı - yumruklar, itiş kakışlar, yetenekli kılıç ustalıklarının ötesine geçen dövüşün fizikselliği.

Demek Dakkari'nin kudreti ve gücü bu, diye düşündüm, gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde.

Büyüleyici olduğu kadar korkunçtu da.

Gözlerim iblis kraldan uzun süre uzak kalamadı. Doğal olarak bakışlarım onu aradı, içimden geçenleri görmezden gelmeye çalıştım, gecenin bir yarısı uyandığımda yanağımı onun omzuna bastırdığımı ve parmak uçlarımı onun çıplak, yontulmuş karnının üzerinde bulduğumu hatırladım. Berraklığım geri geldiği anda ondan uzaklaşmışım ama derin bir uykuya dalamayacak kadar sarsılmışım. Daha da kötüsü, gece boyunca ona yaklaştığımı biliyordum, sanki uykudayken bedenim basit bir dokunuşa, bir başkasının sıcaklığına ne kadar yalnız ve çaresiz olduğumu biliyordu.

O anda iblis krala bakarken bunu hatırladım. Çok ama çok sıcaktı.

İzlerken, rakibinin kılıç kolunu bileğinden kavradığını, kendi kılıcını savaşçının boynuna götürmeden önce vücudunu öne doğru büktüğünü gördüm. Tek bir kan çizgisi belirdi, bir uyarı, savaşçının yenilgisi için bir azarlama ve sonra sürü kralı onu iterek başka birini aramaya başladı.

Kararlı bir şekilde incelerken, gözleri eğitim alanının bariyerinin ötesinde benimkine takıldı, göğsü kabarmıştı, bacakları ve göğsünün yanları kısa bir itiş kakıştan dolayı toprakla kaplanmıştı. Diğer savaşçılar, hatta sürü üyeleri bile

-kadınlar, erkekler ve heyecanlı çocuklar- izlemek için çitin yanında toplanmıştı, gözleri hâlâ benimkileri buluyordu.

Bir korkak gibi -gözlerinde gördüğüm şey karşısında nefesim kesildi ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu- topuklarımın üzerinde döndüm ve kaçtım.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

I *Volikime* döndüğümde *hava* kararmıştı. Isıran rüzgâr çenemi sıktı ve uzaktan, hala *pyroki* muhafazasında olan *mrikro*'nun, kendisine atadığım savaşçılara emirler yağdırdığını duydum. Yine de Saat geç olmuştu, *piroki* ustası ilk don gelmeden önce son yuva inlerini bitirmek zorundaydı.

Çadırımın girişine ulaştığımda, nöbet tutan savaşçıya başımı eğdim.

"Herhangi bir sorun var mı?" Ona sordum.

Başını iki yana salladı. "*Nik*. Günün büyük bir bölümünde kampın etrafında dolaştı ve daha sonra muhafazadaki *pirokileri* izledi. Şifacı şu anda onunla birlikte pansumanlarını değiştiriyor."

Uzun bir nefes alarak, "*Kakkira vor*," dedim ve ardından onu gece için görevinden aldım.

Volikiden içeri girdiğimde banyo küvetinden gelen su sesini duydum ve Nelle'i içeride gördüm, belli ki görünüşünden ürkmüştü. Şifacı onun yanında diz çökmüş, yaralarının kenarlarını dikkatle yıkıyordu ve geçen hafta içinde önemli ölçüde iyileşmiş olmalarına rağmen yaralarının hâlâ kızarık ve çiğ olduğunu görünce dudaklarım birbirine yapıştı.

Onları görünce hızlı bir öfke tepkisi verdim -ama bu öfkenin kime yöneldiğini bilmiyordum- ve başımı başka yöne çevirerek soyunmak için dolaplarım geçtim.

Göz ucuyla *Kalles*'in beni izlediğini gördüm. Banyo küvetinde öne doğru eğilmiş, şifacının yardımıyla göğüslerini bastırıyordu.

dizlerine kadar. İnsanların çıplaklık konusunda tuhaf olduklarını, oysa Dakkari'nin öyle olmadığını fark ettim.

Kerisa evrensel dilde, "Kalk, yaralarını sarayım," dedi ve *kadının* sırtını temizlemeyi bitirdi. Mürekkep siyahı saçları ıslaktı ve yıkanmış, nemli omuzlarına yapışmıştı. Teni lekesiz ve pürüzsüzdü ama o kadar solgundu ki neredeyse yarı saydam görünüyordu, bu da sırtındaki yaraları daha da acımasız ve vahşi gösteriyordu.

İçimde bir his yükseldi, güçlü ve tüketen. Onu korumak istedim. Onu benim gibi varlıklardan korumak istedim.

Canavar.

Anlamamıştım ama tüm vücudum onu koruma ihtiyacıyla
gerilmişti.

Kerisa'nın emri üzerine *kalles'in* gözlerinin bana doğru kaymasını izledim. Kalın yutkunmasını duydum. Gözleri yatağın üzerindeki kürklere gitti ve sözsüz bir şekilde onlara doğru işaret etti.

Kerisa ayağa kalktı ve bir tane topladı, geri getirdi ve Nelle ayağa kalkarken, vücudundan küçük su nehirleri akarken açık tuttu. Saklamak için elinden geleni yapmasına rağmen yuvarlak göğüslerini gördüğümde çenem sıkıştı ve omurgamdan aşağı inen farkındalık titreşimini görmezden gelerek kılıcımın kayışını çözmeye odaklandım.

Buğu vücudunu kuruladıktan sonra şifacı yaralarını hafif bir bezle örterek sarmaya başladı. İşi bittiğinde Nelle hemen giyinmeye başladı ve ancak tamamen örtüldüğünde omuzları gevşedi. Benim yanımdaki gerginliği ve temkinliliği aşağılayıcıydı ama bir gece önce bana anlattıklarını, köyünden bir erkeğin ona nasıl tecavüz etmeye çalıştığını - içimde şiddet ve öfke uyandıran bir düşünce- göz önüne alırsak bunu anlayabilirdim. Hoşuma gitmemişti ama anlayabiliyordum. Bu yüzden yorum yapmadım ve şifacıyı kovduktan sonra, yalnız kaldığımızda, bunun yerine ona sordum,

"Yemek yedin mi?"

Bana bakarken bileğine vurarak ritim tuttuğunu fark ettim, bu dün gece de yaptığı bir şeydi.

"Evet," dedi başını sallayarak. "Daha önce."

"Yorgun musun?" Sonra ben sordum. *Volikinin* içinde benimle yalnız kaldığında gergin olduğunu fark ettim. Başını tereddütle sallayınca soyunmamaya karar verdim ve bunun yerine ona örtülerimden birini, onu yeterince sıcak tutacak ağır bir *kinnu* kürkü getirdim. O soyunduğunda

kürkü küçük omuzlarına yerleştirdim ve sabitledim. Vücudunda dizlerine kadar inen bir pelerin gibi görünüyordu.

Teredditle dokunuşunu, *kürkün* yumuşaklığını okşayışını izledim ve şaşkın bakışları karşısında ona, "Merak etme *kalles*, bu bir hediye değil. Benimle gel."

Onu *volikiden* çıkarırken nereye gittiğimizi sormadı. İçimden bir ses dışarıda olmaktan memnun olduğunu söylüyordu. Acaba evim ona bir kafes gibi mi geliyordu? Açık havada, gece gökyüzünün altında, soğuk kızaran yanaklarını okşarken neden sakinleşip odaklandığını merak ettim.

Kamp sessizdi, saat de geç olmuştu. Her an gelebilecek ilk dondan önce yapılması gerekenleri tartıştıktan sonra konseyimle yaptığım toplantıdan doğruca buraya gelmiştim. Ayrıca *Dothikkar*'ın isteği üzerine ay dolunay olduğunda *Dothik*'e yapacağım yolculuğu da konuştuk. Tek başıma gidecektim, ki bu Vodan'ın hoşuna gitmemişti ama hiçbir savaşçıyı soğuk mevsimde bu uzun yolculuğa maruz bırakamazdım, bunun yerine dostları ve aileleriyle birlikte olabilecekken. Soğuk mevsim dinlenme ve rahatlama zamanıydı. Onları bundan mahrum bırakamazdım.

"Neden bu kadar sıkı antrenman yapıyorsun?"

Sorusu yumuşak ama merak uyandırıcıydı ve bana onu günün erken saatlerinde eğitim alanında gördüğümü hatırlattı.

"Neden seni casusluk yaparken yakaladığım anda kaçtın?" Karşılığında ben de ona sordum. Bacakları benimkilerden kısaydı ve ona ayak uydurmakta zorlandığını fark edince hızımı yavaşlattım.

Kaşlarını çatarak bana baktı ve gözlerini yakaladığımda sırtıtmak istedim. Sorumu tamamen görmezden gelerek, "İnsanlar senin ya da sürün için kesinlikle büyük bir tehdit değil. Bunu biliyor olmalısınız. Yine de hepiniz savaş konusunda o kadar ustaca eğitilmişsiniz ki, insan savaşa hazırlandığınızı sanabilir."

"Bana iltifat mı ediyorsun?"

Kaşları çatıldı ve artık gergin ve temkinli görünmediği için rahatladım. Aksine, kampımın etrafında dolaşırken utanmadan ortak banyo *volikisine* bakan ve ona aradığı cevapları vermediğim için hayal kırıklığına uğrayan meraklı haline geri dönmüştü.

"Özellikle soğuk mevsimde, hiç antrenman yapmanıza gerek kalmayacağını düşünürdüm," diye devam etti. Bekledi. Ben sessiz kalınca, "Soğuk mevsim boyunca antrenman yapıyor musunuz?" diye sordu.

"Sizin gibi biri için merak ediyorum," dedim, eğitim alanı görünmeye başlamıştı, "sorularınızın yanıtlarını bilmeye ne kadar ihtiyacınız var? Bilmemek acı verici mi?"

"Çok rahatsız edici," diye cevap verdi hemen.

Küçük sırtışıımı gizleyemedim ve o da bana baktı, gözleri şaşkınlıkla dişlerim ve benim gözlerim arasında gidip geliyordu.

Ayıldım ve "Kaç tane sorunuz var?" diye sordum. "Çok fazla."

"En çok neyi bilmek istiyorsunuz?"

Ağzını açtı, soru dilinin ucundaydı ama sonra tereddüt etti. Eğitim alanının bariyerlerine ulaştığımızda durdum ve dönüp ona baktım, tüm dikkatimi ona verdim. O kara gözlerini bana dikti ama hiçbir şey sormadı.

Kaşlarını çatarak sessiz kalmayı tercih edince, "Haklısın *Thissie*," dedim. "Bu çok rahatsız edici."

"Sorduğum soruya cevap verirsen sana söyleyeceğim" dedi. "Şimdi de pazarlık mı?" Dudaklarımı birbirine bastırarak, yüzümdeki ifadeyi gizlemeye çalışarak sordum.

kendi ilgisini. "Bir *Vorakkar* ile pazarlık mı yapmak istiyorsun?"

"Evet," dedi ama verdiği cevaba kendisi de şaşırılmış gibiydi. Hayranlıkla, yüz hatlarında beliren bir sonraki ifadeyi izledim: şüphe. Sonra kararlılığı sertleşti ve kararlı görünüyordu.

Hangi soruyu soracağını bildiğimi sanıyordum ama emin olamıyordum. Bu *kalles* konusunda asla emin olamıyordum ve bunun beni sinirlendirdiğini mi yoksa meraklandırıldığını mı bilmiyordum.

"Gel," dedim ona, bariyerdeki açıklıktan eğitim alanına doğru adım attım ve o beni takip ederken bekledim.

"Burada ne işimiz var?" diye sordu sonunda, karanlık ve boş alana bakarak. Tek bir varil ateşi geniş muhafazayı aydınlatıyor ve uzak ucun çoğunu gölgede bırakıyordu.

Muhafazanın arka bariyerine yerleştirilmiş silah rafına doğru yürüdüm, bir yay ve çelik oklardan oluşan bir sadak çıkardım. Çoğu Dakkari savaşçısı kılıç ve bıçakları tercih ettiği için nadiren kullanılırlardı ama uzun avlarda işe yarıyorlardı.

Onları Nelle'ye uzattığımda, kocaman gözleriyle bana baktı, eli içgüdüsel olarak altın fiyonkun etrafında kıvrıldı.

"Nedir bu?" diye sordu usulca. Ne olduklarını çok iyi biliyordu ama sorduğu şey bu değildi.

"Bana ok ve yay kullanmayı sevdiğini ama avlanmak için kullanmadığını söylemiştin," dedim, bir gece önce kürklerimin içinde yatarken bana sessizce mırıldandığı şeyi hatırlayarak. "Nedenmiş o?"

"Ben..." diye devam etti, kızarmış dudaklarını yaladı ve elindeki yaya baktı. "Odaklanmayı seviyorum. Sabitliğini. Bazen nefes almak gibi geliyor." Sonra kaşlarını çattı ve başını bana doğru kaldırdı, "Bu haksızlık. Şimdi bana sorularımdan birine bir cevap borçlusun."

"Henüz o pazarlığı yapmadık," diye hatırlattım ona. Elindeki sadaktan birkaç ok aldım ve ona üç ok bıraktım. "Şuradaki bariyerin en uzak direğini vurmak için üç şans."

Kalan oklarını yönlendirebileceği yeri işaret ettim, eğitim alanının karanlık köşelerinden birinde çitin bir bölümünü sabitleyen ince, dar, ahşap bir direğe.

Ona baktı ve ben de omuzlarının dikleşmesini, ağzının aralanmasını ve gözlerinin sertleşmesini izledim. Farkındalığın cızırtısı karnıma doğru bir yol açtı ve onun bariz özgüveni, beni hazırlıksız yakalayan bir tepki olarak kürkün arkasındaki sikimin seğirmesine neden oldu. Bakışlarımla buluştuğunda burun deliklerim alevlendi ve basitçe, "Yapabilirim. Üç şansın var mı?"

"*Lysi.*"

"Madem pazarlık yapıyoruz... Soruma cevap almaktan başka ne alacağım?"

Açgözlü kalles, diye düşündüm, dudaklarım sertleşen sikimle aynı anda seğiriyordu.

"Eğer hedefi vurursan," dedim yavaşça, ilk kelimeye vurgu yaparak, "sana cevabını vereceğim ve savaşçılarımla eğitim alanını kullanmadığı sürece yayı istediğin zaman kullanabilirsin."

O da bunu istiyordu. Bakışlarında bunu gördüm. "Ve?"

Kaşlarım kalktı. "Başka ne istiyorsun? Ama seni uyarıyorum *Thissie*, ne kadar çok şey riske girerse, başarısız olursan o kadar çok şey talep ederim."

"Yarın akşama kadar kendi çadırımı istiyorum," dedi çenesini kaldırarak. "Daha geç değil."

Önceki geceden bir anı canlandı ve ona doğru bir adım attım. "Ah, *Lysi*. Sana katılıyorum. Eğer yakında sana kendi *volikini* yapmazsam, dün gece bana nasıl sarıldığını düşünersek, kendi yatağında boğulma tehlikesiyle karşı karşıyayım."

Bakışları yüzünden yanakları alev alev yanıyordu.

"Pekâlâ," dedim başımı eğerek. "Başka bir şey var mı?"

Baştan çıkmıştı, bunu görebiliyordum. Ama başarısız olması halinde taleplerimi henüz belirtmediğimi hatırlatmam başını sallamasına neden oldu. "Ne istiyorsun, iblis kral?"

"Bilmek istediğinizi sanmıyorum."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Eğer seks istiyorsan, bu pazarlığı tamamen unutabilirsin."

"Seks değil," diye düzelttim. "Ama bir *alukkiri*'ye ihtiyacım var." Yüz ifadesinden kuşkulandığı anlaşılıyordu. "Bir *alukkiri* mi?"

"Sana vereceğim her türlü görevin yanı sıra, her gece yağlarımda bana yardımcı olacaksın."

"Senin... *yağların* mı?" diye yavaşça sordu, yüz ifadesi dehşete kapılmak yerine şaşkındı.

"Soğuk mevsimlerde cildimiz çok kurur ve uygun şekilde bakım yapılmazsa çatlayabilir," diye bilgilendirdim onu, sırtışıımı bastırarak. "*Vorakkar* olarak bu konuda bana yardımcı olması için bir *alukkiri* seçme lüksüne sahibim. Eğer başarısız olursan bu sen olacaksın."

"Ciddi olamazsınız," dedi yavaşça.

"Bu tamamen size bağlı," dedim ona. "Pazarlık yapmak istediniz. Eğer başarısız olursanız benim talebim bu."

"Ne kadar süreyle?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Göğsümde eğlence yükseldi ve ona, "Herhangi bir kadın benim *alukkiri*'m olma şansına atlardı, *thissie*. Kendimi aşağılanmış hissetmeye başlıyorum."

"*Ne kadar süreyle?*" diye tekrarladı, sorusu kırılmıştı.

"İki hafta," dedim ona. "Ya da sanırım bunu tüm sezon boyunca sürümdeki görevin yapmayı seçebilirim."

Dudakları birbirine yapıştı. "Bir hafta. Ve hançerim çok yakında olacak, iblis kral."

O zaman sırtışıımı gizleyemedim.

"Anlaştık," dedim ona. Gözlerini bana dikti ve ben de çenemi direğe doğru salladım. "Ne zaman istersen başlayabilirsin."

Omuzları dikleşti ve döndü. Sadağı yanına koyup tek bir ok çıkardı ve yüz hatlarında ilk şüphe ifadesini gördüm.

"Ne oldu?"

"Çok ağır," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. Mesafeyi tekrar ölçtü, karanlık köşedeki tek direğe doğru baktı.

"Tahta ve t yden yapılmadı." Eski yayı gibi.

Küçük bir nefes aldı ve gözlemlerine rağmen oku ustalıklı yerleştirmesini izledim. Hareketleri pürüzsüz ve tanıdıktı, sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibiydi. Belki de yapmıştı.

Yay onun için çok büyüktü. Bir Dakkari savaşçısı için yapılmıştı, bir *vekkiri kalles* için değil. Ama yine tereddüt etmedi ve ben buna hayran kaldım.

Okunu geri çekişini izledim, yayı sabitlerken kordonu yanağına baskı yapıyordu. Kordonun ağırlığından ve gerginliğinden dolayı kolu hafifçe titrese de, yavaş ve ölçülü bir nefes aldığını, gözlerinin odaklandığını, omuzlarının gevşediğini gördüm.

Fırlatırken nefes verirken gözlerimi ondan ayıramadım, okun nereye düştüğünü görmek için dönmedim bile.

Yüz ifadesinden ıskaladı  ını anladım ve nihayet bakmayı başardığımda, okun direğe kısa bir mesafe kala yere düştüğünü gördüm. Ben ona doğru dönmeden önce ikinci okunu yerle  tirmi  tı.

Duruşunu ayarladı, tutu  unu ayarladı, yayın a  ısını ayarladı, nefes aldı... ve sonra bıraktı.

Hafif bir gümbürtü duydum ama d  nd      de direğe değil,   tin dibine çarptığını gördüm.

"Bir tane kaldı," diye mırıldandım, ayaklarım beni ona bir adım daha yaklaştırdı. Bakışlarını bana çevirdiğinde kararlılığını gördüm ama en ufak bir endişe belirtisi göremedim.

Ona bu kadar çekilmem beni rahatsız etmeliydi. Vodan'ın uyarısı zihnimden süzüldü ama son okunu yerleştirirken onu uzaklaştırdım.

Kalbim g    s    de derin ve eşit bir ritimle atarken, mesafeyi değerlendirmek için daha fazla zaman harcadığını fark ettim.

Bununla birlikte, zorlanmaktan yorulmaya başlamıştı. Yay kirişinin gerginliği, belli etmese de sırtındaki yaraları tahri   ediyordu. Sürekli yemek yiyor ve gücünü yeniden kazanıyor olsa da, birkaç gün önce ateşten yatağa d    m    tı.

Bir yanımda onu buraya getirmemem gerektiğini düşünüyordu. Ama içimden bir ses, sonuç ne olursa olsun orada olmak istediğini, mümkün olsa bütün geceyi eğitim alanında geçireceğini söylüyordu.

Nefes aldı ve sonra verdi. Ok yaydan ıslık gibi bir tıslamayla fırladı.

Thud.

Son atışını değerlendirmek için döndüğümde omuzlarım dikleşti.

"Anlaşma anlaşmadır," diye mırıldandı. Gözleri benimkilerle buluştu, yayı elinden sarkıyordu, çenesi yukarı eğikti.

Kürkümün altında sikim sertleşmiş ve zonkluyordu. Saçları banyodan dolayı hâlâ ıslaktı ve yay kirişi yanağında dikey bir çizgi oluşturmuş, soğuktan acımişti. Koyu renk gözleri tek namlulu ateşin ışığını yansıtarak parlıyordu. Orada beklenen yenilgiyi değil, gururu gördüm.

Onu bu kadar çok istemek beni bir canavar mı yapıyordu? Kürklerimi ısıtmasını istemek? Onu sikimde, dudaklarımda, her yerde ve her zaman istemek?

"Ne zaman başlamam gerekiyor?" diye sordu sessizce, o gece cevaplayacağı tek soru buydu.

Yutkunarak yayı elinden aldım ve omuzlarındaki ağır postuma rağmen vücudunda küçük bir ürperti olduğunu fark ettim. Hayvani, ilkel bir yanımla kokumun artık onun üzerinde olmasından hoşlanıyordu. Bir iddia. *Benim iddiam.*

"İlk don geldiğinde, *rei alukkiri.*" derken sesim ihtiyacım kadar karanlıktı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

T Üç gece sonra, rüzgârlar saldırgan ve cezalandırıcı bir şekilde geldi, gezegenin yüzeyinde sürünen, arayan parmaklar gibi ilerledi.

Kendi çadırımın henüz bitmemiş olması küçük bir parçamı rahatlatmıştı. Köyümde birçok soğuk mevsim yaşamış olsam da -ve bunların çoğunda yalnız olsam da- Dakkar'ın düzlüklerinde olmak tamamen farklı bir deneyimdi. Kampın arkasında bizi güneyden koruyan bir dağ olmasına rağmen, kuzeyden -ve doğudan ve batıdan- gelen rüzgârlar daha da şiddetli görünüyor, arkamızdaki eski taşın etrafında ısılık çalarak kampın etrafında sürekli bir tıslama yankılanıyordu.

Dışlerimi kenetledi ve bileğime vurmama neden oldu, ancak bu vurma ayak parmaklarıma da uzanmıştı.

Sürü kralı o gece gerginliğimi fark etti ve "Sabah sakinleşecek, *ufaklık*" diyerek beni rahatlattı.

Rüzgârın sarsıcı sesi bile yemeğimi yememe engel olamadı. Normalde lezzetli olan yemeğin tadı ağızımda kül gibi kalsa da, yine de mekanik bir şekilde çiğniyor ve yutuyordum. Geçtiğimiz hafta içinde çoktan ihtiyacım olan kiloyu almıştım. Bunu kalçalarım, uyluklarımda hissedebiliyordum. Artık kemiklerim solgun tenimden neredeyse müstehcen bir şekilde dışarı çıkmıyordu.

"Geçen yıl don gelmeden önce rüzgârlar üç gün boyunca devam etti," dedim ona usulca.

"Drukkar geçen yıl cezalandırıyordu," dedi. "Doğuda olanlar yüzünden kızgındı."

Yemeğini çoktan bitirmişti, rüzgârla hiç ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Yine de alçak masada benimle birlikte oturuyordu, sırtı çadırın kubbeli tavanının bir tarafını sabitleyen direklerden birine dönüktü, bir bacağı bükülmüş, diğeri bana doğru uzanıyordu. Kucağında, öğleden önceki eğitim seansından sonra etkili bir hassasiyetle bilediği ve temizlediği kılıcı duruyordu.

Bunu son üç gecedir her gece yapıyorduk. Yemeğimizi birlikte yiyorduk ve o benim yemeğimi bitirmemi bekliyor, ya sonsuz gibi görünen silahlarıyla ilgileniyor ya da sadece beni izliyordu, bu da beni her zaman kıvrandırıyor. Sanki sinirlerimin zaten gergin olduğunu biliyordu, bu yüzden o gece yoğun ilgisini başka bir yere yöneltti.

Yemeğimi bitirdikten sonra, çadırın uzak köşesinde çoktan kurulmuş olan banyosunu yapardı. Gözümün önünde umursamadan soyunurdu ve ben de o küvete girerken altın sarısı, yontulmuş etine bakmamaya çalışırdım. Zevkle çıkardığı iniltileri duymamaya çalışırdım ve her duyduğumda karnımın derinliklerinde hissettiğim tuhaf duyguyu görmezden gelmeye çalışırdım.

İşi bittikten sonra dışarı çıkar, kurulanır, alevleri söndürür ve bana yatağa gelmemi söylerdi, çünkü çadırda onunla birlikte yıkanmayacağımı biliyordu. Aslında ben özellikle sabahları, onun o gün için gittiğinden emin olduktan sonra yıkanırdım.

Sonra uyurduk. Ben tamamen giyinik, o ise tamamen çıplak uyurdu. Ve her *zaman*, her zaman gecenin bir vakti uyandığımda kendimi ona yakın bir yerde bulurdum.

Dün gece yüzümü onun yan tarafına yaslamış, dudaklarımı göğüs kaslarının sert kenarına değdirmiştim. Kalp atışlarını yanağımnda hissetmişim -kararlı, güçlü ve emin, onun olduğu her şey- ve orada kendime itiraf edebileceğimden daha uzun süre uzanmış, onu dinlemiş, çekilmeden önce tenini koklarken sahip olmadığım bir hayatı hayal etmişim. Yatak partnerlerinin cazibesini anlayabiliyordum ve bu bilgi beni rahatsız ediyordu.

"Doğu nedir?" Bir parça eti karıştırarak sordum.

"Ölü Topraklar," diye cevap verdi, gözleri kılıcındaydı.

Kaşlarımı çattım. "Onları hiç duymadım. Ne var orada? Geçen sene ne oldu?"

Sonra bakışlarımla buluştu, dudaklarının köşeleri hafifçe kıvrıldı ve "Daha fazla soru mu?" demeden önce ne geleceğini biliyordum. Anlaşmamızı biliyorsun."

Dudaklarımı sıkıntıyla birbirine bastırarak geri döndüm, "Öyleyse Ölü Topraklar önemli olmalı. Cevapları bilmemi istemiyorsan, onlar için her zaman benimle pazarlık yaparsın."

Eğitim alanındaki geceden beri bunu yapıyordu. Sürü hayatı ya da bir kelimenin onun dilinde ne anlama geldiği hakkında basit sorular, güvenli sorular sorduğumda, bana kolayca ve tereddüt etmeden cevap verirdi. Ama diğer sorularda, yaraları ya da *Dothik*'te yetişip yetişmediği hakkında - *ki* evrensel dili konuştuğunu düşünürsek öyle olduğunu varsayıyordum - beni *alukkiri* olarak daha fazla zaman geçirmekle tehdit ediyordu, her ne demekse.

"Ve ne yaptığını biliyorum," diye devam ettim. "Daha fazlasını bilmem gerektiğini bilerek beni Ölü Topraklar'la kandırıyorsun ve sonra bana hiçbir şey söylemiyorsun. Bu çok zalimce."

"Bana iblis kralı unvanını verdin ama yine de iblis gibi *davrlandığımda* şaşıırıyorsun, öyle mi?" diye karşılık verdi.

"Peki," dedim. "En azından bana Drukkar'dan bahsedecek misin?"

Kılıcını kenara çekip bana tüm ağırlığıyla baktı ve aniden kelimeleri geri alabilmeyi diledim. Bana ne zaman bu şekilde baksa, yerimde çakılı kalmış gibi hissederdim, hareket etmek isterdim ama aynı zamanda tamamen hareketsiz kalmak da isterdim.

"Drukkar hakkında bilmeniz gereken tek şey, Kakkari'yi tehdit eden ya da ona zarar veren herkesi cezalandıracağıdır," dedi, sesi alçak ve yumuşaktı, "herhangi bir şekilde."

"Neden?"

"Çünkü onu seviyor," diye yanıtladı basitçe. Bu kelimeyle göğsüm sarsıldı, özlem nefesimi kesen bir keskinlikle içime işledi. "Onu ne pahasına olursa olsun korumak ve ona haksızlık edenlerden intikam almakla yükümlüdür."

"Sen de öylesin," diye usulca hatırlattım ona; Dakkari için *yaşamın* ta kendisi olan toprağı temsil eden Kakkari'ye zarar verenleri cezalandırmanın onun görevi olduğunu biliyordum. Kısa bir süre önce köyümüze, başka bir insan yerleşiminin topraklarını ateşe verdiği ve en yakın Dakkari sürüsünün sorumlu kişiyi infaz etmeye gittiği fısıltıları gelmişti.

"*Vorakkar* onun uzantısı, *lysi*," dedi ama sesinde ne olduğunu çıkaramadığım tuhaf bir şey vardı.

"Peki bunu sen mi yaptın yoksa diğer *Vorakkarlardan* biri mi? Geçen yıl Ölü Topraklar'da Kakkari'ye haksızlık edenleri cezalandırdın mı?" Araştırdım. "Ya da

Drukkar hala tatmin olmamış mıydı ve rüzgarlar bu yüzden mi bu kadar güçlü esiyordu?"

Ne yaptığımı biliyordu ve ayağa kalktı, elleri kürkünü kasıklarının üzerinde tutan bağlı deri kemere gitti. Gözlerini tuttum, postu halıya düşerken ve önümde çıılçıplak dururken korkup teslim olmak istemiyordum.

Gözlerimi onunkinden ayırmamam da görüş alanımın alt kısmında sikini görebiliyordum. Büyüktü ve neredeyse tamamen erekte olduğunu görünce - son birkaç gecedir o kadar alışmışım ki tüm Dakkari erkeklerinin böyle olup olmadığını merak ediyordum- onu gözden kaçırmak neredeyse imkânsız hale geldi.

Ancak, önceki gecelerden farklı olarak, gözlerim kendi kendine daldı, çünkü kesinlikle kasıtlı olarak bakmazdım. Aletinin kalın tabanının ve başının etrafındaki, etini kaplayan dövmelere benzer, ince altın rengi işaretlerin düşük ışıktaki parladığını gördüğümde gözlerim açıldı.

Şaşkınlık dolu sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı. "Eminim *bunlar* senin *Vorakkar* yeminin de değildir."

Aleti seçirirken bile boğazının arkasından alçak, derin ve eğlenceli bir ses çıkardı. Başım döndü, yüzüm ısındı ve bakışlarımı kaçırdım, o garip sıcaklık hissi tekrar tenimi karıncalandırdı.

"*Nik*," diye gürledi, etrafımda dolanırken çıplak kalçası omzuma değdi. "Bunlar benim gelecekteki *Morakkari*'me ettiğim yeminler."

Kubbeli çadırın karşısındaki kürk yatağına baktım ve iblis kralın banyosuna girdiğini duydum. Küçük iniltisini bekledim ve duyduğumda dudaklarım aralandı ve nefesim kesildi.

Onun *Morakkari*'si. Kraliçesi. *Karısı*, bana söylemişti.

"Neden henüz bir *Morakkari* almadın?" Sonra sordum, yeminin tam olarak ne dediğini bilmek için can atıyordum ama *bu* soruyu soramayacak kadar da korkaktım. İçimden bir ses onun da bana söyleyeceğini söylüyordu, sadece bileğimdeki tıkrıtların ritminin artmasını izlemek için bile olsa.

"Bir hafta daha eklemek ister misin, *rei alukkiri*?" diye cevap verdi, sesi neredeyse tembeldi ve bunun bilmemi istemediği başka bir cevap olduğunu biliyordum.

Banyo küvetinde güvenli bir şekilde kozalandığından, sadece geniş omuzlarının ve göğsünün üst kısmının görüldüğünden emin olduğumda, ona bakmak için döndüm.

"Bir tane almanız şart mı?" Parmaklarım seğirmeye başladığında yumruğumu sıkarak sordum. "Belki de *Vorakkar* olduktan sonra bu tür şeyler için bir zaman sınırı vardır."

"Bir zaman sınırı mı?" diye yavaşça tekrarladı, dudakları yine o çıldırtıcı sırtışı dönüşü.

Saçlarının uçları suda biriktikçe altın rengine dönüşüyordu. Hayal kırıklığına uğramış bir halde dudaklarımı yaladım ve ona sessizce, "Bu gece hiçbir soruma cevap vermeyecek misin?" diye sordum.

Yüzünde bir şey yumuşadı ama bunun sadece bir ışık oyunu olduğunu düşündüm.

Banyo küvetinin kenarından bana bakarak, "Buraya gel de soruna cevap vereyim, tatlım," diye mırıldandı.

Bir an için tamamen ve tamamen hareketsiz kaldım. Sesi derin ve sessizdi ama her nasılsa, emri üzerine damarlarıma hem panik hem de sakinlik doldu.

İşte o zaman onun gerçekten paranormal bir varlık olduğunu anladım - iblis ya da tanrı, emin olamadım - çünkü o anda, o sesle, o gözlerle, kesinlikle bana istediği her şeyi yaptırabileceğini düşündüm.

Merakla, ellerim titrese ve tüylerim diken diken olsa da ona yaklaştım. Ağır bakışlarıyla ona doğru yaklaşmamı izledi. Ancak banyo küvetinin yanında diz çöktüğümde, bir kol mesafesine geldiğimde, "Bir *Morakkari* almak şart değil ama hiçbir *Vorakkar* uzun süre bir *Morakkari* olmadan başarılı bir sürüyü yönetmedi," dedi.

"Nedenmiş o?" Sesim fısıltıya yaklaşırken, bakışlarımı onunkilere dikerek sordum. Kubbeli çadırın dışındaki rüzgâr şiddetini artırmış olsa da, yine de fısıldama ihtiyacı hissettim.

"Bir sürü ancak *Vorakkar*'ı kadar güçlüdür," dedi bana. "Ve bir *Vorakkar* ancak *Morakkari*'si kadar güçlüdür."

Dudakları aralandı, sesindeki hürmette bunun gerçekliğini duydum. Gri gözleri benimkilere dikildi ve bana doğru yaklaştığını hissettim.

"Peki neden henüz bir tane almadın?" diye sordum. "Eğer seni daha güçlü yapacaksa?"

"Çünkü *Vorakkar* olarak başarmak istediğim çok şey var. Bu sürü için, kendim için büyük planlarım var. Ve karımı aldığımda, emin olmak istiyorum."

"Neyin?"

Çenesi gerildi ve yutkunurken boğazının titremesini izledim. "Ne pahasına olursa olsun, bu planları gerçekleştirmek için benimle birlikte, yanımda duracak güce, kararlılığa ve iradeye sahip olacak."

Etrafımda kalın bir büyü örüyor, beni gittikçe daha derine çekiyordu. Sesi boğazımdan aşağıya, göğsümün içine, kaburgalarımın etrafından dolanarak karnıma dolanıyor, onu dolduruyor, ısıtıyordu.

"Dur," diye fısıldadım, kaşlarım çatılmış, sesim korkuyla tıkanmıştı. "Lütfen."

Ne yaptığını biliyordu. Bunu gözlerinde gördüm, ama aynı zamanda dudaklarının sert bir çizgiye oturduğunu da gördüm.

Elini kaldırdığında suyun şırıltısını duydum. Parmak uçlarının pürüzlü yüzeyleri yanağıma temas ettiğinde gözlerim kısa süreliğine kapandı. Eli sudan dolayı sıcaktı ve yüzümde gezinirken hareketlerinde hiçbir tereddüt ya da şüphe yoktu.

Gözlerimi açtığımda pençesinin ucunun alt dudağıma değdiğini hissettim ve küçük bir nefes çektim, bu his beni irkiltti, tüylerim diken diken oldu.

"Benden korkmana gerek yok, tatlım," diye mırıldandı usulca.

"Hâlâ yapmam gerektiğini düşünüyorum," diye karşılık verdim. Çünkü içimde uyandırdığı her ne ise, ister uykuda olsunlar ister daha önce hiç var olmamış olsunlar, kesinlikle korkunç şeylerdi.

Elini çekti ve küvetin kenarına dayadı. Şaşırtıcı derecede nazik dokunuşundan dolayı sıcak hissetsem de ona ölümcül bir silahmış gibi baktım.

Tam o sırada kampın bir yerinden yüksek sesli, şiddetli, yankılanan bir çarpışma sesi geldi ve irkilerek bir gıcırta çıkardım. Kalbim tekledi ve iblis kral lanet okuyarak yıldırım hızıyla banyo küvetinden atladı.

Çarpışmanın ardından gelen alarm çığlıklarını duyduğumda endişe boğazımı tıkadı ve sürü kralı sıırılsıklam olmasına rağmen giyinmeye başlamıştı bile.

"Yardım edebilirim," dedim, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak, yatağın ucundaki botlarıma uzanmaya başlamıştım bile.

"*Nik*," diye homurdandı, kürkünün ağır postunu geniş omuzlarının üzerine aceleyle sabitledi. "Burada kal. Sıcak kal."

Ben daha tek kelime edemeden çadırdan hışımla çıkıyordu ve onun gidişinden sonra içeride esen soğuk rüzgâr kemiklerimi dondurdu.

Yine de dışarıdan yankılanan bağırışları duydum. Kampın önünden geliyor gibiydiler ve yardıma ihtiyaç varsa oturup beklemek istemedim.

Kararımı verdim, İblis Kral'ın emrini hiçe saydım ve yedek postunu hızla kaptım, omuzlarıma doladım.

Küçük bedenim ve kaslarım onun ağırlığı altında yoruldu.

Bir an bile düşünmeden çadırın girişinden içeri daldım, doğruca soğuk mevsimin başlangıcına, Drukkar'ın gazabına doğru ilerledim.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"W ne oldu?" *Volikime* doğru koşan bir savaşçının önünü keserek homurdandım.

"Çitin bir kısmı çöktü," diye bağırdı.

Rüzgar. "Üç *volikin* üzerine içe doğru çöktü."

Dudaklarım birbirine yapıştı. "Kaç kişi yaralandı?"

"İki savaşçı," dedi, kampın içinde hızla ilerlerken benim hızlı adımlarıma ayak uydurarak. "Ama ölümcül bir yara almamışlar. Şifacı şu anda onlarla birlikte."

Rahatlama sadece adımlarımı hızlandırdı, ancak kampın önüne ulaşım hasarın boyutunu gördüğümde acımasız farkındalık hızla yerini aldı.

Tam bir kaostu. Dondurucu yağmur yağmaya başlamıştı ve yerde buza dönüşmeden önce açıkta kalan etime batıyordu. Yağmurun arasından, tıpkı savaşçının söylediği gibi, yüksek çitin beş direğinin düştüğünü gördüm. *Volikilerden* üçü ezilmiş, derileri yağmurdan sırlıslam olmuş, tahtaları parçalara ayrılmıştı.

Rüzgâr orada daha şiddetliydi, artık çitin o kısmında koruma yoktu. İçeri girerek kampın ön tarafına doğru hızla ilerliyordu ve savaşçıların, ailelerin, kadınların ve çocukların bağırışlarını duyuyordum; koruyucu post tabakasının evlerini yırtmasını engellemeye çalışıyorlardı. O olmadan rüzgâr *volikleri* parşömeden yapılmış gibi yırtıp geçirdi.

Vodan'ı yolun karşısında gördüm, güruhun birçoğu kargaşadan etkilenerek evlerinden fırlamıştı.

Rüzgara karşı bağırdım, "Postları bağlı tutun! Bu direkleri kaldırın ve destekleyin!"

Ağır direkleri kaldıran savaşçı grubuna katıldım. Ağırlıkları ve Drukkar'ın rüzgârlarının şiddeti göz önüne alındığında, her seferinde teker teker geri yerleştirilmeleri gerekecekti.

Açıklığın karşısında Vodan'ın gözleriyle karşılaştım ve "Yedeklerden çelik destekleri getirin!" diye bağırdım.

Başını eğdi ve bir grup savaşçıya onu takip etmelerini emrederken biz de direklerden birini kaldırıp yeniden yerleştirmek için mücadele ettik. Vodan geri döndüğünde onu yerine yerleştirmiştik, böylece diğer grup ağır çelik destekleri yan tarafında kalan direğe çakabilir ve rüzgara karşı güç vermesi için direğin arkasına bir destek daha sabitleyebilirdi.

Dondurucu yağmurda metodik bir şekilde çalıştık, kaslarımız soğuktan ve gerginlikten titriyordu.

İkinci direk de emniyete alındıktan sonra arkamdaki sürüye baktım ve etkilenen *volikilerde* postları bağlı tutmak için mücadele eden gruplar gördüm.

Bir an için midem bulandı çünkü aralarında Nelle'i gördüm. İçeride kalması yönündeki emirlerime rağmen, iplerden birini küçük elleriyle kavırıyor ve kalkmaması için mücadele ederken arkasına yaslanıyordu. İki savaşçı ve başka bir kadın da aynı *volikiyi* tutuyordu ve o mesafeden bile Nelle'in ipi tutmak için gerildiğini ve mücadele ettiğini gördüm.

İpin ucunun yanağında kırbaçlandığını, yüzünün yana doğru sallandığını gördüğümde göğsümde bir hırıltı yükseldi... ama o asla bırakmadı.

"*Vorakkar*," diye bağırdı Vodan yağmurun içinden. Ona baktığımda üçüncü destekle hazır olduklarını gördüm ve kendimi Nelle'den başka bir yere bakmaya zorlayarak dikkatimi elimdeki göreve yeniden odakladım. Çiti ne kadar çabuk onarır ve sabitlersek, hepimiz o kadar çabuk tehlikeden kurtulacaktık.

Hasarı onarmak gecenin büyük bir bölümünü aldı. Diğerlerinin düşme tehlikesiyle karşı karşıya kalmaması için son çit direğinin de desteklenmesini emrettim ve yedek çelik stoklarımızı tükettim. Soğuk mevsimden sonra *Dothik*'ten ya da ileri karakollardan birinden daha fazlasına ihtiyacım olacaktı.

Tüm bunlar olurken, Nelle'i aramak için döndüğümde birkaç kez gördüm. Her zaman sürüye yardım ediyordu, *volikilere* yardım ediyordu, ancak bunun onu ne kadar zorladığını gördüm.

Yarım ay gökyüzünde batmaya başladığında, çitin bir düzine soğuk mevsim boyunca dayanacağından emin olduğumda, artık hiçbir evin rüzgârlardan dolayı tehlikede olmadığından emin olduğumda, Nelle'i aramaya gittim.

Onu bulduğumda, Odrii adında genç bir savaşçının ve zar zor alev alan bir varil ateşinin yanındaydı. Savaşçının yüzünde endişeli bir ifade vardı ve bu da adımlarımı hızlandırdı.

"Ne oldu, tatlım?" Ona ulaştığımda homurdandım.

Ateşin alçak ışığında, solgun olduğunu ve şiddetle titrediğini gördüğümde lanet ettim. Yanağına dokunduğumda yağmurdan daha soğuk olduğunu hissettim. O zaman iliklerine kadar ıslanmış olduğunu fark ettim. Omuzlarına sardığım kürkleri bile onu sıcak tutmaya yetmemişti.

"*Vok*," diye homurdandım. Savaşçıya dönerek, "Derhal *volikime* sıcak su getir," diye ısırdım.

"*Lysi, Vorakkar*," diye yanıtladı savaşçı ve hızla uzaklaştı.

Yanından geçtiğim sürü üyelerinin bakışlarını görmezden gelerek Nelle'i kucağıma aldım ve *volikime* doğru koştum. İçeri girdiğimizde, onu hâlâ yanmakta olan ateşin yanına çektim ve daha fazla yakıt atarak altın havzasında kükreyip titreyene kadar büyüttüm. Işıktaki teninin biraz mavi görüldüğünü, damarlarının yarı saydam etinin altında daha belirgin olduğunu gördüm.

Konuşmamıştı ve bu beni endişelendirmeye yetmişti.

"Sana içeride kalmanı söylemişim, tatlım," diye mırıldandım, kürklerimi omuzlarından sıyrarak. Giysileri halıların üzerine damlıyordu ve benimkiler sıırılsıklam olsa da Dakkari daha soğuk havalara dayanabiliyordu. Görünüşe göre insanlar dayanamıyordu.

Genç savaşçı çadıra doğru eğilip içeri girdiğinde vücudunu şiddetli bir ürperti kapladı, onu bir diğeri takip etti, her biri ortak banyo *volikisinden* kovalar dolusu buharlı sıcak su taşıyordu.

Banyoyu ağzına kadar doldurup daha önceki soğuk suyu yerine koyduktan sonra ayrıldılar, ancak Odrii çıkarken Nelle'ye endişeli bir bakış attı.

Çabucak kıyafetlerini çıkarıp ateşin yanına attım ve üzerlerinden buhar kıvrıldı.

"Nedir bu?" Hala konuşmadığı için endişelenerek ona doğru seslendim.

"Seni soyduğumda bana karşı koymayacaksın değil mi, *kalles*?"

Çıplak kaldığında onu tekrar kucağıma aldım ve ıslak giysilerim çıplak bedenine değdiğinde tısladı.

"Özür dilerim, tatlım," diye mırıldandım ona, onu sıcak banyoya sokarken.

Ürkek bir çığlık attı ve sıcak suyun muhtemelen donmuş etine acı vereceğini bildiğimden dişlerimi sıktım.

"Geçecek," diye yatıştırmaya çalıştım, banyonun yanında diz çökerek.

"Geçecek,
kalles."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda büyümüştü. Onu ürkütmemek için ellerimi suya daldırıp ısıttım ve "Başını suya sok" diye emrettim.

Hâlâ titriyordu ama dediğimi yaptı. Tükürürken yüzeye çıkmasına yardım ettim.

Ayağa kalktım ve sandıklarımın birine gidip depolarımdan mayalanmış şarap çıkardım. Bir kadeh içinde ona getirdim ve yudumlamasını istedim.

"Bu içini ısıtmaya yardımcı olur," dedim ve bir yudum daha almasını sağladım, ancak ilk yudumdan sonra göğsünden takırdayan bir öksürük yükseldi.

Omurgasından bir ürperti daha geçti ve sonunda solgun dudaklarının arasından konuştu: "Isınamıyorum."

Çenem sıkıştı. "Biraz zaman ver, *Rei Thissie.*"

Sağ yanağında sert bir iz vardı ve bunun ipten kaynaklandığını biliyordum. Derileri bağlı tutmak için nasıl mücadele ettiğini hatırladım ve göğsüm tanıdık bir hisle sıkıştı, gözlerinde Kakkari'nin ışığını gördüğümde hissettiğimin aynısıydı.

"Bu gece çok cesurdun Nelle," diye mırıldandım, sesim kısıktı, parmaklarımdan ucuyla işaretin üzerinden geçerken. "Yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Sözlerime gözlerini kırptırdı, solgun dudakları aralandı. Dışarıda Drukar'ın rüzgârları hâlâ şiddetliydi ve kısa, şaşırtıcı bir an için ona öfkelen dim. Sürümü tehlikeye attığı için, Nelle'i tehlikeye attığı için. İki savaşçımı yaraladığı için.

Bırak gitsin, diye emrettim kendime, yaşadığım tüm şiddetli duygular gibi. Çok uzun süre hissetmeme izin vermedim. Hissedemedim.

Omuzlarımdaki kürklerden koluma, onun banyosuna bir damla su aktı ve bana hâlâ sıırıslıkam olduğumu hatırlattı.

Nelle'e mayalı içkiden bir yudum daha verdikten sonra ayağa kalktım ve ısınmak için hızla soyunarak ateşe yaklaştım. Kısa bir süre orada çıırılçıplak durdum ve sıcaklığın tenimde titreştiğini hissettim. Ama vücudumun normal haline dönmesi uzun sürmedi, hatta *bu* halim sıcak banyoda titremeye devam etti.

Yanına döndüğümde dizlerini göğsüne doğru çekmiş, kollarını göğsüne dolamış ve ısınmak için kendini içine çekmişti.

Sırtındaki üç kirpik ışıktaki mor görünüyordu. *Kerisa*, deri iyileşmeye başladıktan sonra Nelle'e bandajları ve merhemi bıraktırdı. Hâlâ hassas görünseler de etleri iyileşmişti ama bu, onları gördüğümde karnımın çalkalanmasını engellemedi. Zihnimin o sabaha geri dönmesini, ilk kırbaç darbesi indiğinde vücudunun nasıl sarsıldığını, üçüncüsünden sonra attığı yumuşak çığlığı hatırlamamı engellemedi.

Kırbaçlandığım için bana kızgın olmadığını söylemişti ama nasıl kızmasın ki?

Banyo küvetinin yanında diz çöktüğümde yumruklarım sıkılmıştı. Yüzü bana dönüktü, yaralanmamış yanağı dizinin üstüne bastırılmıştı, o karanlık gözler benimkileri izliyordu.

"Çitler dayanacak mı?" diye sordu.

"*Lysi*," diye mırıldandım, sesim düşüncelerimden dolayı karanlıktı. Su yüzeyinin altında göğüslerini ve ince belini gördüm. Geçen hafta kilo almıştı, bunun için rahatlamış ve minnettar olmuştum.

"Yaralanan oldu mu?" diye fısıldadı.

"İki savaşçı ama şifacı onlarla birlikte," dedim. Onları sabah kontrol edecektim.

Tekrar açmadan önce gözlerinin kısa bir süre için dalgalandığını gördüm ve uykuya ihtiyacı olduğunu anladım. Elim suya daldırdığımda, suyun vücudundan soğumaya başladığını fark ettim.

Uzun bir süre sonra, onu banyodan daha sıcak tutabileceğime karar verdim ve onu küvetten çıkardım.

Onu ateşin yanında çabucak kuruladım, yine de benimle savaşmaya çalışmadığında endişelendim. Memnun kaldığımda onu kalın bir kürke sardım ve yatağına taşıdım.

Onu yakınım sürüklediğimde bana karşı koymadı. Kürkleri ayırdığımda bile, sıcaklığımı emebilmesi için çıplak tenini bedenime bastırdığımda bile bana karşı koymadı. İkimizi de koza içine aldım ve o hala soğuk olan yanağını yanağıma bastırdı, titriyordu ve ellerini kürklerle sırtımın arasına soktu.

Çakıllı, sıkı meme uçlarını hissettim ama yükselen kötü zamanlanmış arzuyla savaşmaya çalıştım. Sadece hissederse geri çekilirdi, bu yüzden ihtiyacımı korudum

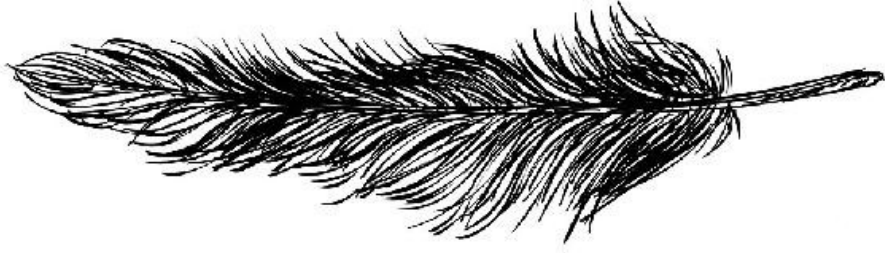
onu ısıtmanın o geceki en önemli şey olduğunu bilerek yaklaştı.

Ama onu yakınımda tutmanın bu kadar iyi hissettireceğini beklemiyordum. Kilitli tutmaya çalıştığım o ilkel parçam başını kaldırdı ve sikimi kalınlaştırdı ve o anı çok doğru hissettirdi. Sanki ona hep böyle sarılmam gerekiyormuş gibi.

"*Veekor, thissie,*" diye mırıldandım, kollarımı onun kirpikli sırtına doladım, sıcak avuçlarımı kalınlaşan yaralarının üzerine yaydım ve bacaklarını bacaklarımın arasına sıkıştırdım. "Bu gece seni sıcak tutacağım."

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

W

Ertesi sabah uyanıldığında, gözlerimi açtığım anda nerede olduğumu biliyordum.

Çıplak, kızarmış ve sıcak olduğumu biliyordum,
dudaklarım ve

Parmak uçlarım karıncalanıyordu, iblis kralın kollarına sarılmıştım. Yanağım, ipin beni kırbaçladığı yerden dolayı acıyordu.

İlk mantıklı düşüncem, "*Hâlâ burada mı?*" oldu.

Genellikle sabahları uyandığımda çoktan gitmiş, o günkü görevlerini yerine getirmeye koyulmuş olurdu. Genellikle onu ancak akşam karanlığı çöktükten sonra, artık Dakkari'de *voliki* denildiğini bildiğim çadıra döndüğünde tekrar görürdüm.

Önceki gece bir anda gözümün önüne geldi. Rüzgârlar, çitlerin yıkılması, dondurucu yağmurun ardından gelen kaos, aileler evlerini kurtarmak için koşuştururken çadırlardan kopan deriler.

Ve sonra ne oldu?

Saatlerce dışarıda kaldıktan sonra vücuduma yayılan buz gibi soğukluk. En ufak bir sıcaklık kırıntısı bile hemen emiliyordu. İblis kralın beni içeri götürdüğünü, soyduğunu, sıcak ve acı veren suyla dolu küvete soktuğunu ve sıcaklığın uzuvlarıma yayıldığını hatırladım. Kibarlığını hatırladım... Bana cesur dediğini hatırladım.

Uzuvlarım onun etrafındaydı, ona yapışmıştım. Bacaklarım onunkilerin arasında, bir kolum karnının üzerinde, yüzüm sıcak boynuna bastırılmış, göğüslerim göğsünün devasa namlusuna yaslanmıştı.

Bu beni utandırdı. Ama ısınmıştım, önceki gecedan kalan o korkutucu soğukluk gitmişti.

Başımı çekip gözleriyle karşılaşmaya cesaret ettiğimde çoktan uyanmış olduğunu gördüm. O gözleri üzerimde buldum, uykudan yarı kapalıydı ama bir şekilde hala uyanıktı.

Bir şey, *herhangi bir* şey söyleme ihtiyacı boğazımı sıktı ama tek bir ses bile çıkmadı.

Aramızdaki sessizliği bozan o oldu.

"Sanırım seni yatağında tutmak istiyorum, tatlım," diye homurdandı, sesi karanlık ve gürdü. "Seni ısıttığımı sanıyordum ama gece boyunca beni ısıtan sen oldun."

Yüzüm kızardı ama çekilmek istediğimde kolları etrafımda sıkılaştı ve beni yerimde tuttu. Kollarından biri başımın altındaydı ve boynumu sarıyordu, diğeri ise kalçalarımın üzerindeydi. Avucunun beni kavradığını hissettim ve benim daha önce hiç bu kadar sıcak olmamıştı.

Beni yerimde tutmasına rağmen, daha önce hissettiğim korkuyu hissetmedim. Garip bir nedenden ötürü, eğer ben istemezsem bana asla dokunmayacağını ya da benden bir şey almaya çalışmayacağını biliyordum. Bu gerçeği içimin derinliklerinde hissediyordum.

Sanırım bu farkındalıkla kendimi şaşırttım çünkü kaşlarım çatıldı, kaşlarım birbirine çatıldı.

Gri gözleri benimkiler arasında gidip geldi ve "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye yanıtladım çabucak, düşüncelerimin yönünü bilmesini istemiyordum. "Artık oldukça ısındım," dedim, beni bırakması için ipucunu alacağını umarak.

"Biliyorum."

"Neden hala buradasın?"

"Çünkü iyi olduğundan emin olmak istedim," diye cevap verdi, ifadesi hafifçe eğlenmekten ciddiyete dönüştü. "Dün gece beni endişelendirdin *Thissie*."

Sözleri ellerimin beklenmedik bir şekilde göğsüne kıvrılmasına neden oldu. Daha önce hiç kimse benim için endişelenmemişti ve bu itirafın bana nasıl hissettirdiğini bilmiyordum.

"Ben iyiyim," diye yumuşak bir şekilde ona güvence verdim.

"Peki ya bu?" diye sordu, elini kalçamdaki yerinden kaldırıp yanağımdaki ip izini hafifçe okşadı. "Moraracak."

"Ben iyiyim," diye tekrarladım, dokunuşu karşısında kalın bir şekilde yutkundum. Göğsümde rahatsız edici bir his oluştuğunu hissettiğim için ona sordum

bu ne demek?"

"Bu bana bir şey hatırlattı," diye mırıldandı, yüzüncü kez soruma cevap vermeyerek. "Senin için bir hediyem var."

Neden bir hediye alma ihtimali nefesimin kesilmesine ve karnımın heyecanla dolmasına neden oluyordu? Hediyeleri çok sevdiğimi keşfediyordum -yeni kıyafetlerim, hançerim ve en çok da taşım- ve aklımın bir köşesinde bundan utanıp utanmamam gerektiğini merak ediyordum. Jana bana açgözlü olduğumu söyleyebilirdi.

Parmakları enseme hareket ederek saçlarımın arasına girdi. Hain ve meraklı dilim "Ne oldu?" diye sorarken kafa derim hoş bir şekilde karıncalandı.

İblis kral uzun bir süre daha bana bakmaktan memnun görünüyordu, gözleri yüzümde geziniyordu. Ama sonra yer değiştirdi ve yataktan kalkarak benden uzaklaştı. Soğuk, buz gibi hava onun yerini almak için ilerlerken, yontulmuş arka tarafı gözlerimle buluştu.

Kürkleri etrafıma daha sıkı sararak, çadırın karşı tarafını kaplayan üç sandığa doğru ilerleyişini izledim. Daha önce onları açtığını hiç görmemiştim ve bu merakımı reddetmeme rağmen sık sık içlerini karıştırmak istemiştim.

Yine de bu durum beni ayağa kalkıp yatağın kenarına oturmaktan alıkoymadı, boynumu onun etrafında çevirerek bir göz atmaya çalıştım.

Sürü kralı bir tanesinin kapağını kaldırdı ve içinden bir şey aldı. Sandığı tekrar kapatmadan önce ipekler ve şeffaf şeyler, altın ve mavi parıltılı bir şey gördüm.

Bana dönüp sandığın içine bakmaya çalıştığımı gördüğünde yüzünde bilmiş bir ifade vardı.

"Kendine engel olamıyorsun, değil mi *Kalles?*" diye mırıldandı, dudakları büküldü.

Gözlerim kapalı yumruğuna kaydı ve dikkatim dağılmış bir şekilde "Hayır" dedim.

Bakışlarım hala sert ve dik olan ve yürürken sallanan sikine takıldığında, karnımın yuvarlandığını hissettim, ancak bu... tatsız değildi. Aslında tam tersiydi ve *bu* konuda da ne hissedeceğimi bilemiyordum.

Önümde durarak gözlerimi sikinden ayırdı ve ben de gözlerimin içine bakmak için boynumu geriye doğru eğdim. Bana doğru uzandı ve ben vücudumdaki ağır kürkleri kavrarken ayağa kalkmama yardım etti.

Elinde her ne varsa boynuma doladı ve tanıdık bir şeyin göğüslerimin hemen üzerine yerleştiğini hissettim.

Hediyesine baktığımda şok olmuş bir şekilde nefesimi içime çektim, beklenmedik duygular göğsümü doldururken burnumun direği sızladı.

Bana verdiği kolyenin ucuna yavaşça uzandığımda görüşüm bulanıklaştı.

Bunlar Blue'nun tüyleriydi. Temizlenmiş, yumuşak ve parlak. Beyazlatılmış, sivri uçlu millerin tabanları, onları kolyenin zincirine sabitleyen küresel bir altın tokenin içine gömülmüştü.

Onları yandığını, sonsuza dek yok olduğunu düşünmüştüm, ama ateşten hastalandığımda eski kıyafetlerimden almış olmalıydı.

"Artık onları kaybetmeyeceksiniz," dedi.

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve başımı kaldırıp ona bakmadan önce elimin tersiyle gözyaşımı sildim.

"Onları sana daha önce verirdim ama daha dün bana geri getirildiler. Sürüde mücevher ve biblo yapan yaşlı bir kadın var. Bunu o yaptı."

Bana böylesine değerli bir şey verdiği için çok mutlu olmuş bir şekilde ona gülümsedim. Gülümsememi gördüğünde yüz ifadesindeki bir şey değişti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, hediyeden memnun ve mutluydum, elini tutmak için uzandım, avucunu hafifçe sıktım. Ben çekilmeden önce parmaklarını kendi parmaklarımın arasına geçirdi ve etrafıma sardığım kürkler göğsüne değene kadar beni kendine yakın tuttu. "Gittiklerini sanıyordum."

"Bunlar senin için neden bu kadar önemli?" diye sordu usulca, gözleri tüylere kayarak.

"O benim birkaç yıllık yoldaşımdı," dedim ona. "Onu Karanlık Orman'da kanadı kırık bir halde yerde çırpınırken buldum. Onu köyüme götürdüm, besledim ve uzun süre ona baktım. Tüylerinden dolayı ona Mavi adını verdim. Artık uçamıyordu ama sanırım o da ben de mutluyduk."

Kolyeye baktım, parmaklarının kısa bir süre gerildiğini hissettim. "Sonra bir sabah uyandım ve onu ölü buldum. Nedenini bilmiyorum. Ama onu hatırlamak için tüylerinden biraz aldım ve sonra onu Karanlık Orman'a gömdüm çünkü Jana öldüğünde de öyle yapmıştık." Eli yanağıma geldi ve yüzümü geriye doğru eğerek gri, fırtınalı gözleriyle buluşmamı sağladı. O zaman onun dokunuşuna alışmaya başladığımı fark ettim. Bu Sonra fark ettim ki bunu arzulamaya, buna *ihtiyaç duymaya* kolayca başlayabilirim.

"*Thissie*'ler güneye doğru ılıman mevsimleri tercih ederler, bu yüzden bu kadar doğuda bir tane bulmak çok anormaldir. Ama belki de kendi *Thissie*'ni bulman gerekiyordu. Belki de Kakkari bunu yapmanı istedi."

Farkına vardığımda dudaklarım aralandı. "Mavi *bu muydu?*" Başını eğdi.

"Ama neden bana öyle diyorsun?"

"Çünkü seni o ilk gece köyünün dışındaki ormanda gördüm. Okunun üzerindeki *bu kuş* tüylerini gördüm ve senin bir kuşa çok benzediğini düşündüm. Dikkatli, nadir ve güzel."

Ben güzel değilim, onu bilgilendirmek istedim. Ama sonra bunu yapmak istemediğimi fark ettim. Eğer güzel olduğumu düşünüyorsa, böyle düşünmeye devam etmesine izin verecektim. Bu ihtimal omurgamda garip bir heyecan yarattı.

Adını öğrenmek için güçlü bir istek duydum. "Bu artık arkadaş olduğumuz anlamına mı geliyor?"

Dudakları kıvrıldı. "Benimle arkadaş olmak mı *istiyorsun*, tatlım?"

O bu kelimeyi söylediğinde çıplak ayak parmaklarım ayağımın altındaki halının içine kıvrıldı. Çünkü artık bunun ne anlama geldiğini ve bana neden böyle seslendiğini biliyordum.

"Evet."

"Pekala, arkadaş olabiliriz."

"Yani bu bana adını söylemen gerektiği anlamına geliyor," dedim parmakları benimkilerin üzerinde gezinmeye başladığında. "İşler böyle yürüyor, değil mi? Terzinin bana söylediği buydu."

Gülüşü boğuk ve sıcaktı, *volikideki* acı sıcaklığa tezat oluşturunuyordu.

"Acımasız," diye mırıldandı nazikçe. "*Nik, Kalles*, oyunlarımızdan oldukça hoşlanıyorum. Ama artık arkadaş olduğumuza göre, rüzgâr dindiğinde sana yayla bir şans daha vereceğim. *Lysi?*"

Başımı salladım, tekrar Blue'nun tüylerine baktım, kolyeye ve zincire hayranlıkla baktım, sadece o sabah iblis kralın ismini öğrenemeyeceğim için biraz hayal kırıklığına uğradım.

"Bir daha ıskalamayacağım," dedim ona. "Rüzgârlar dindiğinde senin adını alacağım. Oldukça kararlıyım."

"O zaman seni caydırmak için çıtayı yükseltmem gerekebilir," dedi. "Bu ne anlama geliyor?"

Tekrar güldü ve ben bunu ayak parmaklarıma kadar hissettim. Çekildi ve giyinmeye başladı.

"Öğreneceksin, *Thissie*."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

TO gün sabah ve öğleden sonra rüzgâr hâlâ şiddetliydi. İblis kral gittikten kısa bir süre sonra dışarı çıkmaya teşebbüs ettim. Bütün gün boyunca kapalı kalma düşüncesi beni ama dışarı adımımı attığım anda midem bulandı.

Buz yağmurları başlamış, şiddetli rüzgârla birlikte havada savrilmaya başlamıştı. Bir damlacık beni açıkta kalan yanağımdan yakalamıştı, tam da ipin bıraktığı izin üzerinden. Gözlerimi kısarak kampa baktığımda, çitin hâlâ ayakta olduğunu rahatlamış bir şekilde görmüştüm. Ancak birkaç cesur insan dışında kamp boş ve sessizdi. Kısa bir süre, sürü kralının nereye gittiğini merak ettim ama kısa süre sonra, bir başka donmuş yağmur damlası gözümü kıl payı kaçırınca, içeri geri dönmek zorunda kaldım.

Bunun yerine kubbeli alanda *volta atıyor, volikiye* vuran yağmuru dinliyordum.

Öğleden sonra bir ara yağmur hafifler gibi oldu ama ben daha dışarıya bakamadan iki Dakkari savaşçısı ellerinde sıcak su dolu kovalarla çadıra girdiler.

Savaşçılardan birini tanıdım. Bir gece önce benimleydi, rüzgâr derileri parçaladığında onları korumama yardım etmişti.

Banyo suyunu değiştirirlerken ona gülümsedim, ama sonra çadıra üçüncü bir kişinin girdiğini fark ettim, başka bir tanıdık yüz.

"Oh," dedim. "Gelmişsin!"

Hafta başında tanıştığım genç çocuğun annesi olan terzi gülümsedi ve selamlamak için başını eğdi.

"*Lirilla*," diye tanıdık bir kelimeyle selamladı. "Seni iyi gördüğüme sevindim. Kardeşim bana dün gece neler olduğunu, nasıl hastalandığını anlattı."

Kaşlarım çatıldı ama dün geceki savaşçının yaklaştığını gördüğümde dudaklarım farkına vararak aralandı. "O senin kardeşin mi?"

"*Lysi*," diye yanıtladı savaşçı. "Öyleyim."

Bir kardeşe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim ve onların bakışmalarını izlerken, aralarındaki bağı biraz kıskanmaktan kendimi alamadım.

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Dün gece benimle kaldığın ve bana yardım ettiğin için."

Takdirim onu rahatsız etti çünkü gözleri *volikinin* zeminine kaydı.

Kız kardeşi onu dürtüklediğinde, "Önemli bir şey değildi, *Kalles*," dedi. Çadırın eşiğine yakın duran diğer savaşçıya baktı ve başını eğdi. Huysuzca, "Şimdi seni yalnız bırakacağız. İyi olmana sevindim."

Veda etmeye fırsat bulamadan, diğer savaşçıyla birlikte ayrıldı ve beni kollarında ağır bir kürk demeti olduğunu fark ettiğim kız kardeşiyle yalnız bıraktı.

Postumu halının üzerine koyup açtığında fark ettim.

"Gecikme için özür dilerim, *lirilla*," dedi ve silkeleyip postu bana uzattı. Beyaz, ağır ve kalındı. *Temizdi*, lekesizdi ve hiç bu kadar lüks bir şey görmemiştim. "Ayrıca senin için başka bir takım kıyafetim daha var."

Şu anda giymekte olduğum kıyafetleri ilgiyle incelediğini fark etmem bir anımı aldı.

Yere baktığımda, iblis kralın kıyafetlerini giydiğimi hatırlayarak kızardım, kendi takımımın önceki geceden kalma ıslak olduğunu ve ateşin yanında kurduğunu düşündüm. Bana dizlerime kadar uzanan uzun, ağır bir tunik ve artan soğuğa karşı savaşmama yardımcı olması için ağır bir post vermişti.

Ben bile bunun neye benzediğini biliyordum. Bir Dakkari horde kralının çadırında kalan, onun yatağında uyuyan, onun yemeğini yiyen ve onun kıyafetlerini giyen bir insan dışıydım.

Doğal olarak benim onun fahişesi olduğumu düşünecekti, bu yüzden dikkatlice "*Vorakkar* kendi *volikim* inşa edilirken burada kalmama izin vererek çok nazik davrandı" dedim.

Gerçi şimdi kendiminkini alabileceğimden emin değildim. Dün gece rüzgar sırasında üç *volikis* ezilmişti ve birkaç tane daha

Hasarlı. Elbette benimki en son önceliğe sahip olacaktı.

Lirilla'm bana küçük bir gülümseme verdi. Nazikti ama ses tonum kadar dikkatli olduğu hissine kapıldım.

"*Volikileri* inşa etmek kolaydır," dedi bana. "Eğer *Vorakkar* seninkini sipariş ettiyse, yakında hazır olur. Şimdi, bunları denemeye ne dersiniz, ben de herhangi bir ayarlama yapılması gerekip gerekmediğine bakayım."

İstediyini yaptım ve yeni takımını denedim. Diğerine benziyordu; uzun, kürklü bir pantolon, ağır bir tunik ve başka bir kazaktan oluşuyordu... omuzlarımı saran ve sırtımı kaplayan postun yanı sıra.

Terzi mırıldandı ve her şeyi iyice inceledi. "Derileri biraz kısaltmam gerekecek. Belki ben onları bitirirken yıkanmak istersiniz."

Başımı salladım ve giysilerimi çıkardım. Garip bir şekilde, *Dakkari*'nin yanında çıplak olmaya alışmaya başlamıştım. Yıkanmama yardım eden şifacı ve dün geceki iblis kral arasında, *lirillamın* önünde soyunmak kolay görünüyordu.

Küvete girdiğimde, sıcaklığın üzerime çöktüğünü hissettim ve aklımın bir köşesinde, *Vorakkar*'ın banyoya her girdiğinde çıkardığı o iniltiyi duydum. Tenimi karıncalandırdı ve dikkatimi dağıtmak için çamaşır bezine uzandım.

Terziye baktığımda, çoktan pantolonumun alt paçası üzerinde çalışmaya başlamıştı.

"Bunlar sadece soğuk mevsim için tabii ki," dedi. "Ayaz kalktığında, size daha sıcak aylar ve seyahat için başka takımlar yapacağım. Elbiseler ve etekler. Daha güzel şeyler."

Sustum. Onun sözleriyle göğsümde bir şey ısındı, sanki orada kalacağım aşıkâr bir şeymiş gibi.

"Sadece soğuk mevsimde kalacağım," dedim usulca, *Horde Kralı*'nın sözlerini hatırlayarak, o süre zarfında köyüme geri dönme riskini almayacağını söyledim.

Başını kaldırıp bana baktı. "Evini özlüyor ve geri dönmek mi istiyorsun?" Yutkundum.

Hayır, diye düşündüm. Sadece kısa bir süredir sürünün arasındaydım ama şimdiden üzerimden bir yük kalkmış gibi hissediyordum. Orada geçirdiğim süre boyunca tek bir yaratık bile öldürmemiştim, düzenli ve doyurucu bir şekilde yemek yiyordum.

Yaklaşan ayaz için giyinip kuşanmışlardı ve bir günden diğerine hayatta kalmaya çalışmanın ötesinde bir yaşam beklentisi vardı.

"Burada hayat çok farklı," dedim usulca, kollarımı ovuşturarak sorusunu geçiştirdim. Ben de her gün banyo yapmaya, saçlarımın her zaman temiz olmasına ve cildimin kirden, pislikten ve terden arınmış olmasına alışıyordum.

"*Vekkiri* yerleşimleri hakkında fazla bilgimiz yok. Ben hiç görmedim," diye yorum yaptı.

Dua et de görmek zorunda kalmayasın diye düşündüm.

"Ne olursa olsun kıyafetlerine başlayacağım *lirilla*, sezonun ilerleyen zamanlarında," dedi bana. "Asla bilemezsin. Belki de kalmaya karar verirsin."

Bunun bana bağlı olduğunu düşünmedim ama sessiz kaldım.

"Don ziyafetine gelince," diye devam etti iç geçirerek, "belki eski elbiselerimden birini senin için değiştirebilirim."

Kaşlarımı çattım. "Don ziyafeti mi?" Tekrarladım.

"*Lysi*," dedi, pantolonun paçalarını kıvırmaya başlarken bana gülümseyerek. "Bunun için henüz belirlenmiş bir gece yok ama *Vorakkar*'ın yakında duyuracağından şüpheleniyorum. Soğuk mevsimin başlangıcını bir şölenle kutlarız. Genellikle ilk kırağı geldikten birkaç gün sonra."

"Ve... bunun için özel bir elbiseye mi ihtiyacım olacak?"

diye sordum. "*Lysi*," diye cevap verdi kaşlarını çatarak.

"Tabii ki."

Hafif kırılgan ifadesi karşısında dudaklarım kıpırdadı ve başımı salladım. "Tamam o zaman."

"O zamana kadar yapacak çok iş var," dedi. "Ama senin için bir tane değiştireceğim. Merak etme, *Lirilla*."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Parmaklarının kumaş üzerinde çalışmasını izleyerek sordum. Daha önce de kendi kıyafetlerimi hazırlamıştım ve bundan oldukça keyif almıştım. Parmaklarımı meşgul etmesi, sessiz bir konsantrasyon ve dikkat gerektirmesi hoşuma gidiyordu.

"Yardım?" diye sordu.

Dudağımı ısırdım. "Sadece *Vorakkar* bana soğuk mevsim boyunca yapmam için bir görev bulacağını söyledi. Burada geçimimi sağlamak için." Terzi gözlerini kırıştırdı. "İhtiyacın olursa belki sana yardım edebilirim diye düşünüyordum. İlk başta iyi olmayabilirim ama çabuk öğrenirim."

Yüz ifadesindeki bir şey yumuşadı ve küçük bir kıkırdama çıkardı.

"*Lysi*," dedi. "Eğer *Vorakkar* yapabileceğini söylüyorsa, o zaman ben de yardımlarınızı bekliyoruz. Hem kadınlar hem de erkekler şimdiden

siparişler ve onarım talepleri. Soğuk mevsimde hep böyle olur ve kalabalık arasında çok fazla terzi vardır."

"Ona soracağım," dedim hevesle, gün boyunca kampın etrafında dolaşmaktan başka yapacak bir şey bulmayı umuyordum.

Başını eğdi ve pantolonun paçasından bir parmak kadar malzeme çıkarmayı bitirdiğinde küçük bir sessizliğe gömüldük.

Yıkama beziyle vücudumu ovmayı bitirdikten sonra ona dönüp baktım, ancak dikiş dikerken çadırın etrafına baktığını fark ettim.

Baktığımı görünce başını eğdi ve gülümsedi, ama bu gülümseme utangaç bir gülümseme gibiydi. "Daha önce hiç *Vorakkar'ın voliki'sinde* bulunmadım."

Akşamları yemeklerimizi getiren dişileri düşündüm ve İblis Kral'ın onlar hakkındaki sözlerini, çoğunun nasıl *Morakkari* olmayı arzuladığını hatırladım.

"Bu onun ilgisini çekmek için hiç yarışmadığın anlamına mı geliyor?" Düşünmeden sordum. Sorunun kabalık olarak algılanabileceğini fark etmem bir anımı aldı ve yüzüm kızardı. "Özür dilerim, öyle demek istememiştim."

Alınmış gibi görünmüyordu, bu da içimi rahatlattı. Ondan hoşlanıyordum ve onun da benden hoşlanmasını istiyordum. Arkadaş olmak istiyordum, bu yüzden onu kırmak isteyeceğim son şeydi.

"*Nik*, onun ilgisini hiç istemedim," diye mırıldandı, tekrar işine bakarak. "Bu sürüye geldiğimizde bir eşim vardı ve onun çocuğuna hamileydim. Aşıktım ve böyle bir aşkı, *Kakkari'nin* ışığını hissettiğinizde, başka hiçbir şeye bakmazsınız. Bir *Vorakkar'a* bile."

Sesindeki hürmet göğsümü kabarttı ve sözleri karşısında özlem duydum.

Oğlunu düşünerek, "Bir eşin olup olmadığını merak ediyordum," diye yorum yaptım.

Kısa mesafeden bile dudaklarının birbirine yapıştığını gördüm. "Biliyorum ama o öldü."

Nefesimi içime çektim, banyoda hareketsiz kaldım.

"Ama benim için dostluk ömür boyu sürer. O hâlâ benim eşim ve hep öyle kalacak. Başka birini almayacağım. Onunla asla boy ölçüşemeyeceğimi bildiğim için asla yapamam."

Acısı elle tutulur, katı bir şey kadar somuttu.

"Özür dilerim, *lirilla*," diye fısıldadım. "Fark etmemiştim."

"Yapmış olamazsın," dedi, bir dikiş daha attı ve *volikinin* etrafına tekrar baktı. "Horde için çalışan bir savaşçıydı. Yılın başlarında savaşta öldü."

Onunla tanıştığım günü, eğitim alanında savaşçı eğitiminin başladığı günü hatırladım. Metal çınlamalarını ve kılıç tıslamalarını duyduğunda yüzünün aldığı şekli hatırladım. O zaman onu bir şekilde rahatsız ettiğimi düşünmüştüm ama belki de bu sesler savaşçı eşini hatırlatıyordu.

"Özür dilerim," dedim tekrar, başka ne diyeceğimi bilemeden, kaşlarımı çatarak. Kaybetmeyi bilirdim ama onunkini anlayabileceğimi hiç sanmıyordum. Aşık olmak çok az kişinin yaşadığı bir lükstü. Köyümde sadece üç çift birbirine aşıktı ve onları izlediğimi, sadece ikisinin olduğu kendi dünyalarında yaşadıklarını düşündüğümü hatırlıyorum. Böyle bir şeyi asla yaşayamayacağımı bildiğim halde kıskandığımı hatırlıyorum. Orada değil.

Elini salladı ve dikkatini yeniden odaklamadan önce bana küçük bir gülümseme verdi. "Bana harika yıllar ve bir oğul verdi. Bazen burada olmak acı verici olsa da başka bir şey isteyemezdim."

"Sürüden ayrılmayı hiç düşündün mü?" Yumuşakça sordum.

"*Nik*, asla," diye cevap verdi. "Oğlum burada mutlu, babam sürü hayatını ve özgürlüğünü seviyor. Eşim de oğlum gibi bir sürünün içinde büyüdü ve ben burada kendimi ona daha yakın hissediyorum." Tekrar bana baktı. "*Vorakkar*'a gelince... çoğu kişi onu her yerde takip eder. O iyi ve adil biri. Hepimiz için en iyisini ister. Yani *Nik*, biz asla ayrılmayız."

Birçok kişinin İblis Kral'a sadık olduğuna inanabilirim.

Tekrar sessizliğe gömüldük ve benim yumuşamaya ve budanmaya başladığında ayağa kalkıp yedek bir kürkle kurulandım.

Yeni kazağıma uzandığımda -şeytan kralın tuniğini bir kez daha giyme düşüncesi bende tuhaf bir his bıraktığından- terzi sessizce, "*Lirilla*, kanaman var," dedi.

Kaşlarım çatıldı ve vücudumun aşağısına baktım, kollarımı çevirip aradım. "Ne? Nerede?"

Ama sonra gördüm. İç uyluğumdan aşağı sızan kırmızı bir kan izi.

Kıpırdamadan durdum, dudaklarım aralandı. Dört ya da beş aydır kanamam olmamıştı, bu yüzden bu görüntü beni ilk başta şaşırttı.

"Oh," diye mırıldandım, dudağımı ısırarak. Terziye baktım ve "Bana biraz lazım..." dedim.

Bohçasında yedek kumaş parçaları vardı v e bir tanesini alıp bana getirdi.

Bacaklarımın arasına bastırarak usulca, "Teşekkür ederim," dedim.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

S Alçak masada oturmuş, sessiz ve hareketsiz, önüne serilmiş yarısı yenmiş yemeğe bakıyordu.

"*Thissie*," diye *seslendim*, *volikinin* içine doğru eğildim ama girişin yakınında kaldım. İrkilerek bana baktı, sırtı hafifçe doğruldu. "Yemek yedin mi?"

"Evet," diye yanıtladı.

Sabahtan beri yoktum, çitleri kontrol etmeden önce *pujerak*'ım ve yaşlılarla buluştum, yaralı savaşçıları kontrol ettim -birkaç kemikleri kırılmıştı ama iyileşiyorlardı- *pirokileri*, dün gece yuvaları mucizevi bir şekilde yıkılmaktan kurtulan Lokkaları kontrol ettim. Dondurucu yağmur dindikten sonra da *volikilerin* yapım ve onarım işlerine yardım ettim. Yarın öğleden sonra bitmiş olacaklardı, hatta Nelle'in söz verdiği bile... Bir yanım ona henüz söylememeyi tercih ediyordu.

"O zaman gel," diye mırıldandım. "Rüzgârlar durdu."

Gözlerini kırıştırdı, sanki sözlerimin doğruluğunu kulaklarıyla değil de gözleriyle anlayabilecekmiş gibi *volikinin* etrafına bakındı. Ama bir süre sessiz kaldıktan sonra ayağa kalkarak, "Demek öyle. Fark etmemiştim bile."

Üzerinde yeni bir çift giysi vardı ve yatağın kenarına serilmiş yeni bir beyaz post gördüm. Terzilerden biri o gün gelmiş olmalıydı ve o gece giyecek sıcak bir şeyi olacağı için memnun oldum.

Postu omuzlarına doladıktan ve çizmelerini giydikten sonra bana yaklaştı.

"Terziye hizmetimi sundum," diye bana bilgi verdi, ağır kapağı onun için açtığımda çadırdan kayarak çıktı.

Onu takip ederek buz gibi havaya geri adım attığımda dudağımın büküldüğünü hissettim. Onu gördüğümde, sesini duyduğumda göğsümde bir şeyler gevşemişti. O gün kendimi onu çok sık düşünürken bulmuştum. Yavaş yavaş dikkatimi dağıtmaya başlamıştı.

Sözlerine hiçbir şey söylemediğimden bana baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Ne soruyorsun, *rei thissie*?" Uzun bir günün ardından omuzlarımda hissettiğim gerginliği çözmeye yardımcı olan bir eğlenceyle mırıldandım.

"Onun için çalışabilir miyim?" diye sordu yanıma yaklaşarak. "Soğuk mevsim boyunca bana bir görev vereceğini söylemiştin ve sanırım ona işlerinde yardım etmek isterim."

"Seni babasına atayacaktım," diye bilgi verdim, tepkisini ölçmek için ona baktım.

Gözlerini kırptırdı. "Babası mı?"

"O bir silah ustası. *Dothik*'te eğitim almış, en iyilerden biri," dedim ona. "Oklarına bu kadar düşkün olduğuna göre, sürü için daha fazlasını yapmasında ona yardımcı olabileceğini düşündüm. Av sezonumuz buzlar çözüldükten sonra başlıyor."

Bu olasılık ilgisini çekmişti, bunu yüz hatlarından açıkça görebiliyordum.

"İkisini de yapabilirim," diye teklif etti hemen. Ve o geniş gözleriyle onu hiçbir şeyden mahrum edemezdim. Bu beni temkinli yapmalıydı ama zihnimdeki uyarıyı görmezden geldim.

"Eğer istersen," dedim ona. "Sabahları babasıyla, öğleden sonraları da onunla çalışabilirsin, *değil mi*?"

Kadın hevesle başını salladı. "Şimdi, bunu aradan çıkardığımıza göre, adınız için pazarlık yapmaya hazır mısınız?"

Şaşkın bir kıkırdama duydum. "Bir daha ıskalamayacağınızı sanıyordum, pazarlığa gerek var mı?"

"Hâlâ kendi *volikimi* istiyorum," diye hatırlattı bana, sesi biraz alçak ve sessiz çıkmıştı, "ismine ek olarak."

Hafifçe ayıldım, yeni evinin yarın hazır olacağını hatırladım.

"Ama belki bir deneme atışı için pazarlık yapabilirim?" diye mırıldandı ve bana umutlu bir bakış attı. "Sadece bir tane mi?"

"Şimdi açgözlülük ediyorsun, *kalles*," diye homurdandım, eğitim alanı görünmeye başlamıştı.

Kamp gecenin o saatinde çoğunlukla terk edilmişti. Rüzgârlar kesildiği için fırtına öncesi sessizlik vardı. Soğuklar yakında gelecekti, belki yarın, belki de gece boyunca; emin olamıyordum.

"Ama arkadaş olduğumuz için," diye mırıldandım, bu kelime göğsümde bir eğlence telaşına neden oldu, daha karanlık bir ihtiyaç ve kötü bir fikir onunla karışsa bile, "Bir bedel karşılığında ilk atışı sana vereceğim."

"Ne oldu?" diye sordu, ses tonu kuşkuyla karıştı.

Eğitim alanının bariyerlerinden atladım ve ellerimi tekrar onun üzerinde hissetmek için uzanıp onu kolayca kendime çektim. Ayakları yerden kesilince şaşırılmış bir şekilde nefesini içine çekti ama onu yeniden yakınımaya yerleştirdim, böylece nefes aldığı anda göğüsleri göğsüme değiyordu.

Nelle bana göz kırptı ve gözlerim dudaklarına yerleşti, içimde arzu titremeye başladı. Yay kullanmadaki becerisini gördüğümde ona verdiğim tepkiyi hatırladım. Kendine olan rahat güvenini, bana erotik gelen yoğun, sessiz odaklanmasını hatırladım. Cinsel arzu ve uyarılmaya karşı bağışıklığını itiraf ettiğini hatırladığımda bile ona olan ihtiyacımı hatırladım.

Vok, onu serbest bırakmadan önce sessizce küfrettim. Bir parçam onun sözlerini test etmekten ve onu yalancı çıkarmaktan başka bir şey istemiyordu. Belki de yapardım.

Silah rafına doğru yürürken omzumun üzerinden, "İlk atışın için, eğer başarısız olursan, bir öpücük istiyorum," dedim.

Sessizlik.

Talep yeterince masumdu, yine de cevap beklerken nefesimi tuttum.

Yayını ve ok kılıfını aldıktan sonra ona döndüm. Beni izliyordu. Beklediğim şaşkınlığın aksine düşünceli görünüyordu. Dikkatli gözleri beni dikkatle izliyordu, sanki okunun başı için hedeflenen av benmişim gibi.

Aletimin baş döndürücü bir hızla kalınlaştığını hissettim ve elim yayın etrafında sıkıştı. Bazen ona verdiğim tepkileri anlayamıyordum, sanki bedenimi kontrol ediyor ve onunla istediği gibi oynuyordu.

"Başlangıç pazarlığı için *bu* nasıl, *tatlım*?" Düşüncelerimden dolayı boğuk çıkan sesimle ona doğru eğildim ve yayı ona uzattım.

"Çok iyi," dedi.

Sustum. "*Neffar*?"

"Kabul etmemi beklemiyordun değil mi?" diye sordu. Elimdeki kınından bir ok çıkarırken bile yüz ifadesi şaşkınlığa doğru kayıyordu. "Bir öpücük çok küçük bir şey, değil mi? Bu da çok büyük bir yay. En azından bir kez pratik yapabilmek için kabul etmemek aptallık olur."

Bunu o kadar açık bir şekilde anlattı ki, okunu yerleştirirken sadece bakabildim.

"Geçen seferkiyle aynı hedef mi?" diye sordu, gözleri çoktan eğitim alanının uzak ucundaki direği takip ediyordu. Eskisinin iki katı büyüklüğünde, ağır Dakkari çeliğinden yapılmış bir yayla daha önce neredeyse hedefi vuruyordu. İlk denemesinde başarılı olamasa da ikinci denemesinde hedefine ulaşacağından emindim.

"*Lysi*," dedim ama sesim daha çok hırıltıya benziyordu.

Gözleri bana kaydı, bağlantı kurdu. Bakışları daralırken bile dudakları aralandı. Neredeyse düşüncelerini okuyabiliyordum.

Şeytan Kral, dedi gözleri.

Demon thissie, benimki cevap verdi.

Dikkatini tekrar hedefe yöneltti. Eli buz gibi havaya maruz kalmıştı ve pembe görünüyordu, damarları yeşil ve mavinin karışımıydı. Dün gece olanları göz önünde bulundurarak onun uzun süre dışarıda kalmasını istemiyordum ama en azından yağmur ve rüzgar durmuştu... şimdilik.

Yumuşak nefes alışını duydum, dudaklarını büzüştürüşünü, yüz hatlarının nasıl gevşediğini gördüm.

Oku bıraktığında ok uçtu, vızıldayarak yanımdan geçti ve çite çarptığını duydum.

Döndüğümde, omurgamdan aşağı bir zafer cızırtısı yayıldı.

"Ne zaman istiyorsun?" diye sordu, sadece bir parmak genişliğinde açılmış olan okuna bakarak.

"Sonra," diye homurdandım. "Eğer bir sonraki atışı yapmazsan, bana ne vereceksin, *rei thissie*?"

Dudakları sert bir çizgiye yerleşti. İkinci okunu kınından çıkardı ve ben daha gözümü kırpmadan okunu yerleştirdi.

"*Artık* pazarlığa gerek kalmayacak. Bu sefer kaçırmayacağım. Bundan eminim," diye beni bilgilendirdi. Bir saniye sonra oku fırladı ve *gümbürtüsünü* duyduğumda sırtımama engel olamadım.

Sonunda hedefini vurduğunu anlamak için dönmeme bile gerek yoktu. İfadesi memnundu, başarısı kürkü kadar kesin bir şekilde omuzlarına yerleşmişti.

"*Voliki*'m mi?" diye sordu, nefesi önünde gümüş rengi buğulanıyordu, yanakları pembeleşmiş ve gözleri büyümüştü.

"Öğleden sonra hazır olacak," diye teminat verdim ve bir adım daha yaklaşarak kolumun erişebileceği bir mesafeye gelmesini sağladım. "Bu benim yatağımdaki son gecen olacak."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Aşağı baktığımda, postunun ve kalın kazağının altında ona daha önce verdiğim kolyenin zincirini gördüm. Uzanıp zincire dokundum. Onun teninden sıcaktı. Teni zincirin altında yumuşacıktı.

Nelle'in nefesi kesildi ama gözlerini kaçırmadı.

"Peki ya senin adın, iblis kral?" diye fısıldadı.

Vok, dudaklarının tadına bakmak istedim.

Ve yapabilirim, diye hatırlattım kendime, bu düşünce kanımı kaynattı. *Yapabilirim*.

Parmaklarımı ensesindeki saçlarına geçirerek onu kendime çektim ve başımı eğdim.

Şaşkın nefesi dudaklarımın arasından fısıldadı, küçük ve sıcaktı. Dudaklarımız birbirine değmeden durdum.

"Bana öpücük borçlu olan sensin, *kalles*," diye mırıldandım, alt dudağımın üst dudağına değdiğini hissettim ve bu teması sikime kadar hissettim.

Ciddi, geniş gözleri karanlıktı. Kalp atışlarının aramızda gümbürdediğini hissettim. Başparmağımın altında, boynundaki bir damarın çılgınca attığını hissettim.

Kararını verdiğini anladım. Öne doğru eğildi ve çekilmeye çalışmadan önce dudaklarıma iffetli, kısa bir öpücük kondurdu.

Dudaklarımda karanlık bir sırtış belirdi ama onu yerinde tuttum, geri çekilmeye çalıştığında onu ileri doğru sürükledim.

"İyi deneme, Nelle."

Ondan ne istediğimi, *nasıl* istediğimi söylediğimde gözleri büyüdü.

Onu öptüm. Sert ama nazik, yavaş ve tüketen. Elim saçlarında sıkılaştı, farkındalık ve şehvetin yerini almasıyla eğlencem hızla kayboldu. Tıpkı dün gece onu kollarımda tutarken olduğu gibi, *bu* da doğru hissettiriyordu. Kader. Boğazımda derin bir hırıltı yükseldi.

Dudakları göründükleri kadar yumuşak ve tatlıydı ve vücudunu bir ürperti sararken aramızda titreyerek iç çektiğini hissettim. İnledim, daha yakına bastırdım, *onu* daha yakına bastırdım. Asla yeterince yakın olamadım. Kalbi parmak uçlarımin altında hızla atıyordu ama kendi kalbimin hızının da onunkiyle eşleştüğinden emindim.

Bir süre sonra geri çekildi. Çok erkendi ama geri çekilmesine izin verdim. Bir avucunu göğsüme koyarak kendini sabitlemek için beni kullandı. Gözleri yarı kapalı ve vahşiydi, dudakları kıpkırmızıydı.

Yüz ifadesi biraz korkmuştu, sanki bana karşı ilk başta sandığı kadar bağışık olmadığını yeni fark ediyordu.

Ama bir anlaşma yapmıştık. O pazarlığın kendi tarafını tuttu. Ben de benimkini tutacaktım.

"Seerin," diye mırıldandım ona usulca. Karanlık bir gökyüzünün altında ve o soğuk gecenin sessizliğinde, ona uzun zamandır söylemediğim adımı söyledim.

Gözleri o anda bile ruhumu ele geçiriyordu, o küçük şeytan. Şimdiye kadar ne kadarını almıştı?

"Adım Rath Tuviri'den Seerin." diye kısık sesle konuştum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

T Sessiz gece boyunca iblis kralın yanında huzursuzca uyudum. Rüyalarım garip şeylerle, çarpık anılarla doluydu ve uyandığımda terliyordum ve zonklayan, donuk bir ağrı vardı

Karnımın altından yayılıyor.

Uyandığımda iblis kral hala yataktaydı.

Seerin, kendimi sessizce düzelttim. Öpücüğü tüm gece gökyüzünü döndüren Rath Tuviri'nin *Seerin*'i.

Kramp girdiğinde küçük bir nefes aldım ve nefesimi verdim. Kanamam durduğunda *bunu* özlememiştim ama şimdi acıyı çok iyi hatırlıyordum.

"Ne oldu, tatlım?" diye sordu boğuk, uykudan pürüzlenmiş sesiyle.

"Hiçbir şey," diye cevap verdim, gözlerine bakmaya cesaret edemeyerek. Dün gece bir şeyler değişmişti. Geri dönemeyeceğim bir çizgi aşılmıştı.

Daha fazlasını istedim. Kaçmak istedim. Dün gece her ne olduysa, bunun sadece bir zaman meselesi olduğuna dair garip bir his vardı içimde...

Neyden önce?

Bilmiyordum. Yine de zaman kafamın içinde akıp gidiyordu.

Yatakta yer değiştirdiğini, kürkleri hareket ettirdiğini hissettim. Eli yüzümü yukarı kaldırdığında gözleri bana dikildi, yüz hatları keskinleşti.

"Acı çekiyor musun?" diye sordu, sesi uyuşukluğunu kaybetmişti.

"Nerede?"

Şifacıyı çağıracağım."

Ondan hiçbir şey saklayamaz mıydım?

Dişlerimi sıkarak, "Bir şey yok," diye ısrar ettim. Jana bana her zaman kanama zamanımı erkeklerden saklamamı söylerdi, ama nedenini bilmiyordum.

Kaşlarını çattı. "Şimdi söyle bana, Nelle."

Kramplarım yeniden zirve yaparken küçük, eşit bir nefes verdim. Sesi keskindi, savaşçılara karşı kullandığı tonun aynısıydı, hem uyarı hem de emir veren bir ton.

Yutkundum ve ona bir bakış attım. Gözlerim dudaklarına kaydığında - artık dudaklarının hissini bildiğimi hatırlayarak- sessizce, "Bu sadece benim kanama zamanım. Gececektir."

Omuzları hafifçe gevşedi, kasları altın rengi teninin genişliği altında oynadı. Onu her gün görüyordum, geceleri yanında uyuyordum ve bir şekilde ne kadar *büyük* olduğunu hep unutmayı başarıyordum.

"Neden az önce söylemedin?" diye gürledi.

"Çünkü..." Fısıldadım. "Saklamam gerekiyordu."

"Bu çok doğal, *Kalles*," diye mırıldandı. "Bunda utanılacak bir şey yok."

Başka bir acı dalgası gelip geçerken ona cevap vermedim. Yataktan kalktı ve çadırın uzak tarafındaki dolabına gitti. Gözlerim vücudunu incelerken, sırtındaki gücünün ve fiziksel kudretinin kanıtını gizlemek için hiçbir şey yapmayan çok sayıda koyu yara izine bakarken kendimi tutamadım.

Bir kadehin içinde bir şeyler karıştırmasını ve bana getirmeden önce her zaman *volikide* bulunan taze su sürahiyle doldurmasını izledim.

"Acı hissedersen diye *kerisa* senin için buraya bıraktı," diye açıkladı bana dönerek. Kadehin içindeki siyah sıvıyı tanıdım ve yatakta doğrulup elinden aldım.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce ve içtim. Kadehi alıp yatağın yanına koyarken gözlerim onunkilerle buluştu. Boğazımı temizledim ve "*Volikim* bugün hazır olacak mı?" diye sordum.

Yüz ifadesi değişmedi. "*Lysi*."

Başımı salladım. Yataktan kalktı ve giyinmeye başladı.

Aramızdaki ani sessizlik farklı, yüklü ve yoğun hissettiriyordu ve bundan hoşlandığımdan emin değildim. Onu doldurmak için bileğime vurmaya başlarken bile sordum: "Bütün gün ne yapıyorsun?"

"Bugün *pujerak*'ım ve büyüklerimle tekrar görüşeceğim," dedi bana.

"Ne hakkında?" Merakıma daha fazla kramp girerken sordum
Karnımı sıktım.

"Yakında *Dothik*'e gideceğim," dedi ve etine yapışan yeni, kalın bir tunik giyerken göz ucuyla bana bir bakış attı.

"Ne?" Şok olmuş bir şekilde sordum, parmaklarım hareketsizdi. "Ama... ama soğuk mevsimdeyiz. Şu anda seyahat edemezsin."

"Benim için mi *endişeleniyorsun*, tatlım?" diye homurdandı ve tüm dikkatini bana verdi.

O bakışın altında hareketsiz kaldım, kısıtıldım.

Kuru dudaklarımı yaladım ve sonra onunkileri hatırladım. Nasıl inanılmaz derecede yumuşak ama sert olduklarını, o dudaklarda onun sıcaklığını nasıl hissettiğimi. Hırıltısının ve iniltisinin içimde nasıl yankılandığını ve şiddetli ve acıyan bir şeyi nasıl uyandırdığını.

Boğazımı temizleyerek, "Neden şimdi gidiyorsun?" diye sordum.

"*Dothikkar*, ay dolunay olduğunda *Vorakkarlarının* başkentte bulunmasını istiyor" dedi.

Bu iki haftadan kısa bir süre içinde oldu. Ne kadar uzakta olduğuna bağlı olarak

Dothik bir hafta içinde yola çıkacaktı.

"Savaşçıları da yanında mı götürüyorsun?"

"*Nik*," dedi postunu omuzlarına bağlarken. "Ben yalnız giderim."

İçimde neyin fokurdadığını bilmiyordum; tek bildiğim bundan hoşlanmadığımdı. Dudağımı ısırarak ona dedim ki, "Gitmen aptallık olur. Bu çok tehlikeli."

"Uzun süreliğine gitmeyeceğim," dedi bana yaklaşırken beni dikkatle inceleyerek. "*Dothik*'te kalmam gerektiği sürece orada kalacağım ve sonra geri döneceğim."

Sesindeki keskin bir şey *ona* daha yakından bakmamı sağladı.

"*Dothik*'i sevmiyor musun?" diye sordum.

Gözlerini bana dikti.

"Ama sen orada büyüdün, değil mi?" Utanmadan burnumu sokmaya çalışarak sordum.

Dudaklarının kenarı kıvrıldı ama gülümsemesinin ardında bir eğlence olmadığını hissettim. Yüz ifadesi sert, dikkatli ve karanlıktı.

"Büyüdüğün yeri seviyor musun, *Kalles*?" diye karşılık verdi, sesi alaycıydı.

Ayıldım ama beni caydırmasına izin vermedim. "Nasıl bir yer? Başkent mi?" "Sadece altınlarına, sert bir içkiye ve iyi bir içkiye tapan varlıklarla dolu.

Lanet olsun," diye kolayca cevap verdi.

"Dikkatli ol, Seerin," diye mırıldandım, onu izliyordum, sözlerinden o kadar garip bir şekilde etkilenmişim ki adını ilk kez kullandığımı bile fark etmemiştim, "yoksa acı çektiğini düşünebilirim."

"*Dothik*'te yeterince uzun yaşarsan, *rei thissie*," diye mırıldandı, pençeleriyle dudaklarımı okşamak için uzandı, nefesimin kesilmesine ve kafa derimin karıncalanmasına neden oldu, "acıdan başka bir şey değilsin."

"O zaman gittiğine sevindim," dedim ona, sesimde yumuşak bir gerçek vardı, "ve geri dönmek zorunda olduğun için üzgünüm."

Dudakları tekrar kıvrıldı ama bu sefer tanıdık bir yumuşaklık görmek beni rahatlattı. Parmakları dudaklarımdan ayrıldı ve geri çekildi. Çadırın girişine doğru adım attığında omuzlarım çöktü ve nefesim bir anda beni terk etti, gözlerinden kurtuldum.

Kalbimin göğsümde çarptığını fark etmem bir anımı aldı ve acım azalmış görünüyordu.

İblis kral başını eğdi ama sonra durakladı. Dönüp bana baktı ve sonra emretti, "Buraya gel, *kalles*."

Merakla yataktan kalktım, kıyafetlerimin altından bacaklarımın arasındaki beze kan sızdığını hissettim. Ona yaklaşırken Mavi'nin boynumdaki tüylerini tuttum.

Çadırın kanatlarını hafifçe geri çekti ve gözlerim büyüdü.

İlk don.

Arazinin üzerinde bir tutam beyaz parıldıyordu, daha sonra gelecek olan yoğun kar ve buz örtüsü henüz yoktu. Hava kuru ve soğuktu. O zaman bile yanaklarımı yaktığını hissettim.

Bir soğuk mevsim daha gelmişti ama o anda araziye bakmak beni eskisi kadar dehşet ya da korkuyla doldurmuyordu.

Bana neden gösterdiğini biliyordum.

Bir hatırlatma. İlk bahsimizi, kaybettiğim bahsi. İlk donla birlikte onun *alukkiri* olarak görevim başlayacaktı ama bunun ne anlama geldiğinden hâlâ emin değildim.

Öğreneceğim, diye düşündüm.

"Bu gece görüşürüz, *rei alukkiri*," diye mırıldandı. Sonra da gitmişti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

I volikiye, üç yaşlıya, Vodan'a ve baş savaşçıma bakarken şakaklarımın zonklamasına neden oluyordu.

"Ölü Topraklar'dan gelen raporlar hiçbir şeyi kanıtlamıyor," dedim. Göğsümde yükselen ısıya rağmen ses tonum eşit ve sakindi. "Hepimiz biliyoruz ki soğuk mevsimlerde Ghertun'lar yeraltına çekilir. Aylarca ortalıkta görünmezler."

Yaşlılardan biri, "Bu yüzden *Dothikkar*'ımız yakında saldırmak istiyor. Onlara saldıracağız. Bu yüzden *Dothik*'te toplanıyorsunuz, değil mi? Bir saldırı planı oluşturmak için?"

"*Dothikkar*'ın kaprisi yüzünden *Dothik*'te buluşuyoruz," diye cevap verdim. "Başka bir şey değil."

Vodan bana sert bir bakış attı. Etrafında durduğumuz yüksek masanın karşısındaki ihtiyarla gözlerimi kilitledim. Uzun ve boşa geçen bir gün olmuştu çünkü hiçbir yere varamadığımı hissediyordum.

"Savaşçılarımı, elementlerin bile onları öldürebileceği bir mevsimde savaşa göndermeye hevesli değilim," dedim ona yavaşça. "Ayazlar bizi yavaşlatmazsa Ölü Topraklar iki haftalık mesafede. Buna kalkışmak bile delilik olur."

"*Dothikkar*-"

Hırlayarak sözünü kestim, "Bu sürünün sorumlusu o değil. *Ben sorumluyum*."

Çadırın içine sessizlik çökmüştü. Baş savaşçım, Ujak adında bir erkek, solumda ayaklarının üzerinde kaydı.

"*Vorakkar*'a katılıyorum," dedi Ujak sessizce. "Soğuk mevsimde bir savaş için hazırlıksınız. Ghertun'un yeraltında nerede saklandığını, hatta nereye saldıracağımızı bile bilmiyoruz. Aylarca su yüzüne çıkmayacaklar."

"Peki ya dünyanın altında tüneller açtıkları söylentileri? Gezegen boyunca bir ağ oluşturdular mı?" diye sordu bir başka yaşlı. "Kakkari sadece bunun için bile intikam istiyor."

"Bu söylentiler doğrudan *Dothik*'ten geldi," dedim. "Spekülasyondan başka bir şey değil. Gözcülerimiz, bildiğim kadarıyla, Ölü Topraklar'daki kalelerine hiç yaklaşmadılar, öyleyse gözcüler yeraltına nasıl girsinler? Bu, ordulara ve başkenttekilere korku salmak için çıkarılmış bir söylenti ve tek amacı da bu. Savaşçıları sadece bir söylenti için feda etmeyeceğim ve sen de buna inanacak kadar aptalsın."

Yaşlı adam dudaklarını birbirine bastırdı ama sessiz kaldı. Çadırın içine yoğun ve ağır bir gerginlik yayılmıştı.

"Ghertun'un bir tehdit olmadığını söylemiyorum," diye başladım sessizce, konseyime bakarak, "çünkü öyleler. Her geçen yıl daha da büyüyen korkunç bir tehdit. Ama eminim ki diğer *Vorakkarlar* da orduların şimdi saldırmayacağı konusunda hemfikirdir. Hiçbir *Vorakkar* bunu kabul etmez. *Dothik*'e gitmemin tek amacı Rath Tuviri'nin pozisyonunu netleştirmek."

"Peki ya *Dothikkar* yolumuzu görmezse?" Vodan masanın karşısından bana bakarak sessizce sordu.

Yumruklarım sıkıldı. Vodan da benim kadar *Vorakkar* arasında huzursuzluğun arttığını, huzursuzluğun *Dothikkar*'a yöneldiğini biliyordu. Kralın emirlerine karşı gelmek ihanet sayılabilirdi.

"Onu sallayacağız," dedim, sesim sert çıkıyordu.

"Annenin yaptığı gibi mi?" diye alay etti ilk yaşlı. Öfkesi hissediliyordu ve *volikideki* her Dakkari'nin donup kalması gözümünden kaçmadı.

"Bunu söylediğini görmezden geleceğim *Terun*," diye homurdandım, gözlerim kararmıştı, "çünkü en başından beri benim konseyimdesin. Ama sakın hata yapma, bana bir daha bu şekilde saygısızlık edemezsin, yoksa burada *benim* sürüme katılmak yerine *Dothik*'te *Dothikkar*'a katılabilirsin. Anladın mı?"

İhtiyar gözlerimi tuttu. Her zaman diğerlerinden daha az kontrol sahibi olmuştu. Birçok kez anlaşmazlığa düşmüş olsak da, hakaretlerini daha önce hiç bu kadar kişisel bir seviyeye taşımamıştı.

Terun saygıyla gözlerini indirdi. "*Lysi, Vorakkar. Affet beni.*"

"Burada işimiz bitti," diye konseye duyurdum, çenem titriyordu. Konsey dışarı çıkmaya başladığında, iki elimle yüksek masaya yaslandım ve sadece iki gün önce *Dothik*'ten bir ulak aracılığıyla gelen mektuba baktım.

Koyu mürekkeple kazınmış kelimelere baktım. Bir zamanlar okuyamayacağım sözcükler. Mektup, *Dothik* yakınlarında Ghertun görüldüğüne dair bir rapor getirmişti ama tek kelimesine bile inanmamıştım.

Konsey ayrıldıktan sonra sadece Vodan kaldı.

"O yaşlı bir aptal," diye mırıldandı Vodan bana, annemden söz edilmesinin beni öfkenin eşiğine getirdiğini biliyordu. "Bir çocuk gibi istediğini elde edemediği için kızgın."

"Doğruyu söyledi," dedim, "ama bunu yüzüme karşı söyleyecek kadar aptal değildi." "Rath Kitala'nın *Vorakkar*'ı senin yanında olacak.

Kesinlikle," diye devam etti Vodan. "Artık bir eşi var, çocuğu da yolda. Seni hoş karşılamayacaktır.

Bu süre zarfında savaş da olmadı."

"Sorun da bu zaten," diye mırıldandım *pujerak*'ıma bakarak. "Kendi ihtiyaçları yüzünden savaştan kaçınır mı? Bıktığım için mi savaştan kaçınıyorum? *Vorakkarlar* her zaman sürülerini ön planda tutarlar, kendilerini değil. Ben bunu yapıyor muyum?"

"Şüpheleriniz mi var?"

Nelle'i, istediğim ve arzuladığım ama kendimi uzak tuttuğum şeyleri düşündüm. "Yapmamak çok zor."

"Bu konuda haklısın Seerin," diye homurdandı Vodan. Bugün adım iki kez duymuştum. "*Dothikkar* artık Ölü Topraklar'a savaşçı gönderecek kadar delirdi. Bunu sen de biliyorsun. Savaşçılar da biliyor. On yıllardır kılıç kullanmamış yaşlıların bunu görememesi senin haksız olduğun anlamına gelmez."

Yumruğumu uzattım ve habercinin bıraktığı parşömeni buruşturup leğende yanan ateşe attım. Mektup alev aldıkça kelimeler karardı ve tısladı.

"Soğuk mevsim barış zamanıdır," dedi Vodan. "Ghertun bile bunu bilir. Don çözüldüğünde savaş için planlar yapabiliriz."

"*Lysi*."

İkimiz de *volikiden* ayrıldık ve o gece bir daha konuşmadık. Dışarısı karanlıktı, kamp sessizdi. Vodan arkadaşıyla birlikte kampın arka tarafında, benim *volikimin* olduğu yerde yaşıyordu ve sessizce yolumuza devam ettik.

Pujerak'ımın evine yaklaştığımızda Vodan nihayet sessizliği bozdu ve "Dün gece seni *vekkiri* ile gördüm" dedi.

Sustum ve ona bakmak için döndüm. Bir varil ateşinin yanında, en eski arkadaşımın yüzünün sararmasını izledim.

"Eğitim sahasında," diye ekledi Vodan. Gözlerimin içine baktı. "Onun hakkında hiç konuşmayacak mıyız?"

"Bu gece bunu yapmak istemiyorum," diye homurdandım.

"Konsey konuşuyor. Bilmen gerektiğini düşündüm." "*Vok*,"

diye küfrettim, şakaklarım hâlâ zonkluyordu.

"Ona ayrı bir *voliki* atamanız onları biraz sakinleştirdi, ancak onunla ilgili olarak sizinle yüzleşmeleri an meselesi."

Rath Kitla'lı Arokan'ın *Morakkari* olarak bir *vekkiri* seçerken konseyiyle bu şekilde mi muhatap olması gerektiğini merak ettim. Yoksa bunu yaşlılardan korkmadan mı yapmıştı? Bildiğim kadarıyla Arokan *Dothikkar*'ı gelin seçiminden haberdar bile etmemişti.

"Onu *Morakkari*'m olarak almıyorum," dedim Vodan'a, kelimeler dilimden dökülürken ağır gelse de.

Sürü her zaman önce gelir, diye kendime hatırlattım.

Arokan istediği her şeyi yapabilirdi. Uzun bir *Vorakkar* soyundan geliyordu. Babası bir *Morakkariydi*, annesi de bir *Morakkari*. Soyu güçlü ve kesintisizdi.

Öte yandan benim böyle lükslere gücüm yetmezdi. *Dothik'te hâlâ* benim, bir fahişenin piç oğlunun başarısız olmasını bekleyenler vardı. Yaptığım hiçbir şeyde zayıflık gösteremezdim.

Vodan'ın ifadesi sözlerime şüpheyle yaklaştığını belli ediyordu ama yine de, "O zaman başka birini seç ve elini çabuk tut," dedi.

Kolumu sıktı ve kısa bir mesafe ötedeki kendi *volikisinin* içinde kayboldu. Eşinin onu içeride karşıladığını duydum ve tam o anda onu şiddetle kıskandım.

Buz gibi havayı içime çekerek bir elimi yüzümde gezdirdim. Sonra gözlerim hemen *onun volikisini* bulur gibi oldu. Yeni yapılmıştı, küçüktü... ve benimkine en yakın *volikiydi*.

Göğsümde bir özlem oluştu. Onu görme, o karanlık, ciddi gözlere bakma düşüncesi bile gün boyunca artan gerginliği azalttı.

Ayaklarım beni kendi istekleriyle onun *volikisine* doğru götürdü. Söz verdiğim gibi öğleden önce bir savaşçı ona eşlik etmişti ama

O zamandan beri bir şey duymadım.

Onu Morakkari'm olarak kabul etmiyorum.

Vodan, "*O zaman başka birini bul ve elini çabuk tut*" demişti.

Volikisine ulaştığımda, *yanından* geçip gitmem gerektiğini biliyordum. Kürklerime yalnız gitmem gerektiğini, onu bir daha asla öpmemem ya da ona dokunmamam gerektiğini biliyordum, ancak bu düşünce bile büyük bir kaybın yasını tutmama neden oluyordu. Şeytani gözleriyle içime çoktan pençelerini geçirmişken, gitmesine izin vermek çok daha kolay olacaktı.

Git, dedim kendime. *Git* dedim.

Daha yapamadan onu gördüm. Kafası *volikinin* içinden fırladı.

Girişte kaşlarını çatarak bana baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, yumuşak, tuhaf, aksanlı sesi konsey toplantısından kaynaklanan stres ve kızgınlıklara merhem gibi geldi.

İşte o zaman zayıf olduğumu anladım. Konu ona geldiğinde, çok zayıftım. Konsey onaylamasa da, Vodan onaylamasa da, inşa ettiğim her şeyi riske atsa da, ondan uzak duracak gücüm olup olmadığını bilmiyordum.

Volikiye doğru yürüdüm ve içeri dalarak onu tekrar içeri girmeye zorladım. Dışarı çıkmalı çok kısa bir süre olmasına rağmen titriyordu. İçeride küçük ateşinin yandığını ve sıcak olduğunu gördüm. Tüm *voliki* onun gibi kokuyordu, yumuşak ve temiz.

Ortada, en sıcak yerde küçük bir kürk yatak vardı. Yemek için alçak bir masası, bir sandığı ve küçük bir dolabı vardı. Dolabın üstünde ona verdiğim hançeri ve yanında parıldayan bir taşı gördüm.

"Çok güzel, değil mi?" diye sordu bana, *volikisine* bakarken keyifle gülümsüyordu, mütevazı evinden çok memnun olduğu belliydi.

Göğsüm zonkluyordu. Ona her şeyimi vermek istedim. Ona bakmak, onu korumak, onu bu hayattan korumak istedim.

Yine de yapamadım.

Henüz konuşmadığımı fark etmiş gibiydi ve başını yana eğerek bana baktı. "Sorun nedir, Seerin? Tuhaf görünüyorsun."

Dudaklarımın kendiliğinden kalktığını hissettim ama ona cevap vermek yerine ellerim postuma gitti ve tünığimi başımın üzerine çekmeden önce onu kaydırarak çıkardım.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Botlarımı ve hemen ardından pantolonumu çıkardıktan sonra çömeldim ve çıplak bir şekilde kürklerinin içine kaydım. İçimi çektim, yatağı pelüş ve rahattı ve ateşin sıcaklığı tenimde titreşiyordu.

"Seerin," diye tersledi. Üzerinde uyluklarına kadar uzanan uzun bir tunik vardı. Bacakları ve ayakları çıplaktı, saçları omuzlarına ve sırtına doğru çılgınca kıvrılıyordu.

"Yarın *rei alukkiri* olarak görevine başlayabilirsin, *Thissie*," diye mırıldandım. "Uykuya ihtiyacım var."

"Kendi yatağın bunun için var. Unuttuysan diye söylüyorum, bu *benim volikim*."

"Bunu gayet beğendim," diye mırıldandım. Yüz ifadesi şaşkındı ve elimde olmadan, "*Vorakkar* olarak, sürünün içinde istediğim yerde uyuyabilirim," dedim.

Durakladı, alt dudağını dişledi, yüz hatlarında tereddüt vardı. "Yapabilir misin?"

Toplantıdan duyduğum kızgınlık bir anda kayboldu ve yerini beni yavaş yavaş deliliğe sürükleyen *bu ufaklığa* karşı duyduğum sevgi ve eğlenceye bıraktı.

"*Lysi*, şimdi buraya gel, *kalles*," diye mırıldandım, elimi ona doğru uzatarak. "Seni daha çok öpmek istiyorum."

Kaşlarını çattı. "Daha fazla mı? Daha fazlası için pazarlık yapmadık."

"*Nik*, artık aramızda pazarlık yok," dedim, bakışlarım onun içinde yanıyordu. "Artık yok."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Tİblis Kral beni tekrar öpmek mi istedi?

Yeni yatağında, yeni kürklerimin altında uzanmış ona bakarken kalp atışlarım kulaklarımda hızlandı. Onun devasa Ereksiyon malzemeyi yırttı ve hafifçe sallanmasını izlerken yutkundum.

Korku karnımda kök saldı, ama ondan değil. *Benden*. Tenimi kızartan ve midemi titreten bu yeni şeyden.

Beni dikkatle izliyordu, altın rengi saçları etrafında bir hale gibi yayılmıştı, işaretleri ateşin alevleriyle parlıyordu. Çok güzeldi, acı verecek kadar. Onu ilk gördüğüm anda, Dakkari yasalarını çiğnediğim için beni öldüreceğine inandığım zaman bile böyle düşünmüştüm.

Boğazımı temizledim ve "Eğer aramızda başka bir pazarlık yoksa, o zaman sorularıma cevap vermek zorundasın demektir" dedim.

"*Lysi*," diye mırıldandı ciddiyetle, yan tarafındaki derin yara izini ovuşturarak.

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı.

"O zaman sen de öyle," diye ekledi. Gözlerindeki bir şey değişti ve devam etti, "Başlayacağım. Dün gece seni öpmem hoşuna gitti mi?"

Yüzüm kızardı ama ona bile yalan söylemekten rahatsız oldum ve "Evet" dedim. Cevap vermesini beklemedim. "Kaç Dakkari'nin saç seninki renginde?"

"Bildiğim kadarıyla mı? Ben ve bir başkası." Ağzımı açtım ama benden önce davrandı. "Beni tekrar öpmek ister misin, *rei thissie*?"

Ona baktım. Yutkunduğumda sesim yüksek çıktı. Daha çok bir yudum gibiydi.

Gün boyunca bu soruyu düşünüp durdum ve bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalıştım.

Ama kendimi bir korkak olarak görmüyordum. Onu tekrar öpme ihtimali beni heyecanlandırıyordu, o beni heyecanlandırıyordu. Beni daha önce kimsenin etkilemediği kadar etkiledi.

"Evet," diye fısıldadım, ayaklarımın üzerinde kayarak hâlâ yeni kubbeli çadırımın ortasında duruyordum. Ondan bir hırıltı kaçtı ve gözlerim yemeğimin kalıntılarının, saklamayı planladığım kalıntıların kaldığı alçak masaya kaydı. Yine de ona "Yemek yedin mi?" diye sordum.

"*Nik*," diye homurdandı.

Kaşlarımı çattım ve tepsiyi ona doğru götürdüm. Yatağın üzerinde onun yanında diz çöküp çıplak bacaklarımı altına aldığım da o gözler beni kıstırdı. O gün taze kumaşı bacaklarımın arasına sabitlemek için iç çamaşırı giymiştim ama yine de garip hissettiriyordu.

Tepsiyi kucağına koyduğumda yatağım da doğruldu. Gözleri yemekten bana kaydı ve mırıldandı: "Beni *önemsiyorsun*, değil mi tatlım?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Aksi takdirde bana yemeğini vermezdin," diye belirtti. "Yemek çok değerli. Bunu biliyorsun."

"Sen benim arkadaşımısın, Seerin," dedim ona, sorusunu dolaylı olarak geçiştirerek. "Öyle değil misin?"

Gözleri çakmak çakmak oldu. Nefesinin altında Dakkari dilinde bir şeyler mırıldandı. Sonra bir elini uzatıp enseme kavradı ve beni kendine çekti.

"*Lysi*, arkadaşlar," diye mırıldandı, ancak sesi gergin çıkıyordu.

Beni bir, iki, üç kez öptüğünde burun deliklerimden uzun bir nefes ılık gibi geçti.

Üçüncü kez oyalandı ve bir şey bekliyor gibiydi. Tereddütle dudaklarımı onun için araladım. Dilinin sıcaklığını içimde hissettiğimde şok olmuş bir nefes kaçtı ve derin bir iniltiyle karşılık verdi.

"*Vok*, Nelle," diye homurdandı, hafifçe geri çekildi, nefesi biraz düzensizdi. Kürkün altında sallanan sikini avucunun içiyle düzelttiğini gördüğümde biraz başım döndü. "Seninle kendimi ne kadar inkâr ettiğimi bilmiyorsun."

"Yemelisin," dedim aceleyle, yutkunarak -yutkunarak- tekrar. Meme uçlarım sert noktalar halinde gerilmişti ve kanama zamanıma rağmen karnımın uyarılmayla cızırdadığını hissettim. Bu daha önce nadiren hissettiğim bir duyguydu.

"Yemek mi?" diye yavaşça tekrarladı, sonra sanki orada olduğunu yeni hatırlamış gibi üzerine koyduğum yemek tepsisine baktı. Gözlerimi tekrar yakalayarak keskin bir nefes verdi. "Pekâlâ."

Baş döndürücü öpücüğünü düşünmemeye çalışarak yemesini izledim. Metodik ve verimli bir şekilde yiyordu ve çenesinin esnemesini hayranlıkla izledim. Küçük bir parçam yemeğin kaybına üzülüyordu ama daha büyük bir parçam karnının doymasından hoşlanıyordu.

"Bir keresinde acıkmıştın, değil mi?" Yumuşak bir sesle sordum. Orada burada yorumlar yapmıştı ve zihnim hepsini kataloglamıştı. "Yemek biriktirme alışkanlığını kırmakla ilgili bir yorum yapmıştın. Şimdi de sana değer verdiğimi, çünkü benimkini sana verdiğimi söylüyorsun."

"Beni önemsiyorsun," diye düzeltti.

"Dakkar'ın bir sürü kralının açlığı bileceğini hiç düşünmezdim. Ordular kaynak bakımından her zaman çok zengin görünürdü."

Yemeği çabucak bitirdi ve sonra yemeğimin yanında gelen mayalanmış şaraptan bir yudum aldı. Kanımı çok hızlı akıttığı için bırakmışım ama o yeterince keyif almış görünüyordu.

"Beni yatağına götürmeden önce," diye mırıldandı, "bunu bilmek ister misin?"

"Seks yapmıyoruz, Seerin," diye bilgilendirdim onu, bu düşünce beni tedirgin ediyordu.

"Yine de," diye homurdandı, bana küstahça beni alırsa değil, aldığına buna fazlasıyla istekli olacağımı söylediği zamanı hatırlatarak. "Belki de bundan önce kim olduğumu bilmelisin. Bu adil olur," diye mırıldandı şarabı boşaltmadan önce kadehin kenarından.

Kaşlarım çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Tepsiyi bir kenara koydu.

"*Vorakkar* uzun, kadim soylardan gelir. Yüzyıllar öncesine dayanan güçlü kan bağları var," dedi ve uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Bunu bilmiyordum. "Bununla birlikte, *Vorakkar* olmak isteyenlerin gücünü, iradesini ve kararlılığını test etmek için *Dothikkar* tarafından belirlenen bir dizi meydan okuma olan Denemeler sırasında seçilirler. Sadece kadim ailelerden gelenlerin Denemeler'e katılmasına izin verilir."

"Öyleyse soyunuz çok eski olmalı," diye tahmin ettim, atalarının izini ne kadar sürebileceğini merak ediyordum.

"*Nik, thissie*," dedi acı bir kıkırdamayla. "Hiç de değil."

Kaşlarımı çattım.

"Bize *duvna* diyorlardı," dedi. "*Duvna* mı?"

"*Dothik*'te çöpleri karıştırıp yiyecek ve görünmemek için karanlık, sıcak köşelerde saklanan küçük yaratıklar."

"Anlamıyorum," dedim başımı sallayarak.

"Ben *Dothik* sokaklarında büyüdüm," dedi, sesi alçalıp koyulaştı ve ben sustum. "Yani *Lysi*, açlığı çok iyi bilirim."

"Peki ya ailen?" Fısıldadım. "Onlar... onlar hala hayatta mı?"

Yoksa o da benim gibi yetim miydi?

"Babamı hiç tanımadım. Annem bana onun ben doğmadan önce bir sürüyle birlikte gittiğini söyledi," dedi. "Annem hâlâ *Dothik*'te yaşıyor."

"Ama gençken onunla birlikte yaşamıyordunuz?"

"Onu sık sık görüyordum," dedi dudaklarını birbirine bastırarak, "ama bir genelevde yaşıyordu. Yaşamak zorundaydı. Gençlerin içeri girmesine izin verilmiyordu."

Donakaldım ama gözlerini tuttum.

"Karşılaştığım diğer *duvnalarla* yavaş yavaş küçük bir grup oluşturdum. Birbirimizi kolladık, birbirimiz için çaldık, birlikte yedik ya da hiç yemedik. Annem elinden geldiğince bize altın verirdi."

"Seerin," diye fısıldadım.

Genç Dakkari çocuğunu düşündüm, *lirillamın* oğlunu, masumiyetiyle beni güldüren çocuğu ve Seerin'in o kadar genç olup olmadığını, *Dothik*'te o şekilde yaşayıp yaşamadığını merak ettim.

Göğsümü ağrıttı.

"Gördüğün gibi *rei thissie*, ben bir *Dothiki* fahişesinin piç oğluyum," diye homurdandı, yakınlaştığımda gözleri dudaklarıma kayd, "bir *Vorakkar* olmuş."

"Nasıl?" Fısıldadım.

"Annemle."

Gözlerinde bir gerginlik, ağzının etrafında bir sıkışma vardı, bu da onu durdurmak istememe neden oldu. Yine de bencilce, onun hakkında her şeyi bilmem gerekiyordu.

"Annem çok güzeldir," diye bana bilgi verdi.

"Buna inanıyorum," dedim, doğurduğu oğlunun gözlerinin içine bakarak.

"*Dothikkar* onu duymuş. Altın saçlı güzel bir fahişe. Altının Dakkari için neden önemli olduğunu biliyor musun? Neden onu derimize işlediğimizi ve silahlarımızda kullandığımızı?" Başımı salladım. "Çünkü altın Kakkari'nin kendisinden gelir. Sanki hayat veriyormuş gibi onu topraktan çıkarır. Bu yüzden, *Dothikkar* altın saçlı bu dişiyi duyduğunda, ona sahip olmak zorundaydı. Kibirinden, Kakkari'nin onu kendisine verdiğine inanmış. Tanrıçamızdan bir hediye, onurların en yücesi."

Saçlarına baktım, yumuşak, uzun ve sarı. Az önce ona kaç Dakkari'nin saçının bu renkte olduğunu sormuştum ve bana iki tane söylemişti... kendisi ve bir başkası. Şimdi, bahsettiği kişinin annesi olduğunu biliyordum.

"Onu genelevden alıp cariyelerinden biri yaptığında ben daha büyüttüm. Ama annem zekidir," dedi. "Elindeki fırsatı gördü, *Dothikkar*'ın ona sahip olmak için ne kadar ileri gidebileceğini gördü ve böylece onunla bir anlaşma yaptı. Oğlunun soyunu görmezden gelir ve bir sonraki Denemeler'e girmesine izin verirse kendisini sonsuza dek ona bağlayacaktı."

Zihnimde bir farkındalık oluştu.

"Ve böylece kız onun çılgınlığı, saplantısı haline geldi," diye mırıldandı, parmaklarını boğazımda gezdirmeden önce yanağımda gezdirdi. "İlk başta onu reddetti."

"Ama uzun sürmeyecek," diye tahmin ettim, kalbim onun dokunuşuyla, sözleriyle güm güm atıyordu.

"*Nik*, çok uzun sürmeyecek, *tatlım*."

Yaptığım küçük leğendeki ateş gürültüyle çatırdayıp kıvılcım çıkararak beni sıçrattı.

"Sonra ne oldu?"

"Denemelere onun izniyle girdim. Başlangıç aşamalarında başarısız olacağıma inandığından eminim," dedi çenesini sıkarak. "Ama *Dothikkar*'ın kendisi beni reddetmek için hiçbir neden bulamayana kadar birbiri ardına mücadeleleri bitirdim."

"Bunu neredeyse hayal edebiliyorum," dedim ona.

"*Lysi*?" diye mırıldandı, dudağının bir köşesi kıvrılmıştı.

"Çok inatçı ve kararlı olduğunuzu tahmin edebiliyorum."

"Öyleydim," dedi. "Ve bu kadar inatçı ve kararlı olmamış olmayı dileyen pek çok kişi var."

"*Dothikkar* dahil mi?"

"En çok da o," dedi Seerin, yüzünde karanlık bir sırıtiş belirerek. "Benim Denemeler'e katılmama izin verdiği için çok tepki çekti. Şimdi bile unvanımı elimden almak için her türlü sebebi arıyor."

"Bunu yapabilir mi?" Kaşlarını çatarak sordum.

"*Nik*," dedi. "İhanet dışında yapabileceği bir şey yok. Orduların kendi yasaları var, ancak biz de *Dothikkar* yasalarına uymak zorundayız."

"Hepiniz kendi başınıza birer kralsınız,"

dedim. Başını eğdi.

"Denemeler nelerden oluşuyordu?" Sorguladım. Sonra aklıma karanlık bir düşünce geldi ve "Sırtındaki yara izleri... onlar... mıydı?" diye sordum.

"Bu, Denemeler sırasındaki son meydan okuma," diye onayladı. Sonra da uyardı: "Ama sana *bu* konuda daha fazla bir şey söylemeyeceğim, tatlım."

O zaman bunların barbarca, korkunç mücadeleler olduğuna karar verdim. Yine de, bulunduğu yere gelmek için neler yaşadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Sen..."

"Soruların konusunda daha önce hiç utangaç davranmamıştın, *Kalles*. Neden şimdi başlıyorsun?" diye sordu, gözlerinde bir meydan okuma vardı.

"Sürü için büyük planların olduğunu söylemiştin."

"Başarılı olmasını istiyorum," dedi ve elini tekrar yanağıma götürmeden önce parmaklarını açıkta kalan boğazımda gezdirdi.

"Kanıtlayacak bir şeyiniz olduğu için mi? Bana zaten başarılı görünüyor," dedim ona dürüstçe. "Başarınızı nasıl ölçersiniz?"

Sertçe nefes verdi, dudakları kalktı. "Başarılı ordular *Vorakkar*'larının ölümüyle ayakta kalır. Ama ben sürülerimin, onları güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yaptığımı asla sorgulamamalarını istiyorum. Açlık nedir bilmelerini, korku nedir bilmelerini asla istemiyorum."

Seerin'i gezgin çocuk sürüsüne liderlik eden genç bir çocuk olarak düşündüm. Onu annesinin altınlarını paylaşıırken hayal ettim. Diğerleri yiyebilsin diye aç kaldığını hayal ettim.

"Peki ya sürünüz olmasaydı?" diye sordum. "Kendin için ne isterdin, Seerin?"

Sorum üzerine kaşları çatıldı, sanki bunu daha önce kendisine sormayı hiç düşünmemiş gibiydi.

"Pek bilmiyorum, tatlım," dedi ve sesindeki gerçeği duydum. "Ne istiyorsun?"

Yutkundum. Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Özellikle zenginlik ya da yemek gibi bir şey istediğimden değil. Sadece hayatımı tek başıma sürdürmek istemiyorum." Aklım Jana'ya kayd. "Saçlarımın ağarmasını ve hâlâ yalnız olduğumu görmek istemiyorum."

Bu benim en büyük korkumdu.

"Saçların ağaracak mı?" diye gürledi, birkaç telini parmaklarının arasında ovuşturarak.

"Evet. Eninde sonunda." Ona küçük bir gülümseme verdim. "Belki gözlerin gibi gri olur."

Yüz ifadesi okunamıyordu. Uzun bir süre sessiz kald. Sonra tekrar bana doğru eğildi ve dudakları dudaklarımın üzerindeydi, ağzımı ısırıyor, tekrar onun için ayrılmamı, içeri girmesine izin vermemi istiyordu.

Başım döndü ve çıplak omuzlarını kavramak için ileri uzandım, parmak uçlarım sıcak etini kavradı. Bu neden bu kadar iyi hissettiriyordu? Bu *nasıl* bu kadar iyi hissettirebilirdi?

"Saçların henüz ağarmadı, Nelle," diye dudaklarıma yapıştı. "Peki ya şimdi? Yalnız değilsin."

YİRMİNCİ BÖLÜM

T Burada eğitim alanının yakınında silah ustası için ayrılmış bir *voliki* vardı. Doğrusu, bir önceki öğleden sonra terzi için çalışmaya başladığımda olduğu gibi biraz gergindim.

lirilla. Ama babası için çalışacağım için özellikle gergindim ama yine de ilgimi çekmişti.

Başımı içeri eğdim, soğğun botlarımın içine işlediğini hissedemeyecek kadar sabırsızdım. Kampın her yeri buz tutmuştu, ellerim uyuşmuştu ve nefesim önümde buğulanıyordu ama bunu hissetmiyordum.

"Alo?"

"*Lysi*, gel, gel," dedi silah ustası, uzak duvarda eğildiği banktan başını kaldırmadan. Beni ilk çarpan şey sıcak oldu. Gördüğüm diğer çadırlardan çok ama çok farklı bir şekilde düzenlenmiş olan çadırın içi bunalıcıydı.

Isı üç büyük fıçı ateşinden ve iki leğenden geliyordu, duman kubbenin tepesine doğru bir açıklıktan dışarı çıkıyordu. Sonra bir demir ocağı vardı, erimiş ısı içeriden, *volikin*in tam ortasından parlıyordu. Çadırın duvarları bile farklı bir malzemeye kaplıydı, belki de ısıya daha dayanıklı bir malzemeye, yoksa zamanla tüm yapının eriyip gideceğinden emindim.

Bu, *volikin*in etrafında neden hiç buz bulunmayan katı bir halka olduğunu açıklamaya yardımcı oldu.

Hemen postumu silkip yakındaki bir taburenin üzerine dikkatlice bıraktım ve yaşlı erkeğin üzerinde çalıştığı tezgâha yaklaştım.

"Ah," dedim şaşkınlıkla, kafası bankın altından fırlayan tanıdık küçük bir çocuğu gördüğümde. Bana gülümsedi, hâlâ birkaç dişi eksikti. "Merhaba," diye selamladım, saçlarını karıştırmak için eğildim. "Nasılsın?"

Kelimeleri yavaşça tekrarladı, "Nasılsın?" ama aksanı 'nasıl'ı daha çok 'kim'e benzetiyordu.

Sırıttım ve dikkatimi üzerinde çalıştığı şeyden hâlâ başını kaldırmamış olan büyükbabasına çevirdim. Bir hançer olduğunu fark ettim ve sert, kıvrımlı sapına dikkatlice işaretler -hayır, kelimeler- kazıyordu.

"Çok güzel," dedim usulca.

Silah ustası homurdandı ve "*Vorakkar* bana daha önce ok yaptığınızı söyledi" dedi.

Seerin'den bahsedilmesi karnımın zil çalmasına neden oldu ama bunu görmezden gelmeye çalıştım. Dün geceyi, beni yanına yatırıp uyumamı söyleyene kadar öptüğünü hatırlamamaya çalıştım. Her şeye rağmen iyi bir izlenim bırakmak ve ilk günümü berbat etmemek istiyordum.

Dudağımı ısırdım. "Evet, ama onları tahtadan yaptım. Ve tüylerden." Çünkü başka hiçbir şeyim yoktu.

"Tüyler mi?" diye sordu, sonunda başını çevirip bana göz kırptı. "Dakkari çeliğiyle çalışacaksın. Cam gibi ısınır ama sertleştiğinde kırılmaz. Hızlı çalışmalısın."

Küçük bir nefes çektim ama ona "Hızlı öğrenirim" dedim. "Güzel. Buna ihtiyacın olacak."

Sonraki birkaç saat boyunca *volikide* yolumu öğrendim, silah ustasının söylediği her kelimeyi hatırlamaya çalıştım ve hafızama kaydettim. Bu süreç boyunca bir kez bile konuştuğumu sanmıyorum. Bunun yerine dikkatle gözlemledim ve ezberledim, tüm bunlar olurken Dakkari çocuk, büyükbabasının oturduğu yerin yanındaki tabureye tünemiş, mavi bir köke benzeyen bir şeyi kemirerek izliyordu.

"Yuvarlanmaya devam edin," diye emretti silah ustası. "Daha hızlı."

Önümdeki metal levhanın üzerinde, beyaz, pırıltılı bir tozla tozlanmış, ısıtılmış, parlayan Dakkari çeliğinden küçük bir top yuvarladım, ellerim koruyucu, ancak ince eldivenlerle kaplıydı. Yüzümden boncuk boncuk ter damladı ve çeliğin üzerinde cızırdadı.

"Çok yavaş," diye mırıldandı bir an sonra, çeliğin ısıltısını kaybedip soğumasını izlerken. Okun sapı silindirik olmak yerine yassılaştı ve şişmanlamıştı. "Tekrar dene."

Sonunda doğru yapana kadar yedi deneme daha yaptım ve silah ustası sırtırken zaferle ona baktım. "Güzel. Şimdi aynı şeyi yap, ama ok ucunu yuvarla, yuvayı oy ve yivleri sıkıştır."

Uzun bir nefes verdim ve "Tamam" dedim.

"Kullanılabilir bir ok yaratana kadar üç günümü aldı," dedi silah ustası, ya da ona verilen isimle *mitri*, bana güvence verdi. "Bugün için iyi iş çıkardın."

"Bana öğrettiğin için teşekkür ederim," dedim sertleşmiş çeliği parmak uçları arasında yuvarlayarak. Kullanılabilir olmaktan çok uzaktı ama ortası hafif kavisli olsa da şekli doğruydı. Yivleri dağılmıştı ve sıkıştırmaya çalıştığımda ucundan katlanmıştı ama ucu keskin ve sivriydi. "Yarın daha iyisini yaparım."

Gülümsemesi çok nazikti. Torunundan başka bir Dakkari görmemiştim. -O kadar çok gülümseyen biriydi ama bu beni onun yanında rahat hissettirdi, rahatlattı.

"Hadi git. Çocuğu annesine götür, olur mu? Hançeri bitirmem gerek."

Başımı salladım ve çalışma tezgahından kalkarak eldivenleri çıkardım. Ellerimin altı kızarmıştı ve parmak uçları zonkluyordu. Kendimi hem başarılı hem de yenilmiş hissediyordum, garip bir duygu karışımıydı ama yine de heyecanlıydım.

Aklıma bir düşünce geldi. "Bu bende kalabilir mi?" Silah ustasına sordum.

Bakışlarını zavallı oka doğru eğdi ve bir kahkaha atarak başını salladı. "*Lysi*. Nasıl istersen."

Bunun üzerine oku pantolonumun kemerine soktum.

"Teşekkür ederim. Yarın görüşürüz," dedikten sonra girişe doğru ilerledim, kolumu alnıma sildim ve postumu sabitledim. Dakkari çocuk bana kendi küçük postunu uzattı, şüphesiz annesi tarafından işlenmişti ve postu sabitlemesine yardım ederken boğazımda özlem gibi bir şeyin düğümlendiğini hissettim. "Hazır mısın?"

"Hazır mısın?" diye yavaşça tekrarladı. Kulağa 'saz' gibi geliyordu.

Gülümseyip başımı salladım ve ikimiz de çadırdan çıktık.

"Oh," diye fısıldadım, afallamıştım. İlk aklıma gelen şey soğuk oldu. Sabahın büyük bir kısmında *volikin*in bunaltıcı sıcağının içinde olduğum için dışarısı o sabah olduğundan çok daha soğuktu. Soğuk, botlarımdan başlayarak, postumun ve tuniğimin altından parmaklarını geçirerek kıyafetlerimin içine sızmaya başladı. Terim bunu engellemek için hiçbir şey yapmadı - sadece soğuğu daha da kötüleştirdi.

İkinci fark ettiğim şey ise savaşçıların antrenman yapıyor olmasıydı. Kükreyen demirhanenin ve kendi konsantrasyonumun üzerinde bıçak seslerini ve homurtuları duymamıştım ama şimdi sesler göğsümün tam ortasına çarptı. Ve bu, daha önceki sorularımdan birinin cevabıydı... soğuk mevsimde bile antrenman yapıyorlardı.

Seerin de onların arasındaydı. Bakışlarım ona odaklandı, buz gibi soğukla ilgisi olmayan bir ürperti daha omurgamdan aşağı indi. İki rakibiyle mücadele ediyordu, kaşları yoğun bir şekilde çatılmış, dudakları konsantrasyon ve odaklanmayla kısılmıştı.

Yanımda Dakkari çocukla beni görünce başını salladı. Muhtemelen kızarmış ve titreyen vahşi bir karmaşa gibi görünüyordum, ama sıcak bakışlarının içime sızdığını hissettim, etimin üzerinde sürünen soğuk dallarını kovdum. O sabah uyandığımda gitmişti ama yeni yatağım hâlâ onun gibi kokuyordu. Şimdi onun kokusu tüm kürklerime ve dolayısıyla tüm

Ben onu yıkayana kadar tenimde gezindi.

Onun dikkatinin dağılması için sadece o küçük an yetti ve savaşçılardan biri kılıcını boğazına doğrultup boynunun güçlü sütununu çentiklediğinde nefesim kesildi.

Seerin dondu kaldı, yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Gözleri benimkileri bırakıp kılıcını indiren savaşçıya kaydı. Ama uzaktan bile iblis kralın rahatsız olduğunu görebiliyordum.

Gözlerime bir daha bakmadı. Aslında, bir daha bana bakmamak için elinden gelen her şeyi yapmış gibiydi.

Boğazım düğümlendi, çocuğa dedim ki, "Hadi gidip anneni bulalım."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"Come," diye mırıldandım Nelle'e. Başımı *volikin*ine içine eğdiğimde onu alçak masada otururken gördüm ama yemeğini bitirdiği belliydi.

Gözleri bana döndü ve ayağa kalktı. Kendi *volikime* doğru kısa bir yürüyüş için giyinirken gece havasında dışarıda bekledim.

Bu gece için sinirliydim, gergindim ve çelişkiler içindeydim.

O gün eğitim alanındaki dikkat dağınıklığından sonra, konseyle yapılan bir başka zihin uyuşturan ve sinir bozucu toplantıdan sonra, Vodan bir kez daha Nelle hakkında benimle yüzleşti ve sabahın erken saatlerinde onun *volikisini* terk ederken görüldüğümü söyledi.

Ona çekip *gitmesini* söyledim, ki bundan çok az pişmanlık duydum ve bu onu çok şaşırttı. Ancak *pujerak*'ımın sürekli spekülasyonları ve baskısı karşısında sabırsızlanmaya başlamıştım. Bazen sürünün *Vorakkar*'ı olduğumu unutuyor gibiydi, kendisi değil.

Sadece bu da değil, bir gece önce Nelle'in yatağında olmak, istediğim zaman onun ağzını almak, uykuda vücudunu bana sardığını hissetmek beni ağırlı ve muhtaç bırakmıştı.

Vorakkar olarak seks aramak benim için kolaydı. Sürümün içinde ilgilerini açıkça belli eden düzinelerce çiftleşmemiş dişi vardı. Ve yıllar boyunca bedenimin ihtiyaçları çok arttığında onlardan birkaçını becerdim.

Aksi takdirde, uzak durmayı öğrenmiştim. *Vorakkarların* eski yıllarında olduğu gibi, sürümü bir harem olarak kullanmaya inanmıyordum. Seks

Bulanık çizgiler geçilmese iyi olur... ve her zaman bildiğim gibi, kadınlar tehlikeliydi.

Ama şimdi, kollarımda uyuyan *bu* çıldırtıcı şeyle, *ki bunu* ben yapmıştım, acıkmaya başlamıştım. Tek yapmam gereken onu, onun kocaman gözlerini ve pembe dudaklarını düşünmekti ve ona *umutsuzca* ihtiyacım vardı.

Tam o sırada Nelle çadırdan çıktı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Ruh halimin kararmış dalgalarını hissetmiş miydi? Bana eşit bir şekilde, korkusuzca ama dikkatli baktı.

Döndüm ve *volikime* doğru hızlı adımlarla yokuşu çıktım. Arkamda, oluşmakta olan buzun üzerinde onun ayak seslerinin yumuşak çıtırtısını duydum.

Giriş kapısını onun için açık tuttum ve ardından onu içeri kadar takip ettim. Sürü dişilerinden biri yemeğimi daha önce getirmiş olmalıydı çünkü alçak masanın üzerine tünemişti. Köşede hâlâ sıcak olan bir banyo vardı ve leğenin içinde kısık bir ateş titriyordu.

Yaklaşarak üzerine daha fazla yakıt attım ve kükremesine izin verdim.

"Zaman çok tuhaf," dedi arkamdan usulca. "Daha yeni buradaydım ama sanki haftalar geçmiş gibi geliyor."

"Soğukta zaman daha yavaş akıyor," diye mırıldandım alevlere bakarak. "Senin için bir şeyim var."

Gözlerimi kırptım ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "*Neffar?*"

Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle yaklaştı. Yanakları dışarıdaki kısa andan dolayı bile kızarmıştı. Belinden bir şey çıkardı ve bana doğru itti.

İnce metal şaftı avucundan aldım, ucuna bağlı olan *bu* tüyü gördüğümde göğsüm sıkıştı ve ne olduğunu anladım.

Gözlerim boynuna asılı kolyesine gitti, bir tane eksik olduğunu fark ettim ve sonra ince siyah kordonla okun etrafına bağlanmış tüye geri döndüm.

"Korkunç, biliyorum," dedi parmak uçlarımdaki silaha bakarak. "Ama silah ustası bir tane yapmanın üç gününü aldığını söyledi, ben de öğrenmek için zamanım olduğunu düşündüm."

Korkunçtu. Okun sapı bükülmüş, metal yivleri eğrilmişti. Yine de gördüğüm en güzel şeydi çünkü o bir hediye idi. Yassılaştırmış yuvaya bağlı tüylere bakılırsa değerli bir hediye idi, çünkü bu tüylerin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

"*Vok*," diye usulca küfrettim, göğsümde yükselen bir şey beni boğmakla tehdit ediyordu. "*Vok!*"

Yüzü düştü. "Beğenmedin mi?" diye sorduğunda sesi kısıldı. Onu köyünden aldığım güne dair bir anı canlandı zihnimde, ve ensesinden tuttum. Alnımı alnına bastırarak, sesim öfke sınırında, "Nasıl oldu da köyünde hiçbir erkek sana sahip çıkmadı?" diye homurdandım.

"Ne?" diye fısıldadı, gözleri fal taşı gibi açılmış ve şaşkındı.

"Eğer köyünüzde bir *vekkiri* erkeği *olsaydım*, seni uzun zaman önce kendime ait olarak kabul ederdim, *rei thissie*."

Söylediklerim karşısında afallamış görünüyordu, muhtemelen yüksek sesle söylememem gereken sözler. Dudakları aralandı ama ben tereddüt etmedim. Onu sertçe öptüm, bütün gün arzuladığım şekilde ağzını yalayıp yuttum. Neredeyse cezalandırıcıydı.

Öfkemi ve ihtiyacımı ona akıttım. Elleri göğsümü kavradı ve küçük şaşkınlık sesleri dudaklarımın arasından süzüldü.

İrkildiğinde, belini çok sert kavradığımı ve pençelerimin tuniğinin kalın kumaşını delip geçtiğini fark ettim.

Bir lanetle geri çekildim ve burun deliklerime derin nefesler çektim.

"Bu gece gelmeni söylememeliydim," diye usulca homurdandım, gözlerini kaçırarak, okunu hâlâ parmak uçlarımla arasına sıkıştırdığımı fark ettim. "Karanlık bir ruh halindeyim. Gitmelisin."

"Yapmayacağım, Seerin," dedi

usulca. "Neden?" Hırladım.

"Çünkü sen benim arkadaşımsın," diye açıkladı kolayca, "ve bunu kendin söyledin... Sana yemeğimi verdim, bu yüzden seni önemsemeliyim."

Gözlerimi kapadım, elimi yüzümde gezdirdim.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Güldüm. "Sorun nedir?" Tekrarladım.

Dothik yaklaşırken -sadece *Dothikkar*'la değil annemle de yüzleşeceğimi biliyordum- konsey içindeki çatlaklar ve en eski dostumun hareketlerini sürekli olarak onaylamamasıyla, seçim yapabileceğim çok şey vardı.

Ama en çok kızdığım şey neydi?

Bu dişi *benim* olarak istediğimin farkına varmamdı. Onu en ilkel yollarla istediğimi, tohumumu karnının derinliklerine yerleştirmek istediğimi ve onu yanımda ve kürklerimin altında *Morakkari*'m, karım, eşim olarak istediğimi fark ettim... tıpkı Kakkari'nin bana gösterdiği gibi.

Nelle'i benim olarak istediğimi ve *ona sahip olamayacağımı* fark ettim. Konseyimin geri kalanını, *pujerak*'ımı ve

Horde. Beni hâlâ piç bir *duvna* olarak gören *Dothikkar*'ın gazabını riske atmadan olmazdı. Dün gece Nelle'e söylediklerime rağmen, *Dothikkar* hâlâ sürülerin içinde hüküm sürüyordu ve ovalarda bile ona sadık kalanlar vardı.

Ve sürü her zaman önce gelir, diye milyonuncu kez tekrarladım, sanki hatırlamam gerekiyormuş gibi.

Yüz ifadem gerçekten de gök gürültüsünü andırıyor olmalı, çünkü "Bu gece karanlık bir ruh hali içindesin, Seerin. Ama endişelenme, korkmuyorum."

"Olmalısın."

"Bana zarar verecek misin?"

Kaşlarım çatıldı ve homurdandım, "*Nik*." "O zaman neden korkayım ki?"

Gecikmeli olarak, okun üzerindeki tüye bakarken fark ettim ki ona zarar verecekti. Bu yapılmadan önce. Sadece onun bahsettiği şekilde değil.

Onurlu yanımla onu hemen o anda göndermeliydi. Daha nazık bir erkek böyle yapardı.

Bunun yerine, okunu dikkatlice dolabıma yerleştirdim ve ona, "*Pekala, thissie*. Eğer gitmeyeceksen, bu gece *rei alukkiri* olarak görevine başlayabilirsin."

"Peki bana ne yaptıracaksın?" diye sordu, bakışlarında merakla ihtiyat savaşıyordu.

Alukkiri'nin gerçekte ne olduğunu bilseydi, ona teklif ettiğim pazarlığı asla kabul etmezdi.

"Beni yıkayacaksın. Sonra da yağlarımı uygulayacaksın," dedim, ellerinin vücudumda gezindiği düşüncesi sesimin kararmasına neden oldu.

Yutkunduğunu duydum.

Elimde olmadan bir adım daha yaklaştım, parmaklarımı yumuşak, siyah saçlarında gezdirdim.

"İyi bir *alukkiri* benimle yıkanırdı," diye mırıldandım.

Gözleri büyüdü ve sonra bakışlarına suçlama girdi. "Pazarlığın beni yatağına almak için bir girişimdi, değil mi?"

"Zaten benim yatağımdaydın," diye işaret ettim ona.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Sen seks istedin. *Alukkiri*... onlar sevgili, değil mi? Soğuk mevsimde mi?"

Karanlık ruh halime rağmen, ezici ihtiyacıma rağmen gülmek istedim.

"Çoğu zaman değil," diye mırıldandım, ellerim postuma gitti. "*Lysi*."
Boğazının arkasından küçük, şaşkın bir ses çıkardı ve benim soyunmaya başlamamı izledi.

"Kaç tane içtin?" diye sordu, sesi yumuşaktı. Ses tonunda bir tuhafılık sezdim ve ona dikkatle baktım.

"*Alukkiri*?"

"Evet."

Soyunmayı bitirdim ve banyoya doğru döndüm. "Yok."

"Ne?"

"Bu düşünce seni kışkırttı mı, *rei thissie*?" Homurdanarak küvete girdim, ılık su vücudumu sarıyordu. Başımı arkaya yaslayarak rahatladım.

"Bilmiyorum," dedi, sesi şaşkındı, banyoya yaklaşıyordu. "Sanırım bu düşünceden rahatsızlık duydum."

Başımı salladım, onun masum ve ferahlatıcı derecede dürüst sözleri karşısında göğsümde yükselen sevgiye engel olamadım. "Çekingen davranman gerekiyordu, *Kalles*. Sözlerimi inkâr etmen ve beni gerçekten önemseyip önemsemediğini merak etmeme neden olman gerekiyordu."

"Cevabını zaten bildiğin bir şey için çok uğraşmışsın gibi görünüyor," dedi kaşlarını çatarak. "Bir Dakkari dişisi böyle mi yapardı?"

"*Lysi*. Şüphesiz."

Bir sonraki sorusuna geçti. "Neden daha önce hiç *alukkiri almadın*? *Vorakkar* olarak birini seçmenin sizin lüksünüz olduğunu söylediğinizi sanıyordum. Ve eminim ki pek çok kadın buna istekli olurdu."

"Emin misiniz?" Ben sordum.

"Evet, yemeğinizi getiren kadını hatırlamıyor musunuz?"

"Hatırlıyorum."

"Onu seçebilirdin," dedi dudaklarını birbirine bastırmadan önce, sanki bu fikrin onu üzdüğünü geç de olsa fark etmiş gibi.

Banyo küvetinin yanında diz çöktüğünde, "Seni istedim," diye mırıldandım.

Gözlerini kırıştırdı ve sessizleşti. Sonra usulca, "Soruma cevap vermedin," dedi.

"Onlardan çok şey istiyorsun, *Thissie*."

"Seerin."

Adımı dudaklarında duymak çok hoşuma gidiyordu. "Çünkü seks karmaşık olabilir ve bir *alukkiri almamak* daha kolaydı."

"Ama..." diye devam etti, bakışları düştü. Utangaçlaşması beni çıldırtıyordu, çünkü bu onu tanımlamak için asla kullanacağım bir kelime değildi. Ne de olsa ortak banyo *volikisine* utanmadan göz atan *kalles* buydu. "Ama benimle seks yapmak istiyorsun."

Hırladım. "Seks hakkında mı konuşmak istiyorsun, *tatlım*?"

Bu düşünceyle sikim zonkladı ve boğazımdaki kalın yumruyu yutkunarak geçiştirdim.

"Denenmemiş olduğumu biliyorsun, değil mi

Seerin?" Bir bakır.

Burun deliklerim alevlendi. Kesin olarak bilmiyordum ama şüphelerim vardı. "Arzuya karşı bağışıklığın olduğunu söylemiştin," diye homurdandım. Dudağımın köşesi hafifçe kıvrıldı. "Bana karşı bağışıklığı var."

Yüzü kızardı. "O zaman sana güvenmediğim için öyle

söyledim." Sakinleştım. "Şimdi bana güveniyor musun?"

Yumuşak bir sesle, "Evet, sanırım biliyorum," demeden önce gözlerini iki kez kırıştırdı.

Sözleri beni sevindirdi mi yoksa rahatsız mı etti bilemiyordum. Ona yaptıklarımın sonra bana nasıl güvenilebilirdi?

"Hiçbir dışının sana karşı tamamen bağışık olabileceğini sanmıyorum," diye ekledi sessizce.

Burun deliklerimden uzun, yavaş bir nefes çektim.

"Henüz seks için hazır olup olmadığımı bilmiyorum," dedi. "Ama beni öpmenden hoşlandığımı biliyorum. Bana hissettirdiklerini seviyorum ve daha fazlasını istediğimi biliyorum."

Alt dudağımı yaladım. Vücudum onun sözlerine sanki kulağıma en iğrenç şeyleri fısıldamış gibi tepki verdi.

"*Lysi*?" Hırladım.

"Evet," diye fısıldadı, gözlerimi tutarak.

"Sana gösterebileceğim o kadar çok şey var *ki*, tatlım," dedim ona.

Dudakları aralandı. Yanan merakını görebiliyordum. Merakını, hazır olduğunda *iyice* yatıştırıracaktım. Kadını sekse meraklıydı ve bu bilgi neredeyse benim felaketim olacaktı.

"Bunu sana göstereceğim," diye söz verdim.

Gözleri küvetin kenarına asılı duran çamaşır bezine takıldı. Elimi uzatıp bezi aldım ve kaşlarımı kaldırarak ona doğru tuttum, bakışlarımda bir meydan okuma vardı.

Bu eşim hakkında öğrendiğim bir şey de onun hiçbir meydan okumadan geri adım atmadığıydı.

Bezi elimden aldığında karanlık sırtışıım oluştu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

"T Bana Dakkar'a nasıl geldiğini anlat," diye rica etti Seerin, sanki dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi, bezi suyun altına daldırıp çıplak tenine dokundururken.

Nabzımın boğazımda çırpınışını düşününce konu değişikliği için minnettar oldum.

Ilık su dirseğimin kıvrımına kadar geldi. Güvenli bir yerden başladım, ancak vücudum ondan aldığı bir şeyle uğulduyordu. Omuzlarından başlayıp cildini nazikçe ovarken bez kollarının üzerinde kayıyordu.

Daha önce hiç yıkamamıştım ama şaşırtıcı derecede samimiydi.

Yutkundum, bezin vücudunun üzerinde sürüklenişini izledim ve "Buraya geldiğimde yeni doğmuştum" dedim.

"Çok mu genç?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Jana babamın bir pilot olduğunu söyledi. Savaş sırasında eski Dünya kolonileri düştükten sonra, insan mültecileri evrenin dört bir yanına taşır, onları kabul edildikleri her yere götürürmüş."

Dakkar'daki gibi. Bu yüzden insan yerleşimleri vardı, çünkü *Dothikkar* ödeme olarak Uranya Federasyonu'ndan altın kabul etmişti. İddiaya göre.

"Böyle bir nakil sırasında öldü. Gemisi yok edildi ve annemi yalnız bıraktı. O sırada hamileydi ve adamın ölümü onu terk etti... Jana aklı başında olmadığını söyledi. Onu çok severdi, ama sanırım

bildiği tek evi kaybettikten sonra tek başına bir çocuğa bakma ve yeni bir gezegende yeniden inşa etme ihtimali çok acı vericiydi."

Bunlardan sanki duyduğum hikâyelermiş gibi, sanki hayatımın başlangıcındaki olaylar değilmiş gibi bahsettim. Ve onlar sadece hikayeydi... *hikayeler*. Jana'nın bana anlattığı hikayeler, çünkü o da oradaydı. Bunları hatırlayamıyordum.

Bezi diğer kolundan aşağıya doğru sürükledim, küvetin üzerine eğildim, saçlarımın uçları suya battı.

"Ben yıldızlarda doğdum," dedim ona, boğazım düğümlenerek.

"Sen bir sığırcık mısın?" diye gürledi, nedenini bilmesem de kaşları çatıldı ve parmağını saçımın bir tutamına doladı.

Bu terimi daha önce hiç duymamıştım ama başımı salladım. "Sanırım. Annem beni buraya, Dakkar'a gelirken bir mülteci gemisinde doğurmuş. Üç gün sonra da kendi isteğiyle babama katılmaya karar vermiş, her neredeyse."

Sustu.

"Jana sadece gemide tanıştığı bir kadındı. Odalardan birini birlikte paylaşmışlar ve Jana benim doğumuma yardım etmiş."

"Ama seni yanına alıp büyütmesine rağmen onu annen olarak görmedin, öyle mi?" diye sordu.

"Hiçbir zaman olmak istemedi," diye itiraf ettim, tanıdık bir üzüntü ve reddedilmişlik hissi içimi kapladı. "Onu sevdim ve sanırım o da beni kendince sevdi. Ama aynı zamanda beni bir yük, zaten aç olan köyünde kendisinininkinin yanında doyurması gereken başka bir boğaz, istemediği bir çocuk olarak gördü. Ve bu yüzden büyük bir kısmı bana hep kızdı."

Dudakları birbirine yapışmıştı ama ifadesi okunamıyordu. "Jana nasıl öldü?"

"Hastalık," dedim ve söyleyeceğim tek şey buydu. Ona yardım etmeye çalıştığım o günleri düşünmek istemiyordum. Hatırlamaktan hoşlanmıyordum.

"O zaman yalnızdın," diye mırıldandı, yüzümü okşamak için uzandı, dudakları kaşlarını çattı.

"Evet," diye fısıldadım, tüylerim diken diken olmuştu. Bezi göğsüne götürdüm ve küçük daireler çizdim.

Boğazının arkasından guruldayan bir ses çıkardı ve sessizleşti. Su damladı ve gözlerinin ağırlığını hissettim ama onlardan kaçındım.

Sonunda, "Dakkariler sığırcık kuşlarının güçlü varlıklar olduğuna inanırlar," dedi.

Elim göğsünde durdu ve başımı eğerek bakışlarıyla buluştum.

Bu dile getirilmemiş bir davetti ve "Yıldızlarda her şey olursun" diye cevap verdi.

"Ne?" Fısıldadım, anladığımdan emin değildim.

"Sonsuz uzayın yalnızlığını hissediyorsunuz, ama aynı zamanda milyonlarca varlığın dualarını, umutlarını, trajedilerini, evlerinden gökyüzüne, tanrılarına doğru fısıldayarak size doğru yükseldiğini duyuyorsunuz. Dakkariler sığırcık kuşlarının bu duaları duyarak doğduklarına ve bu yüzden Kakkari'ye daha yakın olduklarına inanırlar. O anda binlerce farklı türe dönüştüğünüze, ne insan ne de Dakkari, ama *her şey* olacağınıza inanıyoruz."

Dudaklarıma küçük, nazik bir öpücük kondurduğunda nefesim kesildi.

"Senin bir sığırcık olduğunu öğrendiğime şaşırmadım, *rei thissie*," diye mırıldandı bana karşı. "Çünkü ruhumu aldığını ilk hissettiğimde senin gücünü hissettim."

Kalbim güçlü bir gümbürtü attı ve sonra sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi ona baktım.

Ona bakarken biraz başım dönüyordu, başım zonkluyordu, kulaklarımdaki kan hızla akıyordu ve bu akşam onun beni göndermeye çalışmasından... aşık olmanın böyle bir şey olup olmadığını merak etmeme nasıl geldiğimizi merak ediyordum. Bu baş döndürücü, çıldırtıcı, rahatsız edici his her geçen an daha da artıyordu.

Yutkunarak tekrar beze baktım, göz kırptım ve sanki hiç konuşmamış gibi göğsünün üzerinde daireler çizmeye devam ettim.

Onu sessizce, metodik olarak, dikkatim dağılmış bir şekilde yıkadım. Karnının alt kısmına ulaştığımda, sertleşmiş siki ön koluma sürtünerek neredeyse sıcaklığıyla beni yakarken nefesim kesildi. Burun delikleri alevlendi ve göğsünden sert bir nefes çıktı.

Suyun altında sikinin sallandığını, kızarmış başının kısa bir süre yüzeye çıktığını gördüm. Uyarılmaktan çekinmiyordu. Hiç utangaç olmamıştı.

Kalçalarının arasındaki sıcaklık bir anda geri geldi ve yutkundum. Ona dokunmak, onu keşfetmek *istediğimi* fark ettim ama bunu yapmalı mıydım, hatta nasıl başlayacaktım bilmiyordum.

"Nelle," diye homurdandı.

Kalçalarına doğru daireler çizdiğimde siki tekrar koluma sürtündü ve bana karşı *nabzının* attığını hissettiğimde dudaklarımı ayırarak durakladım. Geri çekilmedim. Ön kolumu sabit tuttum.

Kalın yutkunması kulaklarıma ulaştı ve ona baktım. Yüz ifademde her ne gördüyse gözleri parladı ve elimi tutarak beni itti.

bezi kaldırdı. Banyo küvetinin dibine battı, unutuldu.

Elimi sikine götürdüğünde kulaklarımda garip bir çınlama başladı ve kararsızlığımı zihnimden sildi. Pürüzlü küfürlerini duyduğumda, elimi imkânsız sıcaklığının etrafına sardığında seksim zonkladı. "Bana dilediğin gibi dokunabilirsin, *kalles*," diye homurdandı. "Ya da dur."

Bilinçsizce, sözleri üzerine elim sıkılaştı ve boğazından derin, lezzetli bir inilti çıktı.

"Banyoya gel, tatlım," diye homurdandı. "Benim de sana dokunmam gerek."

Başımı salladım ama sesim çok uzaklardan geliyordu ve gözlerim suyun altında onun sikine kilitlenmişti. "Hâlâ kanıyor."

Dünden beri kanamam oldukça hafiflemişti. Kanamam büyük olasılıkla yarın dördüncü günde duracaktı ama ne olursa olsun banyo suyunu kirletmek istemiyordum.

"Umurumda değil," diye itiraz etti ve ben boğazındaki sütunun gerilmesini ve göğsünün kabarmasını izlemeden önce, hepsi de yumruğumu tabanına kadar indirdiğim içindi. Elim onu tamamen çevrelememişti ama yine de büyülenmişim ve tahrik olmuşum

-Ondan aldığı tepkiyle. "*Vok!*"

"O kadar iyi hissettiriyor mu?" Başımı yana eğerek sordum, heyecandan içim içime sığmıyordu.

Ondan boğuk bir kakhaha geldi. "Sana buraya gelmeni söyledim... ve sana ne kadar iyi hissettirdiğini göstereceğim."

"Hayır, Seerin," dedim, bu ihtimal beni utandırmıştı.

"Pekâlâ, *rei thissie*," diye homurdandı, gözleri sıcaktı ve bana odaklanmıştı. "Ama kanaman durduğunda sana istediğim gibi dokunacağım. *Lysi?*"

Titredim. Sadece başımı sallayabildim.

"*Rei* ne demek?" Ona usulca sordum. Bazen kullanıyordu, bazen de kullanmıyordu. Bir şüphem vardı ama emin olmak istiyordum.

Çenesi titriyordu. Kavrayışımı sıkılaştırdım ve şaftını tekrar okşadım. Yüzü buruştu ve sırtı eğildi.

"Seerin," diye fısıldadım, dudaklarımı yalayarak.

"Benim' demek," diye boğuldu sonunda, göğsü kabarmıştı.

Özlem göğsümde patladı. Birine ait olmanın ve birinin bana ait olmasının özlemi. Bana "*benim*" diyordu. Neden bu kelime kulağa bu kadar yüce geliyordu?

Dizlerimin üzerinde kıpırdandım, kalçalarımı birbirine bastırdım.

"Sanırım sen de beni önemsiyorsun, iblis kralım," dedim ona usulca.

Dondu kaldı.

Yüz ifadesi çok az da olsa değişti ama sözlerimi ne doğruladı ne de yalanladı. Birdenbire eli, sikiinin etrafındaki tutuşumu çözmeden önce benimkini sabitliyordu ve banyodan ayağa kalktığında kaşlarımı çattım.

Sesi soğuk ve farklıydı, "Artık yağlarımı yapabilirsin, *alukkiri*."

Diz çökerek ıslak tenini kabaca kurulamasını şaşkınlıkla izledim, siki karnına doğru öfkeyle sallanıyordu. Karanlık ruh hali geri dönmüştü, tıpkı çarpan kalbim gibi hissediliyordu ama ben yanlış bir şey yapıp yapmadığımı ya da söyleyip söylemediğimi merak ediyordum.

Yapmadım, değil mi?

Düşünebildiğim tek şey kızgın olduğu ya da belki de beni önemseydiği için utandığıydı. Sevdiğini biliyordum. Ama bunu istemediği sürece neden itiraf etmesin ki? Onu bir şekilde utandırmadıysam? Onun bir *Vorakkar*, benimse bir insan olduğumu her zaman biliyordum ama belki de bunun onun için önemli olmadığını düşünmüştüm.

Ama önemli gibi görünüyor, diye düşündüm, tanıdık bir reddediş göğsümü sıkıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu.

Arzum gitmişti. Yerine dışarıdaki sıcaklıkla yarışan buz gibi bir soğukluk kalmıştı. *Voliki*'deki gerilim yüklü ve heyecan verici olmaktan çıkıp ağır ve yoğun bir hal almıştı.

"Seerin," dedim, dizlerimden doğruldum, çenem tutulmuştu, ona açıklama şansı vermek istiyordum, her şeyi kafamdan uydurduğuma inanmak istiyordum.

"*Neffar*?" diye mırıldandı, sırtı bana dönüktü, dolaplarında bir şeyler karıştırıyordu.

"Neden böyle davranıyorsun?"

"Ben senin değilim, Nelle," diye hırladı. "Beni asla seninmişim gibi düşünme."

"Ama ben *senin* olabilirim?" Anlamadığım için kaşlarımı çatarak sordum. "Neden sen bana *senin* diyebiliyorsun da ben aynı şeyi yapamıyorum?"

"İnan bana, bu hatayı bir daha yapmayacağım," diye homurdandı ve irkilmemi zar zor engelledim. Bana döndüğünde elinde uzun, sarı bir şişe vardı. Onun yağları.

Yani bu bir retti.

Yalan söylemeyeceğim, *çok acıdı*. İşte oradaydım... Sığircık kuşlarından bahsederken ona aşık olduğumu düşünüyordum. Erkeklerle olan tecrübesizliğim

o anda olduğundan daha belirgin olamazdı.

Ve o kadar çabuk çark etti ki, sözlerim belli ki bir tetikleyiciydi, düşündüğü bir şeydi. Yoksa neden bu kadar sert tepki versin ki?

"Anlıyorum," dedim usulca.

Sonra küçük bir öfke alevi acımın bir kısmını söndürdü. Belki de başkaları kadar gururlu değildim. Belki de onun gözünde biraz zavallıydım - artık beni nasıl gördüğünden emin olamıyordum. Ama şimdi ona dokunacağıma inanıyorsa, sadece seksle ilgilendiğini ve ona 'iblis kralım' dediğim için tiksindiğini biliyorsa, o zaman gururumun ne kadar parlak olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Sırtımdan başlayabilirsin," diye homurdanarak bana doğru yürüdü. Öfkesi daha da büyümüş gibiydi ve sanki ona meydan okumaya cüret ediyormuşum gibi gözlerimi tuttu.

Bu Seerin soğuktu, ısıırıyordu. Bu Seerin'i tanıyamadım. Belki de içimdeki karanlık *Vorakkar* buydu, cezamı gözünü kırpmadan emreden oydu ama beni ateşten ve enfeksiyondan kurtarmaya kararlı olan kesinlikle o değildi.

Belki de ikisi aynıydı ve ben bunu göremiyordum.

"Sanırım artık gideceğim," dedim çenemi kaldırarak usulca. Gözleri kısıldı. "Yanlış bir şey yapmadığım halde gereksiz yere duygusuz davranıyorsun. Bana bu şekilde davranmana izin vermeyeceğim."

Eğer ona değer vermek ve onun da bana değer verdiğini varsaymak yanlışsa, o zaman gidip başka bir *alukkiri* bulabilirdi, anlaşmamızın canı cehenneme. Umurumda değildi. Artık umurumda değil.

Bakışlarında bir şey titredi ama cevap vermesini beklemedim. Başım zonklamaya başlamıştı, ben de arkamı döndüm.

Başka bir şey söylemeden *voliki*'den ayrıldım.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Tşapka gecesi, eğitim alanına gittim. Çadırıma dönemeyecek kadar üzgündüm. Seerin'in sözleri zihnimde durmadan çınlarken içeride oturma fikri beni huzursuz ediyordu.

Eğitim alanı boştu, tahmin ettiğim gibi. Tüm kamp sessizdi. Sadece deli bir insan soğuk mevsimde gecenin köründe dışarıda olabilirdi ama bedenimi saran uyuşukluk *iyi* hissettiriyordu.

Silah rafına doğru yürüdüm ve yayı ve ok sadağını aldım. Yürürken, Dakkari'nin çelik okunu inceledim, çizgileri, yivin ustalıkla yukarı doğru eğilmesini ezberledim ve bu kadar karmaşık bir şey yapıp yapamayacağımı merak ettim. Kampta nasıl yapılacağını öğrenecek kadar uzun kalacak mıydım?

Kaşlarımı çattım ve bu düşünceyle göğsümün hafifçe sıkıştığını hissettim. Seerin'i düşündüm. Elimin hâlâ onun sikinden sıcak olduğunu hissettim ve karnımda yanan acıyı görmezden gelmeye çalışarak kesik kesik bir nefes aldım.

Bir, diye düşündüm sessizce, umutsuzca dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı, donmuş dağlar.

İki, namlu ateşinin parıltısı.

Üç, silah rafının kararmış deri çatısı.

Uzak köşedeki direk bana Seerin'i, öpücüklerini ve karanlıkta yaptığımız pazarlıkları çok fazla hatırlattığı için farklı bir hedef seçtim.

Bunun yerine, yayı muhafazanın diğer ucuna, tepesinde bir bayrak asılı olan uzun bir direğe doğrulttum. Üzerinde bir kalkan ve kılıç resmi vardı.

Nefesimi tutarak oku yerleştirdim. Parmaklarım gerilmeye ve donmaya başlasa da tutuşumu ayarladım.

Nefes vererek oku bıraktım ve ipin tatmin edici sesi kulaklarıma geldi, ardından ok hedefime saplanırken tatmin edici bir *gümbürtü* duydum.

Başarılar.

Bir tane daha attım. Vurdu.

Bir tane daha... o da vurdu.

Sadağı direğın içine boşalttım, okları aşağı çekebileceğimden emin olamayana kadar yükseğe yığdım.

Sağımdan bir ses geldi. "Sen bir okçu musun?"

Bir çığlık attım, irkildim ve etrafımda döndüm... sadece silah ustasının çadırının gölgelerinde duran tanıdık bir savaşçı buldum.

Onu tanıdığımında rahatladım. *Lirilla*'nın kardeşi. Çit yıkıldıktan sonra beni ısıtmaya çalışan savaşçı.

Kalbim ani bir kargaşadan ve yaydan kaynaklanan yorgunluğumdan dolayı hızla çarpıyordu. Eğitim alanının çitlerine yaklaşıp diğerk tarafa geçene kadar onu izledim.

"Bir okçu mu?" Yumuşakça sordum. "Hayır, değılim."

Kaşlarını çattı ve direğre, içine saplanmış on oka baktı. "Yine de bir kişinin becerisine sahipsin."

"Ben bir avcıydım," diye açıkladım.

Yüzünde tereddütlü bir anlayış belirdi. Genç ve yakışıklıydı, yüz hatlarının güçlü olduğunu fark ettim. Saçları siyahtı ve beline kadar uzanıyordu. Gözleri kırmızıyla çevriliydi. Silah ustası olan büyükbabasının gençliğinde nasıl görüldüğünü hayal ettiğim gibiydi.

"*Vorakkar* seni bu yüzden mi kırbaçladı?"

"Bunu biliyor muydun?" Sessizce sordum. Onun sözleriyle yaralarım sıkılaştı ama etleri çoktan iyileşmişti. Onları hep hissedecek miydim? "Sen... sen o gün orada mıydın?"

"*Nik*," diye cevap verdi, bu ihtimal karşısında dudakları birbirine yapışmıştı. "Ama Dakkari konuşmayı sever. Bunu yakında anlayacaksın."

"O zaman evet," dedim. "Beni avlanırken gördü ve yapması gerekeni yaptı."

Seerin hakkında konuşmak istemiyordum, özellikle de buraya ondan kaçmak için geldiğimden beri.

"Dakkari orduları arasında pek yetenekli okçu yoktur," diye devam etti. "Nasıl öğrendin?"

Yeteneğim ya yediğim ya da yemediğim anlamına geliyordu, diye düşündüm, nedenini bilmesem de sorusundan biraz rahatsız olmuştum. Belki de Seerin'in karanlık ruh hali bana da bulaşmıştı.

"Öğrenmek için gerekliydi," dedim onun yerine, direğe doğru yürüdüm ve çekebildiğim kadar ok çektim. Ama oklar buz gibi soğuktu ve elimden kaydılar. Üç tanesi ulaşamayacağım kadar yüksekteydi.

"Seni izlememin bir sakıncası var mı?" diye sordu savaşçı, kollarını çitlere dayamış, hareket etmeye niyeti yokmuş gibi görünüyordu.

"Eğer istersen," diye cevap verdim. Geçen seferkinden biraz daha geride durdum ve "Neden buradasın ki?" diye sordum.

"Neden?"

Boğazımdan şaşkın bir kahkaha yükseldi. Belli ki Seerin'le olanları ona anlatmayacaktım, bu yüzden "Sadece şu anda içeride olmak istemedim" dedim.

Omuz silkti. "Benim için de aynı şey geçerli. Soğuk mevsimden hoşlanıyorum. Çoğu Dakkari daha sıcak havaları sever ama ben her zaman soğukun daha keyifli olduğunu düşünmüşümdür."

"*Bu* soğukta bile mi?" Direğe dönüp yayımı yukarı kaldırarak sorguladım. Hafifçe aşağı eğildim, çok sıkı kıvrıldıklarında parmaklarımı gevşetmeye çalıştım.

Ben oku fırlatana kadar sessizdi. Hedeflediğimden biraz daha sola isabet etti.

Sonra dedi ki, "*Lysi*, bu soğuk. Her şeyi sessizleştiriyor."

"O zaman soğuk mevsim sona erdiğinde üzgün olmalısın," diye mırıldandım, ona bakarak.

"*Lysi*, benim bir parçam. Ancak soğuk mevsimin sona ermesi aynı zamanda yeni bir eve seyahat etmek anlamına da geliyor, bu yüzden bunu da dört gözle bekliyorum."

Durakladım. Her zaman orduların oyunlarını takip ederek hareket ettiklerini düşünmüştüm ama bu kampın devasa düzenini görmeden önceydi... çitler, çadırlar, *piroki* muhafazası.

"*Neffar*?"

"Burayı başka bir yere taşımak çok zahmetli bir iş gibi görünüyor," dedim elimi arkasındaki kampa doğru sallayarak.

"Öyle," dedi. "Ancak soğuk mevsim boyunca kampı çitle koruyoruz ve *pirokilerin* yuvalama alanları için daha büyük muhafazalar inşa ediyoruz. Soğuk mevsim sona erdiğinde, o kadar fazla iş kalmıyor. Kendiniz de göreceksiniz."

"Soğuk mevsimden sonra köyüme dönüyorum," diye bilgilendirdim onu, bir ok daha yerleştirirken.

"Ama *Vorakkar* kesinlikle kalmanı istiyor," dedi sessizce, sesi alçalarak. "*Lysi*?"

Nefesim kesildi ama oku bırakmadım. "Neden böyle söylüyorsun?" Ona dönerek homurdandım.

Yer değiştirdi. "Dediğim gibi, *Dakkari* konuşmayı sever."

Kaşlarımı çattım. "Peki sürünün etrafında ne konuşuluyor?"

"Sana ilgi duyduğunu," diye açıkladı hafif bir mahcubiyetle. "Yoksa neden onun *volikisini* paylaşasın ki?"

"Çünkü benimkinin inşa edilmesi gerekiyordu," diye açıkladım, garip bir şekilde savunmacı hissederek. "Önce bitirmem gereken başka işler vardı."

"Bir sürü çocuğu bile bir *voliki* inşa edebilir," diye alay etti savaşçı. "En fazla bir gün sürerdi."

Yine de Seerin'in yatağında çok çok daha uzun süre kalmıştım.

Tabii ki, düşündükten sonra düşündüm. *Seks istiyordu*.

"Öyle değil," diye itiraz ettim. "*Vorakkar*'ın bana karşı bir ilgisi yok."

Ancak sözlerim beni tatmin etmedi. Daha o akşam Seerin, köyümde bir insan erkeği olsaydı beni çoktan sahiplenmiş olacağını söylemişti. Kastettiği seks miydi yoksa başka bir şey, daha fazlası mı?

"Rath Kitala'nın *Vorakkar*'ı geçenlerde bir insan *Morakkari*'yi ele geçirdi," dedi savaşçı. "Çoğu kişi bizim *Vorakkar*'ın da aynısını yapıp yapmayacağını merak ediyor."

Özlem ve inançsızlık göğsümde köpüren garip bir duygu karışımı yaratırken şok beni dondurdu.

"Ne demek istiyorsun? Başka bir *Vorakkar* bir insanı eş olarak mı aldı?" "*Lysi*," dedi başını eğerek. "Bilmiyor muydun?"

Tabii ki hayır.

Nereden bilebilirdim ki? Seerin kesinlikle böyle bir bilgi vermemişi.

Ben senin değilim, Nelle. Beni asla seninmişim gibi düşünme. Sözleri göğsümü delip geçmiş gibi hissettirdi.

"Sizi temin ederim," dedim savaşçıya, "*Vorakkar Morakkari*'si için benimle ilgilenmiyor. *Bundan* eminim."

"Yani bu eş seçmekte özgür olduğun anlamına mı geliyor?" diye sordu, ses tonundaki bir şey kaşlarımı kaldırmama neden oldu.

Kıkırdamamla kendimi şaşırttım. Küçük, çarpık sırtışı içimde utancın yükselmesine neden oldu.

"Bunu hiç düşünmedim," dedim ona. En azından sürü içinde.

Hep bir eşim, aşkım ve çocuklarım olmasını hayal etmişim. Bir sürü çocuk. *Aile*. Ancak özlemlerim her zaman o kadar ulaşılmaz görünüyordu ki, onları fantezi olarak yazdım. Yalnızlıktan bunaldığımda ziyaret ettiğim fanteziler, her zaman daha da yalnız hissetmeme neden olsa da... bu yüzden onları hiç düşünmemeye çalıştım.

Yine de Seerin bir *Morakkari*'den bahsettiğinde, karanlıkta beni öperken yalnız olmadığımı fısıldadığında, benzer bir özlemin sanki hiç gitmemiş gibi tüm gücüyle bana geri döndüğünü hissetmişim. Ama bu özlemin yanında bir de *umut* vardı.

Boğazım sıkıştığında temizledim. Titrediğimi fark ettim. Kısa bir mesafe yürüdüm, yayı ve ok sadağını silah rafına yerleştirdim.

"Umarım ben de yakında bir eş seçebilirim," dedi savaşçı bana bir başka utanmaz sırıtışla. Bir an için bu sırıtış kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Yapmak istediğim son şey gibi gelse de tekrar kıkırdadım.

Eğitim alanında işimin bittiğini anladığında sessizce, "Seni *volikine* kadar geçirebilir miyim?" diye sordu.

"Evet," dedim ve ona küçük bir gülümseme verdim. "Bunu çok isterim."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

F Gölgelelerin arasından Nelle ve genç savaşcının -kendisine verilen isim Adrii'ydi- eğitim alanından uzaklaşıp *volikilerine* doğru yürümelerini izledim.

Onların konuşmalarını ilk duyduğumda, genç savaşcının flört ettiğini ve eşine kur yaptığını ima ettiğini duyduğumda içimde vahşî bir his yükselmişti. Nelle muhtemelen onun ne demek istediğini anlamayacak olsa da, Odrii aslında ona olan ilgisini ilan etmişti. Eğer diğer Dakkariler de orada olsaydı, bu resmi bir kur ilanı gibi görünebilirdi.

Yerimde sabit durmamın ve peşlerinden gitmememin tek nedeni Odrii'nin hâlâ genç bir savaşçı olmasıydı. Henüz bir eş edinmesine izin vermediğim genç bir savaşçı. Ona bu lüksü resmen tanımadan önce sürüdeki yerini bana kanıtlaması gerekiyordu.

Yine de söz konusu bir kadın olduğunda kıskançlığa alışık değildim. Gençken, kesinlikle kıskançlık hissederdim. Yemek için, sıcaklık için, güzel biblolar için kıskançlık. Ama bir dişi için asla.

Nelle'e kadar.

Her zaman çelik gibi kontrolümle gurur duymuşumdur. Kontrolüm Denemeler'de bana yardımcı olmuştu. Duygularımın beni yönlendirmesine izin vermemek beni sürüme daha iyi bir lider yapan şeydi.

Ama bu kıskançlık yumağı göğsümü düğümledi ve düşünmemi zorlaştırdı. Ona karım olarak ilgi duymadığımı ilan etmişti ve kısa süre sonra sözleri kalabalıkta yankı bulacaktı. Diğerleri ona yaklaşacaktı.

Hiç şüphesiz. Onda benim gördüğüm şeyleri göreceklerdi... Cesaretini, iyimserliğini, gücünü.

Yumruklarımı o kadar sıkımdım ki pençelerimin avuç içlerimi deldiğini hissettim. Onu resmen benim olarak ilan etmediğim için, başkaları onu takip etmekte özgür olacaktı.

Vok.

Oklarına baktım, hâlâ nişan aldığı direktan dışarı çıkıyorlardı. Bu benim kalkanımın, sürümün, Rath Tuviri'nin bayrağıydı. Ayazdan endişelendiğim için, hemen *volikisine* gitmediğini fark ettiğimde onu buraya kadar takip etmişim. Ama önce Odrii ona ulaşmıştı.

Avuçlarımı gözlerime bastırdım, nefesimin altında sessizce küfrettim. Düşüncelerim ve isteklerim karmakarışık, bedenim hâlâ onu arzuluyordu ama sözlerimin onu nasıl *derinden* yaraladığını hatırlıyordum. Bunu yüzünde açıkça görmüşüm. Onu okumak her zaman kolay olmuştu.

Bana dokunduğu için gergindi. Gergin ama meraklıydı. Dokunmak *istemmişti*. Ve bunu yaptığı anda, benim tatmin etmeyi çok istediğim merakını keşfetmeye başladığı anda, onu kendimden uzaklaştırmışım. Daha önce bana ailesinden, onu reddeden Jana'dan bahsetmişti.

Ben de aynısını yapmışım.

Bu bilgiyle göğsüm sıkışmıştı. Ama beni daha önce hiç korkmadığım bir şekilde korkutmuştu.

Çünkü bana benim dediğini duymak çok *doğru* gelmişti. Bana sanki ben de onunmuşum, ben ona sahipken o da bana sahipmişim gibi bakıyordu. Kaderde varmış gibi hissettirdi. Uhrevi hissettirmişti.

Ve bu bir uyarıydı. Eğer çok derine atlarsam, çıkış yolunu asla bulamayacağımı hatırlatıyordu. Onun içinde kaybolacaktım ve bir parçam kaybolmak istediğimden korkuyordu.

Sarsılmış ve huzursuz, aramıza gerekli mesafeyi koymuştum. Yapılacak en nazik şeyin bu olduğunu düşündüm.

Peki neden kendimi yine bir canavar gibi hissettim?

Ertesi gün VODAN BİLE benden uzak durdu, çünkü karanlık ruh halimin haberi kampta yayılmıştı.

Her şey o sabah antrenman sahasında başlamıştı. Nelle'in oklarının kalkanımın direğine saplandığını görmüş ve dikkatimi dağıtmak için rakip üstüne rakip almıştım. Yine de o gün özellikle acımasız olmalıydım, çünkü dokuzuncumu yendikten sonra hiçbir savaşçı öne çıkmadı.

Nelle'in silah ustasının *volikisinden* çıktığını ve genç Dakkari oğlanının da onu takip ettiğini görmem de yardımcı olmamıştı. Gözlerimiz bir anlığına birleşmişti -onu görünce açlıktan ölmüş gibi yutkunmuştum- sonra bakışlarını kaçırdı ve bir daha bakmadan açıklığı terk etti.

Odrii'nin eğitim seansını izlediği çitin dışındaki yerinden ona yaklaştığını, onun ve yeğeninin yanında yürüdüğünü ve birlikte gözden kaybolduklarını gördüğümde ruh halim daha da karardı.

Sonunda onuncu cesur savaşçı öne çıktığında, onu beni bile şaşırtan bir vahşilikle yendim.

Günün geri kalanı yavaş geçti. Konsey toplantısı özellikle hırçınlaştıktan sonra kısa kesildi ve hava karardıktan sonra *piroki* muhafazasına doğru yola çıktım.

Durduğumda *mrikroya* "Pyroki'mi hazırla," dedim.

"*Lysi, Vorakkar,*" diye yanıtladı Lokkas'ın yuvasına doğru aceleyle ilerlemeden önce başını eğerek.

Hayvanım o saatte uyandırılmaktan hoşnut değildi, özellikle de soğuk mevsimde, ama beni görür görmez uzun boynu dikleşti ve boğazından cıvıl cıvıl bir ses çıkararak *mrikronun* yardımı olmadan bana doğru koşmaya başladı.

Onu ağıldan aldım, *mrikroya* beklememesini, döndüğümde onu yuvasına yerleştireceğimi söyledim. Sonra sırtına bindim ve onu kampın girişine doğru yönlendirdim.

"*Dothik'e* dönmek zorunda kaldığımızda benden hiç hoşnut olmayacaksın, eski dostum," diye mırıldandım ona, çitleri geçtikten sonra, arazi bize açıldığında. Elimi ensesine bastırdım ve kalbinin avucumun içinde güçlü bir şekilde attığını hissettim.

Sevgi, bazı karanlık düşüncelerimi kovmama yardımcı oldu. Lokkas en başından beri benimleydi. Denemeleri tamamladıktan sonra onu *Dothikkar*'ın üreme alanından seçmiştim. O zamanlar küçüktü, diğerlerinden daha küçüktü ama gözlerine baktığımda onun benim olacağını anlamıştım. O zaman da Kakkari'nin etkisini hissetmiştim. Birbirimize bağlanmıştık ve hep öyle kalacaktık.

Sevginin dikkatimi dağıtamadığı şeyi, Dakkar'ın açık düzlükleri dağıtabilirdi. Lokkas'ın talimata ihtiyacı yoktu. Neye ihtiyacım olduğunu biliyordu ve rüzgârlara karşı yarışmaya başladı. Kulaklarımı sağır edene kadar uğuldadı.

Hafif bir kar yağışı başlamıştı, tenimi yakıyordu ama aldırış etmedim. Gözlerim aydınlanmış manzarayı, buzdan yansıyan ay ışığını ve Dakkar'ı örtmeye başlayan karı içti. Ürkütücü derecede güzeldi. Ürkütücü. Ölümcül.

Uzaktaki *Hitri*'nin yüksek sıradağları bakışlarımı karşıladı. Soğuk mevsim sona erdiğinde, sürümü güneyin ormanlarına ve vadilerine doğru yönlendiriyor olacaktım.

Nelle bunu görmek isterdi, diye düşünmeden edemedim. Sığırcık kuşum hayatının büyük bir bölümünde Dakkar'da yaşamış, ancak buranın çok az bir kısmını görmüştü. Ona buranın güzelliğini, uçsuz bucaksızlığını göstermek istiyordum.

Hırlamam rüzgâr tarafından savruldu. Lokkas bacaklarını gererek koşmaya devam etti, pençeleri buzun derinliklerine saplanıyordu.

Kamptan ne kadar süre ayrı kaldığımı bilmiyordum. Ama zihnim sakinleştiğinde, bedenim soğuktan karıncalanmaya başladığında ve sıcak bir yemek ve sıcak bir banyo özlemi duyduğumda, Lokkas'ın bizi geri getirmesini sağladım.

Muhafazaya geri döndüğümde, Lokkas'ı yuvasına götürdüm, elimi kalp atışlarına bastırdım ve uzanırken ona yumuşak sözler mırıldandım.

"Yakında *Dothik*'e gidiyoruz," dedim ona. "Ama şimdilik derin bir uykuya dal dostum."

Pyroki muhafazasını kilitledim ve *volikime* doğru yol aldım, ağır botlarım buza çarparak ilerliyordu, kulaklarım ovadaki rüzgârdan çınılıyordu.

Ona gitmeye hiç niyetim yoktu. En azından Nelle'in *volikisi* görüldüğünde kendime böyle söyledim, içeriden gelen yumuşak sarı bir ışık kubbeli çadırı bir fener gibi parlatıyordu.

Önünde durduğumda, kendime onu bir sebepten ötürü uzaklaştırdığımı söyledim. O tehlikeliydi. Şimdi ona gitmek için bir neden yoktu.

Ama zayıftım. Hem *de* çok zayıf. Ve dün gece, o gün göğsümde huzursuz, tedirgin bir his bırakmıştı. Onu görme, ona bakma ihtiyacı, ona gitmemek için öne sürebileceğim tüm mantıklı argümanlardan daha ağır basıyordu.

Bir lanetle, kalp atışlarım hızlanırken, onun *volikisinin* girişine doğru eğildim.

Dolabının başında durmuş, saçlarını tarıyordu. Yumuşak olduğunu bildiğim, parmaklarımın arasından ipek gibi akan saçlarını. Uzun bir gece elbisesi giymişti. Terzi arkadaşından yeni bir tane mi? Leğenindeki ateş arkasında olduğu için elbise biraz şeffaftı, vücudunun yumuşayan hatlarını ve belinin kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu.

Yutkunmam yüksek ve sert oldu. İlk defa kelimeler ağzımdan kaçtı. Saçımdaki buz kristallerinin çözülmeye başladığını ve yüzümün kenarından aşağı damladığını hissettim.

Gözleri bana kilitlendi ama fırçalamayı hiç bırakmadı. "Özür dilemeye mi geldin?" diye sordu usulca.

Göz kırptım. Bir kez olsun ifadesi okunamıyordu. Ya da belki de temkinliydi? Anlayamadım ve bu beni hayal kırıklığına uğrattı.

"Çünkü gelme nedenin bu değilse, hemen şimdi gidebilirsin, sürü kralı," diye beni bilgilendirdi.

Gözlerim kısıldı. Bana çok nadiren 'sürü kralı' derdi. Ve bundan hoşlanmadım. Soğuk ve kişiliksiz hissettiriyordu.

Dün geceki sözlerimin ona hissettirdiği de buydu, diye hatırladım.

Göğsüm sıkıştı ve homurdanmama neden oldu.

"Hayır mı?" diye sordu sessizce, dudakları sert bir çizgiye yerleşmişti.

"O zaman git." *Morakkari*.

Ben daha durduramadan kelime zihnimde yankılanmaya başladı.

Bir *Morakkari*, *Vorakkar*'ı onu memnun etmediğinde böyle yapardı. Dakkari çeliğinden bir omurgası olacaktı ve kırılmayacaktı.

Nik. Aramızdaki ilişkinin düzelmesini istiyorsam, ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünmem gerekirdi çünkü o daha azını istemezdi.

Ama bir *Vorakkar* kimsenin önünde diz çökmezdi.

Bir keresinde bana kin tutmadığını söylemişti. Olaylara başkaları gibi tepki vermediğini söylemişti. Tek istediğinin bir özür ve açıklama olduğunu biliyordum. Benden tek istediği şeyin onu önemsemişimi söylemek olduğunu biliyordum.

"*Rei thissie*-"

Geç de olsa, bunun yanlış bir şey olduğunu biliyordum.

"Bana öyle deme," dedi sessizce, fırçasını dolabın üzerine bırakıp kaşlarını çatarak. "Çünkü ben senin değilim. Dün gece bunu bana çok açık bir şekilde ifade ettin."

Çenem sıkıştı. Buraya gelmek bir hataydı. Bunu şimdi anladım.

Ama ondan daha ne kadar uzak kalabilirdim? Ona bağlanmış bir *piroki* gibi çekiliyordum ve ondan uzakta geçen her an bana zarar veriyormuş gibi geliyordu.

Korktuğum şeyin çoktan gerçekleştiğini fark ettim. Onu arzuluyordum.
On Ona ihtiyacım vardı.

u.

"Git," dedi usulca. Yüz ifadesinde bir çatlak vardı.
içimi kemirdi. Bu onun acısıydı ve buna benim sebep olduğumu bilmek
içimi kemiriyordu. "Lütfen."

Son bir kez, uzun uzun baktıktan sonra istediği şeyi yaptım. İçimdeki
her şey kalmak istese de girişe doğru eğilerek ondan uzaklaştım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

"**T** Vorakkar don bayramını ilan etti," dedi *lirillam*, kucağındaki kumaş yığınlarından bana bakarak.

Kısa bir süre önce gördüğüm bir kadın için bir tunik hazırlıyordu, beni ise kolay onarımlar, yırtıklar ve deliklerle görevlendirmişti.

"Nihayet," diye ekledi. "Bunun çoktan olmasını bekliyordum. *Bikku*'lar şimdiden çılgına dönmüş durumda."

"*Bikku*?" İğnemi bir çift deri pantolonun içinden geçirirken sordum. Silah çadırında geçirdiğim sabah yüzünden ellerim su toplamıştı ama iğneyi doğru şekilde batırmaya çok yaklaştım ve o zamandan beri keyfim yerindeydi.

"Yemeklerimizi hazırlayan kadınlar," dedi. "Bütün yemekleri kim yapıyor sanıyorsun?"

Meraklarımdan biri daha tatmin oldu. "Hep merak etmişimdir. Bunu nerede yapıyorlar?"

"*Pyroki* muhafazasına doğru bir çadırları var."

"Hamamların yanındaki mi?"

"*Lysi*."

İki haftadan fazla bir süredir oradaydım ve kamp hakkında sürekli yeni bir şeyler öğreniyordum.

"Ama sadece bikkuların içeri girmesine izin var," diye ekledi, "yoksa savaşçılar çok fazla dikkat dağıtıcı olur."

Gülümsedim. "Yiyecek çalmaya mı çalışıyorlar?" "Sürekli," dedi. "Çocuklar da öyle."

"Ziyafet ne zaman olacak?" İşime ara verip ona bakarak sordum. Boynumu yuvarladım ve çatırdadığını duydum.

"İki gün içinde."

Ve sonra Seerin Dothik'e gidecek, diye düşündüm. Ne kadar süre için, bilmiyordum.

Çadırıma geleli üç gün olmuştu. Onu gönderdiğimden beri üç gün geçmişti ve kampın etrafındaki en ufak bir bakış dışında, o zamandan beri onu görmemiş ya da onunla konuşmamıştım.

Aramızdaki mesafe beni kederli hissettirdi. En çok Seerin'e yakındım. Ona karşı daha güçlü hislerim olmasına rağmen, onu bir arkadaş olarak görüyordum. Bana karşı her zaman dürüst olduğunu hissettim. İlgimi çekiyordu, bir şekilde onunla ilgili merakımı gidermeyi başarırken daha fazlasını öğrenmek istememe neden oluyordu.

Yine de bir anda, arkadaşlığımız ya da her ne haltsa -parçalanmış gibiydi. Ve *neden* bunu yapmayı seçtiğinden hâlâ emin değildim. Çünkü bu hesaplanmış bir seçimdi.

"Don bayramını her zaman sevmişimdir," dedi terzi. "Soğuk mevsimin geri kalanında kurutulmuş et ve çorbalarımıza dönmek zorunda kalacağımız anlamına gelse de."

Düşüncelerimle birlikte sürüklenmeye başlayan bakışlarım yeniden ona odaklandı. "Erzak?" Göğsüm sıkışarak sordum, eski panik hissi geri dönüyordu.

Bana dikkatle baktı ve dedi ki, "*Nik*. Hâlâ bol miktarda yiyecek var. Taze etlerimiz genellikle don bayramı sırasında tüketilir. Ama seni temin ederim, *lirilla*, *bikku* en lezzetli tütsülenmiş *kinnuları* kurutur ve zengin, lezzetli, besleyici et suları hazırlar. Çözülme gelene kadar taze eti bir daha özlemeyebilirsiniz bile."

Hafifçe rahatladım ve başımı salladım, beni bu kadar rahatlatmak zorunda kaldığı için biraz utanmıştım.

Teredditle, "Buraya gelmeden önce çok acıkmıştın, değil mi *lirilla*?" diye sordu.

Kaşlarım çatıldı ve kucağımdaki deri pantolona, hâlâ elimde tuttuğum iğneye baktım.

"Daha önce de söylediğim gibi, benim köyüm buradakinden çok farklıydı," dedim usulca. O köyde büyümüş olmama rağmen, oraya gittiğimden beri aylar geçmiş gibiydi.

Seerin ne demişti? Soğuk mevsimde zamanın daha yavaş aktığını mı? Kesinlikle öyle görünüyordu.

Onu düşününce göğsüme bir sancı daha saplandı, ama onu silkip attım ve işime devam ettim.

"Acı çektiğin için üzgünüm," diye mırıldandı. Daha önce *vekkiri* yerleşimlerini pek düşünmediğimi bildiğim için şimdi kendimi tuhaf hissediyorum. Şimdi sürekli merak ediyorum. Bana başka bir bakış açısı kazandırdınız ve bunun için minnettarım."

Sözleri beni şaşırttı. Ben de yumuşak bir sesle, "Ve sizin sürünüz de bana başka bir bakış açısı kazandırdı. Ben de minnettarım."

İşimize geri döndük ve don bayramı hakkında boş boş konuştuk. Bana dans, müzik ve bol miktarda mayalanmış şarap olacağını söyledi.

"Belki kardeşimle dans edersin," diye şaka yaptı.

Şaşkın bir kahkaha attım. "Kardeşin mi? Neden? Nasıl dans edileceğini bile bilmiyorum."

"Onunla vakit geçiriyorsun," diye belirtti.

"Evet," dedim. Son birkaç gecedir onunla birlikte eğitim sahasındaydım ve ona yayı nasıl kullanacağını öğretiyordum. Öğrenmeye ilgi duyuyordu ve ben de en sevdiğim hobimi öğretmekten hoşlandığımı fark ettim. "O nazik biri. Onu bir dost olarak görüyorum."

Flört etmesine alışmış olmama rağmen onu hiç başka türlü düşünmemiştim. Zararsızdı ama onu cesaretlendirmemeye dikkat ediyordum. Hele ki Seerin sürekli aklımdayken.

"Hmm," diye dudaklarını büktü. "Beni bir arkadaş olarak görüyor musun?"

"Elbette," dedim ona. "Ben seni soru bombardımanına tutarken sen de çok nazik ve sabırlı davrandın."

"Eğer durum buysa," dedi, "o zaman bana Avuli isimle hitap edebilirsin."

Elim durdu, iğne havada asılı kaldı. "Avuli," diye tekrarladım usulca. Bana adını vermesinin ne anlama geldiğini biliyordum. "O zaman bana Nelle demelisin. Gerçi eminim baban o günkü karışıklığımdan sonra sana adımı zaten söylemiştir."

Gülüştü lirik ve hafifti. "*Lysi*, olabilir. Ama kullanmak için senden izin istedim."

"Sende kesinlikle var."

Bana gülümsedi. Aniden şiddetli bir duyguya kapıldım, kederli bir duyguya. Çünkü buzlar çözüldüğünde buradan ayrıldığımda sadece Seerin'i değil, onu, babasının öğretilerini ve oğlunu da geride bırakacaktım.

Beni takip edip sözlerimi tekrarlıyor ve geceleri kardeşiyle birlikte eğitim sahasında kalıyordu.

"Sorun nedir, Nelle?" diye sordu, yüz ifademi görünce kaşlarını çatı.

"Yok bir şey," dedim başımı sallayarak ve küçük bir gülümsemeye zorlayarak. "Ben sadece... mutluyum."

Seerin'le olanları saymazsak, mutlu olduğumu fark ettim. Jana hayattayken bile hatırlayamadığım kadar mutluydum. Sürüde işe yaradığımı hissediyordum. Burada yavaş yavaş kendime bir yer açıyormuşum gibi hissediyordum. *Özgür* hissediyordum. *Güvende* hissediyordum.

Ama bu uzun sürmeyecekti.

Hiçbir şey olmadı, bana hatırlatıldı.

Ancak bunun üzerinde durmak yerine zihnimden uzaklaştırdım. Sürüdeki aylarımı, sürdüğü sürece o mutluluğu, o memnuniyeti kucaklayarak geçirecektim. Ve köyüme dönmek zorunda kaldığımda, burada geçirdiğim zamanı hatırlayacaktım, Seerin'i ve arkadaşlarımı sevgiyle anacaktım ve bu anılar beni ayakta tutacaktı. Öyle değil mi?

Başka bir şey düşünmenin faydası yoktu. Çünkü elimden gelenin en iyisini yapmaya kararlıydım.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Seerin nihayet bana geldiğinde bu düşünce hâlâ aklımın bir köşesindeydi.

Son birkaç gün içinde öfkem biraz azalmıştı ama hâlâ incinmişim. Hâlâ kafam karışık. Hâlâ onu istiyordum. Hâlâ onu *özlüyordum*.

Bu yüzden, o gece hiçbir uyarıda bulunmadan *volikime* girdiğini gördüğümde, onu içime çektim. Her nasılsa, gözlerindeki oraya ait olmadığını bildiğim gergin bakışa rağmen, son birkaç günde daha da yakışıklı olmuştu.

Kalp atışlarım göğsümden gümbür gümbür çıkmaya çalışırken birbirimize bakakalmıştık.

"Bunu daha fazla yapamam, Nelle," diye homurdandı. "Neyi yapamazsın?" Yumuşakça sordum.

"Senden uzak dur," diye mırıldandı, bir elini altın sarısı saçlarında gezdirirken bakışları titriyordu. Onu hiç bu kadar çözülmüş görmemiştim. Bu kadar kararsız.

Nefesim kesilse de umutlanmak istemedim. Son birkaç gündür kampta *Vorakkar*'ın çok kötü bir ruh hali içinde olduğuna dair fısıltılar duymuştum ve onunla karşı karşıya gelmemem konusunda uyarılar alıyordum.

Sürünün masum üyelerinin neden onun yoluna çıkmak istemediklerini anlayabiliyorum.

Sessiz bir anın ardından "Benimle gelir misin?" diye sordu.

"Nereye?"

"Ovaların dışında," diye cevap verdi.

Kaşlarım çatıldı. Hâlâ o gece için bir özür duymak istiyordum, hâlâ bir açıklama istiyordum. Bu konuşmak istediği anlamına mı geliyordu?

Yine de... onun *voliki'si* olmayan herhangi bir yer çok daha güvenli bir bahisti. Ve hep çitlerin ötesine geçmek istemiştim, değil mi?

Burada geçirdiğin zamanı iyi değerlendir, diye hatırladım.

"Tamam," dedim tereddütle ama kaşlarımı çatmaktan da kendimi alamadım. "Ben de geleceğim."

Başını salladı ama bakışlarında bir rahatlama sezdiğimi düşündüm.

"Sıkı giyinin," dedi dışarı çıkmadan önce, beni yalnız bırakarak, ki bu ona hiç benzemiyordu.

Uzun bir nefes alarak kürk astarlı pantolonumu, kalın tuniğimi, daha da kalın kürk kazağımı ve postumu geri çekerken gergin olduğumu fark ettim. O akşam ortak *volikide* yıkandığım için saçlarım hâlâ hafif ıslaktı ve ateşin başında durup elimden geldiğince kuruttuktan sonra tekrar ördüm.

Çadırdan çıktığımda ve Seerin'in bir *pirokinin* yanında durduğunu gördüğümde hala siyah bir bez parçasıyla sabitliyordum. *Onun pyroki'si* olduğunu fark ettim.

Bir anlığına donup kaldım, canavarla ilgili son net anımı hatırladım. Seerin ona binmiş, beni öldürüp öldürmeyeceğini merak ederken soğuk bakışlarıyla bana bakıyordu.

Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu ama yine de hatırladıkça sarsılıyordum.

"Lokkas," diye mırıldanarak avucunu yaratığın geniş burnunda gezdirdi. Sıcak nefesi ağır nefesler halinde geliyor, etrafındaki havayı gümüşleştiriyordu.

Lokkas. Pyroki'sinin adıydı. Kısa bir süre, *pirokilerin* kendilerine verilen isimlerinin de efendilerinininki kadar gizli olup olmadığını merak ettim. Her nasılsa, durumun böyle olabileceğini düşündüm ve Seerin'in bunu benimle neden bu kadar kolay paylaştığını merak ettim.

"Merhaba Lokkas," dedim ona usulca, boynunun yan tarafını okşamak için tereddütle uzandım. Tam o anda, daha önce onun sırtında olduğumu hatırladım. Köyümden buraya gelirken bandajlı ve ağırlı bir halde uyanmışım ve altımda canavarın gücünü hissetmişim.

Seerin'in bana çok yakın olduğunun farkındaydım. Bir haftadan uzun bir süredir onun yanında uyuduğum halde, şimdi ona bir kol mesafesinde olmak bile ne kadar tuhaf görünüyordu.

Belki de bu yüzden gözleriyle tam olarak buluşamadım. Karşılaştığımda

da uzun sürmedi.

"Kalkmana yardım edeceğim," diye homurdandı. İtiraz edemeden elleri belime dolandı, güçlü ve emindi ve beni kolayca kaldırdı, sanki bir tünden daha ağır değilmışim gibi *pirokisinin* sırtına, yerden bir metre yüksekliğe yerleştirdi.

Bir an sonra arkama geçti ve kalçalarını kendi kalçalarıma doladığında yüzüm ısındı. Aletine dokunmuş, onu yıkamış ve sayamayacağım kadar çok kez çıplak görmüş olmama rağmen, giyinik, kalın kalçalarının arasına sokulmak bile bunun iyi bir fikir olup olmadığını sorgulamama yetti.

Lokkas'ın dizginlerini tek yumruğuyla tuttu, elini belime dolayarak beni sabitledi ve *pirokisini* hafif bir tırısı kaldırdı.

Kampın girişi çabucak ortaya çıktı.

Hiç tereddüt etmeden kapıdan geçtik... ve Dakkar'ın açık düzlüklerine çıktık.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

W Lokkas'ın sırtında kampın kapılarının ötesine kadar sessizce ilerledi. Rüzgârın Nelle'i çok fazla üşütmemesi için yavaş ve hafif bir tempoyla ilerliyordu.

Kamp parlayan bir lekeden başka bir şey olmayana kadar, *Hitri* dağları kalın bulutların arasından daha da netleşene kadar at sürdük.

"Neden buraya gelmek istedin?" diye sordu.

Onun sesine ve içime işleyen, son dört gün ve gece boyunca biriken gerginliği alıp götüren sesine açlık hissediyordum.

"Çünkü burada kendimi daha az *Vorakkar* gibi hissediyorum," diye homurdandım. "Ben sadece *pirokimin* sırtında bir Dakkari erkeğiyim, olması gerektiği gibi."

"Senin basitçe bir Dakkari erkeği olabileceğini hiç sanmıyorum, Seerin," dedi sessizce. "Sen her zaman bir *Vorakkar* olacaksın."

Ve sorun da burada yatıyordu.

"Seni köyümde gördüğüm anda kim olduğunu anladım," diye ekledi. "Diğerlerinden farklı giyinmemiştin. Ama *onlardan* biri olduğunu, sadece efsanelerde ve hikayelerde duyduğumuz bir sürü kralı olduğunu biliyordum, çünkü bunu hissettim. Başka bir şey olamazdın."

"Bir *Vorakkar* olmamamı ister miydin?" Yumruğum dizginlerde sıkılaşıarak sordum.

"Fark etmez," dedi ve ses tonundaki şaşkınlığı, neden böyle bir soru sorduğuma dair kafa karışıklığını duyabiliyordum. "Sen busun. Her zaman da böyle olacaksın."

Başımı eğdim ve alnımı sıcak boynunun arkasına bastırdım. Nefesim etinin üzerinde yayıldı ve vücudunda karşılık veren bir ürperti hissettim.

"Seerin," dedi sessizce, ben onun yumuşak kokusunu içime çekip ciğerlerime dolmasına izin verirken. "Yapmamalısın-"

"Ben seninim Nelle," diye mırıldandım.

Bir rüzgâr ıslık çalarak yanımızdan geçip örgüsünü hışırdatınca dondu kaldı. Sonra gözlerimle karşılaşana kadar koltuğunda döndü.

"Ve sen de benimsin," dedim. "Bunu biliyorsun."

"Yine de inkâr ettin," diye cevap verdi.

"Bunun için özür dilerim," diye mırıldandım, yüzünü okşamak için uzandım. "Kendimi geri çektiğim ve seni incittiğim için özür dilerim, *Thissie*. Ne kadar üzdüğümü bilmiyorsun. Günün her anı, gecenin her anı bunu düşündüm."

İstediği şey buydu. Tam olarak duymak istediği şeydi, bunu yüz ifadesinden anlayabiliyordum.

Ama yine de daha fazlasını istedi. "O zaman neden yaptın?"

"Çünkü beni korkuttun," dedim ona dürüstçe. Dudakları aralandı. "Uzun zamandır hayatımı belli bir şekilde yaşıyorum. *Dothik*'te gençken bile belli bir özgürlüğüm vardı. Kimseye hesap vermek zorunda değildim, anneme bile. *Vorakkar* olarak daha özgür olacağım düşünülebilir ama dikkate alınması gereken bazı şeyler var ve bazen bu beni özgür değil prangalı bırakıyor."

"Sen..." diye devam etti, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Dikkate almanız gereken şeyler... Bunlardan biri *Morakkari* seçiminiz mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Burada dikkatli davranmam gerekiyordu.

"*Lysi*," diye mırıldandım, bir elimi zaten dağınık olan saçlarımda gezdirirken. "Ben... Sana yalan söylemeyeceğim, Nelle. Sana söz veremem, sana vermek istediğim sözleri veremem ama deneyeceğim. Bizim için."

"Hâlâ korkuyorsun," diye usulca gözlemledi kaşlarını çatarak.

"Sen korkmuyor musun?" Ben de karşılık verdim.

Sorumu düşünürken bakışları göğsüme kaydı. "Bana bir 'evet' ya da 'hayır' değil, bir 'belki' öneriyorsun."

Başımı eğdim, burun deliklerim açıldı, kalp atışlarım kulaklarımda çınladı. Çünkü doğrusu, beni reddederse ne yapacağımı bilmiyordum - eğer *bunu* reddederse.

Son birkaç gün, onun benim her parçama girdiğini kanıtlamıştı. Zar zor yemek yiyordum, uyumuyordum ve denediğimde kendimi uzun geceler boyunca ona uzanırken buluyordum.

"Bunu düşünmem gerekecek," dedi usulca, bakışlarımla buluşarak. Duymak istediğim cevap bu değildi ama reddetmekten daha iyiydi. Yutkundum ve başımı salladım. "*Lysi*. Anlıyorum."

"Yakında *Dothik*'e gideceksiniz," dedi sonra.

"Don bayramının ertesi sabahı ayrılıyorum. Burada çok oyalandım ve ay neredeyse dolunay oldu."

Işığı o zaman bile üzerinde parlıyordu ve her geçen gece daha da artıyordu.

Küçük bir nefes verdi ve başını salladı. "Sen hâlâ benim arkadaşımsın, Seerin.

Ne olursa olsun. Senin için endişelenmeye devam edeceğim. Seni özlemeye devam edeceğim." Yanağını bir kez okşadım ama sonra elim geri çekildi. "Ben de seni özleyeceğim, *Rei Thissie*."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Tayaz ziyafeti gecesi hızlı ama bir o kadar da yavaş geçti. Günler boyunca zaman hızlanmış gibiydi çünkü zamanımı silah çadırı ile Avuli'nin *voliki*'si arasında geçiriyor, ona görünüşte Son iki gün içinde yapılan onarımların haddi hesabı yoktu.

Günün sonunda bitkin düşmüştüm, ellerime kramp giriyor ve ağrıyordu. Doğrusu bunun için minnettardım çünkü dikkatimin dağıldığı anlamına geliyordu.

Ama bu dikkat dağınıklığı bile uzun sürmedi ve gece kürk yatağında yatarken zaman yavaşladı çünkü tek düşünebildiğim Seerin'di. Ovadaki geceden sonra onu kampın etrafında kısa bir süre görmüş ve konuşmuştum ama daha fazlası olmamıştı. Sanki ne yapmak istediğime karar vermem için bana zaman tanıyormuş gibi, hava karardıktan sonra *volikime* gelmeye teşebbüs etmemişti.

Doğrusu, o gece ona cevabımı çoktan vermiştim. Bunu göğsümün derinliklerinde hissetmiştim. Ancak, çok da düşüncesiz davranmak istememiştim. Düşünmek, olasılıkları ve riskleri tartmak için zamanı hak ediyordum ama don bayramı gecesi geldiğinde cevabım değişmemişti.

Sabah *Dothik'e* gitmek üzere yola çıkacağının da farkındaydım.

Ona bu gece söyleyeceğim, diye düşündüm, Avuli elbisemin arkasını bağlamama yardım ederken içimde çırpınan bir beklenti ve heyecan hissi akıyordu.

İçimde sadece hafif bir tereddüt, bir uyarı kaldı, ama onu görmezden geldim. Eğer bunu yaparsam, elimden gelenin en iyisini yapacağıma karar verdim. Hiçbir şeyden pişman olmak istemiyordum. Burada geçirdiğim zamandan faydalanacağıma dair ettiğim yemini hatırladım ve eğer bu Seerin'in benim olması anlamına geliyorsa, bunu yapacaktım.

"Hepsi tamam," dedi Avuli, elbisenin önünü inceleyebilmek için beni çevirerek. Gece vardiyam sayılmazsa, daha önce hiç elbise giymemiştim ama bu şimdiye kadar giydiğim en güzel şeydi.

Elbisenin alt kısmı kürk astarlıydı, ancak kumaş sanki en hafif ipekten yapılmış gibi sallanıyor ve kıvrılıyordu. Rengi gece gökyüzü kadar koyu, mürekkep mavisiydi. Soğuğa rağmen yakası dekolteydi ama Avuli o gece üşümeyeceğime dair beni temin etti.

"Şarap ve fıçı ateşi arasında," dedi gülümseyerek, "soğuğu neredeyse hiç hissetmeyeceksiniz."

Beyaz postumu omuzlarıma sardım, göğüslerimin bu kadar ortada olmasından biraz rahatsız oldum. Her şeye rağmen, arkadaşım zaten çok meşgul olmasına rağmen elbiselerinden birini benim için değiştirmeye zaman ayırdığı için minnettardım.

"Teşekkür ederim Avuli," dedim ona gülümseyerek. "Bu çok güzel."

Artık adının Arlah olduğunu bildiğim oğlunun en iyi tuniğini giymesine yardım edişini izledim. Ziyafete onlarla birlikte gidecektim ve bunun için şükreliyordum. Heyecanına ve geceye olan merakıma rağmen yine de inanılmaz derecede gergindim.

Arlah giyinmeyi bitirdiğinde Avuli, "Gidelim mi? Babam ve kardeşim zaten oradalar. Şaraplarını çok severler."

Uzaktan, eğitim alanının yanındaki açık alandan gelen, kampın etrafında yankılanan davul sesine benzer bir ses duydum. Başımı salladım ve *volikiden* yola çıktık.

Sürünün enerjisi bile farklıydı. Dakkariler kampın her yönünden akın ediyor, kahkahalar ve heyecanlı sesler de peşlerinden geliyordu. Don ziyafeti görüldüğünde, sürünün çoğunun zaten orada olduğunu görünce şaşırdım ve güzelliği, zihnimde yarattığı resim karşısında şaşkına döndüm.

Dakkariler fiziksel olarak güzel, fiziksel olarak ezici varlıklardan oluşan bir ırktı. Kadınların saçları uzun, siyah ve ipeksi bir şekilde sırtlarına dökülüyordu. Elbiseleri en soluk mavilerden neredeyse koyu siyahlara kadar farklı renklerdeydi. Hatta bazıları cömert ve şehvetli kıvrımlarını ortaya çıkaran gümüş ve beyaz elbiseler giymişti. Hepsi de kampta giydikleri kürk ve posttan yapılmış giysilerden çok farklı olan ipekler içindeydi.

Erkeklerle gelince, çoğunun *çıplak göğüslü* olduğunu görünce şaşırdım. *Çıplak* göğüslüler, sadece kalın tabanlı botlar ve kürk astarlı post pantolonlar giyiyorlardı.

Kampın etrafındaki neredeyse tüm fıçı ateşleri, tanıdık altın leğenlerle birlikte şölen boyunca yerleştirildi. Kükreyen ve sıcak ateşler, altın rengi ten ve altın rengi işaretlerden yansıyarak etrafı ısıltı ısıltı yapıyordu.

Yaklaştığımızda erkeklerin neden çıplak göğüsle dolaşabildiğini ve Avuli'nin bana neden soğukun sorun olmayacağını söylediğini anladım. Çok sayıdaki ateş tüm alanı ısıtıyor, hatta aşağıdaki buzları bile çözüyordu. Ziyafete girdiğimizde alevlerin tenimi yaladığını hissedebiliyordum ve gece bitmeden postumu çıkarmam gerektiğini biliyordum.

Uzun boylu, iri yapılı Dakkari kadınlarının yanında, büyüyen kalabalığın içinde yolumuza devam ederken kendimi küçük ve yersiz hissediyordum.

"Babamı görüyorum," dedi Avuli. "Hadi gidip ona katılalım."

Başımı salladım ama o görmedi. Arlah elimi tuttu, küçük avucu benimkini sardı, annesini takip ettik ve silah ustasının oturduğu küçük bir masanın önünde durduk, sağındaki başka bir yaşlı erkekle mutlu bir şekilde sohbet ediyordu, elinde bir kadeh şarap vardı.

Kızını gördü ve sanki onu haftalardır görmemiş gibi Dakkari dilinde neşeyle selamladı. Gözleri bana döndüğünde sırtıttı ve evrensel dilde, "Ve işte en sevdiğim çırağım," dedi.

"Ben senin tek çırağım, *Mitri*."

Kadehinden sağlıklı bir yudum almadan önce yaşlı adama "Bugün mükemmele yakın bir ok yaptı," dedi.

Kamptan tanıdığım yaşlı erkek, yaşlılardan biri, bakışlarını bana dikti. Ondandır kesin bir ürperti hissettim ve yüzümdeki gülümseme kayboldu.

Ayağa kalktı, *mitrime* Dakkari dilinde bir şeyler söyledi, masadan kalkmadan önce beni tamamen görmezden gelerek başını Avuli'ye doğru eğdi.

Yutkunarak arkasından baktım ama Avuli beni oturmaya yönlendirdi ve *mitri*, ihtiyarın ani ve soğuk ayrılışını düşünecek zamanım olmadan elime bir kadeh sıkıştırıyordu.

Masa dairesel ve yüksekti. Alçak masalara ve minderlerimin üzerinde oturarak yemek yemeye o kadar alışmışım ki, yüksekliği ve tasarımı köyümdeki masama çok benzese de şimdi garip geliyordu.

Artık oturduğum için kendimi daha az rahatsız, daha az yersiz hissediyordum ve Avuli ile babası benim yararına evrensel dilde konuşurken boş zamanlarımda ziyafeti izledim. Şaraptan küçük bir yudum alarak yarı dinledim, boğazımda yandığını hissettim.

Şölenin önündeki yükseltilmiş kürsüde yer alan daha küçük bir masa da dahil olmak üzere saydığım on beş masa vardı. Her masa Dakkari'yle, savaşçılarla, ailelerle, çiftleşmemiş kadınlarla ve çocuklarla doluydu.

Uzak köşede, bir grup yaşlı erkek ve bir kadın dört set davul çalarak göğsümün derinliklerinde hissettiğim ilkel bir ritim tuttuyordu. Gruplar varil ateşlerinin yanında duruyor, mevcut tüm alanı dolduruyorlardı. Birinin yanında bir grup dişi gördüm, birkaçını Seerin'in yemeklerini bir ya da iki kez getirdikleri için tanıdım. Onun ilgisini çekmek için yarışan dişiler, benden hoşlanmadıklarını belli eden dişiler.

Yutkundum ve uzaklara baktım, kalabalığın içinde Seerin'i arıyordum ama onun henüz gelmediğini biliyordum. Ne zaman yakınımda olsa o farkındalığı hissetmiyordum.

Ancak kısa bir süre sonra ortaya çıktı. O topluluğa girdiğinde kalabalık sustu ve davullar sustu ve onu gördüğümde kalbim hızlandı. Her kadının kalp atışının aynı şekilde attığını hayal ettim çünkü nasıl atmasınlar ki?

Altın sarısı saçlarının yarısı arkadan bağlanmıştı ve çenesinin, burnunun ve elmacık kemiklerinin sertleşmiş hatlarını ve kenarlarını ortaya çıkarıyordu. O gece siyah postunu giymişti ama kürsüye çıktığında postu omuzlarından indirip sandalyesinin arkasına örttü ve onu da diğer erkekler gibi çıplak göğüslü bıraktı.

Altın kelepçelerini kalın bileklerine takmıştı, yara izleri ve işaretleri tam teşhirdeydi ve orada bulunan herkese *Vorakkar* olma hakkını kazandığını, o tahtta oturma hakkını kazandığını hatırlatıyordu.

Sürü onu izlerken Seerin koltuğuna çöktü. Üzerindeki her bir çift gözü hissedip hissetmediğini merak ettim - *benimkileri* hissedip hissetmediğini.

Kalabalığın içine baktı, arıyordu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda birbirlerine kenetlendiler ve sanki doğrudan kulağıma konuşuyormuş gibi, "*Delni unru drikkan kussun bak.*" diye gürlerken sesini net bir şekilde duydum.

Tezahüratlar gece gökyüzünde çınladı ve bir hareket telaşıyla, kadınlar aniden yığınla, devasa yemek tabaklarıyla ortaya çıktı. Onları her masaya bıraktılar. Dişilerden biri bizimkine geldiğinde, tabak yere düştü ve hayatım boyunca gördüğüm en fazla etti.

Seerin'in bakışlarını tekrar yakaladım ve yaşlı bir *bikku*'nun ona özel olarak hazırlanmış bir tabak getirdiğini fark ettim.

"Ye, Nelle," dedi Avuli sol tarafımdan. Ona doğru baktığımda, Arlah'ın çoktan yemeye başladığını ve mutlu bir şekilde tabaktaki et parçalarını kopardığını gördüm.

ve geniş ağzına tıktırıyor.

Arkadaşımın yüzünde bilmiş bir ifade vardı ve Seerin'e bakarken yakalandığımı biliyordum. Başımı salladım ve midem bulanıyor olsa da biraz et almaya başladım.

Bir süre sonra masaların tabakları değiştirmeye başladığını fark ettim ve et yığınınız kayboldu, yerini en sevdiklerimden biri aldı: artık *kuveri* denildiğini bildiğim mor ekmeğin tam olarak kesilmiş kareleri.

Avuli'nin kardeşi Odrii, son atış dersimizde benimle ismini paylaşmıştı, katıldığı bir grup savaştının arasından masamıza doğru yürüdü. Elinde bir kadeh vardı ve beni gördüğünde geniş bir sırıtış takındı.

Derin bir iç çekerek karşımdaki sandalyeye çöktü ve bana doğru eğilerek elimi tutmak için uzandı.

"Bu gece ne kadar güzel görünüyorsun," diye mırıldandı, gözleri parlıyordu.

Ona başımı salladım, hafifçe kıkırdadım çünkü Odrii'nin kadehinden dökülen mayalanmış şaraptan biraz sarhoş olduğu belliydi. Eli ağır ve sıcaktı.

"Daha sonra benimle dans eder misin?" diye sordu, bakışları üzerimdeydi.

Babası cevap verdi, "Onu rahat bırak, seni aptal. Onu seninle dans etmeye zorlarsan sadece kendini utandırırısın."

Avuli'nin eli kardeşinin elini sardı ve avucumdan çekip aldı. "Eğer bu elin sende kalmasını istiyorsan, kardeşim, onu kendine saklaman akıllıca olur."

Sözlerinin yarattığı şokla ona baktım ama dudakları birbirine sıkıca kenetlenmişti. Bunu neden söylediğini merak ettim ama nedenini anlamam sadece bir anımı aldı.

Seerin kürsüdeki yerinden gök gürültüsü gibi bakıyordu. Gözleri Odrii'nin üzerindeydi ve şölenin karşı tarafındaki hoşnutsuzluğunu *hissedebiliyordum*. Dalga dalga yayılıyordu.

Kıskanmıştı.

Yoğun bir şekilde. Ama kıskançlığı daha derin görünüyordu, sanki Odrii'nin yaptığı şey bir hakaretmiş gibi.

Odrii kız kardeşinin sözlerini anlamamış gibi görünüyordu. Bunun yerine eline biraz *kuveri* aldı, ağzına attı, mutlu bir şekilde çiğnedi ve etrafta salınarak geçen dişilere baktı.

Ben ise Avuli'ye bakmak için döndüm. Gözlerimle buluştu ve onları tuttu.

Vorakkar'ıyla olan ilişkimi bana hiç doğrudan sormamıştı. Ama onun aptal olmadığını biliyordum. Odrii bile kamptaki söylentileri duymuştu, tabii ki Avuli de duymuş olmalıydı.

Ne diyeceğimi bilemediğim için bir kare daha *kuveri* yedim ve *mitrimin* oğlunu ok ve yay atmayı öğrenmekle ilgili konuşmaya çekmesini yarı dinledim.

"O iyi bir eğitmen," dedi Odrii bana sırtarak. Seerin'in bakışlarının farkında olarak gülümsemeye zorladım kendimi. "Geçen sefer iyiydim, değil mi?"

"Öyle yaptın," diye onayladım, sonra babasına baktım. "En azından sonunda hedefi vurdu."

Babası güldü ve tabaklar tekrar yer değiştirdi. Önümüze bir yığın et daha geldi, ancak bu marine edilmiş ve ince dilimlenmiş bir etti.

Şarabımdan sağlıklı bir yudum daha aldım, bu sayede kendimi biraz daha gevşemiş ve rahatlamış hissettim. Daha fazla tabak dönüyor, masam konuşuyor ve gülüyordu ama ben sadece yarımın orada olduğunu hissediyordum. Diğer yarımı ise başka bir yerde, kürsüde, delici gri gözler tarafından tutuluyor gibi hissediyordum.

Yemeğin çoğu bittiğinde ve ben tıka basa doyduğumda, buz mavisi elbiseli, uzun boylu, güzel bir kadının elinde şarap kadehiyle Seerin'e yaklaştığını fark ettim.

Ben doğrulurken ve kadının merdivenlerden ona doğru tırmanışını izlerken masamdaki konuşmalar kesilmiş gibiydi.

Kadın eğilip kadehi masanın üzerine koyarken adamın dikkati kadına döndü. Sonra konuştular, kızın gülümsemesi adamın söyledikleriyle aydınlandı.

Onları izlerken midemde bir şeyler düğümlendi. Birlikte ne kadar güzel göründüklerini fark etmeden edemedim. Tam da Seerin'in tercih edeceğini düşündüğüm türden bir kadındı.

Sadece birkaç dakika konuştular ama başını eğip ziyafete yeniden katılmadan önce sanki bir ömür boyu sürmüş gibiydi.

Sanki onun çıkışı bir işaretmiş gibi kürsüye başka bir kadın yaklaştı, akşam yemeğimizi getirdiğinde bana ters ters baktığı için tanıdığım bir kadın. Elindeki şarap kadehini masanın üzerine koydu.

Ne olduğunu anlamamıştım ama karnım hoşuma gitmeyen bir şeyle bir kez daha gerildi, özellikle de bu dişinin uzanıp Seerin'in çıplak omzuna dokunduğunu gördüğümde.

"Bu bir gelenek," dedi Avuli solumda sessizce ve ben ona baktım. Yüzümdeki sıkıntıyı görmüş olmalı ki gülümsemesi yumuşadı. "Eşleşmemiş *Vorakkarlar* için eski bir gelenek."

"Tam olarak nedir?" Bilmek istemediğim ama *ihtiyaç duyduğum için* sordum.

"Bunun gibi kutlamalar sadece sürü için değil, aynı zamanda çiftleşmemiş dişilerin *Vorakkar*'a olan ilgilerini ortaya koymaları için de bir fırsattır."

İçim daha da daraldı ve o sırada şarabımdan bir yudum daha aldım.

"Eğer zaten bir *Morakkari* almışsa, o zaman dişiler yaklaştırmaya cesaret edemezler," dedi Avuli. "Ona şarap getirirler ve eğer kadehlerinden bir yudum alırsa, bu onların ilgisini paylaştığı anlamına gelir. Bu, sadece bu gece için ilgi duyduğu anlamına gelebilir. Ya da daha uzun bir süre için."

Düşündüğümde de kötüymüş. Seerin'in sürüdeki çiftleşmemiş dişilerden istediğini seçebileceğini biliyordum. Onun gibi bir erkeğin büyük olasılıkla oradaki dişilerden bazılarının arkadaşlığından hoşlandığını biliyordum. Bu durumu hazmetmemi kolaylaştırmıyordu.

Masasını doldurmaya başlayan şarap kadehlerine baktım ve birbirini ardına kadınların ona yaklaşmasını, onunla konuşmasını, ona *dokunmasını* izledim.

O benim, diye düşündüm aniden, şiddetli ve arzulu. Bunu bana kendisi söylemişti.

Bu düşünceyle birlikte, sözlerinin doğruluğunu fark ettiğimde kıskançlığımın bir kısmı cızırdadı. Bana benim olduğunu söyledikten sonra başka kadınların onu istemesinin bir önemi var mıydı? Biraz rahatladım. Başka bir kadın masadan kalktıktan sonra gözleri tekrar bana döndü ve ben de gözlerinde ne olduğunu gördüm.

Bir meydan okuma. Bir davet.

Dans başlamıştı, davullar sallanan ve dönen bedenler için ağır bir ritim sağlıyordu. Kalbim enstrümanlarla birlikte çarpıyordu ve ne yaptığımı anlayamadan masadaki yerimden kalkmış, kadehimi elime almıştım.

Avuli'nin gülümsemesini yakaladım ama çoktan kürsüye doğru yürümeye başlamıştım bile; sıcak bedenlerin arasından geçerek, varil ateşlerinin etrafından dolanarak onu bir kez daha mükemmel bir şekilde görebildim.

Kalabalığın arasından çıkışımı izlerken yüz ifadesi okunamıyordu. Arkamda, davullar hâlâ çalıyor olsa da gürültünün kesildiğini duydum. Göz ucuyla bir grup çiftleşmemiş dişinin, kadehlerini ona çoktan sunmuş olan dişilerin bana baktığını, ters ters *baktığını* gördüm.

Bir parçam, kadehimi Dakkar'ın güçlü horde kralına taşıyan bir sahtekâr gibi hissetti. Güzel bir elbise giymiş olmama rağmen, etrafımdakilere hiç benzemiyordum. Bir parçam oraya ait olmadığımı biliyordu.

Sonra Seerin'i gördüm. Ve oraya ait olmasam bile, en azından ona ait olduğumu biliyordum. O benim ruhumun yarısına sahip olan iblis kralımdı. Benim için önemli olan tek şey buydu.

Kürsünün basamaklarını tırmanırken kalbim gümbür gümbür atıyordu ve bundan sonra olacakların beni asla geri dönemeyeceğim şekilde değiştireceğini biliyordum.

OceanofPDF.com

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mkadehi masasına ulaşmadı bile.
Bir kol mesafesine geldiğimde Seerin elini benimkine doladı, kadehi kavradı ve dudaklarına götürdü, sağlıklı bir yudum almak.

Kalbim göğsümde güm güm atarken don şöleni arkamda kaldı ve sadece ikimiz vardık. Sanki Lokkas'ta ovadaymışız gibi. Şarabı boşaltırken o gri gözler bana bakıyordu.

Kadehi çektiğinde ağzım kurudu ve karnım çırpınmaya başladı.

"Senin 'belki'ni alacağım, iblis kral," dedim ona usulca. "Çünkü belki gitmeme izin veremeyeceğini anlarsın. Ve belki ben de seni istemediğimi fark ederim."

Gözleri parladı ve sonra eli beni kalçalarının arasında durana kadar ileri doğru çekti.

Otururken bile başı göğüslerimle aynı hizadaydı ve bakışları benimkileri yakıyordu. Bana bu şekilde dokunmasını beklemiyordum, hele de tüm sürüsünün önünde, ama dokunmuş olması içimi zevkle doldurdu.

"Seni bırakmak istemediğimi zaten biliyorum, *rei thissie*," diye homurdandı.

"Korkmuyorum, Seerin," diye fısıldadım, ovadayken bana sorduğu soruyu hatırlayarak. "Bundan değil. Ama korkuyorsan da sorun değil."

Gözleri üzerimde keskinleşti.

Gülümsedim, vücudum şaraptan ısınmış ve karıncalanmıştı, "İkimize de yetecek kadar cesaretim var" diye takıldım.

Keskin bir nefes verdi. Dudaklarının kenarının kıvrıldığını görünce rahatladım çünkü gülümsemesini görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Elleri belimde sıkılaştı. O kadar sıcaklardı ki elbisemin içinden hissedebiliyordum.

Göz ucuyla yemeğine neredeyse hiç dokunmadığını fark ettim ve kaşlarımı çattım. "Neden yemedin?"

"Çünkü seni bekliyordum," diye mırıldandı ve nefesim kesildi. "Ve sana dokunmaya cüret eden o savaşıya meydan okumamaya çalışıyordum."

Kıskanç, gerçekten, diye düşündüm.

"O benim arkadaşım," dedim Seerin'e, "o yüzden böyle bir şey yapmayacaksın." Dudakları hoşnutsuzlukla birbirine yapıştı.

"Ayrıca, masanızın şarap kadehleriyle dolu olduğunu düşünürsek, belki de burada kıskanç olması gereken kişi *benim*," diye onu bilgilendirdim.

Kaşlarını çattı. "Ben seninkinden içtim, gerisi önemli değil *Thissie*." "O halde ikimizin de kıskanması için bir neden yok gibi görünüyor," dedim. kaşlarımı kaldırarak işaret ettim.

Sözlerim üzerine sustu. Bakışlarında bir farkındalık belirdi ve kısa bir süre başını sallayınca rahatladım.

"Şimdi yiyecek misin?" diye sordum. Yorgun görünüyordu ve yarın uzun bir yolculuğa çıkacağını biliyordum. Beslenmeye ihtiyacı vardı.

"Sadece beni beslersen, *kalles*," diye homurdandı.

Nefesimi içime çektim, o ses bedenimde daha aşağılara doğru kıvrıldı.

"İnsanlar izliyor, Seerin," dedim ona. İzliyorlardı da. Dans sırasında kahkahalar, gevezelikler ve tezahüratlar duysam da gözlerini arkama dönmüş üzerimde hissedebiliyordum.

Bana merhamet etti ve uzanıp biraz yiyecek aldı, ağzına attı ve çiğnedi. Onu pek çok kez yemek yerken görmüştüm ama yine de güçlü çenesi ve yutkunurken boğazında oluşan gergin sütun beni büyülüyordu.

Tepsiyi bitirmesi uzun sürmedi. Sonra ayağa kalktı. Nefesimi içime çekerek ona baktım ve mırıldandı, "Gel, Nelle."

Arkamızdaki don şöleni hâlâ canlıydı.

"Şimdi gidersen umursamayacaklar mı?" Ben sordum.

"*Nik*. Sabahın erken saatlerine kadar burada olacaklar," diye beni bilgilendirdi. "Sabah hâlâ burada olurlarsa hiç şaşımam."

Bakışları sert ve bilgiliydi. Ayrıldığımızda ne olacağını biliyordum. Onun *volikisine* döndüğümüzde ne olacağını biliyordum.

Ve ben *istedim*.

O da biliyordu, ben de biliyordum.

Başımı salladığımda gözleri parladı ve göğsünden bir hırıltı yükseldi. Beni kürsüden çekip aldı ve bizi kürsünün dibinde dans eden Dakkari kalabalığına doğru götürdü. Avuli'yi aramaya çalıştım ve onu fark ettiğimde beni izliyordu. Gülümsedi ve ben de başımı ona doğru eğdim. Yarın onu gördüğümde bana neler olduğunu soracağından hiç şüphem yoktu.

Yine de diğer bakışları görmezden gelmeye çalıştım. Kimse Seerin'in bakışlarıyla doğrudan karşılaşmadı, fark ettim ama benimkilerle kesinlikle karşılaştılar.

Kalabalıktan uzaklaştığımızda yeniden nefes alabileceğimi hissettim. Seerin'in adımları hızlıydı ve postunu unuttuğunu fark ettim.

"Üşümeyecek misin?" Kaşlarımı çatarak çıplak bedenine baktım.

"*Nik, thissie*, şu anda kesinlikle üşümüyorum," diye homurdandı. Bu ses bana varlığından haberdar olmadığım yerlerden ulaştı.

Kampın geri kalanının sessizliği göz önüne alındığında yutkunmam yüksek ve duyulabilirdi. Herkes ziyafette olduğu için ıssızdı. Birden şarap içtiğim için çok mutlu oldum çünkü sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olmuştu.

Volikisine ulaştığımızda, beni içeri çekmek için hiç vakit kaybetmedi.

Bir saniye bile geçmeden elini enseme dolaştırdı ve dudakları dudaklarımdaydı. Bana açmış gibi öpüyordu ve ben sadece onun geniş, sıcak omuzlarını kavrayabiliyor ve beni inleyen bir vahşilikle ihtiyacı olanı alırken teslim olabiliyordum.

"*Vok*," diye küfrederek çenemden aşağıya doğru kemirerek çekildi. Kulağımın hemen altındaki hassas yeri emdiğinde nefesim kesildi ve "Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyorsun, *rei thissie*" diye hırladım.

"Bir fikrim var," diye fısıldadım, gözlerim kapanırken parmaklarım omuzlarına gömüldü. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı ve öpücüğü kafa derimi karıncalandırdı.

Postu omuzlarımdan çekip halıların üzerine attı ve dudaklarını boynumdan aşağı, göğüslerimin üst kısmına bastırduğunda nefesim kesildi.

Parmakları elbisenin askılarını çekiştirerek, göğüslerim ipeksi kumaştan kurtulana kadar aşağı doğru itti.

Dudaklarını çakıllı, ağrıyan bir meme ucunda hissetmeden önce onun sert hırıltısını zorlukla anladım.

"*Ohh*," diye nefes aldım, gözlerim büyüdü, parmaklarım omuzlarına daha da gömüldü, utanmadan onu kendime bağladım. Çünkü beni orada öpmeyi bırakmasını asla istemedim.

Diğer göğsüme geçip onu da ağzına alıp *sertçe* emmeye başladığında küçük bir inilti çıktı içimden. Kalçalarımın arasına sıcaklık doldu ve zevk üzerime yıkandıkça *voliki* döndü.

"*Seerin*," diye bağırđım kesik kesik nefesler arasında usulca.

Göğsümü serbest bıraktı, beni elbisenin kumaşından tutarak zorla öne çekti ve ağzımı bir kez daha yakaladı. Tamamen içgüdülerimle hareket ederek dudaklarımın arasından kayan diliyle buluştum ve göğsünün derinliklerinde inledi.

"*Seni istiyorum*," diye hırladı ağzımın içine. "Sana ihtiyacım var, *rei thissie*."

Kavrayışı sıkılaştı ama korkmuyordum. Bunun yerine istekli, heyecanlı ve meraklı olduğumu fark ettim... çünkü bu güçlü, baş döndürücü arzuyu onunla birlikte keşfetmek istiyordum. Ondan önce hiç hissetmediğim bir arzuydu bu ve beni *güçlü* hissettiriyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde.

Parmakları elbisemin bağcıklarını çekiştiriyordu ama bağcıklar karmaşık bir şekilde sıkılmıştı ve iblis kralım ihtiyacı konusunda sabırsızdı.

Pençeleri tek bir yumuşak ve hızlı hareketle elbiselerimi tırmıkladığında nefesim kesildi. Bir sonraki an, elbiseyi ayaklarımın dibinde birikene kadar vücudumdan itti; ta ki karşısında çırlçıplak durup gözlerini kocaman açarak ona bakana kadar.

"O benim değildi," diye fısıldadım.

"Terzinin aldırmayacağına eminim" diye homurdandı.

Gözleri vücudumda, çıplak göğüslerimin, belimin ve kalçalarımın üzerinde geziniyordu.

Bakışları seksime ulaştığında, gözleri keskinleştı ve odaklandı... sanki tam da olmak istediğı yerdı.

Beni daha önce de çıplak görmüştü ama bu farklı hissettirdi. Bu olması gerektiğı gibi hissettirdi... ilkel. Bana bir avcının avına baktığı gibi bakıyordu ve ben bu hissi korkutucu değil erotik buluyordum.

Bir sonraki nefesimi almadan önce kollarının arasındaydım, bacaklarım kalçalarına dolanmıştı ve beni kürklerin üzerine taşıyarak üzerlerine indirdi.

"Bunun hayalini kurmuştum," dedi bana karşı. "Seni böyle hayal ettim. Uyandığında senin için yanıp *tutuşuyordum*."

Başı tam kalçalarımın arasında durana kadar vücudunu kaydırdı. Burun delikleri alevlendi, bakışları hâlâ yoğun bir şekilde bana odaklanmıştı ve sonra başını eğdi.

Bacaklarımı onun için ardına kadar açtığında dudaklarım farkına vararak aralandı.

Boğazımdan boğuk bir çığlık koptu, sıcak, ıslak, karanlık dilinin klitorisimi okşamasını izlerken ağzım açık kaldı.

Kötü iblis, diye düşündüm inanamayarak, yabancı hisler bedenime hücum ederken ayak parmaklarım kendiliğinden kıvrıldı.

Boğazından sert bir inilti yükseldi. "*Sana daha çok ihtiyacım var, Kalles*," diye hırladı.

Bunu *yapmak için neden bu kadar bekledik?* Huşu içinde düşündüm. Her şey benim için çok yeni ve çok *yüceydi*.

Dili canlılıkla geri döndü. Ucuyla acıyan tomurcuğumu acımasızca fiskeledi, hızlı, titreşimli hareketlerden yavaş, durgun ve yumuşak hareketlere geçti.

Bu beni *delirtti*.

Sırtım kürklere yaslandı, alnımda ve göğsümde ter boncukları oluşmaya başladı. Dışarıda, sanki kalın bir sisin içindeymişim gibi, don şöleninden gelen davulların sabit vuruşlarını duydum ve bacaklarımın arasındaki yoğun zonklamamın onların çılgın ritmine uyduğunu hissettim.

Hayatımda sadece birkaç kez hissettiğim o alışılmadık zevk içimde yükseliyordu. Şimdi bana garip geliyordu ama daha önce sadece uykuda orgazm olmuşum. Delici bir zevkle uyanırdım, uzuvlarım çırpınırdı ve sonrasında bunu tekrar hissetmek için çaresiz ve korkmuş olurdum - o ezici, baskın hissi. Uykuda tam olarak ne yaşadığımı ancak yıllar sonra köyümde bir grup kadının konuşmasına kulak misafiri olduğumda öğrenmişim.

"Benim için boşalacak mısın, *rei thissie?*" Seerin dudaklarını klitorisimin üst kısmına hafifçe sürterek bana baktı.

Bu kelimeyi daha önce hiç duymamıştım ama duymama gerek yoktu. Bu kelimeyle ne istediğini biliyordum, ne kadar lezzetli ve hınzırca olsa da. Başka ne anlama gelebilirdi ki?

"Evet," diye mırıldandım. "Edeceğim."

"*Vok*," diye fısıldadı. Klitorisime uzun bir öpücük kondurdu, nefesim kesildi ve benden şaşkın bir inilti yükseldi. "Çok mu hassas, *lysi?*"

"Evet," diye nefes aldım, Blue'nun tüylerinin meme uçlarımda üzerinde uçuştığını hissediyordum. Bana verdiğinden beri kolyeyi çıkarmamıştım. "*Lütfen*, Seerin."

"Seni benim için hazırlamam gerek."

Elini kaldırıp üçüncü parmağıyla keskin pençesinin ucunu dişleriyle kopararak köreltmesini izledim. Bana zarar vermesin diye mi?

O parmak açıklığının etrafında döndü ve Seerin benden damlayan uyarılmayla onu ıslattı.

Yavaşça içime girdiğinde nefesim kesildi, karın kaslarım gerildi. Sonra dili ve dudakları klitorisime geri döndü, beni ani duyumdan uzaklaştırdı ve inledim, kalçalarım kendi isteğiyle ona karşı yuvarlandı.

Hassas tomurcuğuma yumuşak bir emme verdiğinde kalçalarım yukarı fırladı ve bu yeterliydi. İnanmadığım bir şekilde, o tanıdık his omurgamda fermuar gibi açıldı ve akıl almaz bir zevkin kıyısında dengede asılı kaldım...

O kalın parmak içimde kıvrıldı. Klitorisimi tekrar emdi. Boğazımdan tek, boğuk bir çığlık koptu ve sonra orgazm oluyordum. *Geliyorum*.

İniltisi bedenimi titreştirdi ve ben tamamen dağıldığımda parmağı içeri ve dışarı kaydı - ta ki dilinin üzerinde kıvrana, altımdaki kürkleri yumruklayana ve adını haykırıana kadar.

Kaslarım nihayet gevşediğinde nefesim düzensiz ve derindi. Kalçalarımın arasında Seerin durmuş, sahiplenici ve karanlık bakışlarıyla bana bakıyordu.

Daha yeni orgazm olmuş olmama rağmen, gözlerindeki bakış karşısında klitorisimin karıncalandığını hissettim.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi pantolonunun bağcıklarını çözerken, "Daha yeni başlıyoruz, *rei thissie*," dedi.

Sözleri karşısında inlemiş olabilirim. Hatırlayamadım. Çünkü tam o sırada, pantolonunu tekmeleyip çıkarırken aleti öne fırladı ve bileklerindeki kalın altın kelepçeler dışında onu da benim kadar çıplak bıraktı.

Aleti eskisinden daha da büyük görünüyor, arzusuyla sert karnına doğru sallanıyordu. Geniş başı şişmiş ve parlıyordu, shaftı ise dolmuştu. Ona daha önce sorduğum işaretler ateşin ışığında titriyordu.

Muhteşem iblis, diye düşündüm, kendi sahiplenme eğilimim baş gösterdi.

Hayatım boyunca hiç şehvetli ya da arzulu hissetmemiştim. Seerin'den önce başka bir varlığa karşı hiç bu kadar cinsel, tüketen bir farkındalık ve çekim hissetmemiştim. Bana aşağıdan bakışı yeniden sızlamam için yeterliydi.

Avucunu sikinin başının üzerinde gezdirirken nefesinin altından Dakkari dilinde bir şeyler mırıldandı. Gözleri şişmiş seksimden gözlerime doğru kaydı ve tam olarak anlamını bilmesem de sözlerindeki huşu ve sertleşmiş saygıyı duydum.

"Daha fazla bekleyemem, *kalles*," diye homurdandı, elleri belime dolandı, beni kürk yatağında daha yükseğe itti, ta ki yayılmış kalçalarımın arasına diz çökene kadar. "*Zaten çok uzun zaman oldu.*"

"Her şeyi hissetmek istiyorum iblis kral," dedim ama sesim kendi sesim gibi çıkmıyordu. Bu kadının sesi, her kimse, gırtlaktan geliyordu, gürdü ve arzuluydu.

Nasırlı, sıcak avucu kalçamda kayarken, "*Benimki hâlâ çok meraklı*," diye gürlledi.

Cevap olarak bacaklarımı daha da açtım, her şeyimi ona gösterdim, ne bekleyeceğimden tam olarak emin değildim... ama vücudumun bunu bildiğini hissediyordum. Vücudum ne yapacağını biliyordu. Bu içgüdüydü. Seerin'di.

Tısladı, shaftının tabanını kavradı ve sertçe sıktı. "*Vok*, seni görmek beni boşaltacak, Nelle."

Bunu görmek istiyordum. İfademdeki bir şey ona bunu söylemiş olmalıydı çünkü kontrolü ele geçirmeye çalışırken sikini daha sert sıktı, karnı sıkıştı.

"Böyle olmaz," diye homurdandı ve beni kalçalarımın tutarak öne doğru çektiğinde nefesim kesildi, ta ki kalın siki tam seksimin girişinde durana kadar. O kadar sıcaktı ki, etimden sadece birkaç santim ötede olduğunu hissedebiliyordum. Sesi zengin, derin ve günahkârdı, "Tohumumu bıraktığımda, amının derinliklerinde olacak, *rei thissie*. Daha azını talep etmeyeceğim."

Sözleri karşısında nefesim kesildi, *voliki* hafifçe dönmeye başladı.

"İçine girmemi mi istiyorsun?" diye homurdandı, sikinin geniş başını girişime bastırdı ve temas beni titretti. "Bunu hissetmek istiyor musun?"

"Evet," diye nefes aldım, sanki ne kaçırdığını biliyormuş gibi seksimin tepki olarak gerildiğini ve sıkıldığını hissettim.

Ama çok iriydi. Aklımın bir köşesinde, bu şekilde uyup uyamayacağımızı merak ediyordum.

Yapmalıyız, diye düşündüm. Çünkü eğer ona sahip olamazsam, sonsuza dek pişman olacaktım.

"O zaman beni al, Nelle," diye emretti horozu *bastırmaya* ve derinlere bastırmaya başlarken.

Dudağımı ısırdım, kaslarım bu alışılmadık istila karşısında yeniden gerildi. "*Nik*," diye homurdandı. "*Gevşe biraz. Bırak gireyim.*"

Onun ısrarları üzerine bilerek iç kaslarımı gevşetmeye odaklandım ve daha fazla içeri girdiğinde nefesim kesildi.

Acı kendini belli etmeye başladı. Ağzıma kadar gerilmiştim ve çok doluydum. Seerin tekrar içeri itmeden önce hafifçe geri çekildi, boğazından boğuk bir inilti düştü ve bir şey hissettiğimde benimkinden bir acı tıslaması düştü

Sıkıca çimdikle.

İblis kralım bedenimin derinliklerinde hareketsiz kaldı ve üzerime eğildi, ön kolları başımın iki yanına düştü, göğsü benimkine yaslandı.

Dudaklarımı ayırarak ona baktım çünkü onu *her yerde* hissediyordum. Etlerimiz birbirine değiyor, tenlerimiz birbirine kayıyor ve o içimde o kadar derine gömülmüştü ki onu özümde hissediyordum.

Dudakları benimkileri buldu ve bir anlığına dikkatimi acıdan uzaklaştırdı.

"*Vok*, çok iyi hissediyorsun, *thissie*," diye mırıldandı bana karşı, sesi düzensiz ve yırtıktı.

"Öyle mi?" Fısıldadım, kalçalarımı hafifçe eğerek acıyı test ettim. Yavaş yavaş azalıyordu.

"*Lysi*," diye homurdandı, ağzını boğazımda gezdirerek. Üzerime eğildi, hafifçe kalktı ve meme uçlarımı dillemeye başladığında boğazımdan irkilmiş bir inilti çıktı.

Ben kıvranıncaya kadar onları öptü, yuvarladı ve kemirdi. Beni iyi okuyordu ve sonunda vücudumdan çekildiğinde, sadece daha da derine sokmak için, acıdan sadece kalıcı bir ağrı kaldı ve yerini çok daha zevkli bir şey almaya başladı.

Tekrar ittiğinde nefesim kesildi, tırnaklarım güçlü sırtının dalgalanan kaslarına battı.

"Daha fazla mı?" diye mırıldandı.

"*Evet!*"

İçinde bir enerji biriktiğini hissettim ve ne olduğunu anladığımda karnım titredi.

Bu onun ihtiyacının, yoğunluğunun tam boyutuydu. Bu, her zaman yüzeyin altında kaynayan ve taşmaya hazır olduğunu hissettiğim bir şeydi.

Beklenti göğsümde büyüdü ve kendimi hazırladım.

Bana vermek zorunda olduğu her şeyi hissetmek mi istemiştim?

Yapmak üzereydim.

OceanofPDF.com

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

D*Eeper.*

Kadınımın içinde daha derine inmem gerekiyordu.

Kalçalarını kavrayarak, tamamen dar amcığına oturana kadar *sertçe* içeri itmeden önce seksinden çıktım. Akılsız bir bulanıklık içinde gözlerinin açıldığını gördüm. Olabildiğince derine sıkıştığımı biliyordum, *dakkemi* şişmiş tomurcuğuna karşı hissetti.

Karanlık, yarı kapalı gözleri aramızda dolaştı, sikimin tabanının hemen üzerinde çıkıntı yapan *dakkemin* küçük şişliğini gördü. Uyarılmamla, kanımla, kalp atışlarımla ve ona olan çılgınca ihtiyacımın birlikte nabız gibi atıyordu.

"*Seerin*," diye inledi ve o titreşen sıcaklığı klitorisine karşı hissettiğini biliyordum. "*Ahh!*"

Ona nefesini tutması için zaman vermedim. Kalçalarımı kalçalarının arasında gezdirerek sikimi ona doğru bastırdım ve beni *daha fazla* içine alması için onu zorladım.

Sonra geri çektim, zevk çılgınlıkları kulaklarımla buluştu ve içeri girdim. Ve sonra durmadım.

Çok uzun zamandır ona bu şekilde ihtiyacım vardı. Kürkleri sikerek uyandığım, uykumda bile ona ihtiyaç duyduğum, içimdeki baş döndürücü gerilimi boşaltmaya çalıştığım çok fazla gece olmuştu.

En kötü acısının geçtiğinden emin olduğumda sikişim çılgınca oldu. Bu geceden önce denenmemiş olduğunu biliyordum. Vücudumun onunkinden taleplerine alışkın olmadığını biliyordum, ama *bu isteğim* beni derinlere götürdü ve o da beni *iyi* karşıladı.

Körelmiş küçük pençeleri sırtımı tırmaladı ve beni kendi yöntemiyle işaretlediği düşüncesi ihtiyacımı daha da artırdı. Bu ilkel, hayvani bir duyguydu ve beni de onu işaretlemeye itti.

Ona doğru eğildim, kalçalarımı hızlı hızlı, derinlemesine ittim ve hassas etini emmeden önce boynunu ısırđım. Çaresiz iniltisi kulaklarıma ulaştığında memnuniyetle homurdandım.

Güneş doğar doğmaz *Dothik*'e doğru yola çıkacaktım. Ama dişimin bedenini *benim* olarak işaretlediğimi ve ona bakmaya cesaret eden tüm erkeklerin iddiamın kanıtını göreceğini bilerek ayrılacaktım.

İçimde büyüyen bu canavarca dürtüyü, daha önce hiç deneyimlemediğim bir dürtüyü çok az tatmin ediyordu ama ben dönene kadar yeterli olacaktı.

"Amin beni çok iyi alıyor, *rei thissie*," diye gürledim, sesim gırtlaktan gelen bir törpüden başka bir şey değildi.

"*Daha fazla*," diye inledi, kaşları çatılmıştı. "Lütfen, Seerin, ihtiyacım var
daha fazla."

Vok, beni memnun etti.

Bakışlarım ona, boynunun kenarındaki ize odaklandı ve kıvranmaya başladığında onu sabit tutarak kalçalarını sıkıştırdım.

"Ahh!" diye haykırdı, onu daha da sert sikmeye başladığımda, gücümün tamamını onun üzerine boşalttım. "*Oh*, ben-"

İç duvarlarının inatçı sikimin etrafında sıcak ve sıkı bir şekilde çırpındığını hissettim.

Sonra sırtı kürklerin üzerinden kalktı, meme uçları gerildi ve sertçe tomurcuklandı ve çığlık atmasına neden olan bir yoğunluk ve şiddetle orgazm olmaya başladı.

"*Vok*," diye homurdandım, nefesim ciğerlerimden çekilmişti. "*Vok!*"

Amcığı beni sıkıca kavradığında içimden inançsızlık fışkırdı. Hiçbir şey bu kadar iyi, bu kadar *doğru* hissettirmemişti.

Serbest bırakılmamı boynuna doğru haykırmadan önce sert bir hırıltı benden kaçtı. Vücudum sarsıldı ve tohumum öne doğru fırladı, shaftımı cızırdatarak dişimin içine boşaldı. Öfori beni yaktı, cezalandırıcı dalgadan sonra cezalandırıcı dalga.

"*Lysi, kassikari*," diye mırıldandım, hala onun üzerinde titriyordum. "*Bnuru tei lilji rini, rei kalles*."

Yüzümü çevirerek ağzını yakaladım ve onu derinden öptüm. Kalbinin benimkine karşı gümbürdediğini hissettim ve *dakkemin* ritmine uyarak onunla aynı anda attığını hissettiğinde inledi.

Daha sonra ona ne dediğimi anlamam epey zamanımı aldı. *Kassikari*. Benim eşim. *Kaderimdeki* eşim.

Homurdandım, bu kelimenin ona ne kadar doğru geldiğini görmezden geldim. Böyle bir lüksüm yoktu, bu yüzden aklımdan çıkardım. Dikkatimi başka bir şekilde dağıttım.

Kalçalarımı ona doğru sallayıp hassas, sıcak etine süründüğümde keskin nefesi kulaklarıma ulaştı. İçinde hâlâ sertleşmişim, ihtiyacımın boyutu zar zor yatışmıştı.

"Yine mi?" diye mırıldandı, gözleri zevkten yarı kapalı ve buğuluydu.

"*Tekrar.*"

"SEERIN," diye fısıldadı Nelle. "Yapamam... artık. *Lütfen.*"

Sabahın erken saatleriydi. Don ziyafetinden gelen davul sesleri bile nihayet kesilmiş, sürümü gecenin sessizliğine bırakmıştı. Tabii dişimin zevk çılgınlıklarını duymamışlarsa.

Göğsü kabarıyor, soğuğa rağmen vücudu terliyordu. Tükenmişti ve merhamet için yalvarıyordu. En küçük bir dokunuş onu harekete geçiriyor, yeni zirvelere uçuruyordu. Teni hassas, acılı ve hassas olduğuna şüphe yoktu.

Sert bir nefesle inledim, boğazım körüklerimden dolayı çiğ ve kaşınıyordu. Acımasız davranmışım. Bunu ben bile fark ettim.

Sesime güvenmiyordum. Böylece, uzun gece boyunca paylaştığımız birçok orgazmdan sonuncusu olan son orgazmımızdan sonra, seksinin sıkı kılıfından hiç ayrılmasam da onu yakınına soktum.

Sıcak nefesi göğsüme doğru pantolonla geliyordu. Aramızda, kalçalarımızın benim tohumum ve onun uyarılmasıyla kayganlaştığını hissettim. Bu gece ona sonsuz miktarda pompalamıştım ve bu bilgi içimdeki canavarı son derece tatmin etmişti.

"*Veekor*, sığırcık kuşum," diye gürledim. "Şafaktan önce sana tekrar sahip olacağım.

Şimdi dinlenin."

Son sözler dudaklarımdan dökülmeden önce gözleri kapanmıştı. Derin bir uykuya dalmış olsa da, küçük kör pençeleri beni bırakmaya korkuyormuş gibi göğsüme sıkıca tutunmaya devam ediyordu.

O ana kadar hiç bu kadar huzurlu olmamıştım. Omuzlarıma yerleştiğini, onlarca yıllık eski gerginliği gevşettiğini hissettim. İkimizi de koza gibi sardığını, evrenin geri kalanının uçup gittiğini hissettim, ta ki tek gördüğüm onun yüzü olana kadar.

Bu duygunun ne olduğunu biliyordum. Daha önce hiç deneyimlememiştim ama benden, zihnimin ve kalbimin karanlık derinliklerinden ne çektiğini biliyordum.

Dudaklarımı başının tepesine değdirerek kokusunu derin derin içime çektim ve ezberledim.

Sonra uykuda onu takip ettim.

Yatağın kenarına tünemiş, çıplak omuzlarının etrafındaki kürkleri tutarak, göğsümü çekiştiren bir ciddiyetle bana baktı.

Paylaştığımız geceden sonra ayrılmak için çok erkendi ama artık başka seçeneğim yoktu. Ay dört gün içinde dolunay olacaktı. Lokkas'a sıkı binersem, başkente zamanında varabilirdim.

Kadınım en sıcak tutan giysilerimi giymemi, kılıcımı kınına sokmamı ve çizmelerimi giymemi izledi. Leğende çıtırdayan ateş dışında *voliki* tamamen sessizdi.

Dışarıdaki kalabalık sessizdi, kutlama gecesinin ardından hâlâ uyukluyorlardı. Şafak yeni sökmüştü ve bayat mavi ışık girişten süzülüyordu. O gün sürümde hayat yavaş ilerleyecekti ve ben *bu bölgeden* uzaklaştıkça zaman daha da yavaş ilerleyecekti.

"Gitmek zaten zor, *kalles*," diye mırıldandım usulca, ona bakarak. "Bunu daha da zorlaştırma."

İç çekti ve yataktan kalktı. Yüzündeki ifadeyi izledim ve çiftleşmemizden dolayı acı çektiğini biliyordum. Pişmanlık duyduğum tek şey buydu... bu yüzden acı çekiyordu.

"Gel," diye mırıldandım, elimi ona doğru uzattım. Sanki oraya aitmiş gibi, sanki hayatı boyunca oradaymış gibi kollarıma geldi. "Gider gitmez sıcak bir banyo yaptıracağım, acını dindirir."

"Avluya gideceğim," dedi bana. "Merak etme. Sabahın bu saatinde orada kimse olmaz ve savaşçıları uyandırmanı istemem. Bırak uyusunlar."

Kaşlarımı çattım ama ona sıcak su getirmeleri için birkaç savaşıyı uyandırsam bile yine de ortak banyo *volikisine* gideceğini biliyordum.

"Pekâlâ," diye mırıldandım, parmaklarımı siyah saçlarında gezdirirken. "Anneni *Dothik*'te görecek misin?" diye fısıldadı.

Çenem sıkıştı. "*Lysi*. En kısa zamanda onu göreceğim."

Göğsüme doğru başını salladı ve sonra gözleri benimkilerle buluştu. "Giderken ve dönerken dikkatli ol, tamam mı?"

Onu ovaya götürdüğümde söylediği sözler aklıma geldi. Ne olursa olsun, o hala benim arkadaşım. Benim için endişelenmeye, beni özlemeye devam edecekti.

Dudaklarımı dudaklarına bastırarak, dün geceki çılgınca ve bunaltıcı öpüşümün aksine onu derin ve yavaş bir şekilde öptüm. Yine de karşılık verdiğini hissettiğimde vücudum ısındı, üşüme ve korkuyu kovdu. Nefesi kesildi ve elleri omuzlarımı kavrarken kirpiklerinin yüzümde dalgalandığını hissettim.

Bir inilti ve yumuşak bir küfürle geri çekildim, devam edersek kendimizi kürklerin içinde bulacağımızı biliyordum. Gitmem gerekiyordu. Bu benim görevimdi ve ne kadar canım yansa da bunu göz ardı edemezdim.

Dudaklarını yaladı ve bakışlarımı karşıladı. Her zaman çok etkileyici biriydi ama arzusu sayesinde hüznünü görebiliyordum.

"Sana döneceğim, *rei thissie*," diye söz verdim ona, yanaklarını avuçlayarak. Alnına son bir öpücük kondurdum, uzun uzun.

Sonra homurdandım ve ondan uzaklaştım. Yolculuğum için erzak ve kürklerle dolu seyahat çantamı elime aldım.

Kısa bir süre tereddüt ettim, *volikimin* eşliğinde durdum, ama sonra sert bir nefesle kapakları ittim. Ona dönüp bakmadım çünkü bakarsam asla ayrılamayacağımı biliyordum.

Buz gibi sabah havası beni karşıladı, kucakladı. Görünürde tek bir Dakkari bile yoktu. Lokkas'ı *piroki* muhafazasından topladım, seyahat çantamı eyerledim ve sonra sırtına çıktım.

"*Vir drak*," diye mırıldandım ona, sürümün koruyucu çitine ulaştığımızda.

Emrimle birlikte kapılardan hızla geçti.

Son anda döndüm, kampımın eğiminde *volikimi* arıyordum. Ve onu gördüm. Girişin hemen dışında, üzerinde botları ve omuzlarına sardığı kürk battaniyesinden başka bir şey olmadan durmuş, soğuğa rağmen gidişimi izliyordu. Oradan bile titrediğini gördüm; yine de gözleri beni hiç terk etmedi.

Özlem göğsümde yükseldi, ama kendimi koltuğumda öne doğru dönmeye zorladım, gözlerim ana gezegenimin beyazlaşmış manzarasında dolaştı. Soğuk mevsimde ne kadar sert ve acımasız olsa da, onu güzel buluyordum.

Lokkas'a, "*Vir drak ji Dothik.*" diye homurdandım. Dothik'e *gidiyoruz*.

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

T_{hud.}
_{Thud.}
_{Thud.}

Oklar birbiri ardına *mitrimin* benim için hazırladığı derme çatma hedefe saplandı. Bunu bir akşam eğitim alanında bulmuştum. Bana bunun bayrak direğini tamamen yok etmemem için olduğunu söylemişti.

Seerin gideli dört gün olmuştu. Vücudum onun gidişinden önceki geceden beri iyileşmiş ve iyileşmişti ama hâlâ onun için acı çekiyordum. Her yerde. Onu çok fazla düşünüyor, çok fazla özlüyor, ona çok fazla ihtiyaç duyuyordum.

İçimi çektim, hedefi kaplayan oklara bakarken zor nefes alıyordum. Dakkari yayına alışmaya başlamıştım ama benim bedenime göre çok büyüktü.

Odrii genellikle benimle pratik yapardı ama benden kaçıyor gibi görünüyordu. Bunun sebebinin don şöleninde olanlar olduğunu biliyordum. Kadehimi Seerin'e sunmuştum ve Horde Kralı da kabul etmişti.

Avuli bana Odrii'nin bunu atlatacağına dair güvence vermişti; gençti ve utanıyordu. Kendimi kısmen sorumlu hissediyordum. Savaşçıya Seerin'le aramızda hiçbir şey olmadığını söylemiştim -ki o noktada bu bana gerçek gibi gelmişti- ama *Vorakkar*'a olan hislerimin boyutunu arkadaşşıma asla açıklamamıştım. Belki de Odrii arkadaşşığımı başka bir şeyle karıştırmıştı ve ben de bu ayrımı daha net yapmalıyım.

Ancak benden çekinen tek kişi Odrii değildi. Seerin *Dothik*'e gittikten sonra, ne zaman etrafta dolaşsam kampta garip bir atmosfer vardı. Avuli, Arlah ve *mitrim* dışında artık kimse bakışlarımla karşılaşmıyor gibiydi. Yemeklerimi getiren *bikku* bile artık benimle konuşmuyordu. Sadece başını eğdi, yemek tepsisini bıraktı ve geldiği gibi hızla gitti.

Dakkari kültürünün kafa karıştırıcı inceliklerini anlamama genellikle yardımcı olan Avuli'ye endişelerimi dile getirmemiştim. Bunun yerine, kampta her yürüdüğümde kendime dikkat ediyor, don şöleninde Seerin'e olan ilgimi açıkça dile getirerek, istemeden de olsa kendimi dışlanmış biri haline getirmediğimi umuyordum.

Arzuladığım sessiz huzuru bulabildiğim tek yer geceleri eğitim sahasıydı. Soğuk ellerimi ve yanaklarımı dondursa da orada olmaya *ihtiyacım* vardı. Bir parçam bunun Seerin'i aramak için olduğunu da biliyordu.

Tam bir sonraki okumu yerleştiriyordum ki boynum karıncalandı ve artık yalnız olmadığımı fark ettim. Ayak sesleri arkamdaki çite yaklaştı ve bakmak için döndüğümde - belki de Odrii'dir diye umuyordum - şaşkınlık ve tereddütle Seerin'in ikinci komutanı olduğunu gördüm. Sanırım ona *pujerak* deniyordu.

İki erkeğin yakın olduğunu anlamak için onu kampta Seerin'le birlikte yeterince görmüştüm. Bu erkek sadece onun *pujerak*'ı değil, aynı zamanda Seerin'in de arkadaşıydı.

Pujerak'la doğrudan konuştuğum tek zaman köyüme döndüğüm zamandı, bu yüzden karanlık, sessiz kampın gölgelerinden çıkıp eğitim alanında bana yaklaştığında şaşırdım.

Yayımı aşağı doğru eğdim, ama Dakkari erkeği beni incelerken avucumda tutmaya devam ettim, ancak önce konuşmak için acelesi yok gibiydi.

Sessizliğinden rahatsız olarak, beklerken yayın girişini ileri geri oynattım.

"*Vekkiri*, orduların sınıflandırılmasının, tanınmasının *Vorakkar*'ın soyadına göre yapıldığını biliyor muydun?" diye sordu usulca, herhangi bir selamlaşmadan kaçınarak.

Kaşlarımla çatıldı ama gözümü ondan ayırmadım. "Bu kalabalık Rath Tuviri," dedi *pujerak*.

Rath Tuviri'nin *Seerin*'i, bana söylediğini hatırlıyorum.

"Bizim dilimizdeki 'Rath' sizinkinde doğrudan 'son' anlamına geliyor. 'Tuviri'nin sonu.' Bunu hep garip bulmuştumdur. Aile isimlerinin anlamı

'sonu', eski dizeler olsalar bile."

Bana bunları neden anlattığını bilmiyordum ve şaşkınlığım yüzümden okunuyordu.

"Senin soyadın ne, *Vekkiri*?" diye sordu, kıpırdamadan. "Biliyor musun?"

Başımı salladım ama onu dikkatle izledim. "Hayır. Bana sadece Nelle derler."

Ya da *thissie*, ama sadece Seerin bana böyle seslenirdi ve ben de öyle kalmasını istedim.

Yüz ifadesindeki bir şey değişti, sadece dudakları hafifçe aşağı doğru kıvrıldı. Seerin'den daha yaşlı görünmüyordu ama yüzündeki ciddi ifade bana kampta gördüğüm yaşlılardan birini hatırlattı.

"Onun sonu sen olacaksın, *vekkiri*," diye gürledi *pujerak*, "kelimenin tam anlamıyla."

Elim yayın üzerinde sıkılaştı ve beni neden aradığını şimdi anladım.

"Onu bu sürüdeki herhangi bir Dakkari'den daha uzun süredir tanıyorum," dedi *pujerak* ve iki erkeğin uzun bir geçmişi olduğuna dair şüphelerimi doğruladı. "Onun güçlü ve zayıf yönlerini biliyorum. Ve *senin* de bir zayıflık olduğunu açıkça görüyorum. İnşa ettiğimiz her şeyi tehdit etmeden önce sona erdirilmesi gereken bir zayıflık."

Beni uyarıyordu. Buraya gelmekteki niyeti buydu.

"Onu *Dothik*'te tanıyordun," diye tahmin ettim. "Sen de onun gözettiği kişilerden biriydin."

Pujerak, Seerin'in geçmişini bilmeme şaşırmış görünmüyordu.

"Ve ona göz kulak *oldum*," diye karşılık verdi erkek. "Her zaman yaptığım gibi."

"Şu anda bile yapmaya devam ettiğim gibi."

"Onu bir kardeş gibi seviyorsun," diye tahmin ettim. Başka neden *Pujerak* beni bu şekilde tehdit etti, tabii Seerin'i koruduğunu düşünmüyorsa?

Gözleri kısıldı. Sessiz bir rüzgâr omuzlarına dökülen kürkleri karıştırırken şöyle dedi: "Yaşadıklarımızdan hiçbir şey anlamıyorsun, *vekkiri*. Ama ödülümüz bu hayat, bu sürü oldu. Hiçbir yerden gelmeyen, hiçbir aileden gelmeyen bir dişi yüzünden düşmesine seyirci kalmayacağım."

Tam o sırada aklıma bir şey geldi ve "Rath Tuviri... annesinin soyu, değil mi?" diye sordum.

Seerin babasını hiç tanımamıştı. Onun adını almazdı.

Haklı olduğumu anlamam için *pujerak*'ın cevap vermesine gerek yoktu.

"Belki de yanıliyorsun," dedim yayımı daha sıkı kavrayıp çenemi kaldırarak. Onun tehditleri beni korkutamazdı. "Bir dişinin iradesi bu sürünün oluşmasına yardım etti. Kadim bir soydan gelmeyen, kimse için önemli görünmeyen bir diş. Ama sadece biri için önemli olması gerekiyordu." *Dothikkar*. "Bu sürüyü yok edeceğime inanıyor musun? Bu kadar güçlü olduğumu düşünmen neredeyse gururumu okşuyor."

Gülüğü acıydı. "Hata yapma *vekkiri*, annesi en az onlar kadar hesapçı ve acımasız. Ne yaptığını çok iyi biliyordu." Başını eğdi. "Belki de ilk düşündüğümünden daha çok ona benziyorsun."

Bu iğneleme karşısında dudaklarım birbirine yapıştı. Hesapçı ve acımasız mı?

"Yine de onun ihtiyacı olan şey olacak kadar güçlü değilsin," dedi *pujerak*. dedi, bıçağı derine saplayarak.

Ondan uzaklaşıp oklarımla delik deşik edilmiş hedefe bakarken bile aklıma şüphe düştü.

"Eğer onu önemsiyorsan," sesi arkamdan geldi, "o zaman buna bir son vereceksin."

"Böyle bir şey yapmayacağım," dedim usulca, okumu yerleştirirken. Ama sarsılmıştım, elim titriyordu ve oku bıraktığımda ok hedefinin yakınından bile geçmeden uçup gitti. Gecenin ilk ıskasıydı.

"Onun için en iyisini istiyorsan bu sürüyü terk edeceksin."

"Artık beni tehdit etmeyi bıraktın mı?" Bakışlarıyla buluşmak için arkamı dönerek sordum. Karnımda küçük bir öfke topu yandı. Öfkeye alışık değildim. Ondan uzak dururdum, ama o anda sertçe bastırdı.

Belli ki sinirlendirdiğini görmekten memnundu ve ona bu memnuniyeti yaşattığım için nefret ediyordum.

"Kendin göreceksin, *vekkiri*," dedi ve dönüp uzaklaşmaya başladı. "Sen bir hatasın. Bunu çok yakında anlayacak."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

TRath Drokka'nın *Vorakkar*'ı, sivri ucu *Dothikkar*'ın ahşap ziyafet masasına saplanmış bir bıçağı döndürüyordu. Yuvarlak ve yuvarlak, sapı masaya derin bir çentik açana kadar döndürdü. ahşap, bıçak her yumuşak dönüşte yanıp sönüyor.

Ben onu masanın üzerinden izledim, o da beni. Ona Deli Orda Kralı denmesinin bir sebebi vardı ama *Dothikkar*'ın mülküne onun huzurunda zarar vermeye cüret ettiği için onu daha çok seviyordum.

Omuzlarına kadar uzanan ve yüzünün yarısını kapatan mürekkep siyahı saçları vardı. Gözleri kırmızı ve parlıyordu. Yanağından aşağı derin bir yara izi uzanıyordu. Sanki çocukken olmuş gibi eski görünüyordu.

Masanın başındaki, onu son gördüğümünden beri şişmanlamış olan *Dothikkar* bile Rath Drokka'ya karşı temkinli görünüyordu. Dikkatini tekrar Rath Dulia'nın *Vorakkar*'ına çevirmeden önce dudaklarını birbirine bastırarak kısa bir an için kılıca baktı.

Öte yandan Rath Dulia'dan hiç hoşlanmamıştım. Benden daha yaşlı bir erkekti, benim yaşadığımdan daha uzun süredir *Vorakkar*'dı. Zamanı sona eriyordu ama yine de *Dothikkar*'ı memnun etmek, ovalarda geçirdiği zamanı biraz daha uzatmak için her şeyi yapardı.

Rath Dulia, "Buraya yanımda savaşçılar getirdim *Dothikkar*," dediğinde dudaklarım tiksintiyle birbirine yapıştı. En iyilerimden üç düzine. Onları, başkentin yakınlarında görülen Ghertun'u ararken iyi askerlerinize yardım etmeleri için göndereceğim."

"Çok iyi, Rath Dulia," diye cevap verdi *Dothikkar*, masada oturan bizlere bakmadan önce. "Gördünüz mü? *Dothik*'e yönelik bu tehdidi bertaraf etmek için ne gerekiyorsa, kendisi için büyük bir kişisel bedel pahasına yapacaktır. Siz neden aynı şeyi yapmıyorsunuz?"

Sağımda oturan Rath Rowin'in *Vorakkar*'ı konuştu. "Çünkü Rath Dulia'nın aksine, bize başkent *Dothikkar*'a kadar rehberlik edecek üç düzine en iyi savaşçımıza ihtiyacımız yok. Ne de yokluğumuzda en iyi savaşçıları ordularımızdan uzaklaştırırız."

Gözlerim Deli Horde Kralı'nın yanında oturan Rath Kitala ile birleşti. Rath Dulia hariç tüm Horde kralları yalnız gelmişti.

"Çünkü savaşçılarımla *Dothikkar*'a hizmet edeceğini biliyordum," diye homurdandı Rath Dulia.

Sabırım tükenmek üzereydi. *Dothik*'e zamanında ulaşabilmek için gece gündüz seyahat ediyor, buz gibi soğuk rüzgârlarla mücadele ediyor ve neredeyse hiç uyumadan çalışıyordum. Ne için? *Dothikkar*'ın salonunda saatlerce durmadan tartışmak için mi? Eğer bunu isteseydim, sürümde kalır ve konseyimle tartışırdım. En azından sonrasında dişime gidebilirdim.

"Burada hiçbir şey başaramadık," diye homurdandım. "Saatlerdir bu masadayız ve Ghertun hakkında neye karar verdik? Hiçbir şeye. Neden mi? Çünkü soğuk mevsim geçene kadar yapılacak bir şey yok."

Çok saygı duyduğum bir başka yaşlı Horde kralı olan Rath Loppar'ın *Vorakkar*'ı, "*Lysi*. Benim kampım Ölü Topraklar'a diğerlerinden daha yakın. Hareketlerini izlemek için birçok gözcü gönderdim ve hepsi de Ghertun'un yeraltına çekildiğini bildirdi." Gözleri bana çevrildi. "Rath Tuviri'ye katılıyorum. Mevsim göz önüne alındığında bu toplantı hiçbir yere varmayacak. Kış uykusundan çıktıklarında, buzlar çözüldükten sonra yeniden bir araya gelmeliyiz."

Dothikkar soğuk bakışlarını üzerime *dikti*. Uzun toplantı boyunca bunu birçok kez hissetmiştim. Bana sorarken sarı gözleri kısıldı, "Peki ya Ghertun'un görülmesi? Onları aramanın da anlamsız olduğunu mu düşünüyorsun, Rath Tuviri?"

"Bunların gerçek dışı haberler olduğuna inanıyorum."

"O zaman *Dothikkar*'ına yalancı mı diyorsun?" diye sordu *Dothikkar*, ki bu *her zaman* soracağı şeydi.

Ne yaptığını biliyordum ama buna alet olmayacaktım.

Dudaklarımı bükerek cevap verdim: "Elbette hayır, *Dothikkar*. Ben sadece raporların geçerliliğini sorguluyorum, zira hepimiz Ghertun'un sert mevsimlerde yer üstünde *hayatta* kalamayacağını biliyoruz. Belki de salonlarınızın konforu ve sıcaklığı içinde kaldığınızı ve babanızın sizden önce yaptığı gibi ovalara seyahat etmediğinizi düşünürsek bilmiyorsunuzdur."

Babası gerçek bir *Dothikkar*'dı. Yönetimi sırasında Dakkar'a refah dolu bir çağ getirmiş ve ileri karakollarda, ovalarında dolaşan *Vorakkar* arasında derin bir sadakat uyandırmıştı.

Dothikkar'ın yüzündeki öfke, sözlerime degecek kadar tatmin etti.

Rath Drokka derin ve gürültülü bir kahkaha atmaya başladı, hançerini döndürmeye devam ediyordu.

Ani gerginliği yatıştırmak için söz alan Rath Kitale oldu. "*Dothikkar*, gece için ara vermemizi öneriyorum. Hepimiz dinlendikten sonra sabah devam edebiliriz. Uzun bir yol kat ettik."

Dothikkar Rath Kitale'ya bakmadı bile. Bir insan *Morakkari*'yi kaçırdığını öğrendikten sonra onunla neredeyse iki kelime bile konuşmamıştı.

Orada bulunan son *Vorakkar* olan Rath Okkili, "*Lysi*. Uykuya, iyi bir şaraba ve belki de kürklerinizi ısıtacak bir ya da iki dişiye ihtiyacım var."

Yükselen tansiyonu düşürmek için *Dothikkar*'a söylenecek mükemmel bir şeydi.

Ancak Rath Okkili'yi bunu söylediği için hem takdir ettim hem de nefret ettim.

"*Lysi*. Size odalarınız gösterilecek," dedi *Dothikkar*. Orada bulunan *Vorakkarlardan* üçünün -Rath Kitale, Dulia ve Loppa- *Morakkarileri* aldığını bilmesine rağmen, yine de, "O halde hepiniz bu gece için cariyelerimden istediğinizi seçebilirsiniz," dedi. Bakışları bana yöneldi. "En sevdiklerim hariç tabii."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Rath Drokka'nın bakışları bana yöneldi ve pençelerimin masanın yüzeyinde gezinmesini izledi. Doğal olarak hepsi annemin onun favorilerinden biri olduğunu biliyordu. Hepsi de bu iğnenin sadece ve sadece benim için olduğunu biliyordu.

Rath Kitale sandalyesini masadan sıyırdı, *Dothikkar*'ın kalesinde sadece bir oda olan taşan inşa edilmiş büyük salonda yüksek sesle ve yankılanarak. Rath Drokka da aynısını yaptı ama hemen odadan çıktı, onu Rath Okkili ve Rath Rowin takip etti.

Gözlerimi *Dothikkar*'dan ayırmadan ayağa kalktım. Rath Kitale masanın etrafında döndü, omzuma vurdu ve "Gel," diye ısrar etti.

Yumuşak bir hırıltıyla gözlerimi *Dothikkar*'dan ayırdım ve arkamda Rath Kitale olduğu halde salondan çıktım. Tüm *Vorakkar* içinde en çok ona güveniyordum. Ne de olsa o benim soyadımı taşıyordu, ben de onunkini.

Dothikkar'ın hizmetkârlarından birini takip ederek kalenin merdivenlerinden odalarımıza çıktık. Bu kadar yüksekte olmayı hiç sevmemiştim. *Dothikkar*'ın atalarının evinin doğal olmadığını düşünürdüm. Dakkar'ın kalp atışları en iyi toprakta, katı, hoş kokulu, zengin zeminde hissedilebilirdi. Ondan uzakta olmak hapsedici hissettiriyordu.

Hizmetçi bize odalarımızı gösterdikten ve içeride bizim için bir banyo küveti hazırlandığını söyledikten sonra, Rath Kitale'nin *Vorakkar*'ı beni uzun koridorda durdurdu.

Yalnız kaldığımızda, "Farklı görünüyorsun, Seerin. Ne oldu sana?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye homurdandım.

Arokan beni inceleyerek, "Her zaman kontrollü biriydin," dedi. "Doğal olmayan bir şekilde."

Çünkü olmak zorundaydım.

"Yine *de Dothikkar*'a açıkça meydan okuyor ve duygularınızı herkese gösteriyorsunuz," diye devam etti. "Seni daha bir ay önce gördüm ve böyle değildin." Çünkü bir ay önce *bu* arkadaşımı tanıımıyordum. Arokan'ı en son gördüğümde, insan gelini için onu tebrik etmeye gitmişim ve Nelle'nin köyüne, *kinnu*'dan sorumlu avcılarını cezalandırmaya gidiyordum.

Sürü.

Şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

Ona gerçeği söylemek yerine "Sadece yorgunum," dedim. "Dinlenmeye ihtiyacım var. Ve *Dothik*'e gelmekten her zaman nefret ettiğimi biliyorsun. Dişlerimi sıkıyorum."

Arokan başını salladı. "O zaman dinlen dostum. İzin ver de Yarın hemen *Dothikkar*'a gidin ki hepimiz sürülerimizin yanına dönebilelim."

Hiçbir şey bana daha iyi gelmedi. Rath Kitale'nin *Vorakkar*'ı hiç şüphesiz hamile eşine dönmek için can atıyordu. Ve Nelle'in yokluğunu elle tutulur bir şeymiş gibi hissedebiliyordum.

Başımı salladım ve sonra ayrı odalarımıza geçtik. Benimki yüksek bir yatak, zeminin tamamını kaplayan pelüş halılar ve uzun pencerelerle zengin bir şekilde döşenmişti.

Yanlarına gittim. Dışarı baktığımda aşağıdaki başkentin ışıltısını gördüm. Dolambaçlı, taş yolların, meydanların, yüksek binaların ve birbirlerine bağlanan ara sokakların

bir vücuttaki damarlar gibi şehri sarıyordu. Burada kubbeli *volikiler* yoktu. Topluluk duygusu yoktu. Sadece altına ve zenginliğe sadakat vardı.

Başkent'in her santimini biliyordum. Her gizli, çirkin sırrı biliyordum. Zaman çizelgelerini ve rutinleri biliyordum. Hangi ihtiyarların ve konsey üyelerinin genelevleri ziyaret etmekten hoşlandığını ve hangilerinin biralarını sert sevdiğini biliyordum. Başkent'in uzaktan bakıldığında ısıltılı bir umut olasılığı gibi görüldüğünü, ancak yakından bakıldığında kirle kaplı olduğunu biliyordum.

Sonra başkent'in ötesine, ovalara doğru baktım. *Hitri* dağlarını görebiliyordum ve oradan sürümün hangi yönde olduğunu biliyordum. Dışımın nerede olduğunu biliyordum ve o anda uyuyup uyumadığını ya da uyanık olup benim onu düşündüğüm gibi onun da beni düşünüp düşünmediğini merak ediyordum.

Pencereden dönerek buharı tüten banyoma gittim, soyundum ve içine girdim. Uzun yolculuktan dolayı vücudum ağrıyordu ve başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapattım, sıcaklık kaslarımı yatıştırmaya yardımcı oldu.

Kapıdan küçük bir ses geldi ve açılmasını izledim.

Annem odaya girip kapıyı arkasından kapatırken hiçbir şey söylemedi.

Onu en son *Dothik*'e çağrıldığımdan beri, bir yılı aşkın süredir görmemiştim. Daha yaşlı görünüyordu, ağzının kenarlarında ve alnında derin kırışıklıklar oluşmaya başlamıştı.

Ama altın sarısı saçları hâlâ sırtından aşağı yumuşak bir dalgayla süzülüyordu ve açık gri gözleri benimkilerle buluşup onları tutuyordu.

Bordo kadifeden zengin bir elbise giymişti ve ağır, altın bir kolye bir yaka gibi boğazına kadar uzanıyordu. Minnettar olduğum tek şey buydu... *Dothikkar*'ın gözdelelerinden biri olarak ona iyi davranılıyordu. Kalede kendine ait bir odası vardı, en iyi yemekleri yiyor, bir genelev fahişesi olarak sadece imrendiği lüks şeyleri giyiyordu. Hiçbir zaman yoksulluk, yeterince altın kazanmak ya da ben yiyeyim diye başka bir yemekten vazgeçmek gibi endişeleri olmadı.

Bakışlarım taktığı kolyeye kaydı ve kolyenin içinde genelevde geçirdiği süre boyunca kazandığından daha fazla altın olduğunu düşündüm.

Banyo küvetimin yanına gelip diz çöktü ve yüzümü avuçlamak için uzandı.

"Seni ne kadar özledim," diye fısıldadı bana, gözlerimin içine bakarak. Annemin tüm hatalarına rağmen, onun sevgisinden bir kez bile şüphe etmemiştim. Hiçbir zaman.

Nemli alnımı onunkine bastırdım. Gençken beni hep böyle karşılardı. Bazen onu haftalarca görmezdim.

bazen birkaç gün, ama ne olursa olsun, her zaman beni on yıllardır görmemiş gibi davranırdı.

Uzaklaştı, gözleri yüzümde geziniyor, sadece bir annenin yapabileceği gibi bende her değişikliği inceliyordu. Acaba o da Rath Kitale'li Arokan gibi bende farklı bir şeyler mi hissetmişti?

"Ne kadar uzağa geldin?" diye sordu usulca, yüzümü hâlâ ellerinin arasında tutuyordu.

"Doğudan," dedim ona. "Lokkas'la dört günlük yolculuk."

Başını salladı. "Seni son gördüğümünden beri olan her şeyi anlat bana."

Elimden geleni yaptım. Ben ona geçen yılki olayları anlatırken o da banyonun yanında oturuyordu. Buzların çözülmesinden kısa bir süre sonra, bir *ungira* sürüsünü yeni kampımıza kadar takip ederken, Ghertun tarafından nasıl pusuya düşürüldüğümüzü. Saldırıda iki savaşçı ve üç *piroki* kaybetmiştik ama son Ghertun'u da ortadan kaldırmayı başarmıştık. Ölen savaşçılardan biri terzinin eşiydi ve o günkü olayları önceden görebildiğim, onları durdurabildiğim için hep suçluluk duydum.

Ona *Trikki*'deki şelalelerden bahsettim, sıcak mevsimde güneye doğru ikinci kampımızı kurduğumuz bir yerdi. Oradaki *wrissan* sürülerinin o kadar bol olduğunu ve etlerini iki soğuk mevsim yetecek kadar kurutmayı başardığımızı söyledim.

Ona doğruya yaptığımız yolculuğu anlattım, yaklaşan soğuk mevsimde üslenmek için yeni bir kamp yeri arıyorduk.

Sonunda ona doğudaki insan yerleşiminden, kamp kurduktan kısa bir süre sonra savaşçılarımın devriye gezmek için oraya gittiğinden ve bir dişi avlandığı için cezalandırmak zorunda kaldığımdan bahsettiğimde banyom soğumaya başlamıştı. Bu anıyı anlatmak ağzımda ekşi bir tat bıraktı ve midemi bulandırdı. Ona emrettiğim için yere diz çökmüş olan Nelle'i hatırladım. Kırbacın parıltısını gördüğümü hatırladım.

Homurdanarak banyo suyundan çıktım, hızla kurulandım ve giyindim. Annem bana bakıyordu, hala banyonun yanında diz çökmüştü ve avuçlarını benimkilere bastırarak kalkmasına yardım ettim.

Bakışları her zaman bilgi doluydu. "Bunun için suçluluk mu hissediyorsun? *Vorakkar* olarak görevini yaptığın için mi?"

"*Lysi*."

"Neden? *Vekkiri* kanunlarımızı biliyor."

"Benim gördüğümü sen görmedin, *lomma*," dedim ona. "Onlar kendi yollarında *duvna*, sadece yerleşim yerlerinde alınacak zenginlik yok. Onlar

hepsi aç. Hepsi sadece hayatta kalmaya çalışıyor."

Bakışları daraldı. O zaman bana yabancı geldi. O zaman kendi mücadelelerimizi çoktan unuttuğunu fark ettim. Açlığın delici acısını unutmuş muydu? Ürpertici korkuyu unutmuş muydu?

Şimdi ona bakan biri, bu kalede, tüm Dakkar'ın en zengin yerinde büyüdüğünü düşünürdü.

"Dişiye ne oldu, Seerin?" diye yavaşça sordu.

"Onu ben aldım," dedim çenemi tutarak, gözlerimdeki gerçeği zaten gördüğünü bilerek. Ondan hiçbir zaman bir şey saklayamamıştım.

"Onu aldım da ne demek?"

"O artık benim sürümden," dedim usulca.

Yüz ifadesi değişmedi ama "*Nik*" derken sesi sertti.

"*Lysi*."

Burun delikleri alevlendi. Pençeleri hâlâ elini tuttuğum avucuma doğru kıvrıldı.

"Seni *Vorakkar* yapmadım ki soyumuzu kirletesin, Seerin."

Annem her ne kadar alçakgönüllü olsa da hayatı boyunca yüceliği arzulamıştı. *Vorakkar* statümün ona *Dothikkar*'ın en gözde cariyesi olmaktan daha fazla gurur verdiğini biliyordum. Denemeler'den beri bu gururu bir rozet gibi taşırdı.

"Rath Kitala'nın şimdiden ne kadar düştüğüne bakın," diye tısladı sessizce. "*Vekkiri* eşinin hamile olduğunu duydum. Bir melezin bir sürüye liderlik ettiğini hayal edebiliyor musun? *Nik*. Rath Kitala'nın soyu ne kadar eski olursa olsun, hiçbir Dakkari onu takip etmez. *Dothikkar* bir melezin Denemeler'e girmesine asla izin vermez."

Kimse bir fahişenin piç oğlunu da takip etmezdi, diye düşündüm. "Yine de beni içeri aldı," diye belirttim, içinde duyduğum nefretten rahatsız olmuşum.

onun sesi.

"Benim yüzümden," dedi gözlerini kısarak. "*Nik*. Gerekirse *vekkiri* fahişen olarak al, ama daha fazlasını değil, Seerin. Bunu yasaklıyorum. *Morakkari*'n saf olacak, asıl bir soydan gelecek. *Vorakkar* olarak yerini sağlamlaştıracak. Varislerinin Denemeler'e girmesine izin verecek. Biz de bunun için çalıştık."

Çenem titredi.

"Geçmişini silmek için çok uğraşıyorsun, *lomma*," dedim usulca. "Kim olduğunu silmek, istediğin hayatı benim üzerimden inşa etmek için çok uğraşıyorsun. Öyle mi?

ne istediğimin bir önemi var mı?"

Keskin bir nefes verdi. "Bir *vekkiri* kraliçeniz olarak kabul ederseniz konseyinizin ve *pujerakınızın* arkanızda duracağını mı sanıyorsunuz? *Nik*, elbette hayır."

Kendi kendime *Rath Kitale'nin yaptığı*ni düşündüm. Ve Vodan benim en eski dostumdu. Bana her zaman sadık kalacaktı. O yanımdayken, sürü güçlü kalmaya devam edecekti.

"Seni terk ederlerse, sürün yok olur. Her şey boşa gider." "Ben Rath Tuviri'den *Vorakkar*'ım," dedim. "Beni kontrol eden sen değilsin. Horde, *Lomma*. Ve her zaman sürüm için en iyi olanı yapacağım."

Sözlerimle bakışlarına rahatlama geldi. "Sürünüz için en iyisi, Seerin, güçlü bir *Morakkari*'dir. Bizim yöntemlerimizi anlayan, sürünün tereddüt etmeden kabul edip peşinden gideceği biri."

Bilmediği şey Nelle'in bir *Vorakkar*'ın iradesine sahip olduğuydu. Onu köyünden aldığımdan beri bunu biliyordum.

Cevap vermediğimde, meselenin hallolduğunu, tıpkı *Dothikkar*'a yaptığı gibi istediğini elde ettiğini düşünmüş olmalı.

Çeneme dokundu. "Gel Seerin, bunun için tartışmak istemiyorum. Şimdi olmaz. Seni çok nadir görüyorum. Bunu arkamızda bırakacağız, *değil* mi?"

Sözleri beni karanlık bir ruh hali içinde bıraktı. Nelle'den bahsediş şeklinden nefret ediyordum, sanki o kirlenmiş gibiydi, oysa gerçekte o şimdiye kadar karşılaştığım en saf varlıktı.

Bir yanımlı suçlu hissediyordu, eğer seçme şansım olsaydı *Dothik*'te olmaktansa o anda Nelle'le olmayı tercih ederdim ama annemi görebildiğim tek zaman buydu.

Benim için çok şey feda etti, diye kendime hatırlattım, neredeyse benimkine benzeyen gri gözlerine bakarak. Bazen bana bir yabancı gibi görünse de onu her zaman sevecektim.

Bırak gitsin. Duyguları derinlere gömün, diye düşündüm kendi kendime. Tıpkı onun bana öğrettiği gibi.

"*Lysi, lomma*," diye karşılık verdim, dudaklarımı yanağında gezdirerek. "Bu gece tartışmayalım."

BÖLÜM OTUZ İKİ

I Seerin dönene kadar on bir gün geçti.
On bir uzun gün ve daha da uzun geceler.
Avuli'nin *voliki*'sindeydim, ancak işlerimiz yavaş yavaş azalmıştı.
don ziyafeti. Yine de onunla vakit geçirmek hoşuma gitti ve o da bana eşlik ettiği için mutlu görünüyordu.

O sırada Arlah'la taşlarla ilgili bir oyun oynuyor, *volikin*in izin verdiği en uzak mesafeden taşları halıların üzerinde yuvarlıyor, kükreyen ateş havuzunun hemen yanına düşen daha küçük bir çakıl taşını vurmaya çalışıyordu.

Geçtiğimiz on bir gün boyunca kar yağdı ve günlerin çoğunda kalabalık evlerinin güvenli ve sıcak sığınaklarında kaldı. Geceleri bile, eğitim alanlarına cesaret edemeyeceğim kadar soğuktu. İnsanın kemiklerini donduran, canını *acıtan* türden bir soğuktu. Ayrıca, eğitim alanında olmak bana sadece *pujerak*'ın tehditlerini hatırlatıyordu ve bu anı hala karnımda öfke ateşi yakıyordu.

Omuzlarıma sıkıca sardığım kürkümle minderimden Arlah'ın fırlattığı taşın ayağıma yakın bir yere düşmesini izledim. Gülerek, annesinin nişan alırken dikkatini dağıtmaya çalışmasını izledim.

Odrii tam o sırada çadıra girdi. Geçen hafta boyunca yavaş yavaş bana ısınmıştı. Hatta bir sabah silah çadırına gittiğimde onu *mitrimin* yanında beklerken gördüğümde özür dilemiş ve somurtkan bir aptal gibi davrandığını söylemişti.

Affedilecek bir şey yoktu. Sadece aramızdaki rahatsız edici gerilimin büyük bir kısmının ortadan kalkmış olmasından dolayı mutluydum.

Odrii o sırada bana baktı ve girişin eşiğinde durakladı.

"İçeri, içeri!" Avuli kaşlarını çatarak kardeşine baktı. "Bütün sıcaklığı dışarı veriyorsun."

"Evet!" Arlah haykırdı, evrensel dilde tam bir güvenle konuştuğu tek sözcüklerden biriydi bu. Genç çocuk bunu sık sık kullanırdı.

Odrii beyaz, toz karla kaplı botlarını silkeleyerek içeri girerken Arlah kıkırdadı.

"Bilmek istersin diye düşündüm," diye başladı bana bakarak. "Bu *Vorakkar* az önce döndü."

Bir an için öylece ona baktım. Sonra heyecan ve derin bir rahatlama göğsümde patlarken kalbim yaklaşık dört atım atladı.

"Peki o iyi mi?" Ayağa kalkmak için hızla iterek sordum, botlarıma uzanmaya başlamıştım bile.

Odrii omuzlarımdan tuttu ve telaşlı hareketlerimi durdurdu.

"*Lysi*," diye onayladı. "Ancak az önce konseyiyle birlikte içeri girdi. Onu henüz göremezsiniz."

Hayal kırıklığı omuzlarımı çökertti ama başımı salladım. Elbette, *Dothikkar*'la görüşmesinden sonra önce konseyiyle görüşmesi gerekecekti.

"Bu iyi haber kardeşim," diye söze karıştı Avuli. "En azından eve sağ salım varmış. Hepimiz havadaki korkunç değişimden dolayı endişeliydik."

Bu son birkaç haftadır fark ettiğim bir şeydi... Rath Tuviri üyeleri *Vorakkar*'larını gerçekten önemsiyorlardı. Avuli bana kampın her yerinde *Vorakkar*'ın ne zaman döneceği hakkında konuşmalar yakaladığını ve bunun bir an önce olmasını dilediklerini söylemişti. *Bikku*, ona yolculuğu için yeterli erzak vermediklerinden ve *pirokininin* karda ne yapacağından endişe ediyormuş. Sürüdeki bir başka terzi, uzun yolculuğu için ona bir post daha dikmesi gerektiğini düşünerek üzülmüş.

Seerin iyi bir erkekti. Sürüsü için iyi bir liderdi. Hepsi onda benim gördüğümü gördü.

Ancak artık döndüğünü bildiğim için o günün öğleden sonrası ve akşamın ilk saatleri her zamankinden daha da yavaş geçti. Kalbim hiç yavaşlamamış gibi hissediyordum ve Arlah'ın uydurma oyunları bile dikkatimi uzun süre dağıtamadı.

Sonunda Avuli, "Git, Nelle. Git onu bekle. Eminim yakında konsey ile işini bitirecektir. Hava çoktan karardı."

Başımı salladım, botlarımı ve postumu giymeye başlamıştım bile. Avuli bana yüzümün alt kısmını örten ve yanaklarımın acımasını önleyen bir şal yapmıştı.

Arlah'ın uzayan saçlarını hışırdatmadan önce ona ve Odrii'ye "Yarın görüşürüz," dedim. Elimi sıktı, mümkün olduğunca uzun süre tuttu, gitmemi istemiyordu. Bir günlüğüne ayrılmamdan hiç hoşlanmazdı. Sonunda Avuli onu yanından uzaklaştırdı ve ben de son bir el sallayıyla oradan ayrıldım.

Aceleyle Seerin'in *volikisine* doğru ilerledim, kendi *volikimi* geçtim ve kısa yokuşu çıktım. Soğuk ciğerlerimdeki tüm havayı emiyor gibiydi ve Seerin'in bu soğukta yolculuk etmek zorunda kalmasından nefret ediyordum.

Çadırından içeri girdiğimde, birilerinin ateşini çoktan yakmış olduğunu ve kuru et, kuru meyve, zengin, yağlı et suyu ve büyük bir *kuveri* somunu ile birlikte cömert bir kadeh şarap getirdiğini gördüm. Banyosu her zamanki köşesinde hazırды.

Şalımı açıp postumu silkelerken tenim karıncalandı. Çizmelerimi çıkarıp ateşin yanına gittim ve beklerken parmaklarımı ısıttım. Seerin'in yokluğunda, gece geç saatlerde sürü uyurken onun *volikisine* birçok kez gizlice girmiştim. Hatta birkaç kez onun kürklerinin içinde uyumuştum çünkü hâlâ onun gibi kokuyorlardı ve bu beni rahatlatıyordu.

Yine de onun kürklerinin içinde yatmanın kendine has bir dizi sorunu vardı. Ne zaman yatsam, en son onun yatağında birlikte olduğumuz zamanın anıları, sahiplenici öpücükler ve kalıcı dokunuşlar, sıcaklık ve seks ve beni kendisinin yaparken etime homurdandığı kötü sözler beni rahatsız ediyordu.

Volikisinin ağır kanatları içeri doğru itildi, ıslık çalan bir rüzgâr içeri sızarak ateşin titremesine neden oldu.

İblis kralım içeri girdiğinde nefesim kesildi. Ve gözleri benimkilerle birleştiğinde kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissettim.

Girişe kürkle sarılmış bir bohça bıraktı ve sonra bana doğru yürümeye başladı.

Siyah postu buz gibi soğuktu ama umurumda değildi. O bana uzanırken ben de ona uzandım. Sonra dudakları dudaklarımdaydı ve aç bir şekilde ağzımı yedi, kolları bedenimi sıkıca sararken ve benimki göğsüne bastırırken beni tüketti.

Her nasılsa ne kadar büyük, ne kadar iri olduğunu unutmuşum. Onu ilk gördüğümde bir duvar olarak düşünmüştüm. Sağlam bir güç duvarı. O zamanlar, bu güç beni korkutmuştu.

Ama şimdi, kendimi hiç onun kollarında olduğum kadar güvende ya da korunmuş hissetmemiştim. Artık sürüsünün sembolünün neden bir kalkan olduğunu biliyordum.

"*Sana şimdi ihtiyacım var, rei thissie,*" diye hırladı bana karşı, elleri çoktan kalın tuniğime gitmişti.

Karanlık sesi karşısında keskin bir nefes aldım, ayak parmaklarım altımızdaki kilimlere kıvrıldı.

Onu özlemiştim. İnanılmaz derecede çok. Onunla ilgili her şeyi.

"Evet," diye fısıldadım, tuniğimi bedenimden ayırabilmesi için kollarımı kaldırdım. Göğüslerim serbest kalırken arzu ve ihtiyaç kanımı ısıttı.

Başını eğdiğinde inledim ve sıcak dili hemen çakıllı meme uçlarımı aradı.

Ama zaman kaybetmek istemiyordum. O hassas göğüslerimi emip okşarken, ben de postunu çözüp geniş omuzlarından ittim ve ellerimi kollarını kaplayan kas kordonlarının üzerinde gezdirdim.

Aramızda, parmaklarım hemen içine girmeden önce pantolonunun bağını çözdü.

Elimi sikine doladığımda boğazından sert bir inilti koptu, banyoda onu okşadığımda ne kadar hoşuna gittiğini hatırladım.

"*Vok,*" diye fısıldadı, elimde sert ve sıcak bir şekilde nabız atıyordu. Elleri pantolonuma geldi, düğümleri çözdü ve pantolonumu tekmeleyerek çıkardığımda, göğüslerimin arasında asılı duran tüyler dışında bakışları altında tamamen çıplaktım.

Gözleri yarı kapalı bir şekilde bana bakıyor, elleri vücudumun kıvrımlarında geziniyordu. Beni son gördüğünden, elleri üzerimde son gezindiğinden beri daha da kilo almıştım. Kalçalarım yumuşamış, göğüslerim ve kalçalarım daha dolgunlaşmıştı. Beni sürüsüne ilk getirdiğinde ne kadar zayıf olduğumu düşünürsek, kendimi tamamen farklı bir kadın gibi hissediyordum. Bambaşka bir kadın gibi *görünüyordum*.

Başparmağımı sikinin kaygan, kaygan başının üzerinde gezdirdim ve sarsılmasına neden oldum.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Küçük, alaycı gülümsememi zar zor gizleyerek ona mırıldandım. Bir parçam hâlâ onun burada olduğuna, sonunda geri döndüğüne inanamıyordu.

Gözleri kısıldı ve benim kadar çıplak olana kadar hızla soyunmayı bitirdi.

Dudaklarını yaladı ve ellerimi sikinden çekerek, "Sana ne kadar iyi hissettirdiğini göstereceğim," diye söz verdi.

Sözlerimiz beni ittiği geceye, onu yıkadığım geceye o kadar benziyordu ki. O da biliyordu, ben de biliyordum. Sanki o gecenin olaylarını yeniden yazıyorduk.

Yataktan çok uzakta olmamamıza rağmen beni kilimlerin üzerine ittiğinde nefesim kesildi. Diz çöktüğünde kocaman gözlerle ona baktım, uzanıp beni ters çevirdi ve önünde dört ayak üzerinde, ellerimin ve dizlerimin üzerinde durdum.

Omzumun üzerinden bakarak aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. Beni daha önce hiç böyle almamıştı ama bu pozisyonu merak uyandırıcı bir şekilde erotik buldum. Bacaklarım birbirine kenetlenmiş, onun için fazlasıyla hazırdım.

Sonra gözleri üzerime kaydı. Bakışları sırtıma takıldı ve uzun saçlarımı yana doğru tararken ifadesi değişti.

Sırtımdaki üç yara izine bakarken çenesi titriyordu. Kırbaçtan. Omzumun üstünden başlayıp omurgam boyunca çaprazlama ilerleyerek kalçamda son bulan dokunuşuyla bir tanesinin izini sürdü.

Ne düşündüğünü merak ederek ona baktım. Onları görmekten nefret ettiğini biliyordum. Bunu hiç söylememişti ama ani gerginliğini hissedebiliyordum.

Eğilip yaralarımı öptüğünde, dudaklarını etimin üzerinde gezdirdiğinde kaşlarım çatıldı, gözlerimden şaşırtıcı bir hızla yaşlar süzüldü. Yumuşakça, nazikçe, onun emriyle aldığım eski yaraların her bir santimini öptü. Ve öpücüğünün ne anlama geldiğini biliyordum. Ne olduğunu.

Bu bir özürdü. Bu onun pişmanlığı, suçluluğuydu.

Bu yaraları ona karşı kullanmadığımı ona zaten söylemiştim. Hâlâ iyileşiyor olsam bile bunu unutmuştum. Benim ırkının kanunlarına bağlı olduğum gibi o da görevine bağlıydı.

Ama iblis kralım belli ki bunu hâlâ yanında taşıyordu ve şimdi ondan, yaralı etimin her tarafına akıyordu.

"Seerin," diye boğuldum.

Onu sevdiğimi sanıyordum. Ruhumu aldığını hissettiğim ilk andan itibaren bunun böyle olduğunu, *hep böyle* olacağını düşünmüştüm. Ben... aşk hakkında hiçbir şey bilmeyen bir insan, kendini Dakkar'ın güçlü ve güzel bir sürü kralına aşık bulmuştu. Neredeyse gülünecek bir şeydi ama ne kadar tuhaf görüldüğü umurumda değildi.

"Buraya gel," diye fısıldadım, sesime güvenmiyordum. Kendimi açıkta ve savunmasız hissediyordum. Yine de kendimi tamamen güvende hissediyordum. Bu çok garip bir kombinasyondur.

Duygular.

Bana doğru eğildi ve ben de boynumu büküm.

Dudaklarını yavaş, yumuşak bir öpücükle yakalayarak fısıldadım, "Yeter. Artık yeter."

Uzaklaştığında, gözleri benimkiler arasında gidip geldi. Ona ne söylediğimi biliyordu. Geçmişin geride kaldığını. Birbirimizi nasıl bulduğumuzun geride kaldığını. Onu uzun zaman önce affetmişim.

Başını hafifçe salladı ama anladığını biliyordum. Dudaklarımı son bir kez yakaladı ve sonra geri çekildi.

"Oh," diye nefes aldım, elinin altımda, şişmiş klitorisime süründüğünü hissettiğimde. Arzu bana geri döndü, daha önce olduğundan daha da güçlü, az önce olanlarla söndürülmemiş, *körüklenmişti*.

Ben ellerine karşı sallanana, göğüslerim altımda sallanana, Blue'nun tüyleri halının üzerinde sürüklenene kadar kalçalarımın arasını okşadı.

"Seerin," diye fısıldadım, omzumun üzerinden ona bakarak. "Lütfen!"

Yalvarmam üzerine hırlayarak, zonklayan sikini girişime yerleştirdi.

"Lysi?" diye gürledi.

Çılgınca kalçalarımı geriye doğru salladım ve o da birkaç santim içeri kaydı.

Tıslaması *volikiyi* doldurdu.

Sonra elleri kalçalarımı sabitledi, hareket edemeyecek hale gelene kadar kavradı.

Tek bir güçlü hamleyle içeriye doğru kaydı ve orada kaldı. Başım sallanıyor, ağzım düşüyor ve gözlerim kapanmak için çırpınıyordu. Bu sefer sadece kısa süreli bir acı hissettim, o da çabucak kayboldu.

"Daha fazla bekleyemem," diye hırladı. "*Sana şimdi ihtiyacım var.*"

Onun bu sözleri üzerine, kalçalarını tekrar içime sokmadan önce bedenimden çekildi.

"Ahhh," diye bağırdım. "Oh evet, Seerin!"

Durmadı. Çiftleşmenin kötü sesleri *volikiyi* doldurana kadar seksime vurmaya, itmeye ve öğütmeye devam etti. Her şey yok olana kadar. Sadece o ve ben kalana kadar. Sadece *biz olana* kadar.

Kaba homurtular ve mırıldanan inilti kulaklarıma ulaştı ve tırnaklarım altımdaki pelüş halılara kıvrıldı, göğüslerim her diş şakırdatan itişte kuvvetle sallanıyordu.

Tam orgazmın eşiğine geldiğimi düşünürken, Seerin'in eli boğazıma dolandı.

İkimiz de diz çökene kadar beni yukarı çekerken, arkamdan bana vurmaya devam ederken şaşkınlıkla nefes aldım. İnanılmaz bir şekilde, siki daha da derine kayıyor gibiydi. Boynumu kavramaya devam ederken sırtım göğsünün sertleşmiş düzlemiyle buluştu. Diğer eli bacaklarımın arasına gitti, ağrıyan klitorisime bastırdı, çıldırtıcı bir şekilde yavaşça yuvarladı, arkadan neredeyse çılgınca, umutsuz itişlerine bir yan yana geldi.

Boğazımdaki eli sahipleniciydi. Korkutucu değildi. Bu...

Bu bir *iddiaydı*, fark ettim. İblis kralının iddiası.

Seerin beni öpene kadar boynumu çevirdi ve öpücüğünü tamamen bana ait olan bir iddiayla karşıladım. Karanlık hırıltısı boğazımdan aşağı inerek birleştiğimiz yere doğru cızırdadı ve nefesim kesildi.

Beni vuran orgazm neredeyse şiddetliydi. Omurgamı dikleştirdi ve tüm bedenimi dondurdu.

Seerin sikinin etrafında sıkıldığımı hissetti. Bu his karşısında hırladı ve öpüşmemizi kesti.

"Gelirken bana bak, *rei thissie*," diye emretti, sesi gırtlaktan gelen bir mırıltıdan başka bir şey değildi.

Denesem bile gözümü ondan kaçıramazdım. Gri gözleri benimkilere kilitlenmişti. Akıl almaz bir zevk bedenimi sararken, hızının arttığını hissettiğimde, asla başka tarafa bakmadım.

İşte o zaman benden son parçayı da aldığını hissettim. Gitmesine izin vermenin beni sonsuza dek değiştireceğinden korkarak belki de saklamaya çalıştığım ruhumun kalan son parçasını.

Ve oldu da. *Olacaktı*. Bunu, bu iblisi sevdiğimi bildiğim kadar kesin olarak biliyordum. *Benim iblisimi*.

Seerin'in kaşları bakışlarımda gördüğü şeyle çatıldı ve sonra sikinin içimde sarsıldığını ve büyüdüğünü hissettim.

Tohumunun içinden fışkırdığını, çırpınan duvarlarıma çarpıp içime, sıcak ve *çok doğru* bir şekilde pompalandığını hissettiğimde düzensiz bir nefes aldım.

Bir iniltiyle bana karşı ürperdi, eli boğazımda gevşedi. İkimiz de öne doğru kaydık, *volikisinin* halıları üzerinde birlikte yuvarlandık.

"Sana doyacağımı hiç sanmıyorum, Nelle," diye inledi, nefesi düzensiz ve sertti.

Sesi bundan neredeyse korkuyor gibiydi.

Ama ona don bayramı gecesi söylediğim gibi... Korkmuyordum.

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Y Cildimiz burada kuru," diye gözlemledim Seerin'in omzundaki topa bakarak. "Ve burası," diye mırıldandım, avucumu banyodaki suyun altında onun yan tarafında gezdirirken.

Ben yer değiştirdikçe su damlıyordu ve siki bacaklarımın arasına süründüğünde inledi. Banyo küvetindeydik ve ben onun kalçalarına binmiş, göğsüne yaslanmışım. Birbirimizi çoktan yıkamıştık ve Seerin'in saçlarını yıkamasının, o uzun parmakların kafa derimi kazımasının cennet gibi hissettirdiğini keşfettim. Ve o anda, hayatım boyunca hiç bu kadar sıcak, mutlu ya da korunmuş hissetmemiştim.

"Çünkü *alukkiri* beni terk etti," diye mırıldandı, yüzümü yukarı kaldırdı, gözleri yüz hatlarımı inceliyordu.

"Çünkü inat ediyordun," diye cevap verdim, o geceyi iyi hatırlayarak kaşlarımı çattım.

Homurdandı, sert başlı bir erkekti.

"Ama bir anlaşma *yapmıştık* ve ben üzerime düşeni yapmadım" derken gülümsememi gizledim.

"*Nik*," diye mırıldandı ciddiyetle, sanki bu şimdiye kadar konuştuğumuz en ciddi meseleymiş gibi. "Sen yapmadın, *Thissie*."

"Sanırım bunu telafi etmek için," diye başladım, "sezonun geri kalanında senin *alukkiri*'n olabilirim?"

Mırıltısı bana bu fikri ne kadar sevdiğini gösterdi. "*Lysi*?"

"Evet."

"Ve ben de senin olabilirim, *thissie*," diye homurdandı, elleri kalçalarımın yukarı doğru uzandı, göğüslerimi avuçladı, başparmakları meme uçlarımda gezindi.

Gülüştüm biraz soluk soluğa geldi ve boğazımın sütununu kemirmek için eğildiğinde tamamen söndü. "Seerin."

"Mmm?"

"Bana hâlâ *Dothik*'ten bahsetmedin," diye hatırlattım, o da dikkatimi dağıtmaya karar verdi. *Tekrar*. Yıkanmak için sevişmeye ara vermiştik ama Seerin çadıra döneli saatler olmuştu ve yolculuğuyla ilgili sorularımın her birini geçiştirmeyi başarmıştı.

İç çekti ve arkasına yaslandı. "Sürüme geri döndüğüm için mutlu ve rahatlamış durumdayım, Nelle. Hepsi bu kadar."

"O kadar kötü mü gitti?" Şansımı denedim.

Dudakları birbirine yapıştı. "*Dothikkar* ve diğer *Vorakkarlar*la pek çok toplantı oldu. Hiçbiri iyi sonuçlanmadı. Buzlar çözüldükten sonra yeniden bir araya geleceğiz."

"Bu kadar erken dönmek zorunda mısınız?" Kaşlarımı çatarak sordum. Buzların çözülmesine daha birkaç ay vardı ama *yine* de çok erken görünüyordu.

"*Lysi*."

"Peki ya annen?" Kısa bir duraksamadan sonra sordum. "Onu gördün mü?"

Başını eğdi ama gözleri hafifçe kırıştı. Elleri tekrar vücudumda gezinmeye başladı ve ne yaptığını biliyordum... dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Kalçalarımın arasına uzandığında bileklerini suyun altında yakaladım.

Seerin keskin bir nefes verdi. *Pujerak*'ın bana söylediklerini hatırladım... Seerin'in annesinin hesapçı ve acımasız olduğunu. Sözlerinin onu doğru bir şekilde tasvir edip etmediğini merak ediyordum ama ona sormak, *pujerakının* benimle konuştuğunu ortaya çıkaracaktı. Ve nedense Seerin'in o geceyi bilmesini istemiyordum. Bunun onu sadece kızdıracağını hissediyordum.

"*Lysi*, onu ilk gece ve ikinci gece tekrar gördüm," dedi. "O nasıl?"

Yumuşak bir sesle sordum.

"O her zaman olduğu gibi," diye cevap verdi ama sözleri beni tatmin etmedi. Bana hiçbir şey söylemediler.

"Peki bu nasıl?"

Gözleri benimkilere kaydı. "O *Dothikkar*'ın gözde cariyesi. Kocasının ona ihtiyaç duyduğu zamanlar dışında, kadın dilediğini yapmakta özgürdür. En güzel giysileri giyer, en güzel mücevherlerle süslenir ve mutlu olur.

onun saraydaki konumu ile. Annem için statü önemlidir. Onunki olabildiğince yüksek."

"Ve oğlu da bir *Vorakkar*," dedim usulca. Tereddüt ettikten sonra ekledim

Rath Tuviri'den *Vorakkar*. Onun adını almışsın."

Bakışları keskinleşti, yine de nazik bir elini çıplak sırtımda gezdirdi ve avucunu kalçalarımın kabarıklığı üzerine yerleştirdi.

"Sahip olduğum tek isim bu," dedi. "Bu benim de adım, sadece onun değil." Çünkü babasını hiç tanımamıştı.

"Onu hiç merak ediyor musun? Babanı?" Fısıldadım, göğsünden aşağıya doğru bir yol çizdim, etine işlenmiş altın işaretleri takip ettim. "Kim olduğunu ya da nerede olduğunu?"

"*Nik*," dedi. "Uzun zamandır onu düşünmemiştim." Kaşlarımı çatmış olsam da başımı salladım.

"Aileni hiç merak ediyor musun?" diye mırıldandı.

Kaşlarım çatıldı. "Daha çok gençken. Onlarla hayatımın nasıl olacağını merak ederdim. Dakkar'da olsalar ve gitmeseler birlikte mutlu olacağımızı düşünürdüm."

"Peki ya şimdi?"

İçimi çektim. "Şimdi düşünüyorum da Dakkar'a hiç ulaşmamaları daha iyiydi." "Neden?"

"Üç kişiyi doyurmak zor olurdu," dedim basitçe.

Babamın avlanmak için uzun saatler harcaması gerekirdi. Grigg'i ve kadınlardan cinsel iyilik karşılığında nasıl ekstra kredi teklif ettiğini düşündüm. Annemin ailesini doyurmak için boyun eğip eğmeyeceğini merak ettim. Acaba kalsaydım *ben* de sonunda teslim olur muydum?

Hayır. O zaman bile açlıktan ölmeyi tercih ederdim.

Annemle babamın birbirlerine aşık olduklarını bilmek beni her zaman çok rahatlatmış, çok mutlu etmişti. Köyümüzde geçirdiğimiz zor yılların bu sevgiyi azaltmayacağını bilmek beni mutlu ediyordu.

Dikkatimi tekrar ona verdiğimde Seerin kaşlarını çatıyordu. Bir an için annemle babamın birbirlerine karşı böyle hissedip hissetmediklerini merak ettim. Babam öldürüldükten sonra annemin kederinin haklı olabileceğini düşündüm. Çünkü Seerin'in bu dünyadan *gittiğini* düşünmek? Bana hiç mantıklı gelmiyordu. Akıl almaz bir şeydi.

"Ama artık buradayım," dedim usulca. Ortamı yumuşatmak için, "Ve sanırım sonunda sana verdiğim *alukkiri* olma sözünü yerine getirme vakti geldi," dedim.

Konunun değişmesine izin verdi ama gözlerinden ne yaptığımı bildiği anlaşılıyordu. Çenesini yukarı doğru salladı ve ben de banyo küvetinden çıkarak onun üzerinden indim. Seerin arkamda durdu ve ben hafifçe titrerken kurulanmama yardım etti, sonra da kendi tenini kuruladı.

Tuniğime uzandığımda "Çıkar onu," diye gürledi. Komutu duyunca durakladım ve sonra kumaşı bıraktım. "Bu gece seni yeterince sıcak tutacağım, *rei thissie*."

Kötü iblis, diye düşündüm, dolaplarına gidip tanıdık bir yağ şişesiyle dönmesini izlerken. Bana uzattı ve ben de kapağını açarak ellerime küçük bir miktar döktüm, topraksı ve hoş koktuğunu fark ettim. Nemli saçlarımdan bir su damlası göğsüme düştü ve göğsümün üzerinden geçti. Seerin'in bakışları onu takip etti ve sanki gözleri değil de dili damlanın izini sürüyordu.

Avuçlarımı kollarından aşağıya doğru gezdirmeden önce, yukarıya uzanarak yağı omuzlarının üst kısımlarına, cildinin kuruluşunu ilk gördüğüm yere sürdüm. Bacaklarımin arasında hissettiğim titremeye rağmen, ilk başta tamamen işime odaklandım, yağı etine metodik ve derinlemesine işledim.

Parmak uçlarımı esmer meme uçlarının üzerinde gezdirdiğimde boğazından bir ses çıkardı ve ben de gülümsememi bastırarak ellerimi hızla çıkıntılı karnının üzerinde gezdirdim. Ön tarafını bitirdikten sonra sırtını dolaştım, *Vorakkar* yara izlerini ilk kez yakından gördüğümde gülümsemem biraz azaldı. Sırtında yara dokusundan başka bir şey yoktu ve bundan nasıl kurtulduğunu merak ettim.

Yavaşça ellerimi etinin üzerinde gezdirdim. Parmak uçlarımin altında teni gergin hissediliyordu ama her santime ulaşmaya özen gösterdim ve işim bittiğinde öne doğru eğilmekten kendimi alamadım. Sırtının ortasına yumuşak bir öpücük kondurdum ve dudaklarımin oyalanmasına izin verdim.

Sustu. Boğazından sert bir ses çıktı. "Nelle," diye homurdandı.

Ellerim sert kalçalarına doğru gitti ve yağı oraya da sürdüm. Kaslı ve sıkıydılar ve ondan boğuk bir kahkaha gelirken etini yoğurdum.

"Sen benim sonum olacaksın, sığircık."

Bir an için donup kaldım. Sözleri *pujerak'inkine* çok benziyordu ama Seerin'in bunu sadece alay etmek için söylediğini biliyordum.

"Nelle?" diye sordu, hâlâ beni hissederek. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdim, sesim boğuk çıkıyordu. Ön tarafına yaklaştım ve daha fazla yağ almak için uzandım. "Şimdiden yarısını bitirdim," diye mırıldandım gülümseyerek.

Aleti zonkluyor ve şişiyordu. Sözlerimle kıpırdadı ve önünde diz çöktüğümde tekrar kıpırdadı.

Aletini görmezden geldim ve yağları bacaklarına, baldırlarına, uyluklarının arkasına ve önüne sürdüm. Ovaladıkça aynı sahiplenme duygusu içime işliyor, daha önce hiç *alukkiri almadığı* için, bildiğim kadarıyla başka bir kadın ona bunu yapmadığı için aniden minnettarlık duyuyor ve rahatlıyordum.

Çünkü samimi hissettiriyordu. Dalgalandıran her kasını, vücudundaki her değişimi hissedebiliyordum. Sıcaklığını, gücünü ve ne zaman hassas bir yerine dokunsam nasıl gerildiğini ve gevşediğini hissedebiliyordum.

Bacaklarıyla işim bittiğinde, bakışlarıyla buluşmak için başımı geriye atmadan önce gözlerimi sikine diktim.

Gri gözleri kapüşonlu ve yoğundu, önünde diz çökmüş bana bakıyordu. Bir *Vorakkar*'ın önünde diz çökmüştüm ama kendimi güçsüz hissetmiyordum. Kendimi güçlü hissediyordum.

"Burada da mı?" Fısıldadım.

Nefes verışı keskindi ve eli dudaklarımda gezinmek için aşağı uzandı. "Önce öp onu, *rei thissie*."

Kalçalarım birbirine yapışırken, "Bu *alukkiri'nin* bir parçası mı?" diye sordum.

"*Nik*," diye homurdandı. "Ama sen benimsin ve benim dişim olarak, benim her parçamı öğreneceksin. Benim de senin her parçanı öğreneceğim gibi."

Güm, güm, güm. Sözleri karşısında kalp atışlarım göğsümde hızlı ve heyecanlı bir ritim tutturdu. Bana "*benim*" demesi çok hoşuma gitmişti.

Aletin tabanını kavrayarak, karnına sıkıca bastırdığı yerden aşağı doğru çektim. Öne doğru eğilerek parlayan başını öperken biraz utandığımı hissettim, gözleriyle buluştuğumda bile dudaklarımda sıcaklığıyla oyalanmasına izin verdim.

Kaba bir hırıltı *volikinin* etrafında yankılandı ve ardından yüksek sesle, duyulabilir bir şekilde yutkundu.

"*Yine*," diye homurdandı.

Kalçalarımın arasında klitorisim zonkluyordu. Onu *orada* hatırladım, yalıyor, öpüyor ve usulca emiyordu. Bu zevke karşılık vermek istedim çünkü onun da bana hissettirdiği kadar iyi hissetmesini istiyordum.

Bakışlarını tutarak, dudaklarımı şaftının ortasına doğru götürmeden önce onu tekrar öptüm. Onu oradan da öptüm.

Eli başımın arkasına geldi. Sesi daha da sert çıktı. "*Tekrar.*"

Ucunu öptüm. Sonra dilim yavaşça şişmiş başın alt tarafını yalamak için dışarı fırladı, test ediyor, tepkisini ölçüyordu.

Kalçaları görünüşte kendiliğinden sarsıldı ve Seerin tısladı, "*Vok, rei thissie.*"

"Yine mi?" Fısıldadım.

Gözleri beni olduğum yerde sabitledi. Sanki uzaklaşacağımdan korkuyormuş gibi elinin saçlarımda sıkıştığını hissettim.

"*Lysi.*"

Bu sefer kalın şaftının boylu boyunca yaladım, sikinin dilimin üzerinde zonkladığını hissettim. Seerin'in nefesi sert çıktı ve Dakkari dilinde bir şeyler mırıldandı ama tek bir kelime bile çıkaramadım. "Ne Şimdi mi?" I sordu Onu, istemek için Lütfen Onu. Ama I bu konularda tecrübesizdim. Zevk almakla ilgili ilk şeyi bilmiyordum.

Bunun gibi bir erkek.

Hevesli sorum karşısında neredeyse acı dolu bir kahkaha attı. "Isırmak dışında, *rei thissie*, bana yaptığın her şey iyi hissettiriyor."

"Anlat bana."

Yutkunması duyulabilirdi.

Parmaklarını dudaklarıma sürterek, "Aç," diye homurdandı. Sözleri üzerine onları ayırdım ve aletin başını yavaşça içeri soktu. Sesi sertleşmişti, "Burası en hassas olduğum yer. Em beni, *kalles.*"

Söylediğini hemen yaptığımda boğazından sert bir hırıltı çıktı. Şaftı kalın ve dolgundu ama ucunu emmeye devam ederken çenemi olabildiğince genişlettim. Tohumunun başlangıcı dilimi ıslatarak başından dışarı fırladı ve daha fazlası için yarığı yaladım, topraksı, misk kokulu tadı sevdiğimi fark ettim.

"*Vok, Nelle,*" diye sertçe inledi, eli başımın arkasında sıkıştı.

Ben yalayıp emerken kalçalarındaki kaslar hafifçe titredi. Başından sikinin yan tarafına doğru ilerlediğimde, sikinin tabanının hemen üzerindeki yumrusunu gördüm. İçimde o kadar derin olduğu zamanları hatırladım.

Klitorisimle mükemmel bir şekilde hizalanmıştı, nasıl zonkluyor, ısınıyor ve bana karşı nabız atıyordu.

Dokunmak için uzandım, parmak uçlarım vücudunda gezdirdikten sonra hâlâ yağlıydı. Elimini üzerinde gezdirdiğimde kalçaları sarsıldı. Tıpkı siki gibi sıcak ve sertti.

"Buna ne deniyor?"

"*Dakke*," diye hırladı, gözleri beni delip geçiyordu. Evet, iblis kralım onu keşfetmemden çok ama çok hoşlanıyordu.

Öne doğru eğilerek onu oradan da öptüm ve göğsünden sert bir nefes çıkmasına neden oldum. Dilimi üzerinde gezdirdiğimde vücudu dalgalandı. Tıpkı sikinin başını emdiğim gibi onu da emdiğimde tamamen dondu kaldı.

Ne olduğunu anlamadan *volikin*in zemininden kalkmış, onun kollarındaydım ve sonra sırtım onun yatağındaydı, kürkleri karıncalanan tenimi gıdıklıyordu.

Seerin'in yüzündeki kararmış, odaklanmış ifadeye bakılırsa, onu sınıra çok yaklaştırmışım gibi görünüyordu. *Dakke*'sinin ne kadar hassas olduğunu sormak için ağzımı açtım ama hemen kalçalarımı aralayıp tek bir hamleyle derinlere, çok derinlere girdiğinde kelimeler boğazımda düğümlendi.

Seerin beni çılgınca becerdi, yağlı teni benimkine çarpıyordu. Ve tek yapabildiğim omuzlarını kavrayıp onu almaktı. Vücudunu keşfetmekten, sikini emerken ve yalarken verdiği tepkileri izlemekten, *dakkesinin* içime sürtünmesinden zaten inanılmaz derecede tahrik olmuştum, orgazmım zirveye ulaşmaya başladığında şaşırmadım bile.

"*Lysi*," diye kulağıma hırladı. Yavaşça, boynumun sütununu tekrar ısırdı ve sonra rasped, "Benim horozuma gel, *rei thissie*. *Vok*, seni hissedebiliyorum!"

Yoğun zevk beni haykırmaya itti, kalçalarımı ona doğru savurmama ve omurgamın eğilmesine neden oldu. Orgazmımın ortasında, onun itişlerinin hızlandığını hissettim.

"*Şimdiden çok yaklaştın. Kassikari*, o küçük tatlı dilinle beni boşaltacaktın."

Seerin başını geriye attı ve tohumu ucundan fışkırırken *volikin*in kubbeli tavanına doğru böğürdü. Sıcaklığı beni *derinlemesine* kaplarken kalçaları içimde sallanmaya devam etti. Başı boynuma düştü, saçları ağır göğüslerimin üzerine döküldü ve tohumunun son kısmını bedenime boşaltırken kollarımı ona sardım.

İkimiz de kendimize gelirken bir süre sessizlik içinde yattık. Seerin bizi yan yatana kadar yuvarlayıp kürkleri üzerimize çektiğinde, onun güçlü, işaretli göğsüne bir öpücük kondurdum.

Gözleriyle buluşmak için yüzümü geriye doğru eğdim. Parmak uçları çıplak omzumu okşadı ve diğer eli kalçamın kabarıklığını kavradı.

"Her zaman böyle midir?" Fısıldadım.

Ne sorduğumu bilmiyordum. Seksi mi yoksa daha derin bir şeyi mi kastettiğimi bilmiyordum. Ya da ikisini de.

Ancak Seerin biliyor gibiydi.

"*Nik,*" diye karşılık verdi. "Bu sen ve ben, Nelle."

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

M "Bir canavar yarattım, *Rei Thissie*." diye inlediğimde nefesim kesilmiş, sesim kısılmıştı. Doymak bilmeyen bir canavar."

Kalçalarımın sarılmış olmasına ve döllerimin amından akmasına rağmen kahkahası kulaklarımda çınılıyordu. Az önce o kadar sert boşalmış olmasına rağmen, donuk küçük pençelerinin izlerini etimde bırakmıştı.

"Hep böyle söylüyorsun," diye mırıldandı ve eğilerek dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

"Çünkü bu doğru," diye homurdandım, uzaklaşmak için hareket ettiğinde kalçalarını üzerimde sabit tuttum.

Dothik'e yaptığım yolculuktan döneli bir ay olmuştu. Acı soğuklarla, buz ve karla, bazen dışarı çıkmayı imkânsız hale getiren şiddetli fırtınalarla geçen bir ay. Kürklerimin içinde dişimi, gülüşünü ve tenime kondurduğu öpücükleri, geceleri *volikide* ateş çtırdarken sessizce uzanıp onun yumuşak gözlerini sanki ruhuma kazınamam gerekiyormuş gibi ezberlediğim bir ay. Sanki zaten öyle değillermiş gibi.

Belki de hayatımda ilk kez köklü, tüketen bir mutlulukla geçen bir ay.

Memnun iç çekişi dudaklarımdan arasından süzüldü ve geri çekildi.

"Seni şimdiden özledim," diye fısıldadı; bu, günlük görevlerimiz için birbirimizden ayrılmak zorunda kalmadan önce sık sık dile getirdiği bir şeydi.

Bu kız arkadaşım bana karşı her zaman açık olmuştur. Duygularını asla saklamazdı ve ben de onun kolayca ifade ettiklerini zorlanmadan okurdum.

Bir ay önce gözlerinde görmeye başladığım şey çiçek açmış ve büyümüştü. Arzu, dostluk, saygı, merak, güven ve tam bir kabullenişin birleşimi, sanki aşkının her şeyi değiştirdiğini biliyormuş gibi.

Bunu bana hiç sözlü olarak söylememişti. Söylemesine de gerek yoktu.

Ancak aramızda geçen her şeye rağmen kendimi tuttum.

"Konsey toplantım gece yarısına kadar sürebilir," dedim ona. "Buzlar çözüldüğünde güneye yapacağımız yolculuğu planlamaya başlayacağız."

Başını salladı. Ne zaman soğuk mevsimin sonundan bahsetsek sessizleşirdi, sanki bunu düşünmek istemiyormuş gibi. Çünkü bir zamanlar ona söylediğim gibi, onu köyüne geri götüreceğime inanıyordu. Ne de olsa ona hiçbir söz vermemiştim, yine de bu bilgi mideme asit gibi yerleşmişti.

"*Hitri* dağlarını seveceksin," dedim ona uzun bir aradan sonra usulca.

Gözleri bana kaydı.

"Ve onların ötesindeki ormanları," diye ekledim. Gözlerim hâlâ boynunda olan Mavi'nin tüylerine gitti ve "O çok sevdiğin *Thissies*'i bile görebilirsin. Evlerini güney topraklarında yapıyorlar."

Nelle yutkundu ve ben suçluluk duygusuyla acı çektim. Bunca zaman sonra duymaya ihtiyacı olan şey benim sözlerimdi ama belki de safça, kalabalıkla kalacağını anlayacağını düşünmüştüm. Onu göndermeyeceğimi, gönderemeyeceğimi. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman.

"Sanırım onları seveceğim, Seerin," dedi usulca, dudaklarına küçük, tereddütlü bir gülümseme dokunmadan önce.

O zaman karar verildi, diye düşündüm.

Ona son bir öpücük verdim ve sonra onu üzerimden çektim. Her geceyi benimle geçirdiği kürklerimizden kalktım. Gözlerim elimde olmadan *deviri'ye, voliki'nin* duvarında sıralanan üç kapalı sandığa gitti.

İçlerinde seçtiğim *Morakkari'ye tassimara*, yani birleşme kutlamasından sonra sunmak üzere hediyeler vardı. Altın, mücevher, ince ipekler, saç süsleri ve değerli taşlar vardı. *Vorakkar* olarak geçirdiğim süre boyunca *Dothik*'ten, Dakkari karakollarından veya yolculuklarımız boyunca geçtiğimiz diğer ordulardan onun için topladığım eşyalar.

Thissie'm altın ya da zenginliği umursamazdı. En sevdiği hediyelerden biri, terzilerin genç oğlu Arlah'ın ona verdiği taşı. Dolabımın üzerinde, ona verdiğim hançerin yanında dururdu.

ondan ayrıldı. *Dothik*'ten onun için getirdiğim *Dakkari* çelik yayı.
-onun için daha uygun bir boyutta- dolabın yanındaki duvara yaslanmıştı.

Nelle'im hediyelerini severdi. Ne oldukları umurunda değildi, sadece özgürce verilmiş olmaları yeterliydi.

Deviri sandıklarından birinin önüne çömelip kapağını açtım ve içinden mücevherli bir kolye aldım, rengi göğüslerinin arasında asılı duran parıldayan *bu* kuş tüylerine uyuyordu. Narin zinciri altındı ve mücevher küçüktü ama güzelliğiyle göz kamaştırıyordu. Nelle'e çok yakışacaktı.

Yanına döndüğümde yatakta doğrulup beni izliyordu. Kolyeyi görünce sakinleşti, zinciri boynuna doladığımda gözleri şaşkınlıkla parladı.

Blue'nun kolyesinden daha kısaydı ve narin köprücük kemiklerinin hemen arasına yerleşmişti. Mücevhere dokundum, teninden ısınmaya başladığını hissettim.

"Çok güzel, Seerin," dedi usulca, gözlerimle buluşmadan önce ona baktı.

"O zaman senin için mükemmel, *rei thissie*."

Sözlerimden ve hediyemden memnun bir şekilde kızardı ve kolyeye dokundu.

Gözlerinin sürekli üzerimde olduğunun farkında olarak giyinmeye başladım. İşim bittiğinde eğildim ve sıcak dudaklarına bir öpücük daha kondurdum, o soğuk sabah ayrılma kararımı sorgulamama neden olacak kadar uzun sürdü.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı aramızda.

Bir hırıltıyla geri çekildim.

"Sana sonra döneceğim, sığırcık."

Ve son bir bakışla kendimi gitmeye zorladım.

O AKŞAM, güneş *Hitri* dağlarının ardında batmaya başladıktan çok sonra, nihayet kampın ön tarafındaki konsey *volikisine* doğru yol aldım.

İçeri girdiğimde büyüklerimin, *pujerak*'ımın ve baş savaşçılarımdan çoktan içeride olduğunu gördüm.

Açılı bakışlar bana çevrildi ve alçak sesle konuşan yaşlılardan biri ben ortaya çıkınca aniden sustu. Tam boyuma göre doğruldum ve omuzlarımdaki postu silkerek konseyimi incelemeyden önce girişe yakın bir yere astım.

Havaya garip bir gerginlik hâkimdi ama bu gerginliğe son bir ayda daha da aşına olmuşum. Ben gelmeden önce onları ilk kez kısık sesle konuşurken yakalamıyordum. Ve bunun devam edemeyeceğini biliyordum.

Yüksek masaya çıktığımda hepsine sessizce şöyle dedim: "Arkamdan fısıldanan sözlerle tahammül edeceğime inanıyorsanız beni aptal sanıyor olmalısınız. Gerçekten de aptal olduğumu düşünüyor olmalısınız."

Baş savaşı Ujak ayaklarının üzerinde kaydı. Sadece Vodan gözlerime baktı. "Gözlerimin içine bak ve söyle," dedim bakışlarımı yaşlılara çevirerek, Masanın karşısında duran üç kişiye. "Bunun devam etmesine izin vermeyeceğim, bu yüzden bunu şimdi tartışabiliriz."

Kimse konuşmadı. Vodan'a baktığımda çenesi titriyordu ama gözleri anlamlıydı. *Bunun olacağı konusunda seni uyarmıştım*, dediler.

Boynumun arkası karıncalandı. "Bana neden bahsettiğini söyle. *Şimdi*."

Sonunda yaşlılardan biri konuştu.

"*Vekkiri*'yi *Morakkari*'niz olarak almak niyetindesiniz, değil mi?"

Bakışlarımı ona diktim, *vekkiri* kelimesini sanki iğrenç bir şeymiş gibi dilinde evirip çevirmesinden hoşlanmamıştım. Annem de aynısını yapmıştı.

"Tüm sürü senin yapacağından şüpheleniyor," diye devam etti. "Buzlar çözülmeden, biz güney topraklarına gitmeden önce onu *Morakkari*'n yapacaksın. Bu doğru değil mi?"

Pençelerim avuçlarıma batarken, sözlerini inkâr etmesem de bakışlarını sabit bir şekilde karşıladım.

"Bunu yapmanı yasaklayamayız *Vorakkar*," dedi yanındaki ihtiyar. Yavaşça ekledi, "Ancak bunu yapmamayı *şiddetle* tavsiye edebiliriz."

Sesindeki ton beni öfkeliendirdi.

"*Neffar*?" Sessizce sordum, kelimeyi yavaşça çıkararak gözleriyle buluştum.

Bu bir tehditti. İnce bir tehdit, ama yine de bir tehdit.

Üçüncü yaşlı konuştu: "Şimdiden üç aile buzlar çözüldüğünde sürüyü terk etmeyi planlıyor. Çiftleşmemiş dört dişi ve bir *bikku* da *pujerak*'a *Dothik*'e dönme niyetinde olduklarını açıkladı.

Dothikkar'ın bir sonraki saldırılarını bekleyin.
yeni

seçer onun en

Vorakkar."

Bakışlarım Vodan'a döndü ve o da en azından başka tarafa bakma nezaketini gösterdi.

Daha sonra baş savaşçım konuştu, "Yedi savaşçı bana buzlar çözüldüğünde Rath Tuviri'den de ayrılacaklarını söyledi. Tabii..."

Sustu ama ne söyleyeceğini biliyordum.

Masaya, Dakkar'ın haritasına bakarak, sürümü *Hitri*'ye götürmek için izlemeyi planladığım rotayı zihnimde çizdim. Sürümünden iki düzineden fazlası bu yolculuğun bir parçası olmayacaktı. Sürümün önemli bir kısmı. Geriye kırktan fazla savaşçı kalacağı düşünüldüğünde yedi savaşçı kaybetmek fazla bir şey gibi görünmüyordu ama Ghertun saldırıları yeniden başladığında sürüm bu kaybı hissedecekti. Çiftleşmemiş dört dişi kaybetmek savaşçı sayısını daha da azaltarak sürünün güvenliğini tehlikeye atabilirdi.

"O bizi zayıflatır. *Zaten* bizi zayıflatıyor çünkü bir *vekkiri* kraliçesine tahammül edemeyecek olanlar var. Bu sürüyü senin yanında yönetmesindense *Dothik*'e dönmeyi tercih ederler," dedi birinci ihtiyar. "Eğer *vekkiriyi Morakkari*'niz olarak kabul ederseniz, o zaman bizim de artık Rath Tuviri'ye hizmet edemeyeceğimize karar verdik."

"Biz mi?" Onun sözlerini karnıma inen bir yumruk gibi hissederek homurdandım. Gözlerim Vodan'a gitmeden önce dudakları tereddütle birbirine yapışmış olan baş savaşçım döndü.

En eski arkadaşım bakışlarımla karşılaştığında yutkundum.

"Sen bile mi, *pujerak*?" Yavaşça sordum, göğsümde bir düğüm oluşmuştu. "Konsey ile aynı fikirde misin? Onu *Morakkari*'m olarak alırsam Rath Tuviri'yi terk edip *Dothik*'e mi döneceksin?"

Beni, inşa ettiklerimizi bırakacak mısın? Ona sessizce sordum. Aramızda konuşulmadı. Vodan *da Dothik*'ten en az benim kadar nefret ediyordu ve uzun zaman önce beni her zaman takip edeceğini söylemişti.

Vodan başını sallarken derin bir nefes alarak doğruldu. Hiçbir şey söylemedi. Sadece başını kısa bir süre eğdi ama bu fiziksel ve duygusal olarak *sert* bir darbe oldu. Beni olduğum yerde sersemletti.

Verdiği cevap bir ihanetti ve beni çok şaşırttı çünkü konseyim arasında fısıltılarla bana bu şekilde ihanet edeceğinden hiç şüphelenmemiştim. Vodan'a hayatım boyunca kimseye güvenmediğim kadar güvenmiştim. O benim için bir kardeş, sadık bir dost, bir danışmandı. Biz

Dothik sokaklarında çocukluğumuzdan beri beraberdik ve *her zaman* birbirlerini kolladılar.

O beni bir kardeş gibi severdi, ben de onu severdim. Ama tek bir anda, ona duyduğum güven kırıldı, parçalandı ve ben de bunun yasını tuttum.

Onlar benim konuşmamı beklerken *volikide* sessizlik ağır basıyordu.

Nelle'i düşündüm. Gözlerinde açıkça yazılı olan aşkını ve boynundaki *buğulu* tüyleri düşündüm. Onu o karanlık ormanda elinde ahşap bir yayla ilk gördüğüm zamanı düşündüm. Üzgün görüldüğünü düşündüğümü hatırlıyordum ama o zaman aynı duyguyu kendimde de hissettiğimi fark etmemiştim. Zamanla, benim ondaki hüznü sildiğim gibi o da bendeki hüznü silmişti.

Ama ona parasının tamamını geri verecek olan bendim.

O zaman annemin sözleri aklıma geldi.

Dothik.

"Bir vekkiri kraliçeniz olarak kabul ederseniz konseyinizin ve pujerakınızın arkanızda duracağını düşünüyor musunuz? Nik, *elbette hayır. Seni terk ederlerse, sürün yok olur. Her şey boşa gider.*"

O zamanlar Vodan'ın benim yanımda duracağını ve onunla birlikte sürünün her zaman güçlü olacağını düşündüğümü hatırlıyorum. Çünkü diğer orduların aksine, bizimkisi bir ortaklıktı.

Şimdi de ayrılmakla tehdit ediyordu.

"O halde benim için çoktan karar verilmiş olduğunu görüyorum," dedim yavaşça, konseyimin gözleriyle buluşarak.

Beni köşeye sıkıştırmışlardı. Sürü birkaç düzine üyenin ayrılmasına dayanabilirdi ama annemin dediği gibi konseyim ve *pujerak*'ım ayrılırsa düşerdi. Bunu onlar da biliyordu, ben de biliyordum. Bir *Vorakkar*'ın bile gücünün sınırları vardı.

Dehşet ve keder göğsüme yerleşti, nefes almamı zorlaştırdı.

"Sürü her zaman önce gelir," diye mırıldandım, ama şimdi sözlerime acılık karışmıştı. Vodan'ın gözleriyle karşılaştım ve gözlerindeki rahatlamayı gördüm. "Bu doğru değil mi, *pujerak*?"

Her ne gördüyse bakışlarını kaçırdı, yüz ifadesine utanç karıştı. Bunun bizi değiştireceğini biliyordu. Zaten değiştirmişti.

"Bu gece işimiz bitti," diye mırıldandım, *volikiden* ayrılmam gerekiyordu. "Buzların çözülmesinden sonrası için plan yapmak üzere yarın buluşacağız."

"Çok iyi, *Vorakkar*," dedi yaşlılardan biri, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle.

Karnımı çalkalayan ve mide bulantımı artıran bir gülümseme.

Onlara sırtımı döndüm ve ayrıldım, bundan sonra yapmam gereken şeyin gerçekliğiyle yüzleştüğimde zaten nefes almakta zorlanıyordum.

Dışarıda soğuk tenimi acıyla ısıırıyordu. Postumu unuttuğumu fark ettiğimde, Nelle'in beni beklediği kendi *volikime* doğru yolu yarılamaıştım bile.

"Seerin," diye seslendi Vodan arkamdan. Konseyden ayrıldıktan hemen sonra arkamdan gelen ayak seslerini duymuştum. "Lütfen. Açıklamama izin verin."

"Gerek yok, *pujerak*," dedim, sesim garip bir şekilde kopuktu. Kendimi uyuşturuyordum, duygusal acıyı uzak tutmak için büyürken sık sık yaptığım bir şeydi bu. Bu annemin bana öğrettiği bir şeydi.

Onları derine göm, oğlum. Böylece onların acısını asla bilemezsin.

"Seerin," dedi, "sana anlatmaya çalıştım. Bunu durdurmaya çalıştım."

"Yeter," diye homurdandım, bakışlarımı ona çevirdim. "Bahanelerini duymak istemiyorum. İstediginizi aldınız. Konsey de öyle."

Sanki kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacakmış gibi, "Bundan hiç zevk almadım," diye beni temin etti.

"Buna inanmıyorum," dedim ona usulca. Sözlerim üzerine yüz ifadesi gerildi, kaşları birbirine yaklaştı. "Eşinin yanına dön, *pujerak*. Bu gece danışmanım olarak sana daha fazla ihtiyacım yok."

"Ben hâlâ senin dostunum Seerin," dedi arkamı döndüğümde, *bu* arkadaşımınla paylaştığım *volikiye* doğru yolculuğuma devam ederken. "Umarım bunu hatırlarsın."

Söyleyebileceğim milyonlarca kesici şey vardı ama dilimi ısırdım. Bunun yerine hiçbir şey söylemedim ve onu arkamda bırakarak yoluma devam ettim.

Volikimin girişine ulaştığımda gözlerimi kapattım ve içeri itmeden önce derin bir nefes aldım.

Damarlarıma anında sıcaklık doldu, dışarıdaki acı soğuğa karşı şok edici bir tezat oluşturdu. Nelle beni görünce gülümsedi, yatağımızın ortasında bağdaş kurmuş, Arlah için bir atkı örüyordu. Bütün hafta bunun üzerinde çalışmıştı.

Ruh halimin bozuk olduğunu anlaması sadece bir anını aldı çünkü gülümsemesi yavaşça kayboldu ve eli yarım kalmış eşarbin üzerinde hareketsiz kaldı.

"Sorun nedir, Seerin?" diye sordu kaşlarını çatarak, endişeyle.

Vok, *bunu yapamam*, diye düşündüm. Bunu nasıl yapacaktım ki?

Yanına gittim, soyunurken titriyordum. Eşarbı bir kenara bıraktı ve ben de onu kollarımla yakalayıp kürklerin altına çektim.

"Sorun ne?" diye fısıldadı, elleri göğsümde duruyordu. "Ne oldu?"

Başımı salladım. Ona yalan söyledim. "Bir şey yok. Sadece uyumam gerek. Sadece sana sarılmak istiyorum, *Iysi*?"

Cevabım onu tatmin etmedi ama tereddütle bana doğru yerleşti. "Tamam," diye fısıldadı, nefesi tenimde gezinirken başını kolumun kıvrımına yasladı.

Sabah konuşacağımızı biliyordum. Konuşmam gerektiğini bilmeme rağmen o anda bunu yapamadım.

Nik, bu gece, sevgilimi yakınımda tutacağım çünkü bu son kez olabilir.

OceanofPDF.com

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

B Dudağımı ısırarak yatağın kenarında oturan Seerin'e baktım. Mavi sabah ışığının *volikin* girişindeki yarıktan içeri süzüldüğünü görebiliyordum. O da benim gibi giyinmişti ama Bu sabah benimle neredeyse tek kelime etmemişti. Ya da dün gece, bu konuda.

"Seerin," diye seslendim, yanına oturdum ve ellerini kendime çektim. Gözlerimle buluşmadan önce birbirine dolanmış parmaklarımıza baktı. Boğazıma bir taş kaçmış gibi hissettim, sanki o daha kelimeleri söylemeden önce bedenim bir şeylerin çok yanlış gittiğini biliyordu. "Söyle bana. Dün geceki konsey toplantısında bir şey mi oldu?"

O zamandan beri sessiz ve mesafeliydi. Bu durum ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Burun delikleri alevlendi.

"Nelle," dedi sessizce. Kaşlarım çatıldı çünkü sesi neredeyse *yalvarır* gibiydi. Sessiz bir Dakkari küfrü savurdu ve alnını benimkine bastırarak gözlerini kapattı.

Korku iliklerime kadar işlemişti. "Bana neler olduğunu anlat, Seerin. Beni korkutuyorsun."

Kendini çekti. Ellerini benimkilerden, alnını benimkilerden çekti ve yatağın kenarından kalktı. Ben de tereddütle ayağa kalktım.

"Lütfen," diye fısıldadım kaşlarımı çatarak. "Sadece söyle bana. Her ne ise, üstesinden gelebilirim."

"Nelle," dedi, sesi sertleşmişti. "Karar verdim... Bunun devam edemeyeceğine karar verdim."

Kaşlarımı çattım. "Ne devam edemez?" Gözleri benimkilerle buluştu. "Biz."
Nefesim ciğerlerimde sıkıştı. "Ne?"
Fısıldadım.

"*Buna* devam edemeyiz" dedi.

Sanki basit bir şeymiş gibi '*bu*' dedi. Ama '*bu*' *bizdik*. Basit bir şey değildi.

"Sen neden bahsediyorsun, Seerin?" Başımı salladım, *güldüm*, inanmak istemedim, kalbim göğsümde çılgınca atsa da, karnımda mide bulantısı çalkalanmaya başlamış olsa da, boğazımda asit yükselse de. "Bunu kastetmiş olamazsın."

"*Dothik*'e gitmeden önce bile sana hiçbir söz veremeyeceğimi söylemiştim, Nelle," dedi, çenesi sabit bir şekilde bana bakarak. "Sırf bu yüzden, sana tutamayacağım bir söz vermek istemedim."

Uzaklara baktığımda hiçbir şey görmedim. Ne *volikin*in duvarını, ne dolabı, ne banyo küvetini ne de uzun gecelerimizi birlikte geçirdiğimiz yatağı. Zihnim onun sözlerinin ötesinde hiçbir şeyi kavrayamıyordu.

Ciddiydi.

Ciddiydi.

"Dün gece, bizim için herhangi bir geleceğin imkânsız olduğunu anladım," diye ekledi sessizce. "Bu bir hayaldi Nelle, başka bir şey değil."

"Neden sadece dün gece?" Sesim uzaklardan geliyor olsa da sordum. "Daha dün sabah *Hitri* dağlarından bahsediyordun ve bana bir hediye daha veriyordun. Bu... bu zaten bildiğin için miydi? Kendini daha iyi hissetmeye mi çalışıyordun?"

Vücudunun geri kalanı tamamen hareketsiz olmasına rağmen yumruklarının sıkıldığını gördüm. "Konsey bir *Morakkari*'yi almam konusunda benimle yüzleşti ve bu kişinin sen olamayacağını anladım."

İşte o zaman dizlerimin titremesine ve boğazımın düğümlenmesine neden olacak kadar acı verici ve keskin bir acı, yaşadığım şoka nüfuz etti. Orada öylece durup ona bakarken gözlerim yaşardı çünkü ne kadar istesem de gözlerimi kaçırıyordum. Ne kadar *ihtiyacım* olursa olsun.

Sanki beni ikiye bölüyormuş gibi hissettim. Kelimeler *nasıl* bu *kadar* acıtabilirdi?

Bu nasıl mümkün olabilir ki?

"Anlıyorum," diye fısıldadım. Ama görmedim. Hiç 'görmedim'.

"Nelle," dedi usulca, gözleri titreyerek. Bir an için onun da bana verdiği acının aynısını hissettiğini düşündüm. Sonra çenesini sıktı, bakışları kayboldu ve devam etti, "Bunun daha fazla devam etmesine izin veremeyiz. Böylesi daha iyi, şimdi bitirmek, daha önce..."

Neyden önce?

Çok geç olmadan mı?

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. "*Seni seviyorum,*

Seerin. Artık çok geç. Lütfen bunu yapmayın. *Lütfen.*"

İfadesindeki o çatlak yine ortaya çıktı. Onu sevdiğimi zaten *biliyordu*, nasıl sevmezdi ki?

"Dur," diye hırladı. "Bunu olduğundan daha zor hale getirme, *Kalles.*"

"Öyle mi?" Ağladım. "Bu senin için zor mu, Seerin? Çünkü hiç de Bu şekilde. Bu konuda nasıl bu kadar soğuk olabiliyorsun? Şu anda ne diyorsun?"

Çenesi sıkışmıştı ve o tanıdık gri gözler Seerin'inkilere hiç benzemiyordu. Daha çok köyümde ilk kez gördüğüm sürü kralına benziyordu, sertleşmiş ve etrafındaki her şeyden kopmuştu.

"Burada her zaman bir yerin olacak Nelle," dedi bana, sorularımı duymazdan gelerek. "İstersen hayatının geri kalanında sürünün içinde kalabilirsin."

Ciğerlerimdeki hava çekildi ve inanamayarak nefes nefese kaldım.

"Bir daha asla ev, yemek ve güvenliğiniz için endişelenmek zorunda kalmayacaksınız," diye devam etti, sanki bu söylediği darbeyi yumuşatmış gibi. "Burada korunacaksın."

Gözyaşlarım görüşümü doldurup yanaklarımdan aşağı dökülürken o önümde bulanıklaştı.

"Peki ya kaçınılmaz olarak bir *Morakkari* aldığında?" Fısıldadım, nefes alamayana kadar göğsüme tekrar tekrar dipsiz bir acı saplandı. "Öylece durup izleyebileceğimi mi sanıyorsun? Onu yatağına götürmeni hazmedebileceğimi mi sanıyorsun? Hayatımın geri kalanında seni her gün onunla görmeye dayanabileceğimi mi sanıyorsun?"

"Yapmalısın," diye hırladı. "Bir *Morakkari*'yi öldürmek benim *görevim*, *Thissie*. Sürümün iyiliği için bunu yapmak zorundayım ve *sen* de bunu kabul etmek zorundasın."

İnançsızlık beni sendeleterek ondan uzaklaştırdı. Bunu o kadar kolay, o kadar soğuk bir şekilde söylemişti ki onu gerçekten tanıyıp tanımadığımı merak ettim.

"Çok acımasızsın, Seerin. Bu kadarını hiç fark etmemiştim," dedim usulca, aramızdaki geniş mesafeden ona bakarak. Yüz ifadesi hafifçe buruştu. "Benden bunu istiyorsan zalimsin."

Uzaklara, geçen ay boyunca benimle defalarca seviştiği yerdeki kilimlere baktı. Yakında başka bir dişinin bu *voliki'yi kendi voliki'si* olarak göreceğini, *Seerin'i* kendi *voliki'si* olarak göreceğini düşünmek acı veriyordu. Yemekleri ve banyoları birlikte mi paylaşacaklardı? Ona da *rei thissie* diyecek miydi? Onu kızdıracak, onunla gülecek ve dünya dönene kadar onu öpecek miydi?

Bu acıtıyor, diye düşündüm, nefes almaya çalışarak. Nefes almak için mücadele ediyordum. Çok acıyordu.

Hayatım boyunca reddedilmiştim. Annem tarafından, Jana tarafından, köyüm tarafından. Daha önce Seerin tarafından bile. Bilmem gerekirdi. Beni istemeyeceğini bilmeliydim. Daha önce kimse istememişti, o neden istesin ki?

Yine de kısa bir süreliğine de olsa beni farklı bir şeye inandırmıştı. Bunun için ondan nefret ettim... çünkü artık *istenmenin* nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Başkalarının beni bu kadar kolay gözden çıkarmasına neden olan sorunum neydi? "Nelle," diye homurdandı, bana yaklaşırken.

"Yapma," diye yalvardım, bana dokunmaması için elimi uzattım. Çünkü bana dokunursa tamamen parçalanırım. "Yapma."

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Kararını çoktan vermişti, bunu görebiliyordum. Ve benim ne istediğimin bir önemi yoktu. Hiçbir zaman önemli olmadı.

"Beni hiç sevdin mi?" Güçlü tutmama rağmen sesim titreyerek sordum. Korkumu hissetmemesi için Grigg'e karşı sık sık kullandığım bir taktikti bu. "Hiç mi?"

Hiçbir şey söylemedi. Gözlerime baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Ve kendimi evrenin en saf aptalı gibi hissettim. Kalbi kırık bir aptal.

Gözlerinin içine baktım ve *derin derin* baktım. Bir keresinde çok derine bakmaya korkmuştum çünkü o sırada ruhumu çalıyordu.

Güldüm ama bu benim için bile çok tuhaftı.

"Görünüşe göre artık sadece birbirinin ruhuna sahip olan iki iblisiz, Seerin." Sonunda bakışlarında acı belirdi ama bu beni daha iyi hissettirmedi. Beni daha da kötü hissettirdi. Çünkü şu anda bile onu incitmek istemiyordum. Onun beni incittiği şekilde değil. "Ve inan bana, eğer nasıl yapılacağını bilseydim seninkini sana geri verirdim çünkü onu istemiyorum. Artık istemiyorum."

Dönüyorum,I yürüdü doğru ve Giriş . ve
voliki, uyuşukluk üzerime akıyor.

"*Thissie*," diye gürledi, bu kelimeyle bıçağı büktü. "Özür dilerim."

Yanaklarımdaki yaşları silmeden önce gözlerimi kapattım.

Beni istemedi. Birinin böyle hissetmesi ilk kez olmazdı.

Ama onun sonuncusu olacağına dair kendime söz verdim.

"Umarım aradığın her şeyi bulursun, Seerin," diye fısıldadım, o kadar sessizce ki beni duyduğundan emin değildim. "Bunu senin için gerçekten diliyorum."

Sonra arkama bakmadan ayrıldım. Ve tam o anda, soğuk rüzgâr hâlâ ıslak olan yanaklarımı tokatlarken, kalamayacağımı biliyordum. Evim olarak görmeye başladığım bu kalabalıkta kalamazdım.

Bunca zaman sonra köyüme dönmem gerekecekti. Çünkü Seerin'e yakın kalmanın, onun benden başkasını seçeceğini bilmenin, beni asla gerçekten sevmediğini bilmenin vereceği acı, bildiğim tek yuvaya dönmek için vereceğim mücadelenin yanında hiçbir şeydi.

Gitmem gerekiyordu. Soğuk mevsimin en yoğun olduğu zaman olmasına rağmen gitmem gerekiyordu.

Eğer kalırsam, benden geriye ne kaldıysa yok olacaktı.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

"Y "Ciddi olamazsın," dedi Odrii, aklımı kaçırmışım gibi bana bakarak. Belki de kaybetmişim ama Seerin kalbimi göğsümden söktükten saatler sonra hissettiğim tek şey *uyuşukluktu*. "Nelle.

Nik. Seni geri götürmeyeceğim. Senin evin burası."

Avuli *volikisinin* içindeki alçak masada oturuyor, Arlah da onun yanında, ikimizin arasına bakıyordu. Genç çocuk evrensel dilde birkaç kelime öğrenmiş olsa da, konuşulanlar karşısında kafası karışmış görünüyordu ve annesi konuşulanları onun için tercüme etmiyordu. Bana bakıyordu, yüzünde bilmiş bir ifade vardı. Sanki içimdeki kalp kırıklığını fark etmişti çünkü eşi savaşta öldüğünde kendisi de bu acıyı yakından yaşamıştı.

Eşi onu terk etmeyi seçmedi. O alındı. Öte yandan Seerin bunu isteyerek seçmişti.

O sabah erkenden onun *volikisinden* ayrıldığımdan beri ağlamamıştım. Akşam olmak üzereydi ve kendimi... Seerin'in görüldüğü kadar kopuk hissediyordum.

"Yardımın olsa da olmasa da köyüme döneceğim Odrii," dedim usulca, ellerime bakarak. Soğuk mevsimde bile pürüzsüz ve yumuşaktılar, muhtemelen Seerin'in *alukkiri* olduğum ve her gece onun yağlarını sürdüğüm için.

Göğsümdeki keskin bir sızı yumruklarımı sıkmama neden oldu ve başımı kaldırıp Odrii'ye baktım. Savaşçı erkek, sanki bana kızgınmış gibi gök gürültüsünü andıran bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Yolu bilmiyorsun," diye hırladı.

"Biliyorum," dedim. "Ama yine de

gideceğim."

İçinden küfretti ve hâlâ bir şey söylememiş olan kız kardeşine baktı.

"Sadece dinlenmeye ihtiyacın var, Nelle," diye karşı çıktı. "Bakış açın sabah değişecek."

"Peki ya olmazsa," diye başladım, "geri dönüş rehberim olur musun?"

"Fikrini değiştirmeyecek Odrii," diye seslendi Avuli sonunda yumuşak bir sesle. "Kalmak istemiyorsa onu geri götüreceksin kardeşim. Kendi başına gitmesini mi tercih edersin? *Nik*. Böylesi daha güvenli."

Odrii tekrar küfrederek gözlerini ikimizden de kaçırdı.

Voliki'ye sessizlik çökmüştü. Bunun doğru bir karar olup olmadığını hiç sorgulamamıştım çünkü benim gözümde *tek* karar buydu. Burada kalamazdım.

"Bunu sizden istediğim için üzgünüm," diye fısıldadım hepsine bakarak. İşte o zaman keder göğsümden yukarı doğru kayarak boğazımı sıktı. "Size ne kadar değer verdiğimi biliyorsunuz. Hepinizi. Sizden ayrılmak zorunda olmak beni daha da çok üzüyor. Ama eğer kalırsam... benden geriye kalan her şeyi, zaten almadığı her şeyi alacağından endişeleniyorum. Bir kabuk olurum. Başka bir şey değil."

Sürüdeki hayatımı Seerin ile hayal etmeye başlamıştım. Birlikte bir geleceğimiz olduğunu düşünmüştüm çünkü nasıl olmasın ki?

Başından beri sonucun bu olacağını biliyor muydu? Her gece onun kollarında yatarken, beni bu şekilde parçalara ayırmak zorunda kalacağını biliyor muydu?

Beni sevdiğini sanmıştım. Ama şimdi, en başta buna inandığım için aptal olduğumu görebiliyordum.

Başından beri biliyorsa, zalim *biriydi*.

Odrii'ye bakarak, "Lütfen," diye fısıldadım. "Yardıma ihtiyacım var. Gitmek *zorundayım*."

Seerin'i bir daha asla göremeyecektim. Ona bir daha asla dokunamayacak, gülümsemesini göremeyecek, dudaklarının tadına bakamayacak ya da o tüketen gözlerinin derinliklerine bir daha asla bakamayacaktım. Ondan nefret ettiğim kadar onu arzuluyordum da. Kalbim aynı anda iki farklı şey istiyordu, bu yüzden hiçbir şey hissetmemek daha kolaydı.

Bir zamanlar bunun olmasından korkmuştum. Köyüme geri döndüğümde, etrafımdaki her şeyden duygusal olarak o kadar uzaklaşmaktan korkmuştum ki, öylece uçup gidecektim. Böyle bir şey olursa varlığımın sona ereceğini düşünmüştüm.

Ama o anda bu bir lütuf gibi geldi.

Odrii sonunda başını salladı ama sanki onu incitiyormuşum gibi bana baktı. "Sabah yola çıkacağız. Şafak vakti."

Rahatlama bu uyuşukluğu şaşırtıcı bir keskinlikle delip geçti.

Rahatlama ve keder. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, sonunda gözyaşlarım tekrar akmaya başladı.

ODRII şafaktan biraz önce kampın girişinde benimle buluştu. Avuli yanındaydı ama Arlah yoktu.

Eve dönerken yanıma sadece en kalın giysilerimi almıştım. Biraz içsel tartışmadan sonra Mavi'nin kolyesini saklamaya karar vermiştim ama Seerin'in birkaç sabah önce bana hediye ettiği mavi mücevher kolyeyi çıkarıp yatağımın üzerine bırakmıştım. Yanıma alamadığım için pişmanlık duyduğum tek şey, Arlah'ın bana verdiği ve Seerin'in *voliki*'sinde duran taşı. Ve şimdi onu almak için oraya gitmeye cesaret edemezdim.

Diğer her şeye ihtiyacım yoktu. Yıllarca çok çok daha azıyla hayatta kaldım.

Odrii'ye *pyroki*'sinin üzerinde yaklaşırken soğuğu hissetmedim. Ona ulaştığımda Avuli beni kucakladı ve kollarımı ona sarıp sıcaklığının son bir kez daha içime sızmasına izin verirken gözlerimi kapattım.

"Lütfen babana 'teşekkür ederim' de," dedim ona usulca. Geri çekildi ve bana baktı. "Veda etmediğim için pişmanım."

Başını salladı.

"Arlah?" Tereddütle sordum.

Başını salladı ve içimi bir hüznün ve suçluluk duygusu kapladı. Bir gece önce *volikilerinden* ayrıldığımda, Arlah nihayet kalıcı olarak ayrıldığını anlamıştı ve onu kucaklamaya çalıştığımda yüzünü annesinin elbisesine çevirerek bana zar zor bakmıştı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Gelmek istemedi."

Boğazımdaki kalın yumruyu yutarak başımı salladım. Avuli uzanıp Odrii'nin *pyroki*'sinin koltuğunaleştirilmiş ağır görünümlü bir çuvalı okşadı.

"Kurutulmuş *kinnu* ve *kuveri*," diye açıkladı. "Dün gece *bikku'nun voliki'sine* gittim ve sığdırabildiğim kadarını aldım. Soğuk mevsim boyunca size yetecektir."

Onun öngörüsü karşısında boğazım düğümlendi. "Teşekkür ederim."

"Yanıma fazladan bir kürk aldım," dedi. "Ve bir bıçak. Her ihtimale karşı."

Başımı salladım ve Seerin'in bana verdiği, Arlah'ın taşının yanındaki *volikisinde* duran hançeri düşündüm. Köyümdeyken her zaman yanımda bir okla uyurdum, özellikle de Kier'in saldırısından sonra.

Odrii *pyroki*'sinden bir ses çıkardı, bir hırıltı. Bundan hoşlanmamıştı. Bunu neden yapmam gerektiğini anlayamıyordu ama Avuli anlıyor gibiydi.

"Nelle," dedi usulca. "Lütfen tekrar düşün. *Kal*. Bu delilik."

Pyroki, efendisinin sözlerine katılıyormuş gibi pençelerini toprağa vurdu.

Dudaklarımı birbirine bastırarak Avuli'nin elini sıkmak için uzandım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim."

her şey."

Bana sulu bir gülümseme verdi, gözleri sabahın alçak ışığında parlıyordu. "*Lik Kakkari srimea tei kirtja*."

Kakkari seni izlesin.

Elimi Odrii'ye doğru uzattım ve iç çekti, omuzları çöktü, bunu son cevabım, son kararım olarak kabul etti. Beni kolayca yukarı çekti, önüne oturttu, kalçaları benimkileri sardı.

Göz ucuyla iki *volikin* arasında bir hareket hissettim. Kakkari'ye Seerin olmaması için dua ederek bakmak için başımı çevirdiğimde onun yerine *pujerakını* gördüm. Bir ay önce eğitim alanında benimle yüzleştiği o geceden beri onu neredeyse hiç görmemiştim. Şimdi Dakkari erkeği durmuş, kısık gözlerle ve kaşlarını çatarak bizi izliyordu.

Bakışları bana döndüğünde, kısa bir an için ona baktım.

İstediyini aldın, diye düşündüm sessizce. *Ben gidiyorum*.

Cevap vermek için dudaklarını birbirine bastırdı ama yüzünde kendini beğenmiş bir zafer yerine sadece rahatlama vardı.

Gözlerimi kaçırdım, ona daha fazla zamanımı ya da düşüncelerimi ayırmadım, bakışlarımı kampın kapısının ötesinde gördüğüm düzlüklere çevirmeden önce son bir kez Avuli'ye baktım. Odrii'nin *pyroki*'si bizi götürürken arkama bakmadım. Yayımla birçok gece geçirdiğim eğitim alanlarına, sonunda oklarımı mükemmelleştirdiğim *mitrimin* silah çadırına ya da uykumda gezinebildiğim *volikis* labirentine dönüp bakmadım. Ve kesinlikle kampın arka tarafındaki küçük yokuştan yukarı, hayatımın en mutlu anlarından bazılarını geçirdiğim *volikiye* bakmadım.

Onu bir daha asla göremeyecektim.

Onu bir daha asla göremeyecektim.

Bu ani farkındalık beni neredeyse tamamen yıktı. Bu oldu o Ezmek.

"Hazır mısın?" Odrii bana sordu. Şu anda kapıların hemen dışındaydık, önümüzde Dakkar'ın düzlüklerinde görebildiğim kadarıyla uzanan bir kar ve buz örtüsü vardı.

Asla. Asla hazır olamayacağım.

"Evet," dedim gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken. "Evet."

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ YEDİ

"**V**orakkar."

Gözlerimi kırıştırdım ve dikkatimi baş savaşıma odakladım.

Ona baktığımda, diğer yaşlıların ve Vodan'ın gözlerinin de benim üzerimde olduğunu fark ettim. Ne zamandır dikkatimi çekmeye çalıştığını merak ediyordum.

"*Neffar*?" Homurdandım.

"*Hitri* geçidi," dedi savaşçı yavaşça. "Özellikle kuzey geçidi."

"Ne olmuş ona?" Doğrulurken sordum.

Ujak masanın karşısındaki Vodan'a baktı. *Pujerak* şöyle dedi: "Yolculuğumuz boyunca en tehlikeli yol burası olacak. Onu en iyi nasıl geçebileceğimize dair bir plan yapmalıyız. Arabalar çok büyük olabilir."

Bunu bana zaten bu konuyu konuştuklarını söyleyecek şekilde söyledi. Muhtemelen bir süredir. Ve ben fark etmemiştim. Hem de hiç.

"Kusura bakma ama *Vorakkar*," dedi yaşlılardan biri, "neredeyse iki haftadır yolculuğumuzla ilgili tartışmalar yapıyoruz. Ve olması gerektiği kadar hazırlıklı değiliz."

"Son zamanlarda dikkatin dağınıktı *Vorakkar*," dedi bir başka ihtiyar sessizce. "Sürünün iyiliği için, çözülmenin önüne geçmek istiyorsak senin tüm dikkatine ihtiyacımız var."

Ben bir şey söylemeyince Vodan konuştu.

"Bu akşam için toplantı çağrısı yapalım. Saat geç oldu," dedi Vodan konseye. "Yarın sabah yeniden toplanacağız."

Leğende yanan ateş, *pujerak*'ımın sözleri üzerine yüksek sesle çatırdadı. Göğsümde bir an için buruk bir acı hissettim, sonra onu aşağıya ittim. Son iki haftadır yaptığım gibi daha derine, daha derine.

"*Lysi*," diye mırıldandım. "Bu gecelik bu kadar yeter."

Yaşlıların birbirlerine bakışlarını kaçırmadım. Ujak başını eğip akşam için vedalaştığında da onu onaylamadım. Yaşlılar postlarını çekiştirdikten sonra onun ardından dışarı çıktılar ama ben yüksek masanın başında durup Dakkar haritasına bakmaya devam ettim ve Vodan'la yalnız kaldım.

"Seerin."

Masadan uzaklaşarak postumu çektim. Kürklerimde hâlâ kokusunu aldığım *volikime* dönmek istemiyordum ama *pujerak*'ımla yalnız kalmak da istemiyordum.

"Seerin, seni hiç böyle görmemiştim," dedi Vodan sessizce, olduğu yerde çakılıp kalmış bir halde. "Bu ne zaman sona erecek?"

Sonu gelmeyecek, diye düşündüm, bunun gerçek olduğunu bilerek. Bunun kalıcı olduğuna inanıyordum. Bu hissizlik kesinlikle kalıcı gibi geliyordu. Kısa duygu anları dışında, sadece var oluyordum.

"Seerin!" Vodan homurdandı.

Delici ve keskin, başka bir parıltı hissettim ve onunla yüzleşmek için döndüm. "Benden ne istiyorsun, Vodan?" Hırıldadım.

"Olduğun *Vorakkar* gibi davranmanı istiyorum! Bu böyle devam edemez."

"İsteddiğin her şeyi yaptım," dedim ona. "Eğer sonuçtan memnun değilsen-"

"*Böyle* davranmanı ben istemedim," diye hırladı. Yumruklarımı iki yanımda sıkarak öfkemi bastırmaya çalıştım. Şimdiden duygularım üst üste, çok sıkı bir şekilde paketlenmişti. Bir başkası beni iltihaplanmış, iyileşmemiş bir yara gibi patlatacaktı. "İki hafta oldu, Seerin. *Vekkiri*'ye olan bu takıntının çoktan geçeceğini düşünmüştüm."

"Takıntı mı?" Yumuşakça tekrarladım.

Bunun yanlış bir kelime olduğunu biliyordu. İçimden akan öfke, çadırdaki havayı neredeyse boğucu hale getirene kadar yoğunlaştırdı. Son iki haftadır ilk kez bu kadar çiğ, acılı ve şiddetli bir duygu hissediyordum. Artık onu bastıramazdım.

"Onu seviyorum," diye homurdandım, ama bu onun zaten bildiği bir şeydi. Nasıl bilmesin ki? Beni herkesten daha iyi tanıyordu. Bunu yapmayacağımı biliyordu.

bir 'saplantı' tarafından bu kadar etkilenmiş olamaz. "Seerin-"

Ona bir adım daha yaklaştım. "Onu köyünden aldıktan sonra bana bir şey sordun. Bana ne dediğini sordun. Onu götürmem için ne söylediğini sordun."

Vodan o anı çok iyi hatırlıyordu. Nelle acıdan bayılmıştı, kanaması vardı. Yaralarını temizlememe yardım etmişti.

"Söylediği şey o değildi," dedim bakışlarını tutarak. "Benim gördüm. Kakkari'nin bana onun *aracılığıyla* gösterdiği şeydi.

Onun gözlerinde." Vodan'ın dudakları birbirine yapıştı.

"Kakkari'yi uzun zamandır içimde hissediyorum. Seni ilk gördüğümde onu hissettim. Beni neden sana yönlendirdiğini biliyorum... çünkü bunu biz yarattık. Bu sürüyü birlikte inşa ettik, her zaman yapmamız gerektiği gibi. Senin benim için iyi ve sadık bir dost olacağını biliyordu," dedim, ama kelimeleri söylerken dudaklarım büküldü. "Ve ben de senin için."

Son iki haftadır bastırdığım her şeyin şaşırtıcı bir hızla ortaya çıktığını hissettiğimde yere baktı. Tüm keder, öfke, kayıp, ihanet ve özlem. Onu incittiğim için duyduğum *suçluluk*. Güvenine ihanet ettiğim için kendimden nefret ettim.

Geceleri tek gördüğüm, onu kendimden uzaklaştırdığımı anladığı anda gözlerinde beliren farkındalıktı. Ve bu beni zar zor uyuduğum noktaya kadar rahatsız etti. Şaşkınlığını, inançsızlığını, kalp kırıklığını izlemek içimi parçaladı. Her zaman çok etkileyici olmuştu. Onu çok kolay okuyabiliyordum... ve her şeyi görmüştüm. Her acı verici, rahatsız edici detayı.

"Ama Kakkari beni *sana* yönlendirdi. Köyde Kakkari onu *bana* yönlendirdi, sanki Kakkari ona ihtiyacım olacağını biliyormuş gibi, sanki onu bulmak için sadece yardıma ihtiyacım varmış gibi. Ve bulduğum şey saf bir varlıktı, hayatındaki her insan onu yüzüstü bırakmış olsa da hala umuda inanan biriydi."

Kendim de dahil, diye düşündüm, göğsüm o kadar sıkışmıştı ki zar zor nefes alabiliyordum.

"Onunla güç buldum. Onunla mutluluğu buldum," dedim yutkunarak. "Ve onu kendimden uzaklaştırdım. Onu incittim. Sürü için, senin için. Çünkü yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşündüm. Çünkü eğer sürüyü terk etmekle, yaşadığımız onca şeyden sonra beni terk etmekle tehdit ediyorsan, o zaman kesinlikle senin görebileceğin bir şeye karşı kördüm. Daha önce sana hep güvenmiştim."

"Seerin, sürü için doğru karar buydu," dedi başını sallayarak.

"O zaman neden bu kadar tereddütlü görünüyorsun?" Homurdandım.
"Neden bunun hayatımın en büyük hatası olduğunu hissediyorum?"

Sessizleşti.

"Bu öylece geçmeyecek, *pujerak*," dedim ona, omuzlarım çöktü, sözlerimdeki gerçeği duydum. İçlerindeki boşluğu, günler geçtikçe daha da büyüyecek olan gergin boşluğu hissettim. Çünkü ruhum beni terk etmişti ve elimde kalan tek şey *onun* ruhuydu. Yorulmuştum. Çok yorulmuştum. "Bunu daha ne kadar yapabileceğimi bilmiyorum."

İki hafta. İki hafta boyunca onun *volikisinden* uzak durdum, gerçi *volikin*in önünden her geçişim zaten çatırdayan iradem için yeni bir meydan okumaydı. İki hafta boyunca eğitim alanından uzak durdum çünkü sabahları *mitrilerle* çalıştığını biliyordum. İki hafta boyunca her yerde onu aradım, bir anlığına da olsa onu görebilmeyi umdum ama bunu başaramadım. İki hafta boyunca onu görmedim, ona dokunmadım, onunla konuşmadım... ve bu bana sonsuzluk gibi geldi.

O da beni aramamıştı. Kampta benden vebadan kaçır gibi kaçıyordu ve geçen her gün onu görme ihtiyacımı daha da artırıyordu.

Sürümü *buna* tercih etmiştim. Hazmetmesi zor bir düşünceydi ama gerçek buydu. Muhtemelen bunun için beni asla affetmeyecekti. Bunun için kendimi asla affetmeyeceğimi biliyordum ama başka bir yol göremiyordum.

Rath Kitale'nin Arokan'ı vardı, diye fısıldadı zihnim. Seçtiği Morakkari'yi konseyine ya da pujerakına aldırmadan aldı. Bunu yaptı çünkü sürüsünün Vorakkar'ı oydu. Kendisinden başka kimseye hesap vermez.

Ben Rath Tuviri'nin Vorakkar'ıydım, peki neden öyle değilmişim gibi hissediyordum? Neden konseyim, yaşlılar ve kendi pujerak'ım tarafından kontrol edilmeme izin veriyordum?

Vodan'dan uzağa bakarak homurdandım. Beni terk etmekle tehdit etmişlerdi. Eğer giderlerse, sürünün düşmesi çok muhtemeldi. Ama bunun bir önemi var mıydı? Dişim olmadan, herhangi bir şeyin önemi var mıydı? Bunun doğru bir karar olduğunu düşünmüştüm ama şimdi onsuz bir gelecek gördüğümde tek gördüğüm boşluktu. Kasvet.

Onu görmeliyim, diye düşündüm, göğsüm ihtiyaçtan yanıyordu. Şimdi uyuşukluk ortadan kalkmış, yokluğunda sert, ısıricı, keskin duyguların yükselmesine izin vermişti, onları durduramıyordum. Beni tüketiyor, içimi kemiriyor, cezalandırıyorlardı.

Kendi başarısızlığım bu sürüyü tek başıma yönetebileceğime inanmamam mıydı? Kendi başarısızlığım, buna layık olduğuma inanmamam mıydı? Kadim bir aileden gelmediğim için, belli bir şekilde yetiştirilmediğim için, sadece annem yüzünden bir *Vorakkar* olduğuma inandığım için mi?

Nik, diye düşündüm, yumruklarım iki yanımda sıkılıyordu.

Ben bir *Vorakkar*'dım çünkü Denemeler'den sağ çıkmıştım. Ben bir *Vorakkar*'dım çünkü etime yüz kırbaç yemiştım, tarihteki diğer tüm *Vorakkar*lardan daha fazla. Ben bir *Vorakkar*'dım çünkü bu sürü için doğru liderdim, çünkü onları güvende tuttum, çünkü tehlikedeyken onları savundum, çünkü bunu yapacak kararlılığa, iradeye ve güce sahiptim.

Vodan'a bakarken kalbim göğsümde şiddetli bir ritimle çarpıyordu.

"Gitmesine asla izin vermemeliydim," diye mırıldandım, kelimelerle zayıfladığımı hissediyordum. Bu zaten bildiğim bir şeydi. Suçu konseye, Vodan'a atabilirdim ama aslında onu bitiren *bendim*. Bu benim seçimimdi.

Tıpkı benim seçimim olduğu gibi, sürünün düşme riskini almak da benim seçimimdi.

Çünkü bu onun hak ettiğinden daha azı değildi. "Onu görmek zorundayım," dedim. "Görmek zorundayım..."

Bunu düzeltmek mi? Beni görmek istemezdi. Yaptıklarından sonra olmaz. Önemli değildi. Denemek zorundaydım.

Volikiden ayrılmak için döndüm, *pujerak*'ıma sırtımı döndüm, kalbim göğsümde güçlü bir şekilde çarpıyordu-

"Gitmiş," dedi Vodan, o kadar sessizdi ki neredeyse onu duymuyordum. Kaşlarım çatıldı ve arkamı döndüm. "*Neffar*?"

"O gitti," dedi, sesi güçlenerek. Dondum kaldım, içime bir inançsızlık yayıldı.

"Ne demek istiyorsun?" Yavaşça sordum. "Sürünün arasında olmadığını mı?"

"Onu gönderdiğini sanıyordum," diye homurdandı. "Düşündüm ki..." Dehşet ve panik *volikin*in sallanmasına neden oldu. "*Nik*. Ne zaman? *Nereye gitti*?" "İki hafta önce. Şafakta bir savaşçıyla yola çıktı. Terzi..."

Voliki'nin girişine doğru adım atmaya başlamıştım bile, kalbim Kampın arkasına, Nelle'in *volikisine* doğru koşmadan önce boğazımdaki gümbürtü.

Nik, nik, nik, diye düşündüm. Vodan yanıliyordu. Yanılıyor olmalıydı.

Volikisine ulaştığımda, Kakkari'ye içinde olması için dua ederek içeri ittim.

Ama soğuk tenime değdiği anda, gözlerim içerideki karanlığa alıştığı anda, Vodan'ın doğru söylediğini anladım. Ateş yoktu, sıcaklık yoktu, ışık yoktu.

O gitmişti. Gitmişti.

Yatağının üzerinde, mavi, bayat ışıktaki bir şey parlıyordu ve onu kaptım. Avucumun içinde çevirdiğimde, ona *Deviri*'den verdiğim kolye olduğunu gördüm. Buz gibi soğuktu. Gördüğümde içim cız etti çünkü ne anlama geldiğini biliyordum. Bunu bir acıma hediyesi olarak düşünmüş ve onu, beni geride bırakmıştı. Ve benim *bu kızcağızım* haksızlığa uğradığında haklı olarak gururu alev alev yanardı.

Vodan onu bir savaşçının kaçırdığını söyledi. Odrii, biliyordum. Ancak onu birkaç gün önce görmüştüm, yani kıza köyüne kadar rehberlik etmiş ve sonra kendisi geri dönmüş olmalıydı. Az önce, bana yönelttiği karanlık bakışları hatırladım ama zihinsel olarak o kadar kopmuştum ki ikinci kez düşünmemiştim.

Endişe ve korku üzerime çökmüştü ama *volikiden* çıkıp *piroki* muhafazasına doğru ilerlemeye başlamıştım bile. Vodan beni takip etmiş ve tam oraya vardığımda bana yetişmişti.

"Ne yapıyorsun, Seerin?" Vodan nefesinin altında tısladı. Hava karanlıktı, kamp sessizdi. "Buradan ayrılamazsın."

Yumruğumu kolyenin etrafında sıktım. Tek düşünebildiğim, *bu kız* arkadaşımın hayatının büyük bölümünde yarı aç bırakıldığı ve neredeyse tecavüze uğradığı köyüne kendi isteğiyle dönmüş olmasıydı. Kimsenin ona sahip çıkmadığı, onu korumadığı, hak ettiği gibi *sevmediği* bir yere.

Sürüde kalmaktansa oraya dönmeyi tercih edeceği düşüncesi yeterince kesiciydi.

Peki neden kalsın ki? Acıyla düşündüm. *Ona Morakkari'm olarak başka birini almam gerektiğini, bunu kabul etmesi gerektiğini söyledim.*

Eğer pozisyonlarımız tersine olsaydı, bir kenara çekilip onun bir başkasını almasını izleyebilir miydim? Onu kollarına, yatağına aldığını bilmeye dayanabilir miydim?

Nik, bu beni öldürebilirdi.

Hırladım, Vodan'ı iterek çitin üzerinden atladım.

Ona böyle bir şey önererek duygusuz ve soğuk davranmıştım. Her zaman bildiğim canavar gibi. Aynı canavar ona

kırbaçlayan, o sadece benim olmak isterken onu iten, sözlerimle onu bilerek inciten bendim. O benden daha iyisini hak ediyordu. Çok daha iyisini.

"Lokkas," diye seslendim ve canavarımın yuvasına doğru ilerledim. Gecenin kör vakti olması umurumda değildi. Ona gitmem gerekiyordu. Zaten iki hafta olmuştu. Ya ona bir şey olduysa? Ya incinmişse, ya köyü onu geri çevirmişse? "Lokkas!"

Köyü iki günlük mesafedeydi. Eğer durmazsam yolculuğu daha da hızlandırabilirdim.

"Seerin," dedi Vodan, beni muhafazanın içine kadar takip ederek. Lokkas yuvasından çıktı. "Sağlıklı düşünemiyorsun."

"Öyleyim," diye homurdandım ve Lokkas'ın sırtına atladım. "İki haftadır ilk kez sağlıklı düşünebiliyorum."

Vok, boşa harcanan onca zaman!

Aptal, aptal, aptal!

"Sen kararını çoktan verdin," diye karşı çıktı Vodan, ben onu muhafazadan uzaklaştırmaya çalışırken Lokkas'ı yerinde tutuyordu. "Bu hatayı yapma."

"Onun gitmesine izin vermek bir hataydı," dedim ona. "*Vorakkar* olarak kararlarımı konseyin yönlendirmesine izin vermek bir hataydı. Şimdi geri çekil, *pujerak*."

"Seerin-"

"Onu geri getireceğim," diye söz verdim ona bakarak. Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanıyorduk ki, sözlerimdeki şiddetli kararlılığı duydu. "Konseye haber ver. Gerekirse sürüyü terk et. Kalmak istemeyen diğerlerini *Dothik*'e geri götür." Dudakları inançsızlıkla aralandı. "Şu andan itibaren kendi kararlarımı kendim veririm. Sürü için en iyisi o. Bunu anlamamın bu kadar uzun sürmesine üzülüyorum."

Beklemeden Lokkas'ı çektim ve koşmaya başladım.

Bir sürü ancak *Vorakkar*'ı kadar güçlüdür. Ve bir *Vorakkar* da ancak *Morakkari*'si kadar güçlüydü.

O hepimizin en güçlüsü, diye düşündüm, pişmanlık ve keder ona olan ihtiyacımla karışıyordu.

Yalvarmak zorunda kalsam da umurumda değildi. Bir *Vorakkar* kimse için diz çökmese de ona ellerim ve dizlerim üzerinde giderdim.

Bu Vorakkar Morakkari'si için diz çökecek, diye düşündüm, kararlıydım. *Thissie*'mi geri kazanacaktım. Kazanmak zorundaydım.

OceanofPDF.com

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

TKendi kusmuğumun kokusu mide bulantımı yeniden artırdı ve tahta leğenin üzerinde kuru kuru sallandım. Kusabileceğim hiçbir şey kalmamıştı. Özenle ayırdığım yemeğimi sadece akşamın erken saatlerinde yiyordum.

Hastalığın geçtiğinden emindi.

Midem rahatlayınca ağzımı yakındaki bir beze sildim ve topuklarımın üzerine çökerek hayatımın sayısız yılını geçirdiğim evin ahşap duvarına baktım. Köyüme döndüğümde, muhtemelen ciddi bir bakımsızlık içinde olduğu ve soğğun çoğunu içeri aldığı için kimsenin onu devralmadığını görmüştüm. Masam ve sandığım yağmalanmış, geriye sadece kırık bir sandalye kalmıştı. Derme çatma yatağımın delik deşik olmuş eski kürkleri kaybolmuştu. Yayım bile gitmişti.

Hatırladığımdan daha küçük ve daha soğuktu ama son iki buçuk hafta boyunca elimden geldiğince düzeltmeye çalıştım. Dışarıdan kar getirdim, erittim, yerleri ve duvarları fırçaladım, yılların kirini ve pisliğini sildim. Postumun bir kısmını yırtıp attım ve parçalarını, en kötü hava akımını içeri alan tahtadaki bazı delikleri yamamak için kullandım. Yine de yangın konusunda hiçbir şey yapamazdım. Karanlık Orman donmuş olduğundan, kullanacak yakıtım ve başlatıcım yoktu, uygun bir leğenden bahsetmiyorum bile.

Yine de, en azından köyüme döndükten sonraki ilk birkaç gün beni meşgul etti, ki bu zaten oldukça heyecan yaratmıştı.

Soruları, bakışları, fısıltıları duymazdan geldim. Hayatım boyunca bana bakılmıştı, yani bu yeni bir şey değildi. Başımı öne eğdim, kimseyle konuşmadım ve daha önce hep yaptığım gibi hayatıma devam ettim.

Arkadaşlarımın, dostlarımın, amacımın ve gerçek bir yuvamın olduğu Dakkari sürüsünün arasında yaşadıktan sonra, kendimi daha da izole, daha da yalnız hissediyordum. Çünkü artık neyi kaçırdığımı biliyordum. Çünkü artık gerçek mutluluğun nasıl bir his olduğunu ve onu kaybetmenin zayıflatıcı olduğunu biliyordum.

Kirlenmiş leğene bakarken -iki buçuk hafta boyunca üzerimi örten hissizliğin bir kısmının korku lehine kaybolduğunu hissederek- yakında her şeyin değişeceğini biliyordum.

Sabah bulantıları daha kamptan ayrılmadan önce başlamıştı ama o zamanlar, şimdi doğru olduğunu bildiğim şeylerden uzaktan bile şüphelenmemiştim. Sadece iki kez olmuştu ve köyüme dönene kadar tamamen unutmuşum. İki gün içinde, uyandığımdan beri mide bulantım vardı. Bunun sadece kalp ağrısı olduğunu, *onu* özlemekten kaynaklandığını düşünerek geçiştirdim. Ta ki ertesi sabah intikam duygusuyla geri gelene kadar. Ve ertesi sabah...ve ertesi sabah...ve ondan sonraki sabah.

İki hafta geçmesine rağmen durmamıştı. Sabahları midemi boşaltmama ve tayınımı mümkün olduğunca uzatmak için akşamları çok az yememe rağmen, karnım daha yuvarlak, göğüslerim daha dolgun oluyordu. Vücudumun bu kadar hızlı değişmesi neredeyse endişe vericiydi, ta ki Dakkari'nin insanlardan daha hızlı bir gebelik dönemine sahip olabileceğini fark edene kadar.

Hamileydim.

Ve çocuğumun babası kalbimi kırmıştı. Çocuğumun babası başka bir kadını karısı olarak kabul edecekti... ve muhtemelen onu bir daha asla göremeyecektim. Bir oğlu ya da kızı olduğunu bile asla bilmeyecekti.

Hamilelik hakkında korkudan başka bir şey hissedemeyecek kadar uyuşmuşum. Dehşet ve korku çünkü bu köyde bir çocuk yetiştirmek istemiyordum. Çocuğumun açlık ve soğukla tanışmasını istemiyordum. Bu istediğim son şeydi.

Ama bitmişti. Zaten hamileydim. Bunu kabul etmek zorundaydım.

Ve orada oturmuş, kusmuğumla dolu kirli leğene bakarken, yamalı deliklerimden sızan soğuk hava akımını hissederken, çocuğumu bu hayata maruz bırakamayacağımı biliyordum. Kredileri kontrol eden, yemeğimizi kontrol eden Grigg'i düşündüm. Beni köyün kapısından geçerken gördüğünde dudak büken Kier'i düşündüm. Fısıltıları düşündüm ve köyün yarı insan, yarı Dakkari bir çocuğa nasıl davranacağını merak ettim.

İyi değil.

Birçok kişi yaşam tarzımız için Dakkari'yi suçladı. Öfkelerini, hayal kırıklıklarını ve korkularını benim çocuğumdan mı çıkaracaklardı?

Bunun olmasına izin veremezdim.

O anda içimde bir şey kıvılcımlandı, hissetmeme izin verdiğim ilk güçlü duygu titreşimi. Bu kararlılıktı. Doğmamış çocuğuma benim sahip olduğumdan daha iyi bir hayat sağlama kararlılığı. *Koruma* ihtiyacıydı.

Ama nasıl?

Başka bir kalabalık, diye düşündüm, cevap kolayca geldi.

Odrii bana başka bir *Vorakkar*'ın bir insanı *Morakkari* olarak aldığını söylemişti. Rath Kitale'nın Horde Kralı. Şimdiye kadar Dakkari ve insanların birlikte çocuk yapabildiklerini fark etmemiştim ama ben hamileysem... insan *Morakkari*'nin de hamile olması ya da çoktan bir çocuk doğurmuş olması muhtemeldi.

Bana yardım eder miydi? Çocuklarımız diğerlerinden farklı olacaktı ama muhtemelen birbirlerinde teselli bulacaklardı. Kraliçesi insan olan bir Dakkari sürüsü, yarı Dakkari bir çocuğu kesinlikle benim köyümden daha fazla kabul ederdi. *Daha güvenli*.

Ben de onlara faydalı olabilirdim. Dakkari çeliğinden nasıl ok yapılacağını biliyordum. Ayrılmadan önce *mitrim* bana kılıç yapma tekniğini öğretmeye başlamıştı. Eğer sürünün bir silah ustası varsa, onlara yardım edebilirdim. Eğer yoksa, işe yaramam için hangi beceri gerekiyorsa onu öğrenirdim.

Ancak tek bir sorun vardı. Onları bulmak. Bunun farkına varmak omuzlarımdan çökmesine neden oldu.

Belirli bir sürünün nerede olacağını bilmek benim için neredeyse imkânsızdı. Tek bildiğim Seerin'in buzlar çözüldükten sonra sürüsünü güneşe götürdüğüydü. Rath Kitale'nın nerede olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

O zaman buzlar çözüldükten sonra onları arayacağım, diye düşündüm. Dakkar arasında yayılmış Dakkari karakolları olduğunu biliyordum. Belki sürünün yerini bulmama yardım ederlerdi, belki de yolumun üzerinde bir başkasına rastlardım. Artık Dakkari'ye karşı temkinli değildim. İnsanlar onlardan gördükleri anda saldıracak canavarlarmış gibi korkuyorlardı. Ama ben daha iyi biliyordum. Onlara yaklaşmak beni korkutmuyordu.

Onları bulana kadar, ararken tek başıma hayatta kalabilirdim. Yerlilerden ya da artık onlara *rikcrun* denildiğini bildiğimden daha fazlasını öldürebilen bir avcıydım. Yeterince deri toplayıp kuruttuktan sonra uygun bir derme çatma barınak yapabileceğimi bilecek kadar *volikis* görmüştüm. Nerede su arayacağımı biliyordum.

Plan yapmak için zamanım vardı. Başka bir yay yapmak için zamanım vardı. Buzların çözülmesine bir aydan fazla vardı. Çocuğun ne zaman geleceğini bilmiyordum ama doğumdan önce güvenli bir yerde olmak istediğimi biliyordum.

Köyümü terk etmek bir riskti ama çocuğumun iyiliği için almaya hazır olduğum bir riskti. *Geleceğimiz için. Mutlu bir gelecek için.*

Ellerimi zaten büyümekte olan karnımın üzerine koydum ve göğsümde tereddütlü bir umut hissettim.

"Bunu yapabiliriz," diye fısıldadım boş, karanlık, soğuk odaya usulca. "Seni koruyacağım. Söz veriyorum."

OceanofPDF.com

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

"W burada mı?" Lokkas'ın sırtından indiğim anda yanıma yaklaşan ve köyün lideri olduğunu anladığım *vekkiri* erkeğine seslendim. Siyah postuna buz yapışmıştı Omuzlarımin etrafı sarılmıştı ve yüzüm rüzgârdan yara bere içindeydi.

Yolculuk kısa ama inanılmaz derecede uzundu, Nelle'e ulaşmak için koştururken bir andan diğerine uzayıp gidiyordu. Sadece bir kez Lokkas'ın dinlenmesine izin vermek ve Dakkar'ın o bölgesinde soğuk mevsimde yakalanması en kolay et olan birkaç *rikcrun* avlamak için durmuştum. Bunun dışında gece boyunca, sabah ve öğleden sonra boyunca at sürmüştük. Artık karanlık çoktan arazinin üzerine çökmüştü. Sabahın erken saatleriydi.

Lider orada olmama şaşırmış ve temkinli görünüyordu, aramızda titreyen bir fener tutuyordu. Gözleri arkamda kısılmıştı, şüphesiz karanlıkta savaşçılarımlı arıyordu.

"*Nerede o?*" Evrensel dilde tekrarlardım. Bu dili iki haftadan uzun süredir konuşmamıştım ve dilimde hem acı verici bir şekilde tanıdık hem de tuhaf hissettiriyordu.

Sürümün karanlıkta, görüş alanının ötesinde bekliyor olabileceği ihtimali onu sarsıyordu. Küçük köyün arka tarafına, bir sıra ahşap, kısa evlere doğru işaret ederken eli titriyordu. "Size göstereyim."

Köy sessiz ve seyrekti. Evleri *ahşaptan* yapılmıştı, bazılarının küçük, lekeli pencereleri ve yontulmuş kapıları vardı. Köyün pis kokusu

Sanki doğru düzgün atmamışlar gibi köye çöpler yayılmıştı. Önünden geçtiğimiz kirli pencerelerde yüzler belirliyordu; dışarı bakan erkekler, kadınlar, hatta çocuklar. Zayıf, güvensiz, temkinli yüzler.

Burası *bu kız kardeşimin* büyüdüğü, yaşadığı ve isteyerek geri döndüğü yerdı.

Yumruklarım iki yanımda sıkılmıştı. Onların acılarına kayıtsız değildim. Çocukken *Dothik*'te gördüklerime benzer acılardı bunlar.

Lider, dört evden oluşan bir sıranın sonunu işaret etti. "Bu onun evi," dedi kısık bir sesle.

Duvarlarda, kapılarda gördüğüm birkaç çatlaktan soluk sarı ışık yayılıyordu. Bir dakika daha beklemedim ve onun güvende olduğundan emin olmak için oraya doğru yürüdüm. Köyüne doğru at sürerken başka hiçbir şey düşünmemiştim.

Kapısını iterek açtığımda, içeriden bir şey çarptı. Keskin bir nefes alma sesi ve bir kılıftan ısılk çalan Dakkari çeliğinin kusursuz sesini duydum. Soğuğu içeri almamaya dikkat ederek içeri girdim ve kırılğan kapıyı arkamdan kapattım.

Nelle içerideydi, kürklerin arasında yere diz çökmüştü. Onun *yatağıydı*, göğsümde bir başka keskin ağrıyla fark ettim. Isınmak için sadece tek bir kürkle yerde uyuyordu. Uyuyordu, yanında küçük bir fener yanıyordu... bir de Dakkari hançeri. Ona verdiğim hançer değildi ama silah ustasının eserini tanıdım.

Onu görmek içimdeki bir şeyi serbest bıraktı, sıkı ve acı verici bir şeyi.

"Nelle," dedim usulca, onu i ç i m e çekerek. Avuç içim titriyordu. saçlarımdan eriyen buzların bir kısmını silerek yüzümü yıkadım.

Gözleri benim üzerimdeydi. Ancak, muhtemelen onunla karşılaştığımdan beri ilk kez yüz ifadesi okunamıyordu. Köydeki evine girdiğimi görünce şok olmuş gibi bile görünmüyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu sessizce, hançeri indirirken. Onu çoktan kullanması mı gerekmişti? Bu düşünce hayal kırıklığı içinde böğürmek istememe neden oldu, özellikle de içeri ittiğimde çarpan nesnenin kırık bir sandalye olduğunu fark ettiğimde. Uyurken onu kapıya sıkıştırmıştı. Daha fazla güvenlik ve koruma için mi? Onu korumam gerekirdi.

"Burada olmamalısın, *buçukluk*," dedim, kelimelerim yapmacıktı. Tam bir gün ve tam bir gecedir Lokkas'taydım. Onu bulduğumda ne diyeceğimi düşünecek zamanım olmuştu, peki neden kelimeler boğazımda düğümleniyordu? "Sen sürüye aitsin."

"Ayrıldım," dedi, sanki belli değilmiş gibi. Yine de normalde etkileyici olan *kalles*'i okuyamadım. Gözleri düşük ışıkta karanlıktı ve hiçbir şey ele vermiyorlardı. Neredeyse sürekli olarak orada parlayan normal merak pırıltısı bile yoktu. Bu beni endişelendiriyordu.

"Bana söylemeden," diye mırıldandım, bir elimi karmakarışık saçlarımda gezdirirken. "Söylemeden..."

"Gitmek için iznimize ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim," diyerek yerden kalktı ve ayağı kalktı. Postunu ve terzinin onun için diktiğı kıyafetleri giymişti. "Orada tutsak değildim."

"*Nik*, demek istediğim-"

"Burada olmamalısın," dedi bakışlarını bana dikerek. Onun gözlerini sıcaklık, eğlence ve *hayatla* dolu görmeye o kadar alışmışım ki, onları bu kadar boş görmek bana fiziksel acı verdi. Çünkü bunu ona *ben* yapmışım. "Sürünün yanında olmalısın."

"Gittiğini öğrendiğim an doğruca buraya geldim," dedim ona yaklaşıp aramızdaki kısa mesafeyi kapatarak. "Dün geceye kadar *gittiğini* bile fark etmemiştim. Öğrendiğimde de..."

Her zaman hatırlayacak olsam da o dondurucu korkuyu yeniden yaşamak istemiyordum. Sırtımdaki yara izleri gibi beni sonsuza dek izleyecekti.

O zaman bile, bu korku ancak şimdi görüş alanımda olduğu için çözülmeye *başlamıştı*.

"Bir hataydı, Nelle," diye mırıldandım, yüzünü avuçlamak için uzandım. Ona dokunduğum kısa süre boyunca teni soğuk hissetti, sonra geri çekildi. "Senin yerine sürüyü seçmek bir hataydı."

Yüz ifadesi değişmedi. "Hayır, ne yaptığını biliyordun. Bence her zaman biliyordun."

Yumruklarım sıkıldı ve yalvarmadan önce bir irkilmeyi zorlukla bastırdım, "Benimle geri gel. Bunun üzerinde çalışacağız, *Thissie*. Söz veriyorum."

"Gitmemin bir nedeni vardı, Seerin," dedi. "Artık bildiklerimi bildiğimden, seninle geri dönmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Peki sen ne biliyorsun?" Homurdandım.

Yüz ifadesinde bir çatlak vardı. Sadece küçük bir çatlaktı ama bana ona verdiğim acıyı, ondan binlerce kez almayı dilediğim acıyı gösteriyordu. *Dothikkar*'ın Denemeleri'nden tekrar geçmeyi tercih ederdim, sadece bir parçasını almak için bile olsa.

"Bu sadece bir fanteziydi," diye fısıldadı. Sözlerim yüzüme çarpılınca irkildim. "Bir rüya. Gerçek değildi."

"Nelle," dedim, kaşlarım çatılmıştı. "Gerçekti. Gerçek. Buna inanmana ihtiyacım var."

Ona hiçbir sebep vermediğim halde nasıl yapabiliirdi?

İçimden kararlılık akıyordu. Ona bir sebep vermem gerekiyordu. Ona binlerce neden vermeliydim.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım, ellerimi saçlarından geçirdim ve gerçeği görebilmesi için onu gözlerimle buluşmaya zorladım. "*Lo kassiri* *tei*. Seni seviyorum, *rei thissie*. Bunu biliyorsun, Nelle."

O sabah bana onu sevip sevmediğimi sormuştu. Ve cevap olarak tek bir kelime bile etmediğimi bilmek içimi parçaladı. Sevmediğime inanmasına izin verdim. Benden nefret ederse daha nazik olur diye düşündüm. Bu her şeyi kolaylaştırırdı.

Vok.

"İnanmıyorum," diye fısıldadı, gözlerimin içine derin derin bakarak, yine de kendini kilit altında tutuyordu. "Sana inanmıyorum, Seerin. Artık inanmıyorum."

Sersemlemiş bir halde onu serbest bıraktım. Kurtarılamayacak kadar zarar mı vermiştim?

"Lütfen, sadece git," dedi, kollarını beline dolayarak benden hafifçe uzaklaştı.

Nik, diye düşündüm.

Yutkundum, yine de kararlılık içimde dolaşıyordu. Daha sonra bunun için benden nefret edebilirdi ama orada kalmasına izin vermeyeceğimi biliyordum.

"Sensiz dönmeyeceğim Nelle," dedim. Gözleri bana kaydı, dudaklarında hafif bir çatıklık vardı. "Eğer seni sürüklemem gerekirse, sürüklerim."

Gözlerinde inançsızlık parlıyordu ama en azından kayıtsızlıktan, *boşluktan* daha iyiydi.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu, kaşları çatılmıştı. "Bunu sen bitirdin, hatırladın mı? *Sen bitirdin*. Ve artık senin oyuncağın olmak için ne zihinsel enerjim ne de isteğim var, Seerin. Sözlerine güvenmiyorum ve neden burada olduğuna da kesinlikle güvenmiyorum."

"O zaman en azından seni *burada* istemediğime inan. Bu yerde. Sürüde seni derinden önemseyenler var. Acı çekmeni istediklerini mi sanıyorsun? Aç, soğuk ve korumasız olmanı mı? *Nik*."

"Bu *benim* kararımdı, senin değil, kimsenin değil," diye cevap verdi. "Seninle birlikte sürünün içinde olmak..."

"*Neffar*?" Sözünü bitirdiğinde sordum.

"Bu beni yok eder," diye fısıldadı uzun bir aradan sonra. "Tek yol bu, Seerin."

Göğsüm ağrıyordu -sözleri karşısında tüm vücudum ağrıyordu.

Ve sen orada olmazsan bu beni mahvedecek, rei thissie, diye düşündüm kendi kendime.

"Seni *Morakkari*'m olarak istiyorum, Nelle," dedim ona usulca. "Sen her zaman benim *Morakkari*'m olmak için yaratılmıştın."

Sustu.

"Bir keresinde bana tek istediğinin yalnız kalmamak olduğunu söylemiştin," dedim, sesim içimde dönen kesici duygulardan dolayı sertleşmiş ve karanlık çıkmıştı. Benim gözlerim onun koyu renk saçlarına kayarken, onun gözleri de tanıyarak titredi. "Bana saçlarının ağarmasını ve yalnız kalmak istemediğini söylemiştin."

İfadesindeki o çatlak yine ortaya çıktı.

"Sürü senin gerçek evin, *Thissie*. Orada asla yalnız olmayacaksın. Orada mutluydun," diye homurdandım. "Sonra seni incittim. Hayatımda sadece korumak ve değer vermek istediğim tek kişiyi bilerek incittim. Ve hayatımın geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacağım. Hayatımın geri kalanını seni sevdiğimi göstererek geçireceğim. Ta ki sen bunu asla sorgulamayana kadar. Ta ki sen bunu sorgulamayı aklından bile geçirmeyene kadar."

Başını iki yana salladı. Temkinliydi, bunu görebiliyordum ama aklındaki şüpheyi silmenin ne kadar süreceği umurumda değildi.

"Senden vazgeçmeyeceğim," dedim ona. "Seni bir daha yüzüstü bırakmayacağım ya da hayal kırıklığına uğratmayacağım. *Sana söz veriyorum*."

"Yorgunum Seerin," diye fısıldadı.

O gece onunla hiçbir yere varamıyordum.

Uzun bir nefes üfleyerek taktik değiştirdim. Yavaşça *sordum*, "Yemek yiyor musun, tatlım?"

Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve yanaklarının çukurluğu daha belirgin görünüyordu. Gözleri küçük evinin köşesine sıkıştırılmış bir çuvala kaydı. Yanına gittim, kapağını açtım ve içinde kurutulmuş etler ve *kuveri* somunları olduğunu gördüm. Geçimini sağlayacak *bir şeye* sahip olduğunu bilmek küçük bir rahatlamaydı. Ama görünüşe bakılırsa, yarısı çoktan bitmişti ve soğuk mevsimde onu zar zor idare edecekti.

Yeterli değildi. Neredeyse hiç. Onu tanıdığım kadarıyla, tayınları uzatmak için mümkün olduğunca az yiyordu.

Doğrulduğumda sadece ona baktım. İki buçuk hafta boyunca onu görmedikten, onunla konuşmadıktan sonra tek yapmak istediğim ona gitmekti

ve onu kollarımla sarmak istedim. Ama ben bile onun benim dokunuşumu hoş karşılamayacağını biliyordum. Artık hoş karşılamayacaktı.

Benim için o kadar güzeldi ki, göğsüm fiziksel olarak ağrıyordu. "Söyleyeceğim hiçbir şey," dedim sessizce, "yaptığım şeyi değiştirmeyecek. Ama değiştirmez.

Senin hakkındaki hislerimi de değiştiremezsin. Bu köyde son kez birlikte olduğumuzda gözlerinde Kakkari'nin yol gösterici ışığını gördüm." Kaşları hafifçe çatıldı. "Sende güç, umut ve bağlılık gördüm. O andan itibaren hayatımı değiştireceğini biliyordum... ve değiştirdin de. Değiştirmeye de devam edeceksin. Sen her zaman benim olmalıydın, Nelle. Ben de her zaman senin olmalıydım. Kakkari bunu biliyordu. Ben de biliyordum. Bunu fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm, hem de çok üzgünüm."

Gözlerinde tereddüt belirdi. Sadece kısa bir an için... ama bu bana beni *duyduğunu* söylüyordu. En azından beni duydu.

"Sabah avlanıp sana *rikcrun* getireceğim, böylece taze et yiyebilirsin," diye mırıldandım, ona düşünmesi için zaman tanımanın en iyisi olduğuna karar vererek. Gözlerim elindeki hançere ve yerdeki kırık sandalyeye gitti. "Ve korkma, *rei thissie*, kimse sana yaklaşmaya cesaret edemeyecek. Bundan emin olacağım."

Evinin zeminine baktı, parmakları kalçasına vurmaya başladı. Bu onun tanıdık bir alışkanlığıydı. Kendini tamamen eve kapatmadığını gösteren bir alışkanlık.

"*Veekor, kalles*," diye mırıldandım.

Uyu, kadın.

Çiftleşerek kendimizi tükettikten sonra, tohumlarım uyluklarından aşağı sızarken kulağına sık sık fısıldadığım sözlerdi bunlar. Onu kollarımın arasına aldığımda ve yanağını göğsüme bastırdığında ona söylediğim sözler. Bana kalbimi dinlemekten hoşlandığını, uykuya dalarken kalp atışlarını saymanın onu rahatlatıldığını söylemişti.

O anlarda gerçek huzuru tatmıştım. Sanki evrendeki tek amacım ona sarılmak, onu korumak, onu *sevmekmiş* gibi. Sanki sonunda hayattaki amacımı bulmuştum.

Bu sözleri ve onları çevreleyen anıları çok iyi hatırlıyordu. Yüz ifadesi değişti, kaşları hafifçe kalktı, burun delikleri açıldı.

Özlem. Sonunda yüz hatlarında tanınabilir bir şey vardı. Bana duyduğu sevginin tamamen kaybolmadığına, bir parçasının hâlâ beni istediğine dair bana umut verdi.

"Sabah döneceğim" diye söz verdim.

OceanofPDF.com

KIRKINCI BÖLÜM

T Üç gün sonra, Seerin hala gitmemişt i ve benim katıla şmış kararlılı ğım çoktan sarsılmaya baş lamış tı. Her sabah kapıma geliyor, yanında pi şmiş *rikcrun* ş i ş leri ve taze su derisi. Kokusu midemin bulanmasına neden oldu, ger ç i onun yanında mide bulantımı her zaman bast ırmayı baş armış tım ama çok az yiyebildim.

İ lk baş ta kendime Seerin'in köyde olmasının önemli olmadığını söyledim. Onunla birkaç dakika geç ırmış olmam önemli değ ildi. Gitmek için bir planım vardı, köyde geç irdi ğim zaman geç iciydi ve onun sözlerine ve hareketlerine karşı o kadar hissizleş miş tım ki yakınımda olup olmaması önemli değ ildi.

En azından kendime söyledi ğim buydu. Ama Seerin'in her zaman içeriye girmenin bir yolunu buldu ğunu bir şekilde unutmuş tım.

Gün boyunca, sanki yalnız kalmaya ihtiyacım oldu ğunu biliyormuş gibi uzak durdu. Bana Lokkas'la birlikte Karanlık Orman'da uyudu ğunu söyledi, ben de oraya gitti ğini varsaydım. Orman köyü iyi görüyordu, hatta benim evimi de iyi görüyordu. Evimde nispeten temiz bir zemin varken onun buz gibi so ğ ukta ve karda uyudu ğunu bildi ğim için iç imi kıp ır kıp ır eden suç luluk duygusunu kabullenmeyi reddettim. Orman onu gece boyunca rüz gârdan koruyabilirdi ama ıslak ç amuru ve so ğ u ğ u kesinlikle uzak tutmuyordu.

Bu onun kararı, diye kendime hatırlattım. Ona gitmesini söyledim ve o gitmeyecek.

Yine de iç imdeki hain bir par ç a, onun Lokkas'la birlikte dış arıda, korumasız bir şekilde uyudu ğunu bildi ği için geceleri uykuya dalmakta zorlanıyordu. Neredeyse **hi ç** erzakla gelmemiş ti, **bu** da hikayesine

daha fazla kanıt sağlıyordu.

Gittiğimi öğrendikten sonra doğruca buraya gelmiş. Kürkü, yiyeceği ya da suyu yoktu, ama kolayca avlanıyordu.

Ama yemeğinin çoğunu sana veriyor, diye fısıldadı içimden bir ses.

Geceleri, daha fazla *rikcrun* şişiyle tekrar dönerdi. Köylülerin onun kapıma taze, pişmiş yemeklerle gelip gitmesi hakkında ne düşündüklerini merak ediyordum. İkinci gün, yenmemiş sabah porsiyonlarımı 'yanındaki yaşlı erkeğe' verdiğinden bahsetmişti. Komşum Bard'ı kastettiğini düşündüm ve üşüyen kalbimin bir kısmı bu ihtimal karşısında hafifçe ısındı.

Ancak beni endişelendiren şey, Seerin'in geceleri konuşmasıydı. Ondan nefret etmeme ve en başta ona neden aşık olduğumu hatırlamama neden olan şeylerden bahsederken beni yemek yerken izliyordu. Sürüdeki hayatımı hatırlamamı sağlayan şeylerden bahsederdi. Gideli sadece üç hafta olmuştu ama bana çok çok daha uzunmuş gibi gelmişti.

O gece bana son birkaç hafta içinde neler olduğunu anlattı. *Pirokilerin* çiftleşme zamanı olduğunu, bu nedenle muhafazadaki yuvalardan birkaçının kazara tahrip edildiğini ve yeniden inşa edildiğini söyledi. *Mitri*'nin savaşçılardan, hatta birkaç çocuktan Dakkari çelik yayları için daha fazla talep aldığını. Bir çocuğun doğduğunu, annesinin *bikkulardan* biri olduğunu ve babasının da bir savaşçı olduğunu.

"Sürüde yeniden bir bebek ağlaması duymak güzel," diye mırıldandı, karşımda yere oturmuş, sırtı gıcırdayan duvarlardan birine dönüktü. O gece kapımda belirmediğinden beri ona hiçbir şey söylememiştim, ama açlıktan ölüyordum ve bana getirdiği *rikcrun*'u yemiştim. Hepsini. "Çoğu buzlar çözüldükten sonra doğar."

Çünkü soğuk mevsimde, yakın bir yerde kilitli kalarak, doğal olarak birbirimizi sıcak tutarak, çiftleşmekten başka ne yapabilirdik ki? Diye düşündüm, dudaklarımı birbirine bastırarak. Bu bana sadece Seerin'e hamileliğimden bahsetmediğimi hatırlattı. Henüz söylemedim. Her şey sürekli bir hatırlatma gibiydi. Çocuklar hakkında hiç konuşmamıştık. Onları istiyor muydu ki?

"Ve buzlar çözüldüğünde, bir kutlama olacak. Tıpkı don bayramı gibi ama taze et olmayacak. Sadece çoğunlukla mayalanmış şarap olacak." "Sırf bu yüzden, güney topraklarına yolculuk edene kadar *tassimara*'mızı kutlamak için bekleyeceğiz." derken gözleri sabit, sesi düzgündü.

Kaşlarım çatıldı. *Tassimara* mı?

"Birleşme törenimiz," diye mırıldandı, şaşkınlığımı görünce yüksek sesle yutkundum. "Bir *hebriki* sürüsünü takip edeceğiz ve

yeni evimiz yakınlarda. Taze etin ilkinin *tassimara*'mızda, yeni kampımızda, buzlar çözüldükten sonra sıcak ve bereketli olacak bir yerde yiyeceğiz. Orayı seveceğinizi biliyorum."

"Dur," diye fısıldadım, özlem ve arzuyla çok güçlü bir şekilde pompalandığında kalbimi onun sözlerine kapattım. "*Tassimara* olmayacak."

Bütün gün onunla ilk kez konuşuyor olmama rağmen hiç tereddüt etmeden, "O zaman bekleyeceğiz. Belki mavi gündönümünde daha farklı hissedersin."

O gece, o Karanlık Orman'a dönmek için ayrıldıktan sonra, kürkümün altına uzandım ve elim karnımın üzerinde, karanlık tavana baktım. Sert zeminde uyumaktan sırtım ağrıyordu ve neredeyse tüm hayatım boyunca tam da bu yerde nasıl uyuduğuma hayret ettim. Jana hayattayken kumaşla doldurulmuş bir yatak vardı ama Grigg o öldükten kısa bir süre sonra bunun için bana yirmi kredi ödemeyi teklif etmişti. Reddedecek durumda değildim ve aklımın bir köşesinde onun hâlâ o yatakta uyuyup uyumadığını merak ediyordum. Acaba Jana'nın son nefesini verdiği yerin orası olduğunu biliyor muydu?

Parmaklarım göbek deliğimin altında karnımın büyüyen kıvrımını izledi. Seerin'e neden henüz söylemediğimi merak ettim. Artık o buradayken kendime saklayabileceğim bir şey değildi bu. Daha önce onu bir daha görmeyi hiç beklemiyordum. Şimdi ise beni sürüye geri götürmek için ısrar ediyor ve *tassimaras* gibi şeylerden bahsediyordu.

Karanlıkta küçük bir nefes kaçtı içimden. Onun ne kadar kararlı ve inatçı olabileceğini biliyordum. Bensiz dönmeyeceğini söylediğinde gerçekten ciddi idi. Buza dönüşene kadar Karanlık Orman'da uyuyacaktı. Onu ancak o zaman çözüme kurtarabilirdi.

Onun mükemmel, güzel sözlerine inanmaya cesaret edemedim. Her şeye rağmen beni sevdiğine, beni *Morakkari*'si, karısı, kraliçesi yapmak istediğine inanmaya cesaret edemedim, özellikle de bunun asla ben olamayacağımı söyledikten sonra. Eğer ona tekrar inanırsam ve o da beni iterse... bir daha geri dönemezdim. Babam öldükten sonra annemin de böyle hissedip hissetmediğini merak ettim. Bu kalp ağrısı, bu hiç bitmeyecekmiş gibi görünen üzüntü.

Ama ben annem gibi değildim. Bir çocuğum olacaktı ve onun beni terk ettiği gibi ben de bebeğimi asla terk etmeyecektim. Güçlü olmak zorundaydım. Onu korumak ve güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapmalıydım.

Başka bir sürü bulabilirdim ama bulsam bile beni geri çevirme ihtimalleri her zaman vardı. Başka bir sürü bulmak

belirsizlik olsa da Rath Tuviri kesin bir şeydi. Seerin *şu anda* buradaydı. Onunla birlikte dönmemi talep ediyordu. Teslim olmak çok kolay olurdu... ama yine de yapmam gereken en zor seçim bu olacaktı.

Bunun benimle ilgili olmadığını fark ettim. Bizimle bile ilgili değildi, Seerin ve

I. Çocuğumuzla ilgiliydi.

Bebek babasını tanımayı hak ediyordu. Dakkari kanlarını, kültürlerini, halklarını tanımayı hak ediyorlardı. Güvenli, korumalı ve şefkatli bir ortamda büyümeyi hak ediyorlardı.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum ama yapmaktan korkuyorum, diye itiraf ettim kendime. Tavana bakarken gözlerimden yaşlar süzüldü ve şakaklarımdan aşağı süzüldü. Rüzgâr, sanki düşüncelerime cevap verircesine, tahtadaki deliklerden ıslık çalıyordu.

Burada kalamazdım. En güvenli, en akıllıca karar Seerin'le birlikte Rath Tuviri sürüsüne dönmek olurdu. Bu noktada *tek* karar bile olabilir.

Eğer tahminim doğruysa, hamileliğimin neredeyse iki ayını doldurmuştum. Büyük ihtimalle Seerin *Dothik*'ten döndüğü gece beni hamile bırakmıştı. Bir bebeğin doğumu ve bakımı hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ne kadar süreyle hamile kalacağımı bile bilmiyordum. Korkmuştum, kalbim kırılmıştı ve yalnızdım.

Ama yalnız olmak zorunda değildim. Rath Tuviri'de arkadaşlarım vardı. İhtiyacım olursa bana yardım edebilirlerdi.

ERTESİ SABAH, daha güneş doğmadan, Avuli'nin bana verdiği seyahat çantasını hazırladım. Kürkü rulo yaptım, hançeri içine yerleştirdim ve omzumda taşıdım. Neredeyse üç haftalık erzağımı ondan yediğimi düşünürsek, eskisinden çok daha hafifti.

Kapıyı arkamdan kapatırken evime dönüp bakmadım. Bard'ın kapısında, ihtiyacım olmayacağını bildiğim için çuvalı bıraktım ve sonra dönüp çıktım.

Hava hâlâ karanlıktı, gökyüzü uzaktan *yeni yeni* aydınlanmaya başlıyordu ve kapılara giden köy yolu boş ve sessizdi. Ayak seslerim karda çıtırdıyor, sessizliğe karşı gürültülü bir ses çıkarıyordu. Köyden son kez uzaklaşırken son üç ayda ne kadar çok şeyin değiştiğine hayret ettim.

Kapıları geçtikten sonra Karanlık Orman'a doğru döndüm. Orayı avucumun içi gibi biliyordum ve hayatım boyunca her santimini keşfetmiştim. Seerin'in üssünü nerede kuracağını biliyordum çünkü köyü ve küçük evimi en iyi gören yer orasıydı. İçgüdülerim bana onun orada olacağını söylüyordu.

Ve öyleydi de. Sırtın kısa eğimini tırmandıktan ve ormanın kenarında kadim muhafızlar gibi duran ilk ağaç katmanının arasından geçtikten sonra, onu kararmış bir gövdeye yaslanmış, Lokkas'ı da yanına kıvrılmış halde gördüm.

Uyuyordu. İkisi de uyuyordu. Uyurken, o yoğun gri gözleri dünyaya kapalı olan Seerin daha az korkutucu ve neredeyse huzurlu görünüyordu.

Acı içimde patladı ve ona bakarken uzun bir süre öylece kaldı. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken hareketsiz ve sessiz kaldım.

Neden sana aşık olmak zorundaydım? Sessizce sordum. Neden başka biri olamazdı? Belki de hiç kimse olmasaydı daha kolay olurdu ve o zaman bu acı veren hüznün yok olurdu. Üç haftanın kalbimde inşa ettiği aşkı silebilmesini diledim ama içimden bir ses bunun o kadar basit olmadığını söylüyordu.

Burada uyumasından nefret ediyordum. Kendimi evimi sunmaya ikna edemediğim için nefret ediyordum, onun huzurunda uzun süre kalmanın kalbime endişe, korku ve özlem getirmesinden nefret ediyordum. Onunla birlikte olmayı arzulamamın üzerinden çok zaman geçmemişti. Hala yakınımıdayken bile onu özlememin üzerinden çok zaman geçmemişti.

Sabah bulantım arttı ama yüzümdeki buz gibi soğuk mide bulantısından uzaklaşmama yardımcı oldu. Seerin'e doğru yürüdüm ve hareketlerim gözlerini bana çeviren Lokkas'ı uyandırdı. Seerin her zaman hafif bir uykucuydu. En ufak bir seste uyanırdı, bu yüzden yaklaştığımda kıpırdamayınca gerçekten ne kadar yorgun olduğunu anladım.

Suçluluk duygusu içimi kemirdi. Dört gecedir burada uyuyordu. Vücudunun ihtiyaç duyduğu kadar yemek yememişti. Ve burada ne bir barınağı, ne de hava şartlarından korunacak bir yeri vardı.

Lokkas'a yaklaştığımda burnunu okşamak için elimi uzattım. Pullu burnunu avucuma bastırdı ve cıvıl cıvıl bir ses çıkardı. Bu ses Seerin'i uyandırdı ve gözleri parlayarak açıldı. Yakınında birinin olduğunu hissedince sustu ve eli yanında duran kınalı kılıcına gitti.

Şafak vakti Karanlık Orman'da duranın ben olduğumu görünce, uyku sersemliğiyle mırıldandı: "*Kassikari*, dışarıda ne yapıyorsun?

Burada mı?"

Kassikari'nin ne anlama geldiğini merak ettim. Bana daha önce birçok kez böyle seslenmişti.

Bana taktığı ve hatırladıkça göğsümün sıkışmasına neden olan bir başka isim daha vardı.

Seerin her zaman kolay ama yavaş uyanırdı. Kaç kez uyanışını izlemiştim, kaç kez Dakkari dilinde bir şeyler mırıldanırken, kelimeleri boğuk ve ılık bir şekilde dökülürken soluk gözleri hemen bana gelmişti? Yatağımızda uzun sabahlara olan aşkı hakkında kaç kez onunla alay etmişim? Kaç kez beni uyuşturan, aklımı başımdan alan öpücükleriyle susturmuştu?

"Nelle," diye mırıldandı, dikkatimi çekmeye çalışıyordu.

"Hamileyim, Seerin," dedim, sesim yumuşaktı ama harika anılar ve düşüncelerim yüzünden acı çekiyordum.

Keskin bir nefes alırken hava burun deliklerinden ısıklık çalarak geçti. Gözleri parladı ve bir kol mesafesinde durana kadar kararmış gövdeden yukarı doğru itti. Lokkas, ben ikisinin yanında tekrar küçülene kadar efendisiyle birlikte durdu.

"Çocuğun iyiliği için seninle döneceğim," dedim başımı kaldırıp ona bakarak. "Ne olursa olsun burada kalmayı planlamıyordum ama şimdi sen buradasın... Bunun doğru seçim olduğunu biliyorum."

"Bana hiç söylemeyecek miydin?" diye homurdandı, gözleri çakmaktaşı gibiydi. "Dört gündür buradayım ve sen bana bunu şimdi mi söylüyorsun?"

Öfkesinin kendi geçmişinden kaynaklandığını biliyordum. Babasını hiç tanımamıştı ve geçmişteki konuşmalarımızdan, bunu açıkça söylememiş olsa da, tanımak *istediğini biliyordum*. Hamile olduğum ve bunu şimdiye kadar kendime sakladığım bilgisi, içindeki eski yaraları yeniden su yüzüne çıkarmıştı. Bunu biliyordum ama öfkesinden de korkmuyordum.

"Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedim ona dürüstçe, "hele *burada* hiç."

"Giderken hamile olduğunu biliyor muydun?" diye sordu.

"Hayır," dedim. Ne kadar incinmiş olsam da, o zaman hamile olduğumu bilseydim gitmezdim.

Sessizleşti, yanımdan geçip köye doğru bakıyor, az önce ona açıkladığım şeyi anlamaya çalışıyordu. Karmakarışık, nemli saçlarını karıştırmak için elini kaldırdığında, elinin titrediğini gördüm. Bu manzara karşısında içimden keskin bir sızı geçti.

"Bu yüzden sabahları yemek yemezdin," dedi. "Çünkü hastaydın."

Nefesinin altından küfretti ve Lokkas efendisinin duygularını hissederek yanımda kaydı.

"Burada kalmayı planlamıyordum da ne demek?" diye hırladı. "Tam olarak ne yapmayı planlıyordun?"

Söyleyeceklerimin onun öfkesini daha da körükleyeceğini bilerek uzun bir nefes aldım. Yine de bu konuda kendimi suçlu hissetmeyi reddettim ve ona "Rath Kitala'nın *Vorakkar*'ının bir insan *Morakkari*'yi kaçırdığını biliyorum" dedim. Bana kendisi hiç söylememişti. Bunu Odrii'den öğrenmiştim. Geriye dönüp baktığımda, Seerin'in bunu bilmemi hiç *istemediğini* fark ettim. Bunun bana onunla bir gelecek için umut vereceğini düşündüğü için mi? "Onun da hamile olma ya da bir çocuk doğurmuş olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu düşündüm. Buzlar çözüldükten sonra onları bulmayı planlıyordum."

Burun delikleri alevlendi. "Sürüsünün nerede olduğunu bilmeden vahşi topraklarda cesurca ilerlemeyi mi planlıyordun?"

"Evet," dedim çenemi kaldırarak.

"Bunun ne kadar aptalca olduğunu biliyor musun?" diye hırladı.

"Evet," dedim tekrar. "İnanın bana, biliyorum. Ama başka seçeneğim olmadığını hissettim. Çocuğumu bu köyde büyütmek istemedim. Onu açlığa, soğuğa ve hor görülmeye maruz bırakamazdım." Dudakları birbirine yapıştı ve ağır bir yutkunmayla boğazının düğümlenmesini izledim.

"Çocuğumuz, Nelle," diye düzeltti.

"Ah, evet," dedim, kırgınlığım nihayet ortaya çıkmıştı. "Çocuğumuzu senin süründe büyütmemi tercih ederdin. Bir başkasını *Morakkari*'n olarak almanı izlememi, ben çocuğumuzu büyütürken onun sana varislerini doğurmasına katlanmamı tercih ederdin. Sanırım bana bunu kabul etmem gerektiğini çünkü bunun senin görevin olduğunu söylemiştin."

Acı sözlerim ona çarptı ama küçük irkilmesi beni daha iyi hissettirmedi.

"Sana *bunu* söylemekle hata ettim, tatlım," diye mırıldandı. "Ne kadar üzgün olduğumu asla bilemeyeceksin. Ama vahşi topraklar cezalandırıcı ve tehlikeli. Buzlar çözüldükten sonra senin..."

Ürperdi, çenesi sıkıştı ve gözlerini kaçırdı. Keskin bir rüzgâr ağaçların arasından ıslık çalarak geçti ve ben titreyerek bekledim.

"Peki ya biz?" diye sordu sonunda, sesi gırtlaktan ve boğuk çıkıyordu.

Ona dikkatlice, "Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez, Seerin.

O zaman anlamamıştım ama şimdi yaptığın şeyi neden yaptığını görebiliyorum. Yapmak zorunda olduğun seçimi."

"*Thissie*-"

"Ama şu anda tek önceliğim çocuğum," diyerek sözünü kestim ve doğruldu. "Başka bir şey değil."

Çenesi tekrar titredi. Tartışmak istiyordu, bunu tıpkı başka bir zamana bırakma kararını gördüğüm gibi görebiliyordum. İstedini elde etmişti. Onunla birlikte sürüye isteyerek dönecektim.

"Pekâlâ, *rei thissie*," diye mırıldandı. "Bunu kabul edeceğim." *şimdilik*. Konuşulmadı, aramızdaki havada asılı kaldı. Bunu o da biliyordu, ben de biliyordum.

"Sürüye geri döneceğiz."

OceanofPDF.com

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

T Konsey bana aklımı kaçırmışım gibi baktı.
"Vorakkar-" diye başladı yaşlılardan biri ama konuşmasına fırsat vermeden sözünü kestim.

"Nik, daha fazla dinlemeyeceğim," diye homurdandım. "Konseyi dağıtıyorum.

Ordular nesiller boyunca onlar olmadan da var oldular. Bu da öyle olacak." Bundan emin olurdum. Sürüm bu yüzden başarısız olmayacaktı.

Bir hafta önce Nelle'le birlikte döndüğümde beri çağırdığım ilk toplantıydı. Buzlar çözülüyordu, sürü içinde başarılabacak çok şey vardı, yaklaşan güney yolculuğumuz için organize edilecek çok şey vardı ve yine de konsey üyelerimin gitmesine izin verme kararımı vermiştim.

"Eğer bu vekkiri yüzünden ise, ben-"

"Yeter dedim."

İkinci ihtiyar dilini ısırarak ağzını kapattı.

"O vekkiri," diye homurdandım, ses tonum keskindi, "benim Morakkari'm olacak." Bu konuda her şeyde olduğu gibi kararlıydım. Onu ikna etmem, bana karşı kaybettiği güveni yeniden inşa etmem yıllarımı alsa bile, bunu yapacaktım.

Üç ihtiyar ayaklarının üzerinde kaydı. Baş savaşıım hiçbir şey söylemedi. Benim
pujerek sadece bana baktı.

"O benim çocuğumu taşıyor," dedim onlara, sesim yerleştiremeyeceğim kadar çok duyguyla sertleşmişti. Diğerleri donup kalırken Vodan'ın nefesi derin bir iç çekişle ıslık çalarak kesildi. "Bir daha benim önümde ona saygısızlık etmeyin. Ona karşı yapılan bir saygısızlık bana karşı yapılmış

demektir."

Konsey yanıt olarak sessiz kaldı.

"Buzlar çözüldükten sonra seni sürüden geri çevirmeyeceğim," diye homurdandım. "Onu *Morakkari*'m olarak kabul edersem gideceğinizi açıkça belirttiniz. Bu karar senin, ama artık seni danışmanım olarak görmeyeceğim. Bundan sonra sürülerim söz konusu olduğunda kararları ben vereceğim. Başarısız olursa, başarısız olur. Almak istediğim risk bu."

Söyleyecek başka bir şeyim yoktu.

Bir konseyin desteği olmadan bir sürüye liderlik etmek daha zor, daha stresli olurdu. Ve belki de zamanla, Rath Tuviri'nin geleceği için daha uygun ve daha destekleyici yeni bir konsey ortaya çıkacaktı.

Cevap vermelerini beklemedim. Vodan'dan bile bir yanıt beklemiyordum. Bunun yerine *volikiden* ayrıldım, onlarla buluşma amacım tamamlanmıştı. Tek pişmanlığım Vodan'la aramızdaki mesafeydi. Köyden döndüğümünden beri neredeyse hiç konuşmamıştık. Sürüden ayrılmakla tehdit etmesi dostluğumuzu sonsuza dek değiştirmişti.

Gökyüzü karanlık olmasına rağmen akşamın erken saatleriydi. Nelle hâlâ Avuli'yle birlikte olacaktı ama şifacının o gece benim *volikimde* bulunmasını talep etmişim.

Terzilerin evine vardığımda, Nelle'in boğuk kahkahasını duydum ve bu tüm bedenimi ağırlaştırdı. Bir aydan uzun bir süredir onun güldüğünü duymamış, gülümsediğini görmemiştim. Sürüye geri döndüğüm son bir hafta boyunca onunla bir dizi sessiz, yapmacık konuşma yapmışım. Kendi *volikisinde* kalmakta ısrar etti. Sabahları *mitrilerle*, öğleden sonraları ve akşamları Avuli, Arlah ve bazen de Odrii ile geçirerek günlük programına devam etti.

Onu her zaman aradım ve yalnız olduğu nadir zamanlarda, kampta yürürken, konuştuk. Ama gardını almıştı, yüz ifadesi kapalıydı. Konuşmalarımız çoğunlukla yemek yiyip yemediğini, sabahları hastalığının nasıl olduğunu, önceki gece iyi uyuyup uyumadığını sormamdan ibaretti.

Aramızda, temelini benim attığım ve onun inşa ettiği bir bariyer vardı ve ben bunu nasıl aşacağımı bilmiyordum.

Zaman, diye düşündüm. Zaman alacaktı.

Başımı terzilerin *volikisine* eğdim ve Nelle'nin Avuli'yi kubbeli çadırın etrafında Arlah'ı kovalarken izlediğini gördüm. Avuli beni görünce durdu ve irkilerek başını eğdi.

"*Vorakkar*," diye mırıldandı selamlarken.

"Sözünü kesmek istemem," dedim ona, gözlerim Nelle'e kayarken, "ama *kerisa* bizi bekliyor."

Nelle başını salladı, yüzündeki küçük gülümseme aniden ortaya çıkmamla hafifçe soldu. Ayağa kalktı ve ateş leğeninin yanında duran postunu alıp omuzlarına geçirdi.

"*Srikkisan?*" Arlah Nelle'ye Dakkari dilinde sordu. Evrensel dilde *yarın* anlamına geliyordu.

"*Lysi,*" dedi Nelle usulca, elini onun yanağına bastırarak. "*Lo terri tei srikkisan.*"

Yarın görüşürüz, dedi, Dakkari'si hafif aksanlı ama netti. Görünüşe göre dilimiz hakkındaki bilgisi her geçen gün artıyordu.

Arlah başıyla onayladı ve Nelle Avuli'ye veda etti, geçerken terzinin elini sıktı. Dışarı çıkarken *volikinin* girişini onun için açık tuttum.

Nelle önüme bakmadan önce kısa bir süre gözlerime baktı. O sabahtan beri onu görmemiştim. Belki gülüşünü duyduğum için, belki kendini başkalarına açtığını bildiğim için, belki de onu çok özlediğim için, ama o anda aramızda giderek büyüyen mesafeyi hazmedemiyordum. Çok fazla büyümesine izin verirsem, kapanmasının imkansız olacağından korktum.

"Seni özledim, *rei thissie,*" diye mırıldandım, alnımı onunkine bastırarak. Nefesinin kesildiğini duydum, vücudunun dokunuşum altında hareketsiz kaldığını hissettim. Ama gözleriyle buluştum, o kadar yakındım ki tek gördüğüm koyu, zengin renkleri idi. "Eğer aramızdakini nasıl düzelteceğimi bilseydim, yapardım."

Bakışlarımı tuttu. Bir an için empatisini gördüm, gözlerindeki parıltıyı gördüm, onun da bunu benim kadar istediğini gördüm.

"Seerin," diye fısıldadı başını sallayarak.

"Biliyorum." Omuzlarım çöktü ve onu serbest bırakarak bir nefes verdim. "Gel bakalım, *Thissie*. Şifacı bekliyor."

Kısa bir an tereddüt etti ama sonra onu kısa yokuştan *volikime* doğru götürürken beni takip etti. *Kerisa* girişte bekliyordu ve bizi içeri kadar takip etmeden önce ikimize de başıyla selam verdi.

Şifacının ziyareti kısa sürdü ve Nelle doğum yapana kadar her hafta gerçekleşecekti. *Kerisa* önce karnının büyümesini kontrol etti. Geçen haftadan beri bebeğin büyüdüğünü görüyordum ve göğsüm gurur ve rahatlamayla dolarken kısa bir mesafeden izledim. Nelle bir *vekkiri* olduğu için doğumun zamanlaması tahmin edilemezdi, bu yüzden şifacı onu her hafta izlemek istiyordu.

Şifacı muayenesini bitirdikten sonra Nelle'ye tonik yapmak için ayağa kalktı ve "Görünüşe göre gebeliğin neredeyse yarısına gelmişsiniz. Dakkari dişileri beş ay taşır ve eğer gebe kalmanız inandığınız gibi iki aydan biraz daha uzun bir süre önce gerçekleştiyse," dedi Nelle'nin yanakları hafifçe pembeleşti, "o zaman muhtemelen siz de o kadar uzun süre taşıyacaksınız."

Nelle şifacıya geçen hafta, sürüye geri döndüğümüzde, gebe kalmanın *Dothik*'ten döndüğüm gece gerçekleştiğine inandığını söylemişti. Çok iyi hatırladığım bir geceydi ve *ikimizin* de ne kadar doyumsuz olduğumuzu düşünürsek, çocuğa hamile kaldığımız gece olması çok muhtemeldi.

Özlem içimden geçti. Bu benim için özlediğim şeylerden sadece biriydi. *Kalles*, çiftleşmelerimiz.

Şifacı Nelle'e içmesi için tonik verdi. Keskin kokusuna ve Nelle'in yüzündeki ifadeye bakılırsa hoş bir şey değildi ama şifacı otları ve malzemeleri toplarken Nelle tek bir şikâyetle bulunmadan içti.

Kerisa başını bana doğru eğmeden önce Nelle'ye, "Gelecek hafta döneceğim," diye bilgi verdi. "*Vorakkar*."

Sonra bizi yalnız bırakarak *volikin* girişinden sıvışıp gitti. Nelle tuniğini büyüyen karnını bir kez daha örtecek şekilde düzeltti ve ben de kollarımı kavuşturarak durduğum dolabımın karşısındaki yerimden onu izledim.

Göz ucuyla bana baktı, soğuk mevsimde birlikte çok zaman geçirdiğimiz yatağın kenarında oturuyordu.

"Bunu nasıl yapacağımızı konuşmalıyız," dedi usulca. "Sence de öyle değil mi?"

"Ne yapmak?" Ben sordum.

Ellerini kucağında kavuşturdu ve "Çocuğa iyi bak. Ne beklemem gerektiğini bilmiyorum. Avuli bana Dakkari babalarının çocuk yetiştirmeyle çok ilgili olduğunu söyledi ama biz öyle olmadığımız için..."

"*Neffar*?"

Dudakları birbirine yapıştı ve sonra, "Çiftleşmediğimize göre, iki farklı *volikis* beslediğimize göre, tartışmalıyız-" dedi.

"Çocuk doğduğunda," dedim, "senin benim *Morakkari*'m, *rei thissie*'m olmanı bekliyorum."

Aramıza şaşkın bir sessizlik yayıldı.

"Sen... *bekliyor* musun?" diye yavaşça tekrarladı, ses tonunu belirleyen inançsızlıktı. "*Lysi*."

Thissie'mle ilgili pek çok şeyi özlüyordum. Meraklı sorularını, ok yapmaktan bahsederken gözlerinin parlamışını, geç dönsem bile akşam yemeğimizi birlikte yiyebilmek için her zaman beni beklemesini, ne zaman öpüşsek nefesinin hafifçe kesilmesini özledim.

Sabahın erken saatlerinde fısıltıyla yaptığımız konuşmaları ve kalçalarının arasına girdiğimde gözlerinin ateşli bir arzuyla parladığını görmeyi özlemiştim.

Gece boyunca onun kuş tüyü kolyesinin tenime yaptığı baskıyı hissetmeyi, kampta onu her gördüğümde göğsümde hissettiğim o yumuşak duyguyu, uzaktan bakışlarımla karşılaştığında gizemli gülümsemesini görmeyi özlemiştim.

Onun öfkesini bile özledim. O benim kadar çabuk öfkelenmese de, öfke ateşlendiğinde parlıyordu.

Bana karşı o kadar vurdumduymazdı ki, onu öpmemden hoşlandığını utangaç bir şekilde itiraf eden ve ben ona adımı vermeden önce yayını bir daha ıskalamayacağını baştan çıkarıcı bir kibirle söyleyen sığırcık kuşunun tam tersiydi.

Ama o anda vurdumduymaz değildi. Kayıtsız değildi. O *Öfkeliydim* ve içimde berrak ve saf bir rahatlama hissettim.

"İnanılmazsın," diye tısladı, sesi yumuşaktı, yatağın kenarından kalktı. "Benden bir şey beklemeye hakkın yok!"

"Çocuğum dışında demek istiyorsun," diye homurdandım, alevleri daha da körükledim çünkü çok doğru hissettiriyordu.

Dudakları aralandı, gözleri parladı. Sonra çenesini sıktı ve yatağın üzerinden postunu kaptı. Yanımdan geçerken onu omuzlarına doladı.

Kolundan tutarak onu durmaya zorladım. "*Nik*, bundan geri adım atmayacaksın."

"Kaçmıyorum," diye karşı çıktı, kolunu tuttuğum yerden çekmeye çalışıyordu.

"O zaman ne yapıyorsun?" Hırladım. "Tek yaptığın benden kaçmak!"

"İyi bir nedenle," dedi kendine has bir hırıltıyla, gitmesine izin vermediğimde öfkesine hayal kırıklığı da katılmıştı.

"Söyle bana," diye emrettim, onu daha yakına çekerek. "Benden ne kadar *nefret ettiğini* söyle, *Rei Thissie*." Durdu, nefesleri ağırlaştı, gözlerinde şok parladı. "Bana yollarımızın hiç kesişmemiş olmasını ne kadar istediğini söyle. Söyle bana

Seni ne kadar incittiğimi. Bana ne kadar canavar olduğumu söyle ama en azından bir şey söyle Nelle!"

"Dur," diye nefes aldı, bakışları benimkilere kilitlendi, gözlerinde başka bir şeyle karışık bir şaşkınlık vardı.

"Anlat bana!"

"Seerin, ben..." diye devam etti.

Onu bıraktım ve bir adım uzaklaştım.

"Ne yapacağımı bilmiyorum, Nelle," dedim usulca. "Özür dilerim. Yaptığım şey için çok üzgünüm. Geçtiğimiz ay hatırlayabildiğim en kötü aydı."

Dudakları aralandı. Sözlerimdeki gerçeği duymuştu. Ve özellikle *Dothik*'te çok korkunç aylar geçirdiğimi biliyordu.

Yorulmuştum. Zihinsel olarak bitkin. Yeterince yemek yemiyordum. Bu ay vücuduma ve zihnime zarar vermişti. Nelle'e de zarar vermişti. Ve hepsi benim hatamdı.

"Seni kaybetmek, senden uzaklaşmak," diye mırıldandım, "hayatımın en büyük hatasıydı. Ve şimdi burada olsan bile, hâlâ çok uzaklardasın. Artık sana ulaşamıyorum *Thissie*."

"Seerin," diye fısıldadı, kaşları çatılmıştı.

"Ne istiyorsun?" Homurdandım. "Benden... seni rahat bırakmamı mı istiyorsun? Bunun aramızdaki ilişkiyi bitirmesini gerçekten istiyor musun?"

İkinci kez kendi isteğiyle gitmesine izin vermek akıl almaz bir şeydi. Ama bu sadece benimle ilgili değildi.

"Ben... Bilmiyorum," dedi usulca.

Sözleri *içimi* hem umutla hem de umutsuzlukla doldurdu; içimde *volikimin* kubbeli tavanına doğru böğürme isteği uyandıran garip bir karışım.

"Senin için sürüden vazgeçerim," diye mırıldandım. Nefesi kesildi, yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Eğer gereken buysa, yaparım Nelle. Benim *Morakkari*'m olmazsın ama eşim, *kassikari*'m olursun."

"*Kassikari*," diye fısıldadı, gözleri hafifçe açılmıştı.

"İleri karakollardan birine gidip orada yaşayabiliriz. Çocuğumuzu orada büyütebiliriz," dedim kalbim göğsümde ağırlaşarak. Bir *Vorakkar* olmayı seviyordum. Sürü hayatını seviyordum... ama bu Nelle'den vazgeçmek anlamına geliyorsa olmazdı.

"Seerin, dur," dedi, sesi yükseliyordu, gözleri ıslaktı. "Aptallık ediyorsun. Senden bunu asla istemem!"

"O zaman benden ne istiyorsun?"

Ağzı açıldı ama hiç ses çıkmadı. Omuzlarım çöktü.

Tam o sırada, tamir edilememiş *olabileceğimiz* aklıma geldi.
Ve bu farkındalık onun sessizliğinden daha fazla acı veriyordu.

Nelle *volikinin* zeminine baktı. Konuşmamızın bittiğini hissetmiştim.
Yakında gideceğini biliyordum.

Ancak o bunu yapmadan önce usulca, "Bir keresinde bana sürüye sahip olmasaydım kendim için ne isterdim diye sormuştun?" dedim.

Parmakları kalçasına vurmaya başladı.

"Sonunda bir cevabım var ve o da sensin. *Seni istiyorum Thissie*," dedim ona. Korku karnıma yerleşirken dudaklarım büküldü. "Sadece, şu anda seni bir daha gerçekten benim olarak görüp göremeyeceğimi merak ediyorum."

OceanofPDF.com

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

T burada kesin olarak bildiğim iki şey vardı. Birincisi, Seerin'i hâlâ seviyor olmamdı. Ondan nefret etmek istediğimde bile hiç durmamıştım. Ona karşı olan hislerimi uyuşturmaya çalıştım,

Tamamen gömülene kadar onları derinlere itmeye çalıştım, ama gardım düştüğünde her zaman yüzeye çıkmanın bir yolu vardı.

İkincisi, ilişkimizi ve birlikte geleceğimizi kurtarmak için sürüyü bırakacak olmasının beni rahatsız etmesiydi. Bu beni çok rahatsız etti çünkü doğru söylediğini biliyordum. Seerin sürüsünü seviyordu. *Vorakkar* olmayı seviyordu. Yapması gereken şey buydu. Sürü için büyük planları olduğunu ve bunları gerçekleştirmeye kararlı olduğunu bana uzun zaman önce söylemişti.

Bu yüzden onun benim için gitmesi düşüncesi içimdeki her şeyi isyan ettirdi.

Öğleden sonraydı, Seerin'in sürüyü bırakmayı teklif etmesinden iki gün sonraydı. Onu dün *Mitri*'nin atölyesinden çıkarken eğitim alanında kısa bir süre görmüştüm. Artık buzlar çözülmeye başladığından ve sıcaklıklar eskisi kadar soğuk olmadığından, savaşçılar için eğitim yeniden başlamıştı. Gözlerimiz kısa bir süreliğine birleşmişti. Dövüşmüyordu, daha ziyade muhafazanın uzak çiti boyunca izliyordu, ama dikkatini tamamen çekmiştim.

Onu savaşçılarının arasında görmek bana onu köyümde ilk kez gördüğüm zamanı hatırlattı. Gözleri üzerine çekmişti. Dikkatleri üzerine çekiyordu çünkü tek kelimeyle hükmedici bir varlığı vardı. Ve bu onun cüssesi, genişliği, gücü değildi - bunlar kesinlikle buna katkıda bulunsa da - bu onun tutuş şekliydi.

Kendini sürüsünden ayrı tutuyordu. O bir liderdi - doğmuş ve yaratılmış bir lider. Rath Tuviri üyeleriyle aynı seviyede olamazdı. Onlara en iyi şekilde hizmet edebilmek için onlardan ayrılmak *zorundaydı*.

Onun da bana aynı şeyi yaptığını fark etmemi sağladı. Sürüsüne en iyi şekilde hizmet edeceğini düşündüğü için benden kopmuştu... çünkü o bir liderdi. Öyle olmak *zorundaydı*. Bencil olma lüksü yoktu çünkü aileleri, savaşçıları, yaşlıları, çocukları düşünmek *zorundaydı*.

O bir *Vorakkar*'dı. Bu derisine işlenmişti, gerçi ben bunun kemiklerine kazınmış olduğunu düşünüyordum, derin, kalıcı ve sürekli.

Onun gücünü, sorumluluğunu kıskanmıyordum. Ama onun benim kıskançlığıma ihtiyacı yoktu. O sadece benim desteğimi istiyordu.

O öğleden sonra *mitri* ile çalıştıktan sonra kampta dolaştım. Sabahın büyük bölümünde örs üzerinde Dakkari çeliği dövmekten ellerim zonkluyordu. Bana bıçaklarla çalışmak için doğru teknikleri öğretiyordu ve Avuli'ye gitmeden önce *volikin*in sıcaklığından serinliyordum.

Onu *pyroki* pen-Seerin'in *pujerak*'ına doğru yürürken gördüm. Eşi olduğunu bildiğim bir kadınla konuşuyordu. Ortak banyo *volikisinde* çalışıyordu ve evrensel dili konuşmasa da bana karşı her zaman nazik davranmış ve eşinin benden ne kadar nefret etmesine rağmen her gün beni selamlamıştı.

Volikilerinin hemen dışında bir şey hakkında tartışıyor gibiydiler. Adamın kaşları birbirine yapışmış, soğuk mevsimin parlak güneşi yüzüne vururken, kadının yanakları öfkeyle kızarmıştı. Kadın bir şeyler söyledikten sonra hışımla evlerine girdi ve onu dışarıda bıraktı.

Etrafta dolaşan ve ona meraklı bakışlar atan başkaları da vardı. Gözleri bir an sonra *beni* buldu.

Son bir aydır sık sık merak ettiğim bir şey vardı ve cevabın onda olduğunu biliyordum. Bana verip vermeyeceğini bilmiyordum ama denemekle kaybedecek çok şeyim yoktu.

Yanına gittim ve "Sizinle biraz konuşabilir miyim?" diye sordum.

Her zamanki çatık kaşları yerindeydi. Yakışıklı bir erkek olduğunu düşünüyordum. Seerin kadar yakışıklı değildi ama kaşlarını bu kadar çatmasaydı çok çekici olurdu diye düşündüm. Belli ki eşi de öyle düşünüyordu ama tartıştıkları için belki de o anda pek öyle düşünmüyordu.

Cevap vermedi ama ben yine de döndüm ve *pirokiye* doğru yürüdüm. Muhafaza. Onları yuvalarında izlemek hoşuma gidiyordu.

Mrikro'yu, *piroki* ustasını sık sık sinirlendirirdi. Yine de, sadece bana değil, sürünün çoğu üyesine sinirlenmiş gibi görünen huysuz, yaşlı bir erkekti. En çok *pirokileri* severdi.

Bir anlık tereddütten sonra *pujerak*'ın ayak seslerini duydum ve çitlere ulaştığımda sadece birkaç adım arkamda olduğunu gördüm.

"*Neffar*?" diye homurdandı, ruh hali dışısiyle yaptığı tartışmadan dolayı çoktan bozulmuştu.

Dudaklarımı sıkıca bastırarak ona dikkatle baktım. Köydeyken bile benden hiç hoşlanmamıştı. Sürünün benim için geldiği o gün Seerin'le değil, ilk onunla konuşmuştum.

"O gece konsey toplantısında ne konuştunuz?" Ben sordum.

Gözleri parladı. Hangi konsey toplantısından bahsettiğimi biliyordu. Her şeyin değiştiği toplantıdan. Seerin'in o gece *volikiye* döndüğünde ve sabah bizi sonlandırmadan önceki ruh hali çok... *garipti*. Sık sık bunu düşünür ve onu bu kadar *değiştirecek* ne söylediğini merak ederdim. Oadaki değişim gece ve gündüz gibiydi.

"Konseyin işleri özeldir ve-"

"Bilmem gerek," dedim, gözlerini kırpmadan gözlerinin içine bakarak. Kararlılık damarlarımda nabız gibi atıyordu. "Lütfen."

Burun delikleri keskin bir nefesle alevlendi ve yüz hatları *utanca* benzediğini düşündüğüm bir ifadeyle sıkıştı... *utanç* mı? Ama neden?

Uzun ve gergin bir duraksamadan sonra nihayet mırıldandı: "O gece sürüyü terk etmekle tehdit ettik."

Sersemlemiş bir halde hızlı bir nefes aldım. "Kim?" diye sordum. "*Hepiniz* mi?"

"Konseydeki üç yaşlı, baş savaşı... ve ben."

"Gitmekle mi tehdit ettin?" İnançsızlığım zihnimde dönerken homurdandım. *Piroki* muhafazasında kendimi sabitlemek için bir elimi uzattım. "Ama senin Seerin... sen onun en yakın arkadaşısın. Seni seviyor."

O kadar şoktaydım ki, *pujerak* dudaklarını birbirine bastırana kadar Seerin'in soyadını kullandığımı bile fark etmemiştim.

"Ben onun arkadaşıyım," dedi. "Ya da en azından öyleydim. Blöf yaparak onun güvenine ihanet ettim."

Yani, asla ayrılmak istememişti. Bu sadece Seerin'in benimle olan ilişkisini bitirmesini sağlamak için manipülatif bir numaraydı. İşe de yaramıştı... Ta ki

geri tepti.

"O zamandan beri benimle neredeyse hiç konuşmadı," dedi usulca, gözleri benden *pirokilere* kayarak.

Bu yumuşak bir itiraftı, muhtemelen onca insan arasında bana açıklamak istemediği bir itiraftı, ama sanki durduramıyormuş gibi içinden yırtıldı.

Bunu fark etmiş gibiydi çünkü hafifçe doğruldu, utanarak yutkundu.

"Yine de dikkatini çektiğimiz başka faktörler de vardı," dedi huysuzca. Sürünün diğer üyeleri de buzlar çözüldükten sonra ayrılacaklarını açıklamışlardı. Neredeyse iki düzine, çoğu savaşçı."

Rahatsızlık beni kaydırды. "Benim yüzümden."

Ne doğruladı ne de yalanladı, bu da suçluluk duygumu daha da artırdı. Seerin'in o gece neden bu kadar değiştiğini anlamaya başlamıştım. Kardeşi olarak gördüğü, *Dothik*'ten beri yanında olan bir erkek tarafından ihanete uğramıştı. Ayrılmakla tehdit eden *tüm* konseyi tarafından gafıl avlanmıştı. Sadece bu da değil, sürüsünün önemli bir kısmını kaybetme riskini de göze almıştı.

Kısa bir süreliğine gözlerimi kapattım ve parmaklarım beyazlaşana kadar çiti kavradım.

"Bana bunların hiçbirini söylemedi," diye fısıldadım. Tek söylediği, onun *Morakkari*'si olamayacağını anladığıydı.

Çünkü güvendiği danışmanları tarafından köşeye sıkıştırılmıştı.

Peki ne değişmişti? Konseyinin ve sürüsünün onu tehdit ettiğini bildiği halde, yine de peşimden gelmeye, beni geri getirmeye, ne olursa olsun beni *Morakkari*'si olarak istemeye karar vermişti.

Seerin sürüsünü severdi ama.

Beni daha çok seviyor olması mümkün mü? Kendime sordum.

Keskin bir nefes ciğerlerimi sıktı. Beni sevdiğini söylediğinde ona inanmadığımı söylemişim ve bu yüzden yüzünde oluşan perişan ifadeyi net bir şekilde hatırlıyordum.

Karnımın içindeki kıpırtılar nefesimi kesti ve üzerimdeki kat kat giysilere rağmen elim karnıma uzandı.

"*Neffar?*"

"Sanırım bebek hareket etti," diye fısıldadım, gözlerim yaşlarla dolmuştu. İçimdeki o çırpınış çok güzel bir duyguydu. Ve ilk içgüdüm, geçtiğimiz ay yaşadığımız her şeye rağmen bunu Seerin'le paylaşmaktı.

Pujerak sessizdi ve ben gözyaşlarımı kırıştırdım, benim çiğ ve şaşkın duygularımı görmemesini umuyordum. Başımı kaldırıp ona baktığımda bana bakıyordu, kaşları çatılmış, çenesi sıkılmıştı.

Dakkari erkeği bana "Sana ihtiyacı var," dedi. Sözleri karşısında dudaklarım aralandı.

"Senin sürüyü terk ettiğini fark etmeden önce," diye devam etti, "kendinde değildi. Uyumuyordu, yemek yemiyordu. O... ruhsuzdu."

Tarif ettiği Seerin karşısında göğsüm acıyla daraldı. Çünkü onu bu şekilde hayal edemiyordum... Gerçi iki gece önce buna dair bir ipucu görmüştüm. *Yenilmiş* gibi görünüyordu.

"Bu sürü için istediğim *Morakkari* sen değilsin. Bunu sana bile sır olarak vermedim," diye mırıldandı ve bana eğitim alanında yaklaştığı o geceyi hatırlattı. "Ancak, onun istediği ve ihtiyaç duyduğu *kassikari*'nin sen olduğunun farkındayım. Eğer başka bir erkek olsaydı, eğer bir *Vorakkar* olmasaydı, seni uzun zaman önce yanına alırdı. Bundan hiç şüphem yok."

Sözleri karşısında boğazım düğümlendi. Ondan duymak çok şey ifade ediyordu.

"Onun *pujerak*'ı olarak, onu senden uzaklaştırmaya çalışarak doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Ama arkadaşı olarak," dedi, sesi daha derinleşti, sertleşti, "yaptığımdan utanıyorum. Arkadaşı olarak, onun seçiminin her zaman sen olacağını biliyordum."

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına iterken elim titredi. "Bu yanını sevmiyorum," diye bilgilendirdim onu. "Neredeyse *iyi* davranıyorsun."

Hiç tereddüt etmeden, "Bir kez uzaklaştığımda, olanları unutacağım, *kalles*," diye cevap verdi.

Yüzümde ani, titrek bir gülümseme belirdi ve gözlerimi ondan kaçırarak *piroki* muhafazasına baktım. Kısa bir mesafe ötede, *mrikro* ikimize de kaşlarını çatı ama kendi işiyle ilgilenererek yuvaları temizliyordu.

"Yaptıklarımı ona anlattığım için eşim bana kızgın," diye itiraf etti. "Yapılacak en onurlu şeyin *pujerak* olarak görevimi bırakmak olduğunu düşünüyor. Yapılacak en onurlu şeyin sözümün arkasında durmak ve sürüyü terk etmek olduğunu düşünüyor."

"Seerin bunu istemezdi," dedim ona. "Eğer gerçekten gidersen bu onu incitir. Bunu sen de biliyorsun."

"Gitmek istemiyorum," dedi bakışları bana kayarak. "Ve eğer kalacaksam, ondan önce seninle aramı düzeltmem gerektiğinin farkındayım."

onursuz davranışlarımdan dolayı beni affetmeyi asla düşünmez."

Dudaklarım hafifçe kıpırdadı. "Seerin'in gözüne tekrar girmek için beni mi kullanmak istiyorsun?"

"*Lysi*," dedi, *bundan* hiç utanmadan. Dürüstlüğünü takdir ettim. Hatta ondan *hoşlanmamı* sağladı.

"Benim için sorun değil," dedim
ona. Omuzları gevşedi.

Kısa bir sessizlik anından sonra, "Bana söylediğin için teşekkür ederim," dedim. "Konseyin meseleleri özel olsa da, bunu takdir ediyorum."

"İki gece önce konseyi dağıttı," dedi bana usulca. "Artık bir önemi yok."

İlk şaşkınlığımı geçtikten sonra, "Bunu neden yapsın ki?" diye sordum.

"Çünkü, *kalles*, yapabilir," diye homurdandı, bana doğru dönerek.

"Benim

İrkımızın en büyük *Vorakkarlarından* biri olacağı her zaman biliniyordu. Zamanından çok sonra bile hatırlanacak. Ve şimdi, öyle görünüyor ki, sonunda kendisi de bunun farkına varıyor. Bize ihtiyacı yok."

Hafifçe titredim ama bunun soğuk öğleden sonra rüzgârıyla bir ilgisi yoktu.

"Ve sen de onun yanında olacaksın," diye ekledi. "Öyle değil mi?"

Orada birlikte durup *pirokileri* izlerken ona cevap vermedim. Ancak cevabın göğsümün derinliklerinde yankılandığını hissettim.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

P Buzlar çözüldükten sonra ayrılacakların isim listesini bir kenara bırakırken, tutulmuş boynumu yuvarladım ve sırtımda zonklayan ağrıdan dolayı inledim. Günün büyük bölümünde masanın üzerinde kambur durmuştum ve

Vücudum sonunda bana karşı isyan ediyordu.

Sürümün kaybedeceği resmi sayı on ikiydi. Daha önce ayrılmakla tehdit edenlerin sayısı o kadar fazla değildi ama konsey ihtiyarlarından ikisinin ismini bu listede görmek beni rahatlattı. Baş savaşçı, üçüncü ihtiyar ve Vodan kalmayı seçti.

Önceden, sürünün böyle bir kayıp yaşadığını görmek yıkıcı bir haber olurdu. Şimdi ise bunu bir fırsat olarak görüyorum. Sürüyü *Hitri* dağlarından geçirecek ve bizi güney topraklarına yerleştirecektim. Eğer *hebrikki* sürüleri tahmin ettiğim kadar bolsa ve bir nehir kenarında üslenmeyi seçersek, *Dothik*'e ya da ileri karakollara yolculuk edebilir ve sürümü kaybedeceğimizin iki katına çıkarabilirdim. Önemli olan büyümekti, amaç büyümekti. Gezegenimizdeki en başarılı ordular, tarihin ve refahın işaretleri gibi Dakkar'ın etrafına yerleşmiş kalıcı ileri karakollara dönüşmüştü. Bırakmak istediğim iz buydu. Rath Tuviri'nin bir ileri karakolu. *Vorakkar* olarak geçirdiğim zaman sona erdiğinde, orada dinlenmek istiyordum.

Arkamda, konseyin *volikasının* girişi -gerçi artık konsey yoktu, bu yüzden artık sadece benim olduğunu sanıyordum- itilerek açıldı.

Döndüğümde, içeri girenin Nelle olduğunu görünce sustum.

"*Pujerak*'ınız burada olacağınızı söyledi," dedi, gözleri benimle çevrem arasında gidip gelirken. *Voliki*'nin kendisi olağanüstü bir şey değildi,

Yani görecek pek bir şey yoktu.

"*Pujerak*'ımla mı konuşuyordun?" Beni aramaya gelmesine hâlâ şaşırılmış bir halde sordum. İki gündür konuşmamıştık.

"Evet," dedi. "Aslında kaşlarını çatmasını bir kenara bırakırsanız oldukça hoş biri."

Çıkardığım ses tam olarak bir kahkaha değildi, daha ziyade sözlerinin doğruluğunu kabul etmektir. Ve bu sözler *Nelle*'in doğasına o kadar uygundu ki kalp atışlarımın hızının üç katına çıktığını hissettim, acaba sonunda bana karşı gardını mı düşürüyordu?

Sonra dudağını ısırды, gözleri kısa bir an için yere, bordo ve altın rengi ince halılara kaydđ.

"İhtiyacın olan bir şey var mı, *kalles*?" *Volikin*in sessizliğinde sesimi yumuşak tutarak sordum. Dışarıda hava geç ve karanlıktı. Beklediğimden daha uzun süredir içerideydim ama çalışmanın karşımda duran kadını aklımdan çıkarmamı sağladığını fark ettim.

"Evet," dedi. "Benimle eğitim alanına gelmek için zamanın olup olmadığını merak ediyordum. Sana bir teklifim var."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı. Umutlarımı yükseltmek istemediğim için kalın kalın yutkunarak, "Bir teklif mi?" diye mırıldandım.

"Bir pazarlık," diye düzeltti. "Biz pazarlığı severiz, sen ve ben. Öyle değil mi?"

Nefesim ciğerlerimi aceleyle terk etti ve "*Lysi*, var" dedim.

Gitmek için döndüğünde, çaresizce onu izleyebildim. Tek yapması gereken bana bakmaktı ve ben de istediği her şeyi yapacaktım. Üzerimde sahip olduğu güç, alçakgönüllü ve korkutucuydu.

Eğitim alanı kısa bir mesafe ötedeydi. İçeri girerken hiç konuşmadık. Alanın uzak köşesinde, *mitrin*in ona yaptığı hedef hâlâ duruyordu. Hatta artık sadece o değil, birçok savaşçı onu kullanıyordu.

Sadece bir kol boyu uzakta duruyorduk. Ortam bana o kadar tanıdık geliyordu ki göğsüm sıkışıyor, yine de burada birlikte pazarlık yaptığımız son zamandan beri her şey değişmişti.

Nelle bana baktı. İki gece öncesinden beri konuşmamıştık. O geceden kalan duygular hâlâ içimde çiğ gibi duruyordu.

"Beni incittin Seerin," dedi usulca. "Beni incittin ve ben de gafil avlandım."

Kendimi nefesimi tutarken buldum, onun sözlerini ve beni tekrar tekrar kesmelerini özümserken nefes almaya cesaret edemiyordum.

"Beni incittin ve bir parçam senden nefret etmek istedi. Hayatta kalabilmem için buna *ihtiyacım* vardı ve bunu bilsem bile yapamadım" dedi.

"Nelle-"

"Ve senin bir canavar olduğunu düşünmüyorum," dedi. Ne yaptığını fark ettim. İki gece önce bana *bir şey söylemesi* için yalvardığımda, nihayet bana cevap veriyordu, ruh haliyle ilgili herhangi bir *şey*. "Ve sanırım yollarımız hiç kesişmemiş olsaydı, şimdiye kadar çoktan uzaklaşmış olurum. Sen gelmeden önce hayata karşı tamamen hissizleşmenin eşiğindeydim. Bu büyük bir korkuydu. Ve sanırım seni bana tanrıçan gönderdi. Sanırım her zaman beni bu hayata, bu hayatın güzelliğine *uyandırman* gerekiyordu. Belki de kendimi yeniden inşa edebilmem için önce acısını hatırlamam gerekiyordu."

Sersemlemiş bir halde sadece dinleyebildim, sözleri beni bir mengene gibi sarmıştı. "*Pujerak*'ın bana konseyin o gece seni neyle tehdit ettiğini söyledi."

kısa bir duraksamadan sonra söyledi.

Çenem tepki olarak titredi.

"Düşündüğüm gibi bu sadece senin sürünle benim aramda bir seçim değildi Seerin," dedi. "En eski dostun ve ona olan sadakatin, başından beri bu sürü için kurduğun hayaller, *Vorakkar* olarak senden beklenenler ve bu yüzden karşılaştığın baskılar arasında bir seçimdi. *Tüm* bunlar ve benim aramda bir seçimdi."

Sözlerini inkar edemezdim.

"Ve sonunda," diye mırıldandı, "yine de beni seçtin. Neden?"

Kaşlarımı çatarak sessizce, "Nedenini *biliyorsun*, tatlım. Nedenini her zaman biliyordun."

"Beni önemsedğin için mi?"

"Önemsemek mi?" Tekrarladım. "'Önemsemek' sana karşı hissettiklerimi anlatmaya yetmez, Nelle."

Küçük bir nefes alarak duraksadı. "O zaman beni sevdiğin için mi?" diye düzeltti, ifadesi savunmasız ve *açıktı*.

"*Lysi*," diye onayladım. "Seviyorum. Seni seviyorum. Ve bu kelimeler bile sanki yeterli değilmiş gibi geliyor. Basit kelimeler bu duyguyu tarif edemez, *Thissie*. Asla da anlatamayacaklar."

"Biliyorum," diye fısıldadı ve nefesim kesildi.

Birdenbire silah rafına doğru yürüdü ve önceki pazarlıklarımızda kullandığı yayı ve ok kılıfını çıkardı.

Bana döndüğünde sordum, "Beni tekrar sevebileceğini hissediyor musun? Bundan sonra iyileşebilir miyiz?"

"Belki de pazarlık burada devreye giriyordur," dedi bir süre sonra. Ciğerlerim sıkıştı, gözlerim ok ve yaya kaydı. "Iskalarsam ne istiyorsun, iblis kral?"

Bu tanıdık unvanı duyunca içim özlem ve anılarla doldu ama aynı zamanda onun yay kullanmadaki becerisini bildiğim için dehşete kapıldım.

"Hedefinle bağlantı kuracaksın, *Thissie*," dedim. "Her zaman yaparsın."

"Iskalarsam ne istiyorsun, Seerin?" diye tekrarladı, elindeki kılıfı Oklar ayaklarının dibinde.

"Eğer kaçıırırsan," diye başladım, "beni bir daha asla sevmeyeceğine söz vermeni istiyorum. Bizim için asla bir gelecek göremeyeceğine, bu hayatta asla benim *Morakkari*'m olmayacağına yemin etmeni istiyorum."

Tüm olasılıklar neredeyse söylenemeyecek kadar acı vericiydi ama sadece onun özlemeyeceğini bildiğim şeyleri vurgulamaya yarıyordu.

"Bunları isteseydim bilerek ıskalayabilirdim," diye usulca işaret etti.

Korku kalbimi sıkıştırdı. Bunun da farkındaydım ama en azından cevabımı almış olacaktım. Korkuma o kadar kapılmışım ki, sadece onun okunu yerleştirmesini, yayı *mitrinin* hedefine değil, eğitim alanının karanlık köşesinde asıl hedefimiz olan uzak direğe sabitlemesini izledim.

Bu korkuya o kadar kapılmışım ki, hedefini vurursa ne istediğini belirtmediğini fark etmedim. Ta ki çok geç olana kadar.

Oku yaydan fırladı, mükemmel şekillendirilmiş Dakkar çeliği soğuk havayı kesti. Okun hareketini kısa bir süre izledim ve bir an sonra kısa yolculuğu sona erdi. Uzak direğe saplandı, tam ortasına, mükemmel bir atıştı.

Rahatlamam kısa sürdü.

En azından bilerek ıskalamamıştı, ama başarısı istediği her şeyi isteyebileceği anlamına geliyordu... hatta ondan uzak duracağıma, onu daha fazla takip etmemi yasaklayacağıma, bu hayatta paylaşacağımız tek şeyin çocuğumuz olacağına yemin etmemi sağlayacağıma dair verdiğim sözü bile. Ne bir gelecek, ne de aşkımız, bir daha asla.

Yaptıklarından, ona yaşattığım acı ve kederden sonra bir parçam bunu bekliyordu.

Kelimeler boğazımda düğümlendi ama kendimi sormaya zorladım. "Benden ne istiyorsun, Nelle?" Sessizce sordum.

Bir santim bile hareket ettiğimi sanmıyordum. Bedenim o anda donmuş, zamanda asılı kalmış gibiydi çünkü ne söylerse söylesin bunun bizi değiştireceğini biliyordum. Her şeyi değiştirecekti. Ama zaman acımasızdı ve hazır olup olmadığımıza bakmaksızın bizi ileriye götürüyordu.

Yayı elinde sallanıyordu. Gözleri beni tüketiyordu ama verecek hiçbir şeyim kalmamıştı. O her şeye sahipti.

"Bir öpücük istiyorum, Seerin."

Kelimeler aramızda süzülüyordu, sakın, basit ve güzel. İçime aktılar ve ciğerlerimden nefesimi çektiler. Kalp atışlarımı hızlandırdılar ve göğsümde inançsızlığı ve kör edici umudu ateşlediler. Parmaklarımın avuçlarımın içinde kıvrılmasına neden oldular ve sonra ileri doğru adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattım.

"Tek istediğin bu mu?" İki elimi de yumuşak, siyah saçlarının arasına sokarak homurdandım.

"Şimdilik," diye fısıldadı. Sonra küçük de olsa utangaç bir gülümseme yüz hatlarına yayıldı ve gözlerinin karanlıkta yaşlarla parlamış olduğunu gördüm. O gülümseme hayatımda gördüğüm en güzel şeylerden biriydi. "Başka ne istediğimi daha sonra konuşabiliriz."

Hiç tereddüt etmedim.

Başımı aşağı indirerek dudaklarını yakaladım ve onu arzuladığım şekilde öptüm. Derin, tutkulu ve eksiksiz. Çılgınca ve ihtiyaç doluydu. Yayı yere düştü ve sonra kollarının bana dolandığını hissettim. Dişlerimiz birbirine çarptı ama gözyaşlarının tadını aldım ve gülümsemesini hissettim ve bunun mutlak bir mükemmellik olduğunu düşündüm.

Onu kucaklamak, yüzümü boynuna gömmek ve postunun yanağıma değdiğini hissetmek için öpücüğü kestim.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım tenine. "Seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor, *rei thissie*."

"Ve ben seni sevmekten asla vazgeçmedim Seerin," diye fısıldadı kulağıma. Ben eğilmiştim, o ayak parmaklarının ucundaydı ama bir şekilde birbirimize mükemmel bir şekilde uyuyorduk. "Seni bundan şüphe ettirdiğim için özür dilerim."

İnledim, bu anın gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. Son bir aydır hayalini kurduğum tek şeydi. O günden beri hayalini kurduğum tek şeydi.

ilk kez onun ruhumu aldığını hissettim.

"Yeter," diye fısıldadı bana. "Artık yeter."

Bu sözler, benim bir gün önce döndüğüm gece bana söylediği sözlerin aynısıydı.

Dothik, büyük ihtimalle çocuğumuza birlikte hamile kaldığımız gece. Sadece Nelle'in yapabileceği bir şekilde bana ne söylediğini biliyordum.

İlerleyeceğiz. Bunu arkamızda bırakacaktık. Uzun zaman önce bana kin tutmadığını söylemişti. Birini affettiğinde, onu *affederdi*.

Bana teklif ettiği şey tamamen affedilmektir, yeni bir başlangıçtı. İkimiz için de.

"Emin misin?" Gözlerinin içine bakmak için geri çekildim ve yanaklarını avucumun içine aldım. "Benden emin misin? Bundan mı?"

Daha cevap vermeden bakışlarında cevabını gördüm. "Evet, iblis kral. Eminim. Emin misiniz?"

Vok, onu sevdim. Bana temiz bir sayfa açmış olsa da, hayatımızın geri kalanını ona teşekkür ederek, ona taparak ve onu severek geçirecektim.

Onun gibi birini hak etmek için ne yapmıştım? Beni sürekli alçaltan, şaşırtan ve hayrete düşüren bu güzel, saf, umut dolu varlığı?

"*Lysi*," dedim dudaklarını yumuşak bir öpücükle yakalayarak. "Hayatımda hiçbir şeyden *bu* kadar emin olmamıştım, *rei thissie*."

EPILOG

"I Sana bir şey göstermek istiyorum, *rei Morakkari*," diye mırıldandı Seerin kulağıma.

Avuli ve Nukri ile birlikte oturuyordum.

Vodan, Seerin'in *pujerak*'ı. *Bikku*'nun bir *hebrikki* pişirmesine yardım ediyorduk. Bir avuç savaşçı daha o sabah ava çıkmış ve bol miktarda taze etle dönmüştü; sürünün don bayramından beri yediği ilk etti bu. Kutlama gecesi olacaktı ama biz hâlâ yeni kamp yerimizi arıyorduk.

Güney topraklarının güzel vadilerine alacakaranlık yeni çökmüştü. Buzların çözülmesinden sonra olmasına rağmen hava hâlâ soğuktu ve Seerin ayağa kalkmama yardım ederken omuzlarıma ince bir kürk şal daha sardı.

"Hemen döneceğim," diye Avuli ve Nukri'ye güvence verdim, ikisi de bana gizlice, bilerek gülümsediler. Kızardım. Neredeyse iki haftadır seyahatte olduğumuzu ve gezgin bir Dakkari sürüsü arasında mahremiyetin çok az olduğunu düşünürsek, iblis kralımın beni özel bir boğuşma için uzaklaştırdığını düşündüler. Seerin ve ben seks hayatımızı şımartmak için yaratıcı olmak zorundaydık, ancak kocam sık sık kulağıma bir kez daha kendi *volikimize* sahip olmak için sabırsızlandığını söylüyordu.

Ancak evimiz henüz kendini belli etmemişti. Dünden beri birçok *hebrikki* sürüsüne rastlamıştık, yani yaklaşmıştık. Ve bir nehir, erişilebilir bir su kaynağı bulduğumuzda, oraya yerleşmeye başlayacaktık.

güzel bir yer. Seerin ne aradığını biliyordu ve sürü uygun bir üs bulma konusunda *Vorakkar*'larına güveniyordu.

Ve Seerin haklıydı. Güney topraklarını sevmiştim. Daha önce gördüğüm kadarıyla, hayatım boyunca hiç deneyimlemediğim yabancı bir güzelliğe sahipti. Renk ve hayat dolu yemyeşil vadiler ve yüksek, sık ormanlar vardı. *Hitri* dağlarından geçerken bir *şelale* bile görmüştüm, biraz korkutucu olsa da aynı derecede etkileyiciydi. Bir yanımda hâlâ Dakkar'da olduğumuza inanamıyordu çünkü burası hayatım boyunca bildiğim uçsuz bucaksız, uzayıp giden ovalardan ve kararmış ormanlardan çok farklıydı.

Sürü gece için dinleniyor, taze et ve mayalanmış şarapla sakin ama neşeli bir akşam için yerleşiyordu. Havada sessiz bir beklenti vardı, sanki diğer herkes de yeni bir kampa yakın olduğumuzu hissetmiş gibiydi. Sürüyle seyahat etmenin heyecan verici yanları olsa da, Seerin'le daha fazla mahremiyetin tadını çıkarmak için yakında daha kalıcı bir üs kurmaya fazlasıyla hazırdım.

İblis kralım beni geceyi geçirmek için yanına yerleşmeye karar verdiğimiz sık ormana götürdü ve yol boyunca elini belimden çekmedi.

Bebek sertçe tekmelediğinde nefesimi içime çektim. "*Oh*, bu gece çok huzursuz."

Seerin sırtıttı ve bunu görmek her zaman olduğu gibi kalbimin göğsümde teklemesine neden oldu. Şifacı, ilerlemiş büyümesi göz önüne alındığında, gelmesinin sadece bir aydan biraz fazla süreceğini düşünüyordu. Ve ben onun gelmesi için fazlasıyla hazırdım. Sürekli rahatlama ihtiyacı hissetmemin, şişen ayak bileklerimin, ağrıyan sırtımın ve göğüslerimdeki ağırlığın yanı sıra, Seerin de ben de çocuğumuzun bu dünyaya bizimle birlikte gelmesi için sabırsızlanıyorduk.

Bir gece yatakta, buzlar çözüldükten sonra ve kamptan ayrılmadan hemen önce, Seerin ellerini çıplak karnımın üzerinde gezdirmiş ve yanağını göbeğime bastırarak bebeğin tekmelerini ve hareketlerini hissetmişti. "Bu bir erkek," diye karar vermişti o anda. "Ve senin içinde yaptığı tüm savaşlar için büyük bir savaşçı olacak."

"Küçük savaşımız sabırsız," dedi Seerin sırtarak ve beni karanlık ormana doğru götürdü, ta ki arkamızda bıraktığımız kahkahaları, sesleri ve pişen etin nefis kokusunu zar zor duyana kadar.

"Babası da öyle," dedim kaşlarımı çatarak ve yanaklarım kızarak. "Artık tüm kalabalık burada ne yaptığımızı bilecek."

"Seni buraya hızlı bir çiftleşme için getirmedim, *rei Morakkari*," diye homurdandı, sesi hafif ve alaycıydı. "Yine de şimdi sen önerdiğine göre, bu fikre kesinlikle karşı değilim."

"O zaman beni buraya neden getirdin?"

"Dinle," diye mırıldandı, ikimizi de durdurarak. "Onları duyacaksın."

Onlar mı? Merak ettim.

Sessizleşerek gri gözleriyle buluştum ve dediğini yaptım. Bir an sürdü. Ama sonra tanıdık bir ses duydum, beni şaşkınlık ve anılarla hareketsiz bırakan bir ses.

"Ağaçların arasından geçerken onları duydum," diye fısıldadı bana, şakağıma bir öpücük kondurarak. "Onları görmeni istedim."

Thissies.

Sessizleşip yürümeyi bıraktığımızda birbirini ardına aydınlanan ağaçlardaki seslerini ve şarkılarını dinlerken kalbim doldu. Mavi'nin çağrılarına o kadar benziyordu ki onun da orada olduğunu hissettim.

Tam tepemde bir tane gördüm, güzel kanatları çırpındıkça fısıldıyordu. Solumdaki bir yerden yankılanan bir ses daha geldi, sağımdan da bir başkası. Göz ucuyla bir tanesinin bir daldan diğerine, sadece birkaç metre ötede uçtuğunu gördüm.

Nefesim kesildi ve ona bakmak için döndüm. Mavi'ye o kadar çok benziyordu ki onun ruhunu gördüğümü sandım. Uzun, parıltıyan mavi tüyler, parlayan siyah gözler ve kahverengi bir gaga. Benim onu izlediğim gibi o da beni izliyordu.

Ben daha gözümü kırpamadan uçmaya başladı, ormanın dallarından ustalıkla sıyrıldı, yükseldikçe yükseldi, ta ki gözden kaybolana kadar.

Nefesimi tuttuğumu ancak *bu şey* ortadan kaybolduktan sonra fark ettim.

Seerin'e bakmak için döndüğümde, onun *bu kıza* hiç bakmadığını fark ettim. Aslında *beni* izliyordu ve gözlerindeki bakış beni eritti, midemin hoş bir şekilde çırpınmasına neden oldu.

Eğitim alanındaki o geceden kısa bir süre sonra, birbirimizle yaptığımız son pazarlıktan sonra, *tassimara*'mızı beklememeye karar vermiştik. Daha buzlar çözülmeden, Seerin ve ben tüm sürünün önünde birleşme törenimizi yaptık; ben resmen *Morakkari* oldum, ben resmen onun karısı, o da benim kocam oldu.

Katılmamızı desteklemeyenler kısa bir süre sonra, hatta buzlar çözülmeden önce sürüyü terk etti. Seerin onların gidişini izlememişti bile. Ve ben hissettim

Varlığının başkalarını rahatsız ettiği düşüncesi beni rahatsız etse de bu duygu uzun sürmedi. Ben Seerin'inim, o da benim. Önemli olan tek şey buydu ve sürünün çoğunluğu *tassimara*'mızı neşe, anlayış ve kutlamayla kutladı. Bizi daha iyi yapacak olan, bizi daha *güçlü* kılacak olan, sürünün *bu* ruhuydu.

Bileğimin etrafındaki altın işaretlere her baktığımda o ruhu hatırladım. *Morakkari* işaretlerim. Rath Tuviri'nin işaretleri. Kendimin ve eşimin işaretleri.

İşte böyle zamanlarda, o balta girmemiş ormanda onun kolları bana sarılmış halde dururken, ona bağlanmak için neden beklemek istemediğimi hatırlıyordum. İşte böyle zamanlarda ona en başta neden aşık olduğumu hatırlıyordum.

Bu noktaya kadar olan yolculuğumuz kolay geçmemiş olsa da, aramızdaki bağı güçlendirdi ve her gün her an hissettiğim sevgimizi pekiştirdi.

"*Thissies* for *rei* *thissie*," diye nazıkçe dalga geçerek bir tutam saçımı yanağımdan uzaklaştırdı. Onları bir gün bana göstereceğine söz vermişti... ve her zaman yaptığı gibi bu sözünü yerine getiriyordu.

Ona karşılık olarak verdiğim gülümseme nefesinin boğazında düğümlenmesine ve göğsünden derin bir hırıltı yükselmesine neden oldu. Bu hırıltı ihtiyaç doluydu ve cevap olarak avuçlarımı göğsünün kaslı duvarında gezdirdim. Aşağı, aşağı, aşağı, ta ki post pantolonunun bağcıklarına değene kadar.

Onları çözmeye başladığımda inledi ve öpmek için başını eğene kadar beni kendine çekti.

"Her şeye rağmen burada biraz zaman geçirelim, iblis kralım," diye mırıldandım, nefes nefese kalmıştım, arzu bedenimi ısıtıyor ve nabız gibi atıyordu.

Seerin bana hınzırca sırıttı.

"Nasıl istersen, *rei*

Morakkari."

Seerin ve Nelle hakkında **özel** bir **bonus epilog** okumak ister misiniz?

E-posta listeme kaydolmak için bu bağlantıya tıklayın ve bonus bölüm
gelen kutunuza gönderilsin!

(Zaten aboneyseniz, size gönderdiğim her e-postanın altında bonus içerik
görünür).

E-posta listeme kaydolmak için bu bağlantıya tıklayın!

OceanofPDF.com

ZOEY DRAVEN'DAN DAHA FAZLA SEKSİ, ALFA UZAYLI İSTER MİSİNİZ?

Luxiria Savaşçıları:

[Uzaylının Ödülü](#)
[Uzaylının Eşi](#)
[Uzaylının](#)
[Sevgilisi](#)
[Uzaylının](#)
[Dokunuşu](#)
[Uzaylının Rüyası](#)
[Uzaylı'nın Saplantısı](#)
[Uzaylı'nın Baştan](#)
[Çıkarması](#)

Rozun Savaşçısı:

[Hain Esirci Hain Eş](#)

Everton'ın Krave'i:

[Kraving Hiva](#)
[Ateştaşları Prensi](#)

Dakkar'ın Horde Kralları:

[Horde Kralının Esiri](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

HORDE KRALI TARAFINDAN KUTSANMIŞ'ı beğendiniz
mi?

Eğer okuduysanız, lütfen Amazon'da kısa bir yorum bırakmayı düşünün.
Daha fazla Horde Kings görmek isterseniz bana haber verin ;)

[Yorum bırakmak için bu linke tıklayın!](#)

Çok minnettarım!

Sevgiler, Zoey

[OceanofPDF.com](#)

YAZAR HAKKINDA

Zoey Draven seksi, doyumsuz, alfa uzaylılar hakkında okumayı seviyor ve onlar hakkında yazmayı daha da çok seviyor. *Warriors of Luxiria* ve *Warrior of Rozun* serilerinin yazarıdır.

E-posta: zoeydraven@gmail.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.